

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yaz bunu, demişti bana.

Oraya varınca her sözcüğü yaz,

Gerçekler unutulmadan.

İşte biz de yazıyoruz, en azından hatırladığımız bölümleri.

- Greyson Ballenger, 14

BİRİNCİ BÖLÜM

AYDINLIKSIZLI KAZIMYRAH

HAYALETLER HÂLÂ ARAMIZDA.

Sözcükler havada asılı kaldı. Her biri titrek birer ruh, adeta bizi uyaran buz gibi birer fısıltıydı ama ben korkmuyordum.

Zaten biliyordum bunu.

Hayaletler asla yok olmazdı. Hiç beklemediğiniz bir anda sizi çağırır, parmaklarını parmaklarınıza dolar ve sizi çıkmaz sokaklara sürüklerdi. *Bu taraftan.* Onlara kulak asmamayı neredeyse öğrenmiştim.

Atlarımızı sürerek Gözcü Vadisi'nden geçtik, Kadimlerin harabeleri tepeden bakarak bizi izliyordu. Atım kulaklarını havaya dikti, tetikteydi. Boğazından boğuk bir kişneme duyuldu. O da farkındaydı. Onu sakinleştirmek için boynunu okşadım. Büyük Savaş'ın üzerinden altı yıl geçse de savaşın kalıntıları hâlâ gün yüzündeydi. Ters dönmüş, çimenlere gömülü at arabaları. Aç hayvanların mezarlarından kazıp çıkardığı, tarumar edilmiş kemik parçaları. Devlerin göğes uzanan iskeletlere dönmüş olan kaburgaları. Zarif, soluk ve beyaz kafeslerine tünemiş kuşlar...

Hayaletleri hissediyordum. Tepemizde gezinen, bizi izleyen o meraklı hayaletleri. İçlerinden biri soğuk parmaklarıyla çeneme dokundu ve parmağını dudağıma yaklaştırıp beni uyardı. *Şşşt, Kazi, tek kelime etme.*

Natiya bizi vadinin derinliklerine götürürken korkmuyordu. Bakışlarımız; sarp kayalıklarla toprağın, zamanın ve anıların tıpkı şişman bir tavşanı yutan sabırlı bir yılan gibi yavaş yavaş derinlere gömdüğü, o darmadağın yıkımın üzerinde gezindi. Yakında bütün bu yıkım, toprağın midesine inecekti. O zaman bunları kimse hatırlayacak mıydı?

Yolun yarısında, vadi artık daralmaya başlamışken Natiya durdu ve atından inerek eyer çantasından kare şeklinde katlanmış, beyaz bir mendil çıkardı. Wren de ince bedeniyle bir kuş gibi yere süzülerek atından indi. Synové duraksadı ve tereddütle bana baktı. İçimizde en güçlüsü oydu ama kıvrımlı kalçalarını eyerinden kıpırdatmadı. Hayaletlerden bahsetmekten hazzetmezdi, güpegündüz olsa bile. Onları rüyalarında sıkça görürdü zaten. Onu rahatlatmak için başımı salladım, ardından ikimiz de atlarımızdan inip diğerlerine katıldık. Natiya, sanki çimenden örülmüş battaniyenin altında yatanları biliyormuş gibi, geniş yeşil bir tepenin önünde durdu. Mendili narin, esmer parmaklarıyla dalgın dalgın okşadı. Bu sadece birkaç saniye sürdü; ama sonsuza dek sürmüş gibiydi. Natiya on dokuz yaşındaydı, bizden yalnızca iki yaş büyüktü ama o an birdenbire gözüme çok daha olgun göründü. Bizim yalnızca hikâyelerini duyduğumuz olayları o bizzat yaşamıştı. Hafifçe başını salladı ve etrafa saçılmış taşların olduğu yere yürüdü. Yere düşen taşları alıp özenle yerleştirerek derme çatma bir anıt yaptı.

“Kimdi o?” diye sordum.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Adı Jeb’di. Dalbreck adetleri gereği cesedini cenaze ateşinde yaktılar ama ben birkaç eşyasını buraya gömmüştüm.”

Berduş adetleri gereği, diye düşündüm ama dile getirmedim. Natiya, Vendalı ve bir Rahtan olmadan önceki hayatından pek bahset-

mezdi ama benim de önceki hayatım hakkında konuşmaktan hoşlandığımı söylenemezdi. Bazı şeyleri geçmişte bırakmak daha iyiydi. Wren ve Synové durdukları yerde rahatsızca kıpırdandılar. Çimenler çizmelerinin altında ezilip yerde küçük ve yassı daireler oluşturdu. Natiya duygularını göstermeye alışkın değildi, böyle sakın anlarda bile duygularının, muntazam bir şekilde yaptığı planların önüne geçmesine izin vermezdi. Şimdiyse burada oyalanıyordu, tıpkı bizi vadiye getirmeden önce söylediği gibi. *Onlar hâlâ burada.*

“Onun bir özelliği var mıydı?”

Başını salladı. “Hepsinin vardı. Ama Jeb bana öğretmenlik yaptı. Onun sayesinde hayatta kalmayı öğrendim.” Arkasını dönüp keskin bir bakışla bize baktı. “Bunların hepsini size de öğrettim. *Yani umarım öğretebilmişimdir.*” Bakışları yumuşadı, kalın siyah kirpikleri koyu renkli gözlerine gölge düşürüyordu. Sanki o yılların tecrübeli generaliymiş, biz de onun ayaktakımıymışız gibi bize baktı. Aslına bakarsanız, sanırım bir açıdan öyleydik. Rahtan şövalyeleri içerisinde yaşça en küçükleri bizdik; ama *Rahtanların bir parçasıydık*. Bunun bir anlamı vardı. Hem de büyük bir anlamı. Biz, kraliçenin kıdemli muhafızlarıydık. Bir avuç ahmak olsaydık bu kadar yüksek bir konuma erişemezdik. Yani, en azından çoğu zaman öyle değildik. Eğitimli ve becerikliydik. Natiya’nın bakışları en uzun süre benim üstümde kaldı. Bu görevi ben yönetiyordum, yalnızca doğru değil aynı zamanda mükemmel kararlar vermekle yükümlüydüm. Yani hem başarılı olup hem de herkesin güvende olduğundan emin olmalıydım.

“Bir şey olmayacak,” diye söz verdim.

“Olmayacak,” diye katıldı Wren ve nefesini sabırsızca alnına düşen koyu renk buklelerine üfledi. Artık yola koyulmak istiyordu. Beklenti içinde olmak hepimizi yıpratıyordu.

Synové tedirgince uzun saç örgüsünü parmaklarının arasına doladı. “Hem de hiç. Bize...”

“Biliyorum,” dedi Natiya, Synové uzun bir açıklama yapmasını diye elini kaldırdı. “Bir şey olmayacak. Unutmayın, önce köyde biraz zaman geçirin. Cehennem Ağzı'na daha sonra gidin. Sadece soru sorun. İstihbarat toplayın. Size gereken malzemeleri alın. Oraya gidene kadar dikkati üzerinize çekecek bir şey yapmayın.”

Wren burnundan soluyarak güldü. Dikkati üzerime çekmemek uzmanlık alanlarımdan biriydi ama bu sefer değil. Bu sefer asıl amacım başımı belaya sokmaktı.

At sesleri gergin tartışmayı böldü. “Natiya!”

Atı yumuşak çimenleri eşeleleyen Ebene doğru döndük. Synové'nin gözleri güneş bulutların arasından ona göz kırpmış gibi parladı. Eben atıyla bir daire çizdi, bakışları sadece Natiya'ya odaklanmıştı. “Griz huysuzlanmaya başladı. Gitmek istiyormuş.”

“Geldik,” diye cevapladı Natiya. Ardından elinde tuttuğu kumaş parçasını salladı. Kumaş parçası aslında bir gömlekti. Hem de çok şık bir gömlek. Natiya yumuşak kumaşı yanağına bastırdı, sonra da taş-tan yaptığı anıtın üzerine serdi. “Cruvas kumaşı, Jeb,” diye fısıldadı. “En kalitelisi.”

Vadinin ağzına ulaştık, Natiya durup son bir kez daha arkasına baktı. “Bunu unutmayın,” dedi. “Yirmi bin. Burada bir günde yirmi bin kişi öldü. Vandalılar, Morrighanlılar ve Dalbreckliler. Herkesi tanı mıyordum ama tanıyan birileri var. Eğer ellerinde olsaydı buraya onların anısına kır çiçeği getirecek birileri.”

Ya da Cruvas kumaşından gömlek getiren birileri.

Natiya'nın bizi neden buraya getirdiğini şimdi anlıyordum. Kraliçe böyle emretmişti. *Bakın. Uzun uzun, iyice bakın ve yiten hayatları hatırlayın. Sevenleri olan gerçek insanlar. Size verdiğim görevi yerine getirmeden önce, bu yıkıma şahit olun ve onların yaptıklarını görün.*

Gelecekte yapabileceklerini. Neyin uğruna savaştığımızın farkına varın. Ejderler bile en sonunda sürüne sürüne karanlık inlerinden çıkar.

Durumun önemini kraliçenin gözlerinden okumuştum. Sesinde duymuştum. Bu yalnızca geçmişte olanlarla ilgili değildi. Kraliçe gelecek için kaygılıydı. Çarklar dönüyordu ve o çaresizce onları durdurmaya çalışıyordu.

Gözlerimle vadinin bir haritasını çıkardım. Uzaktan bakınca kemikler ve at arabaları bu sakin yeşil denizle kaynaşıyor, gerçeği gizliyordu.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Griz'in kampı toplayıp gitmek için homurdanmasına alışkındık. Erkenden kamp kurmayı ve yine erken saatlerde, hatta bazen güneşe karşı bir çeşit zafer kazanmak istermiş gibi hava karanlıkken yola koyulmayı severdi. Geri döndüğümüzde atını çoktan hazırlamış, kamp ateşini söndürmüştü. Yatakları ve çantaları atlarımıza bağlarken sabırsızca bizi izledi.

Bir saat at sürdükten sonra yollarımız ayrılacaktı. Griz, Morrihandaki Civica şehrine gidecekti. Kraliçenin, erkek kardeşi kral ile paylaşmak istediği haberler vardı ve haberi iletmesi için başka kimseye güvenmiyordu. Diğer mektupları için kullandığı Valsprey kuşlarına bile. Başka kuşlar saldırabilir, biri onları vurabilir ve mektuplar ele geçirilebilirdi. Griz'i ise hiçbir güç durduramazdı. Tabii onun Teravine yapacağı kısa ziyareti saymazsak. Anlaşılan bu yüzden acele ediyordu. Synové, orada bir sevgilisi olduğunu söyleyip ona takılmayı severdi. Griz ise her defasında patlayıp itiraz ederdi. O eski kafalı bir Rahtan şövalyesiydi; ama Rahtan eskiden olduğu elit, kurallara bağlı onlu birlik değildi. Artık yirmi kişiydik. Kraliçe tahta geçtiğinden beri çok şey değişmişti. Buna ben de dahildim.

Çadırımı toplarken Griz gelip omzumun üzerinden beni izledi. İçimizde çadır kullanan tek kişi bendim. Küçük bir çadırdı. Çok yer kaplamıyordu. Griz, kuzeye gittiğimiz görevlerden birinde çadır kurulduğumu gördüğünde şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmıştı. *Biz çadır kullanmayız*, demişti kelimenin tam anlamıyla tiksinierek. O anda hissettiğim utancı unutamıyordum. Bu olayı izleyen haftalarda o utancı kararlılığa çevirmiştim. Zayıflık göstermek insanı hedef haline getirirdi. Ben ise uzun zaman önce kendime asla hedef haline gelmeyeceğime dair söz vermiştim. Utancımı özenle işlenmiş bir zırhın ardına gömmüştüm. Hakaretler bu zırhı delip geçemezdi.

Griz'in iri cüssesinin dağ gibi gölgesi üzerime düştü. "Katlama tekniklerimi tasvip etmiyor musun?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Döndüm ve başımı kaldırıp ona baktım. "Ne var, Griz?" diye terslendim.

Elini çenesine götürüp sakalını ovdu. "Burasıyla Cehennem Ağı arasında çok geniş bir arazi var. Boş, düz bir arazi."

"Ne olmuş yani?"

"Bunu... sorun etmeyecek misin?"

Ayağa kalkıp elimdeki katlanmış çadırı göğsüne bastırdım. Çadırı elimden aldı. "Sorun yok, Griz. Rahat olabilirsin."

Teredditle başını aşağı yukarı salladı.

"Asıl soru şu," diye ekledim, vurgulamak için son kelimeyi iyice uzatarak söylemiştim. "Sen iyi olacak mısın?"

Bana bir bakış attı ve sorgularcasına kaşlarını çattı. Ardından suratını asarak elini cebine soktu.

Gülümsedim ve o fark etmeden yürüttüğüm kısa hançerini ona geri verdim.

Suratındaki ifade yavaş yavaş isteksiz bir gülümsemeye döndü, hançerini boş kınına geri koydu. Kalın kaşlarını kaldırıp onaylarmış gibi başını salladı. "Rüzgârın estiği yönde kal, On."

On, bin bir zorlukla hak ettiğim lakabımdı. Griz, özgüvenimi takdir ettiğini bu şekilde belli ediyordu. Ona teşekkür etmek için parmaklarımı oynattım.

Kimse, özellikle de Griz, bu lakabı hak ettiğimi unutmayacaktı.

“Rüzgârın ters yönünde demek istedin, değil mi?” diye seslendi Eben.

Dik dik Ebene baktım. Ayrıca kimse, özellikle de Eben, Rahtan şövalyeliği hayatımın kraliçenin yüzüne tükürdüğüm gün başladığını unutmayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

KRALİÇEYİ İLK KEZ GÖRDÜĞÜMDE AYDINLIKSİS DÖRDÜ-NÜN DAR, pis sokaklarında yürüyordu. Planım bu değildi ama planımız haricinde gelişen olaylar bile bizi gitmeyi hiç tahmin etmediğimiz yollara savurabilir, kaderimizi ve bizi tanımlayan gerçekleri değiştirebilirdi. Kazımyrah: yetim, önemsiz lağım faresi, kraliçeye kafa tutan kız, Rahtan.

Altı yaşındayken yolum zaten farklı bir yöne savrulmuştu, kraliçenin yüzüne tükürdüğüm gün ise kendimi bambaşka bir yolun ortasında buldum. O an sadece geleceğimi tanımlamakla kalmadı, kraliçenin beklenmedik tepkisi -gülümsemişti- onun saltanatının da göstergesi oldu. Kılıcı belindeki kınında hazırды. Halk nefesini tutmuş, ne olacağını görmeyi bekliyordu. Eskiden olsaydı ne olacağını biliyorlardı. Kraliçenin yerinde Komizar olsaydı, başım kaldırımda yuvarlanırdı. Kraliçenin gülümsemesi ise beni kılıcından daha çok korkutmuştu. O anda baş etmesini bildiğim o eski Venda'nın sonsuza dek yok olduğunu, bir daha da asla geri gelmeyeceğini kesin olarak biliyordum. Bu yüzden ondan nefret etmiştim.

Haber verecek bir ailem olmadığını öğrenince beni yakalayan muhafızlara beni de yanlarında Kutsal Salona götürmelerini söylemişti. O zamanlar çok zeki olduğumu sanırdım. Bu genç kraliçe benim zekâmla boy ölçüşemezdi. O zamanlar bile mücadele ederek ve sürünerek on bir yıl geçirmiştım, başkasının işine burnunu sokan kişiler beni etkilemiyordu. Herkesi yaptığım gibi kraliçeyi de oyuna getirecektim. Ne de olsa, burası *benim* diyarımdı. Bütün parmaklarım sağlamdı, üstelik bir şöhretleri de vardı. Venda sokaklarında insanlar bana saygıyla fısıldayıp "On" derdi.

Tüm parmakları sağlam olan bir hırsız, efsanevi bir hırsızdır... Yoksa hırsız şüphelisi mi demeliyim? Çünkü eğer çalıntı eşyalarla yakalanmış olsaydım lakabım Dokuz olurdu. Hırsızların cezasını uygulayan sekiz dördünlordu ise bana başka bir isim takmıştı. Onlar için Gölgeyapan'dım. Çünkü öğle vakti bile gölge yaratıp kendimi saklayabildiğime ikna olmuşlardı. Birkaçı beni gördüğünde ceplerine sakladıkları tılsımları bile ovardı. Ama sokak entrikalarını ve kişiliklerini bilmek de gölgeler kadar işe yarıyordu. Sanatımda ustalaşmıştım, dördünlordlarını ve tüccarları avucumun içine alıp kukla gibi oynattırdım. Birbirlerine onları hiç kandıramadığımı söyleyip övünürlerdi ama ben, kendilerini zeki hissetmelerini sağlarken bir yandan da eşyalarını alıp başka yerlerde daha kullanışlı hale getirirdim. Onların egoları benim suç ortağımı. Dolambaçlı arka sokaklar, tüneller ve dar geçitler bana sanatımı öğretmiş, midem ise acımasız amirim haline gelmişti. Beni yönlendiren farklı tür bir açlık daha vardı. Şişman lordların eşyalarından kolay kolay alamayacağım cevaplara karşı açlık duyuyordum. Bu ise benim en derin ve en karanlık arzumdı.

Buna rağmen, kraliçe yüzünden bir gecede dünyamın başıma yıkıldığına şahit olmuşum. Bu konuma aç kalarak ve tırnaklarım-la kazıyarak gelmişim. Kimse bunu benden alamayacaktı. Venda'nın izbe, yilankavi sokakları dışında bir şey bilmez, bu şehrin suç dünyası

dışında bir şeyi anlamazdım. Suç dünyasının üyesi olmak demek; kışın at tezeğinin sıcaklığıyla idare etmek, çuval bezine sakladığım hançerin ardında bıraktığı buğdaydan izi takip etmek ve sepetindeki yumurtalardan birinin – eğer niyetim ceza vermekse yumurtayı yumurtlayan tavuğun- kaybolduğunu fark eden bir tüccarın, oyuna getirildiğini anladığında yüzünde beliren o somurtkan ifadeyi görmek demektir. Tavuktan daha büyük ve daha gürültülü şeyler de çalmıştım.

Yalnızca açlıktan dolayı çaldığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu doğru değildi. Bazen dördünlordlarından sadece zavallı hayatlarını daha da zavallı bir hale getirmek için çalardım. Acaba bir gün ben de dördünlordu olsam, otoritemi güvence altına almak için parmakları keser miydim? Gücün de en az sıcak bir somun ekmek kadar baştan çıkarıcı olabildiğini öğrenmiştim. Dördünlordlarına karşı sahip olduğum ufak çaplı bir güç bile bazen yediğim bütün yemeklerden daha doyurucu olurdu.

Krallıklar arasında imzalanan yeni anlaşmalarla birlikte Cam Lanteux bölgesine yerleşme izni çıkmıştı. Böylece onlar için ve onlarla birlikte hırsızlık yaptığım herkes, geniş ve açık alanlarda yeni bir hayat kurmaya gitmişti. Tüysüz kanatlarını çırpmaya çalışan yavru bir kuş gibi ortada kalmıştım. Ama ne olursa olsun hiçliğin ortasındaki bir yerleşke köyünde yaşamayacaktım. Yaşayamazdım. Bunu dokuz yaşında, kafamı karıştıran bazı soruların cevabını bulmak için Kutsal Şehir'in duvarlarından kısa bir mesafe uzaklaştığımda öğrenmişim. Arkamda kalan şehri görüp boş arazide ufacık bir toz parçası olduğumu fark edince nefes alamamış, gökyüzüne baktığımda ise baş dönmelerinin esiri olmuşum. O anda kafama dank etmişti. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Beni gizleyecek gölgeler, arkasına saklanacağım çadırlar ya da içine girip gözden kaybolacağım merdiven boşlukları yoktu. Biri bana saldırırsa altına saklanacağım yataklar yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Tanıdığım ve bildiğim dünya -zeminin, tavanın

ve duvarların dünyası- kökünden değişince kendimi hiçbir yere bağlı olmadan boşlukta süzülüyor gibi hissetmiştim. Sonrasındaysa kendimi zar zor şehre atmış ve bir daha hiç ayrılmamıştım.

Gök kubbenin altındaki dünyada hayatta kalamayacağımı artık biliyordum. Kraliçenin yüzüne tükürerek nafîle bir şekilde, bin bir güçlkle yonttuğum varlığımı kurtarmaya çalışmıştım. Hayatım zaten bir kere elimden alınmıştı. Bir daha alınmasına izin vermeyecektim ama almışlardı işte. Bazı dalgalara karşı koyamazdınız. Bu yeni dünya da tıpkı kıyıya vuran dalgalar misali bileklerime dolanıp beni akıntının içine çekmişti.

Kutsal Salon'da geçirdiğim ilk aylar çalkantılıydı. Kimsenin neden beni boğmadığından hâlâ emin değildim. Ben olsam boğardım. Gözümün gördüğü veya görmediği her şeyi çaldım, sonra da çaldıklarımı Doğu Kulesi'nin merdiven boşluğundaki gizli bir geçide istifledim. Herkesin özel dairesini elden geçirdim. Natiyanın en sevdiği atkısı, Eben'in botları, aşçının tahta kaşıkları, kılıçlar, kemerler, kitaplar, cephanedeki baltalı kargılar, kraliçenin tarağı. Kaprisli bir kraliçe edasıyla bazen merhamet bahşedip çaldığım eşyaları sahiplerine geri verir, bazen de vermezdim. Griz'in usturasını üçüncü kez çaldığımda bir kükremeyle odayı inletip beni koridor boyunca kovalamıştı.

Derken bir sabah, Konsey salonuna adımımı attığım sırada kraliçe beni alkışlayarak hırsızlık becerisindeki ustalığımın bariz olduğunu ama bazı farklı beceriler öğrenme vaktimin de geldiğini söyledi.

Ayağa kalktı ve çaldığım kılıcı bana geri verdi.

Gözlerimi dikip ona baktım, kılıcı nasıl bulduğunu merak ediyordum. "O geçidi ben de iyi bilirim, Kazimyrak. Kutsal Şehir'deki tek kaçak sen değilsin. Bu kılıca karanlık, nemli bir merdiven boşluğunda paslanıp gitmekten daha iyi bir şans verelim, ne dersin?"

Hayatımda ilk defa karşı koymadım.

Bilgimi genişletmek istiyordum. Çaldığım kılıçlara, hançerlere ve

gürzlere yalnızca sahip olmak istemiyordum. Onları nasıl kullanacağımı öğrenmek, hatta bu konuda ustalaşmak istiyordum.

Arazi artık düzleşiyordu. Sanki gökyüzü geleceğimizi anlamış da koca elleriyle uzanıp tepelerdeki buruşuklukları düzleştirmişti. Aynı eller etraftaki kalıntıları da tek tek çekip almış olmalıydı. Hiçbir şey görmemek garipti. Eski dünyaya ait kalıntıların hiç göz önünde olmadığı, böylesine uzun bir yolda daha önce hiç seyahat etmemiştim. Kadimlerin kalıntıları her yerde sıkça görülürdü ancak burada, önümüne cılız gölgesini düşüren tek bir harabe duvar bile yoktu. Gök kubbe ve göğsüme bastıran pervasız rüzgârdan başka hiçbir şey yoktu. Kendimi zorlayarak güçlükle derin ve dolu nefesler aldım. Ufuktaki tek bir noktaya odaklandım ve o noktanın beni bekleyen duvarlarla çevrili o sihirli şehir olduğunu hayal ettim.

Griz durmuş, Eben ve Natiya ile buluşma noktaları hakkında konuşuyordu. Yollarımızı ayırma vakti gelmişti. Griz konuşmasını bitirdiğinde şüpheli bakışlarını sanki bir şey arıyormuş gibi önümüzde uzanan geniş arazide gezdirdi. Bakışları en nihayetinde beni buldu. Bense gerinip yazın piknik yapmaya çıkmışız gibi gülümsedim. Tepede yükselen güneş Griz'in savaş yaralarıyla dolu yüzünde keskin gölgeler oluşturuyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti.

"Bir şey daha. Bu ova boyunca arkanızı kollayın. Ben etrafa göz kulak olmadığım için buralarda bir yerlerde hayatımın iki yılını harcadım." Dalbreckli bir subayla birlikte buradan geçerken, köle avcılarının nasıl üzerlerine çullandığını ve onları kömür madenlerine götürüp çalışmaya zorladığını anlattı.

"Silahlarımız var," diye hatırlattı Wren.

"Synové de var," diye ekledim. "O iş sende, değil mi Syn?"

Syn hayallere dalmış gibi gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Bende."

Sinek kovarcasına parmaklarını sallayıp neşeyle, “Şimdi git ve sevgilinle biraz vakit geçir,” diye fısıldadı.

Griz homurdanıp elini sallayarak bu fikri hepimizin kafasından savuşturdu. Atının üzerinde uzaklaşırken bir küfür mırıldanıyordu.

Natiya'nın daha fazla öğüt vermesine fırsat bırakmadan ayrılmayı başardık. Her şey tasarlanmıştı, hem sahte hem de gerçek planımız hazırды. Eben ve Natiya kralla görüşüp onun topraklarına müdahale edeceğimizi haber vermek için güneydeki Parsuss'a, Eislandia ülkesinin başkentine gidecekti. Kral da tüm Eislandia halkı gibi her şeyden önce bir çiftçiydi, bütün ordusu aynı zamanda tarlalarını ekip biçen bir avuç muhafızdan ibaretti. Elinde çatışmalarla başa çıkacak kaynaklar yoktu. Bunun yanı sıra Griz, kralın yumuşak başlı olduğunu söylemişti. Boyunları sıkmak yerine elleri sıkmayı tercih eden biriydi ve uzaktaki kuzey bölgelerini nasıl kontrol altında tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kraliçe onun itiraz etmeyeceğinden emindi; ama aralarındaki anlaşmalar gereği onu haberdar etmek zorundaydı. Bu, işler yolunda gitmezse diye aldığı diplomatik bir önlemdi.

İşler yolunda gidecekti. Ona söz vermiştim.

Bu durumda bile Eislandia Kralı sadece ziyaretimizin sahte sebebinin bilecekti, gerçek görevimizi değil. Gerçek görevimiz büyük bir özenle sakladığımız bir sırdı, ülkemizin başındaki hükümdarla bile paylaşılması yasaktı.

Haritamı kaldırıp atımı Cehennem Ağzı'na sürdüm. Synové arkasına dönüp Eben ile Natiya'nın gittiği yöne baktı. Aralarında ne kadar mesafe olduğunu ya da aralarında konuşup konuşmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Eben'den neden hoşlandığını anlamıyordum ama önceden başkaları da olmuştu. Synové, âşık olmaya aşıktı. Eben ile Natiya uzaklaşır uzaklaşmaz, “Sence yaptılar mı?” diye sordu.

Wren homurdandı.

Başka bir şeyi kastettiğini umuyordum ama yine de sordum. “Kim ne yaptı mı?”

“Eben ile Natiya. Anla işte, *onu*.”

“Kehanet gücü olan sensin,” dedi Wren. “Senin bilmen gerek.”

“Ben sadece *rüya* görürüm,” diye düzeltti Synové. “İkiniz de dene-
seydiniz, siz de *rüya* görürdünüz.” Rahatsız olmuştu, omuzları titredi.
“Asla görmek istemediğim tek *rüya* bu.”

“İşte bu konuda haklı,” dedim Wren’e. “Bazı şeylerin hayali ya da
rüyası bile kötü.”

Wren omuz silkti. “Öpüştüklerini bile görmedim.”

“Ya da el ele tutuştuklarını,” diye ekledi Synové.

“İkisi de sevgilerini belli etmekten hoşlanmaz ki,” diye hatırlattım.

Synové düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Hiçbirimiz söyle-
mesek de hepimiz biliyorduk. Eben ile Natiya birbirlerine bağlıydı,
hem de tutkulu bir şekilde. Öpüşmekten de fazlasını yaptıklarından
şüpheleniyordum, gerçi bunu pek düşündüğüm söylenemezdi. Çok
umursamıyor ve bilmek istemiyordum. Bazı açılardan bakıldığın-
da sanırım Griz’e benzediğim söylenebilirdi. Bizler her şeyden önce
Rahtandık, başka şeylere fazla vaktimiz kalmıyordu. Böyle şeylerin
tek yaptığı zorluk çıkarmaktı. Askerlerle yaşadığım kısa süren iliş-
kilerim riskli, içimde benim için mümkün bile olmayan bir geleceğe
dair özlem uyandıran dikkat dağınıklıklarıyla sonuçlanmıştı. Artık
bunlara ihtiyacım olmadığına karar vermiştim.

At üstünde ilerlerken Synové her zamanki gibi en çok konuşan
kişi olma görevini üstlenerek saatlerce atlarımızın topuklarına sürü-
nen uzun çimenlerden ve küçükken teyzesinin yaptığı tuzlu pırasa
çorbasından bahsetti. Sürekli konuşmasının bir sebebinin de benim
dikkatimi dağıtmak ve önümüzdeki, dönüp kıvrılarak sonuna kadar
açtığı ağzıyla beni yutmaya yeltenen düz ve boş dünyadan uzaklaş-
tırmak olduğunu biliyordum. Sohbeti bazen işe yarıyordu. Bazense
dikkatimi başka yöntemlerle dağıtıyordum.

Wren birdenbire elini havaya kaldırıp durmamız için bizi uyardı.

“Yağmacılar. Üçüncü zil yönünde.” Kınından çıkardığı *ziethe* hançerinin sivri ucu havayı yardı, saldırmaya hazırды. Synové ise okunu çoktan yerine yerleştirmişti.

Uzaklarda, bize doğru gelirken daha da büyüyen karanlık bir gölgenin ovanın üzerine çöktüğü görölüyordu. Kılıcımı çektim ancak karanlık gölge birdenbire yukarı fırlayıp göğe yükseldi. Alçaktan uçarak üzerimizden geçti. Pençelerinde çırpınan bir antilop tutuyordu. Yaratığın kanatlarından çıkan rüzgâr saçlarımızı havaya kaldırd ve hepimiz ister istemez eğildik. Atlar şahlandı. Yaratık göz açıp kapayıncaya dek ortadan kayboldu.

Atlarımızı sakinleştirmeye çalışırken Wren, “*Jabavé!*” diye homurdandı. “O da neydi öyle?”

Griz bizi bu konuda uyarmamıştı. Bu yaratıkları duymuştum ve aslında söylentiden ibaret olduklarını ya da söylenti olmasa bile sadece Infernaterr’in üzerindeki uzak kuzey ülkelerinde yaşadıklarını sanırdım. Anlaşılan yalnızca orada yaşamıyorlardı.

“Racaa,” dedi Synové. “Valsprey kuşlarını avlayan yırtıcı bir kuş türü. Sanırım insanları yemiyorlar.”

“*Sanırım* mı?” diye bağırdı Wren. Esmer yanakları öfkeyle kızarmıştı. “Emin değil misin yani? Tadımız antiloptan ne kadar farklı olabilir ki?”

Kılıcımı kınına yerleştirdim. “Umalım da yeterince farklı olsun.”

Wren kendini topladı ve *ziethe* hançerini yerine koydu. Bu hançerlerden iki tane vardı, her birini bir bacağına takmıştı ve uçlarını hep sivri tutardı. İki bacaklı saldırganları indirmekte onun üstüne yoktu ama kanatlı bir saldırı karşısında durup yeniden düşünmesi gerekmişti. Zihninde dönen çarkları görebiliyordum. “Onu indirebilirdim.”

Buna şüphem yoktu. Wren’de köşeye sıkışmış bir porsuğun azmi vardı.

Ona yön veren kâbuslar da benimkiler kadar zorlu olsa da bece-

rilerini hançerlerinin ucu gibi sivriltmişti. Klanının kayıp bir prenses adına tezahürat yapmak gibi ölümcül bir hata yaptığı gün, Blackstone Meydanı'nda ailesinin katledildiğine şahit olmuştu. Synové de aynı şekilde, neşeli ve masum gözükse de derinlerinde ölümcül bir yanı vardı. Wren ile benim toplamımdan daha çok yağmacı öldürmüştü. Son hesapladığımızda bu sayı yediydi.

Okunu kılıfına koyan Synové sohbete devam etti. En azından gideceğimiz yere kadar konuşacak başka bir konu bulmuştu. Racaal'lar yepyeni bir dikkat dağınıklığıydı.

Racaal'nın gölgesi düşüncelerimi farklı bir yöne sürüklemişti. Gelecek hafta bu zamanlar Cehennem Ağzı'nın üzerinden uçan biz olacaktık. Şehrin üzerine bizim gölgemiz düşecekti ve eğer işler yolunda giderse çok geçmeden pençelerimde antiloptan çok daha değerli bir şeyle oradan ayrılacaktım.

Altı yıl önce bir savaş çıkmıştı, kıtanın tarihindeki en kanlı savaştı. Binlerce kişi ölmüştü ama savaşın mimarları yalnızca bir avuç adamdı. Bu adamlardan biri hâlâ hayattaydı ve bazıları onun en kötüsü olduğunu düşünürdü. Morrighan kalesinin Devriye Kumandanı. Korumaya yemin ettiği krallığa ihanet etmiş, Morrighan'ı güçsüzleştirip düşmesini hızlandırmak için kaleye düşman askerlerini sokmuştu. Komutasındaki birkaç asker sırta kadem basmıştı, belki de ondan şüphelendikleri içindi. Cesetleri asla bulunamadı. Kumandanın suçları saymakla bitmezdi. Kralı zehirlemeye yardım etmek ve veliaht prens ile otuz iki askerini öldürmek de bu suçların içindeydi. Devriye Kumandanı o zamandan beri kıtadaki en azılı kaçaktı.

Krallığın pençelerinden iki kez kaçmış ve en sonunda sırta kadem basmıştı. Kimse son beş senedir onu görmemişti ama şimdi, şans eseri gelen bir ihbar ve bildiklerini paylaşmaya hevesli bir tüccar sayesinde ümit verici bir ipucumuz vardı. *Kendi krallığını başkasına teslim etti, demişti kraliçe bana. Daha fazlasını almak için açgözlü-*

lügüyle binlerce insanın hayatına mal oldu. Açgözlü ejderler yıllarca uyur; ama açlıkları asla değişmez. Onu bulmak zorundayız. Ölüler adalet bekliyor, yaşayanlar da öyle.

Ölüler vadisini ziyaret etmeden önce bile pusuya yatmış, geceleri sürünen ve geldiği dünyaya bir bomba gibi düşüp keyiflerince her şeyi tüketen ejderlerin nelere mal olduğunu bilirdim. Kraliçenin kaçağı cezasını çekecekti çünkü arkasına bile bakmadan, ardında bıraktığı yıkımı umursamadan insanların hayallerini ve hayatlarını çalmıştı. Bazı ejderler sonsuza dek saklanabilirdi; ama kendi ülkesinin insanlarına ihanet eden ve binlercesinin ölümüne sebep olan Kumandan Illarion eğer buradaysa Tor Kalesi'nde saklanamayacaktı. Onu saklandığı yerden çıkarıp götürecektim ve açgözlülüğüyle daha fazla insanı öldürmeden önce yaptıklarının cezasını çekecekti.

Sana ihtiyacım var, Kazimyrak. Sana inanıyorum. Kraliçenin bana inanması benim için her şey demekti.

Bu iş için fazlasıyla yetkindim. Üstelik bu görev sayesinde hak etmesem de kendi yaptıklarımı telafi edebilirdim. Bir yıl önce neredeyse canıma mal olan bir hata yapmış ve kraliçenin kıdemli muhafızlarının neredeyse kusursuz olan onuruna leke sürmüştüm. *Rahtan*'ın sözlük anlamı "asla yenilmeyen" demekti ama ben, feci bir şekilde yenilmiştim. Artık bunu düşünmeden bir gün bile geçiremiyordum.

Reux Lau elçisini başka birisiyle karıştırdığımda içimde orada olduğunu bilmediğim, uzun zamandır gizliden gizliye beslediğim yaralı bir hayvana ait, vahşi ve ölümcül hisler uyanmıştı. Ellerim ve ayaklarım kontrolümden çıkmış, beni istemsiz bir şekilde ileri götürmüşlerdi. Elçiyi bıçaklamak istememiştim, en azından bu kadar ani olmamalıydı ama o, beklenmedik bir şekilde ileri atılmıştı. Saldırıdan sağ çıktı. Neyse ki hançerim derin kesmemişti. Yaraları sadece birkaç dikişle iyileşti. Ama bunun sonucu olarak bütün ekibim tutuklanıp hapse atıldı. Yalnız hareket ettiğim anlaşılır anlaşılmaz diğerlerini

serbest bıraktılar ama ben iki ay boyunca güney eyaletlerindeki bir hapishane hücresinde kaldım. Serbest bırakılmam ise kraliçenin bizzat yaptığı özel rica sayesinde gerçekleşti.

O aylarda düşünecek çok vaktim oldu. Bir saniye için bile olsa yıllar boyunca hayatta kalmamı sağlayan, o gurur duyduğum disiplinimi ve sabrımı bir kenara bırakmıştım. Daha da kötüsü, yaptığım bu hata yüzünden kendi hafızamdan bile şüphe duymuştum. Belki de artık yüzünü hatırlamıyordum. Belki de zihnimden silinip giden birçok anı gibi bu da zamanla yok olmuştu. Bu olasılık beni daha da korkutmuştu. Eğer onun kim olduğunu unuttuysam, her yerde ve herkes olarak karşıma çıkabilirdi.

Geri döndüğümüzde Eben kraliçeye çocukluğumdan bahsetti. Onun nasıl bildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kimseye anlatmamıştım, lağım farelerinin çocukluğu kimsenin umurunda olmazdı zaten. Benim gibilerden çok vardı.

Kraliçe beni özel dairesine çağırmıştı. “Bana annenden neden bahsetmedin, Kazimyr?”

Kalbim küt küt atıyor, boğazımdan yukarı mide bulandırıcı tuzlu bir tat yükseliyordu. Güçlkle yutkunup bağlarının çözülmesinden korkarak dizlerimi birbirine kenetledim.

“Anlatacak bir şey yok. Annem öldü.”

“Öldüğüne emin misin?”

İçten içe emindim, hatta ölmüş olması için her gün tanrılara dua ediyordum.

“Eğer tanrılar merhametliyse evet.”

Kraliçe bunu konuşup konuşamayacağımızı sordu. Niyetinin bana yardımcı olmak olduğunu biliyordum. Benim için yaptığı onca iyilikten sonra ona daha detaylı bir açıklama borçluydum. Ancak anılarımın öfkemle düğümlendiği bu yumağı açmaya henüz hazır değildim. Ona cevap vermeden izin isteyerek odadan çıktım.

Kraliçenin odasından çıkar çıkmaz merdiven boşluğunda bekleyen Eben'i köşeye sıkıştırıp patladım. "Benim işime burnunu sokma, Eben! Duydun mu beni? Uzak dur!"

"Yani çocukluğuna burnumu sokmayayım. Utanacak bir şey yok, Kazi. Daha altı yaşındaydın. Başına gelenler senin suçun değ..."

"Kapa çeneni, Eben! Bir daha asla annemden bahsetme yoksa boğazını deşerim, üstelik o kadar hızlı ve sessiz olurum ki öldüğünü bile anlamazsın."

Kolunu kaldırdı, geçip gidemeyeyim diye yolumu kapattı. "Kâbuslarınla yüzleşmelisin, Kazi."

Üzerine atıldım ama o kendini kontrol edebiliyordu, bense edemiyordum. Saldıracağımı fark etti ve beni çevirdi. Bedenimi göğsüne bastırıp o kadar sıkı sarıldı ki ona kızarken bile nefes alamadım.

"Seni *anlıyorum*, Kazi. İnan bana, hissettiklerini anlıyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Öfkeden deliye dönmüştüm. Çığlık attım. Kimse anlayamazdı. Hele Eben, hiç anlayamazdı. Onun bende uyandırdığı anılarla henüz yüzleşmemiştim. Gözlerine giren süpürge gibi siyah saçlarını, bembeyaz solgun tenini veya koyu renk gözlerindeki tehditkâr bakışı ne zaman görsem tek görebildiğim şeyin, gecenin bir yarısı derme çatma evimize girip karanlıkta yüzümüze fener tutarak *Velet nerede?* diye soran Previzili arabacı olduğunu bilemezdi. Tek görebildiğim hareket etmeye bile korkan, kendi pisliğimin ortasında sinmiş duran halimdi. Ama artık korkmuyordum.

"Sana ikinci bir şans tanıdılar, Kazi. Sakın boşa harcayayım deme. Kraliçe senin için kendini tehlikeye attı. Bunu bir daha yapacağını sanıyorsan yanıliyorsun. Artık güçsüz değilsin. Diğer yanlışları düzeltebilirsin."

Çırpınmayı bırakana dek bana sarıldı. Nihayet geri çekildiğinde güçsüz hissediyordum. Hâlâ öfkeliydim ve bu yüzden somurtarak

Kutsal Salon'un beni kimsenin bulamayacağı karanlık bir köşesine saklanmaya gittim.

Sonrasında Natiya'dan duyduklarım ile birlikte, Eben'in beni belki de anlayabileceğini öğrenmiştim. Beş yaşındayken annesinin bir balta darbesiyle öldürülmesine şahit olmuş ve babasının canlı canlı yakıldığını görmüştü. Ailesi, onları koruyan anlaşmalar olmadan önce Cam Lanteux'a yerleşen ailelerdendi. Kimin yaptığını, hatta hangi krallıktan olduğunu bilemeyecek kadar küçüktü. Adaleti yerine getirmek onun için imkânsızdı ama anne ve babasının ölümleri onun zihnine kazınmıştı. Eben'i daha iyi tanıyıp onunla daha yakından çalıştıkça, ona baktığım zaman Previzili arabacıyı görmez oldum. Gördüğüm tek şey kendi gariplikleri ve alışkanlıklarıyla tıpkı benim gibi yaralı bir geçmişe sahip olan Eben'den başkası değildi.

Diğer yanlışları düzeltebilirsin.

Bu cümle benim için bir dönüm noktası, bir başka yeni başlangıç haline gelmişti. Sadece bana değil, bütün Venda halkına ikinci bir şans tanıyan kişiye olan bağlılığımı göstermeyi her şeyden çok istiyordum. Kraliçeye.

Asla düzeltemeyeceğim bir şey vardı.

Ama belki diğer yanlışları düzeltebilirdim.

Toplanın, erkek ve kız kardeşlerim,
Biz ki yıldızlara dokunduk,
Ve olasılığın tozları bizimdir.
Ama işimiz daha bitmedi.
Zaman bir çember çizer. Tekerrür eder.
Gözümüzü dört açmalıyız her zaman.
Ejder şimdilik inzivaya çekilse de;
Uyanacak tekrar
Ve dolaşacak dünyayı,
Açlıktan kazınan karnıyla.
Ve bu böyle sürecektir,
Sonsuza dek.

- Jezelia Şarkısı

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE BALLENGER

GÖZÜNÜN ALABİLDİĞİ YERE KADAR, BÜTÜN TOPRAKLAR BİZİM. Bunu asla unutma. Bu babama, ondan önce de onun babasına aitti. Bunlar Ballenger ailesinin toprakları ve her zaman öyleydi, Kadimlerin döneminden beri. Biz tarihteki ilk aileyiz ve gökte uçan bütün kuşlar, alınan her nefes, düşen her damla su, hepsi bize ait. Burada kanunları biz koyarız. Görebildiğin her şeyin sahibi biziz. Bir avuç toprağın bile elinden kayıp gitmesine izin verme, yoksa hepsini kaybedersin.

Babamın elini yana koydum. Teni soğuktu, parmakları taş gibi sertti. Öleli saatler olmuştu. Hâlâ imkânsız geliyordu. Yalnızca dört gün önce sağlıklı, güçlü ve kuvvetliydi ama sonrasında atından inerken elini göğsüne koymuş ve yere yığılmıştı. Kâhin, bir düşmanın ona büyü yaptığını söyledi. Şifacı ise kalbinin hasta olduğunu ve yapacak bir şey olmadığını söyledi. Her ne olduysa, birkaç gün sonra aramızdan ayrılmıştı.

Yatağının etrafına on tane sandalye diziliydi, o günkü gece nöbetinden kalmıştı. Uzun uzun edilen vedalar yerini sessiz bir inkâr

duygusuna bırakmıştı. Sandalyemi çekip balkona çıktım ve derin bir nefes aldım. Deniz kabuğuna benzeyen tepeler ufukta yükseliyordu. *Bir avuç toprak bile*, diye düşünüp ona söz verdim.

Diğerleri babamın yüzüğünü takıp odadan çıkmamı bekliyordu. Artık *benim* yüzüğümdü. Babamın son sözlerinin ağırlığı damarlarımda güçlü Ballenger kanı gibi dolaşıyordu. Bize ait olan, bitmek bilmeyen araziye izledim. Her tepeyi, her vadiyi, her sarp kayalığı ve nehri biliyordum. *Gözünün alabildiği yere kadar*. Şimdi gözüme daha farklı görünüyordu. Geri çekilip balkondan çıktım. Yakında zorluklar başlayacaktı. Bir Ballenger öldüğünde hep böyle olurdu. Sanki sınırlarımızdan birinin eksilmesi bizi devirecekmiş gibi. Haberler sınırlarımızın ötesindeki birçok loncaya ulaşacaktı. Babamın ölmesi için kötü bir zamandı. İlk hasat zamanıydı. Previzililer daha büyük bir pay almak istiyordu ve Fertig kız kardeşime evlenme teklif etmişti. Kardeşim ise kararını hâlâ vermemişti. Fertig'den hoşlanmazdım ama kardeşimi seviyordum. Başımı salladım ve tırabzandan uzaklaştım. *Patrii*. Artık her şey bana bağlıydı. Sözümü tutacaktım. Ailemiz her zaman olduğu gibi şimdi de zorluklara göğüs gerecekti.

Hançerimi kınından çıkarıp babamın yatağının başına döndüm. Yüzüğü şişmiş parmağından çıkarıp aldım, kendi parmağıma taktım ve koridora çıkıp beni bekleyen yüzlerle karşı karşıya geldim.

Hepsi tek tek üzerinde babamın kanı olan yüzüğe baktı. Artık bitmişti.

Herkesten onaylayan uğultular yükseldi.

“Hadi,” dedim. “Sarhoş olma vakti.”

Ondan fazla kişiyle kapıdan çıkarken adımlarımız ana salonda tek bir amaçla yankılanıyordu. Annem batı kanadındaki giriş odasından çıkarak nereye gittiğimi sordu.

“Meyhaneye. Haberler her yere yayılmadan.”

Annem başımın arkasına vurdu. “Haberler dört gün önce yayıldı, aptal. Akbabalar ölümün kokusunu daha gelmeden aldı ve tepemizde uçmaya başladılar bile. Haftaya kalmadan kemiklerimizi kemiriyor olacaklar. Şimdi git! Önce kiliseye git. Sonra kör olana kadar içersin. *Straza*’nı yanından ayırma. Bu zamanda ne olacağını bilemeyiz!” Kardeşlerimi de bakışlarıyla uyarmayı ihmal etmedi, bunun üzerine hepsi uslu uslu baş salladı. Bakışları yine bana döndü; hâlâ demir gibi sert, diken gibi keskin, ateş gibi yakıcı ve su gibi berraktı. Bu bakışların arkasında acılarla örülmüş bir duvar olduğunu biliyordum. Erkek ve kız kardeşlerim öldüğünde dahi ağlamamış, ağlamak yerine manastıra yeni bir sarnıç inşa etmişti. Bakışlarını indirip parmağımdaki yüzüğe baktı. Başını hafifçe salladı. Bu yüzüğü yirmi beş sene boyunca babamın parmağında gördükten sonra şimdi benim parmağımda görmenin onun için kolay olmadığını anlamıştım. Babamla birlikte Ballenger Hanedanı’nın gücüne güç katmışlardı. On bir çocukları olmuştu, dokuzumuz hâlâ hayattaydık. Üstelik bir de evlat edindikleri bir oğulları vardı. Çocuklar, diyarlarının büyümeye devam edeceğinin bir kanıtıydı. Annem işte buna odaklanıyordu, zamansız şekilde kaybettiklerine değil. Elimi alıp dudaklarına götürdü yüzüğü öptü ve sonra da beni kapıdan dışarı attı.

Kardeşlerimle birlikte verandanın merdivenlerinden inerken Titus bıyığının altından, “Önce kiliseye git, aptal!” diye mırıldandı. Omzumla onu ittim, merdivenden düştüğünde diğerleri kahkahalarla güldü. Bu gece belaya karışmaya hazırlardı. Her şeyi unutmaya. Bir insanın, babam gibi hayat dolu birinin, önünde daha birçok yıl olması gerekirken öldüğünü görmek onlara ölümün hepimizin omzunun üzerinden baktığını hatırlatmıştı.

En büyük ağabeyim Gunner bizi bekleyen atlarımıza yürürken yanıma sokuldu. “Paxton da gelecek.”

Başımı salladım. "Ama acele etmeyecek."

"Senden korkuyor."

"Yeterince korkmuyor ama."

Mason sırtıma vurdu. "Paxton'ı boşver. Cenazeye dek buraya falan gelmeyecek, hatta belki cenazeye bile gelmez. Şimdilik yapmamız gereken tek şey seni iyice sarhoş etmek, *Patri*."

Bense dünden razıydım. Buna Mason ve diğerleri kadar ihtiyacım vardı. Bu işi hızlıca bitirip önümüze bakmalıydık. Babam ölmeden önce güçten düşmüş olsa da son nefesinde bana çok şey anlatmayı başarmıştı. Ağzından çıkan her sözü dinleyip bağlılığımın yeminini etmek benim görevimdi. Bu sözleri daha önce söylemiş olsa bile... ki söylemişti. Bütün hayatım boyunca bana nasihatlerde bulunmuştu. Omzumdaki Ballenger mührü dövmesinin tenime kazındığı gibi onun sözleri de zihnime kazınmıştı. Hem aramızda kan bağı olan aile hanedanı hem de olmadığı halde benimsenen hanedan üyeleri güvendeydi. Buna rağmen son nefesinde yaptığı uyarıları aklımdan çıkaramıyordum. İpleri bu kadar erken bırakmaya hazır değildi. *Ballenger ailesi kimseye boyun eğmez. Ne yap ne et, onu buraya getir. Loncalar da zamanla farkına varacaktır.*

Bu kısım o kadar kolay olmayacaktı.

Her şeyden önce topraklarımızı ele geçirme planları yapan, tepemizde uçan akbabaları yok etmeliydim. Paxton da bunların başını çekiyordu. Kuzenim olmasının bir önemi yoktu. O her zaman kendi ailesine ihanet eden, uzun zaman önce ölen amcamın gayrimeşru oğlu olacaktı. Paxton güneydeki daha ufak topraklardan biri olan Ráj Nivad'ı yönetiyordu ama bu onun için yeterli değildi. Ailesinin diğer üyeleri gibi o da kıskançlığın ve açgözlülüğün pençesinde kıvranıyordu. Ama her şeye rağmen ailedendi ve babama olan saygısını göstermek için gelecekti... ve tabii gücümüzün sınırlarını ölçmek için. Ráj Nivad buraya atla dört gün uzaklıktaydı. Henüz haberleri duymamıştı, duy-

duysa da buraya gelmesi dört gün sürecekti. Hazırlanmak için vaktim vardı.

Straza askerlerimiz kuleye bağırdı. Kuledekiler kapıdaki bekçilere seslendi ve bekçiler bize kapıyı açtı. Çelikten yapılmış ağır kapılar gıcırdayarak açıldı ve atlarımızın üstünde dışarı çıktık. Herkesin gözlerinin benim üzerimde olduğunu, herkesin elime baktığını hissedebiliyordum. *Patrii*.

Cehennem Ağzı, etrafını bir taç gibi çevreleyen ağaçlar yüzünden sadece bir kısmı görünen Tor Kalesi'nin hemen arkasındaki vadide konuşlanmıştı. Bir zamanlar babama bu ağaçların her birine tırmanacağımı söylemiştim. Henüz sekiz yaşındaydım ve ağaçların ne kadar yüksek olduğunun farkında değildim. Babam, tembris ağaçlarının tepesinin tanrıların diyarı olduğunu anlatmıştı, ölümlüler gidemezdi. Çok yükseğe çıkamadım, tepesine ise hiç varamadım. Kimse varamamıştı. Üstelik ağaçların göğe uzandığı boy kadar kökleri de de toprağın kaynağına kadar uzanıyordu. Bu topraklara Ballenger ailesi kadar bağlı olan bir şey varsa o da bu ağaçlardı.

Tepenin ucuna varınca Gunner bir çığlık kopardı ve bizi beklemeden inmeye başladı. Geri kalanımız da arkasından giderken yere vuran atlarımızın nal sesleri kemiklerimize işledi. Köye vardığımızı sesli bir şekilde duyurmayı seviyorduk.

Çanlar yemek sofrasında kaldırılan kristal kadehlerin narin sesi gibi hafifçe çınladı. Tapınağın taş kemerlerinde çanın yankılanan çınlamasından başka bir ses duyulmamıştı. Köye girişimiz her ne kadar dağınık ve gürültülü olsa da ailemiz, gözümüz kartlar, ucuz viski ve bira fıçısından başka bir şey görmediğinde bile tapınağın kutsallığına saygı duyardı. Çan beş defa daha çaldıktan sonra işimiz bitecekti. Gunner, Priya ve Titus bir yanımda, Jalaine, Samuel, Aram ve Mason

diğer yanımda diz çökmüştü. Bütün ön sırayı kaplamıştık. *Straza* askerlerimiz Drake, Tiago ile Charus arkamızdaki sırada diz çöküyordu. Rahip eski dilde konuşarak külleri inek kanıyla karıştırdı. Sonra da elini ıslak kül karışımına batırıp hepimizin alınına parmağıyla bir işaret çizdi. Ciddi bir yüz ifadesiyle bizi izleyen sadaka hamilleri, getirdiğimiz adakları alıp tanrılar tarafından kabul edilmek üzere sunaklara yerleştirdi. Fazlasıyla kabul edileceğinden emindim. Revire yeni bir şifacı almaya yetecek kadar sadaka getirmiştik. Üç çan daha. İki.

Bir. Rahibin kutsamasını kabul ederek ayağa kalktık ve ağırbaşlı bir şekilde tek sıra halinde karanlık salondan çıktık. Azizlerin heykelleri yüksek sütunların üzerinden bize bakıyordu. Rahibenin söylediği bereket ilahisinin sesi, koruyucu bir ruh gibi ardımızdan süzülerek bizi takip etti.

Dışarı çıktığımızda Titus merdivenlerden inene kadar bekledi ve indiğimiz anda meyhaneye davet anlamına gelen tiz bir çığlık kopardı. İçkileri yeni *Patrei* ısmarlayacaktı. Ölüm karşısında adaba uygun davranma zorunluluğu Titus'un duygularının yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Belki de hepimiz için öyleydi.

Birinin kabanımı çekiştirdiğini hissettim. Kâhin, bir sütunun gölgesinde gizleniyordu, pelerininin başlığı yüzünü örtmüştü. Elindeki sepete birkaç altın sikke bıraktım.

“Haberler nedir?” diye sordum.

Kadın, ben eğilip onunla göz hizasına gelene dek kabanımı çekiştirmeye devam etti. Azur mavisi gözleri başlığın simsiyah gölgesinde bedeni olmadan havada süzülen taşlar gibi görünüyordu. Bakışları üzerime kenetlendi. Gözlerimin derinliklerine inmek istermiş gibi başını yana eğmişti. “*Patrei*.” diye fısıldadı.

“Duymuşsun.”

Başını iki yana salladı. “Dışarıdan değil. İçeriden. Ruhun söyledi bana. Dışarıdan... başka söylentiler duydum.”

“Ne gibi söylentiler?”

Yakına eğildi, sanki bir başkasının duymasından korkuyormuş gibi kısık bir sesle konuşuyordu. “Rüzgâr bana söylüyor *Patrii*, geliyorlar. Senin için geliyorlar.”

Elimi eğri büğrü parmaklarının arasına kıştırıp yüzüğümü öptü. “Tanrılar sana göz kulak olsun.”

Elimi yavaşça çekip doğruldum, bakışlarımı indirip ona baktım. “Sana da öyle.”

Verdiği haberler tam olarak haber niteliği taşımıyordu ama ona, verdiğim sikkelerin hesabını sormadım. Zorluklarla karşılaşacağımızı herkes biliyordu.

Son basamağa varmamıştım ki denetçilerimizden olan Lothar ile Rancell yaka paça birini getirip dizlerinin üstünde önümüze fırlattı. Onu tanıyordum, besi hayvanı açık artırmasından Hagur’dü.

“Kaymağını sıyrıyormuş,” dedi Lothar. “Tam tahmin ettiğiniz gibi.”

Ona baktım. Gözlerinde inkâr yoktu, sadece korku vardı. Hançerimi çektim.

“Tapınağın önünde olmaz,” diye yalvardı, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Yalvarıyorum, *Patrii*. Beni tanrıların önünde küçük düşürme.”

Kollarımı yakaladı ve başını eğip ağlamaya başladı.

“Sen zaten bir utanç kaynağısın. Ne yaptığını öğrenmeyeceğimizi mi sandın?”

Cevap vermedi, sadece merhamet dilenip yüzünü çizmelerimin arasına sakladı. Onu geriye ittiğimde ise bakışları üstümde donup kaldı.

“Ailemizde kimse hile yapmaz.”

Can havliyle başını salladı.

“Ama tanrılar bize merhamet gösterir,” dedim. “*Bir kez. Ballenger* usulü böyledir. Biz de böyle yaparız.” Hançerimi kınına soktum.

“Ayağa kalk, kardeşim. Eğer Cehennem Ağızında yaşıyorsan ailenin bir parçasısın demektir.” Elimi uzattım. Bana onu kandırıyormuşum gibi baktı, hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Öne doğru bir adım attım, onu ayağa kaldırdım ve sarıldım. Kulağına “*Bir kez,*” diye fısıldadım. “Unutma. Gelecek yıl boyunca iki katı vergi ödeyeceksin.”

Geri çekildi ve başını sallayıp bana teşekkür etti. Arkasına dönerken ayağı takılmıştı ama en sonunda koşarak uzaklaştı. Bir daha bizi oyuna getirmeyecekti. Ailenin bir parçası olduğunu hatırlayacaktı ve kimse, kendi ailesine ihanet etmezdi.

En azından, işlerin böyle yürümesi gerekiyordu.

Paxton’ı ve Kahin’in sözlerini düşündüm. *Senin için geliyorlar.*

Paxton tam bir baş ağrısı, şarap bağımlısı kan emici bir sülüktü. Onunla başa çıkabilirdik. Tıpkı diğer her şeyle başa çıktığımız gibi.

Yağmacılar kaçtı, malzemelerimiz artık onların.

Gittiler mi? diye sordu bana.

Başımı salladım.

Kollarımda ölüyordu, şimdiden toza, küle dönmüştü ve eskiden sahip olduğu ihtişamın hayaletinden ibaretti.

Elime bir harita tutuşturdu.

Gerçek hazine burada. Onları buraya götür. Artık her şey sana bağlı.

Onları koru.

Orada yiyecek bulacağımıza yemin etti. Güvende olacağımıza. İlk yıldızlar düştüğünden beri bunun sözünü veriyordu. Artık güvenin ne olduğunu bilmiyordum. Ben doğmadan önceki bir zamana aitti. Kalan gücünün son kırıntısıyla elimi sıktı.

Ne olursa olsun, bu haritayı kaybetme. Kimseye verme. Bu sefer olmaz.

Evet, dedim çünkü en azından son nefesinde bütün çabalarının ve fedakârlığının boşa gitmediğini görmesini istiyordum. Onun görevi bizi kurtaracaktı.

Parmağımı kes, dedi. İçeri girmenin tek yolu bu.

Ceketinden bir jilet çıkardı ve bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Kendi büyükbabama bunu yapamazdım.

Şimdi, diye emir verdi. Hayatta kalmak istiyorsan daha kötüsünü yapmak zorunda kalacaksın.

Bazen öldürmek zorunda kalacaksın. Bu, dedi, eline bakarak. Bu daha hiçbir şey.

Ona nasıl karşı koyabilirdim ki? O, her şeyin başıydı. Etrafımızda duranlara baktım, çökmüş gözlerini, çamur ve korkuyla kaplı yüzlerini inceledim. Çoğunu tanıımıyordum bile. Büyük-babam jileti elime tutuşturdu.

Bir zamanlar çoktunuz, artık birsiniz. Siz ailesiniz. Ballenger ailesi. Birbirinizi koruyun. Hayatta kalın. Sizler, Tor Kalesi'nin uğruna inşa edildiği, hayatta kalan o mirassınız.

Yalnızca on dört yaşındaydım, geri alanlar daha da gençti. Yağmacılara, rüzgârlara ve açlığa karşı koyacak kadar güçlü olabilecek miydik? Bunu tek başımıza nasıl başaracaktık?

Şimdi, diye tekrarladı.

Ben de emrini yerine getirdim.

Sesini bile çıkarmadı.

Yalnızca gözlerini kapadı ve son nefesini verdi.

Bense bu mirasın önderi olarak ilk nefesimi aldım. Büyük-babam ve kumandanım olan adam, bana umuda tutunmamı emretmişti.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

- Greyson Ballenger, 14

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

KÜMESLER PARÇALANMIŞ VE ATEŞLİK ODUN GİBİ ETRAFSA SAÇILMIŞTI, yanık çimenlerin kokusu genzimizi yakıyordu. Etraftaki yıkımı sindirmeye çalışırken tenimin altı öfkeyle alev aldı. Wren ve Synove hiddetle homurdandı. Görevimiz birdenbire kırık aynadaki bir görüntü gibi çatlayıp parçalara ayrılmıştı. Nihayetinde bu öfke işimize yarayacaktı. Hepimiz farkındaydık. Buraya gelmek için uydurduğumuz sahte sebep; yani anlaşma ihlallerini soruşturmak, birdenbire büyümüşü. Bir cisim kazanmış, keskin dişleri olan, pençeli ve zehirli bir yaratığa dönüşmüştü.

Köyde dört küçük, bir tane de uzun ev, bir ahır ve birçok baraka vardı. Her biri hasar görmüştü. Ahır tamamen küle dönmüştü. Etrafındaki kıyıma aldırmadan bahçesini çapalayan kambur bir adam gördük. Adam geldiğimizi görünce kendini savunmak istercesine çapasını kaldırdı ama sonra Wren'in, Meurasi klanının yamalı kumaşından dikilmiş pelerinini tanıyınca indirdi. Benim deri yeleşime Vandalıların kalkanında bulunan ihtişamlı thannis işlenmişti. Synove'nin

atı ise doğudaki bataklıklarda yaşayan klanların atlarına taktığı boncuklu yuları takıyordu. Neye baktığını anlayanlar için bunların hepsi belirgin Vandalı işaretleriydi.

“Bunu kim yaptı?” diye sordum adamın yanına vardığımızda. Ama vereceği cevabı zaten biliyordum.

Adam kambur sırtına elini koyarak doğruldu. Yüzü yıllarca güneşin altında kalmaktan çizgi çizgi olmuştu, elmacikkemikleri sarkık bir ovanın yaşlı tepeleri gibiydi. Arkadaki kulübelerin kırık panjurlarıyla açık kapılarının ardından yüzler ortaya çıktı. Bunlar dışarı çıkmaya çekinen köylülerdi. Adamın adı Caemus’tu ve bize yağmacıların gecenin bir yarısı geldiğini anlattı. Hava karanlıktı ve yüzlerini görememişlerdi ama o, bunu yapanın Ballenger ailesi olduğunu biliyordu. Daha geçen hafta gelip köylülere sığırlarını onların topraklarından uzak tutmalarını tembihlemişlerdi. Bir sığırı da haraç olarak almışlardı.

Wren etrafa bakındı. “Onların toprağı mı? Burası mı? Cam Lan-teux’nun ortasındayız.”

“Hepsi onların,” diye yanıtladı Caemus. “Gözün alabildiği yere kadar, öyle diyorlar. Her bir ot sapı onlara ait.”

Synove’nın yumrukları sıkılmaktan bembeyaz oldu.

“Hayvanlarınız nerede?” diye sordum.

“Gitmişler. Geri kalanı da onlar aldı. Soluduğumuz havanın da haracını aldılar.”

Etrafta hiç at olmadığını da fark etmiştim. “Peki ya Morrighanlı-ların size armağan ettiği Ravia atları?”

“Yük arabasını çeken yaşlı at dışında hepsini aldılar. Diğerleri birkaç malzeme almak için kasabaya gitti. Fazla bir şey alamayacaklar. Vandalılara iki katı ücret ödetiyorlar.”

Çenesini sıkmış, parmaklarını çapanın sapına sıkıca dolamıştı. Vandalılar kolay kolay korkmazdı ama adam, bazı kişilerin köye geri dönmekten korkup kaçacağından endişelendiğini söyledi.

“Kimseye iki katı ücret ödemeyeceksiniz, soluduğunuz hava için de haraç kesemeyecekler,” dedim. Etrafa yaptıkları yıkıma bir kez daha baktım. “Biraz zaman alacak ama zararınızı telafi etmelerini sağlayacağız.”

“Başımıza daha fazla bela almak iste...”

“Diğer köylüler dönecek, ücret alacak olan da sizlersiniz.”

Şüpheli bakışlarla bana baktı. “Ballenger ailesini tanımıyorsun.”

“Doğru,” dedim. “Ama onlar da bizi tanımıyor.”

Ama tanımak üzerelerdi.

Cehennem Ağzı otuz kilometre uzaklıktaydı. Eislandianın merkezinden uzakta gözlerden ırak ve gizemli bir şehirdi. Gitgide büyüyen bir ticaret merkezi olması dışında kimse hakkında bir şey bilmiyordu. Birkaç ay öncesine kadar ismini bile duymamıştım. Ama sözde bu köyün alışveriş ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük bir şehirdi. Atımı sürerken kendimi yorgun ve huysuz hissediyordum. Önceki gece iyi uyuyamamıştım, çadırımda bile olsam nafileydi. Bu acınası, düz ve vahşi arazi durmak bilmeyen yırtıcı bir kuş misali içimi kemiriyordu. O kadar uzakta bırakın bir şehir, bir ev olduğunu düşünmek bile imkânsız geliyordu. Günlerdir derin bir nefes almamışım gibi hissediyordum. Synové ise durmadan konuşuyordu.. Tekrar racaa konusunu açınca tiz bir karga gibi cırlayıp ona kızdım.

“Üzgünüm,” dedim uzun bir sessizlikten sonra. “Sana patlamamalıydım.”

“Korkarım artık konuşacak konu bulamıyorum,” dedi Synové.

Tamamen acınası haldeydim. Üstelik Synové haklıydı, ne olduğunun farkındaydı. Sessizlikten hoşlanmıyordum ve onun tek istediği sessizliği doldurmaktı. Şehrin gürültüsüne, bitmek bilmeyen uğultusuna, vızıltısına, feryatlarına, insan ve hayvanların seslerine, çatılara

vuran yağmurun pırtırtısına, çamur birikintilerine giren at arabalarının şapırtısına ve insanlara güvercin, muska ya da bir bardak dumani tüten thannis satmaya çalışan sokak tüccarlarının çağrılarına alışkındım. Nehrin gürlemesini, sokaktan geçen askerlerin tıngırtısını, devasa köprüyü yukarı çeken insanların iniltilerini, kemerlerden sallanan ritüel kemiklerinin tıkırtısını, bütün bunların canlı ve kendi içinde bir bütün olarak toplanmasını özlemiştim.

Bütün bunlar gizlenmemi sağlıyordu. Onlar benim zırhımdı. Rüzgâra karışan bu sessizlik beni savunmasız bırakmıştı. “Lütfen,” dedim. “Kuşların nasıl doğurduğunu anlat bana.”

“Yumurtluyorlar Kazi,” diye araya girdi Wren. “Dinlemiyorsun bile.”

Synové boğazını temizledi, susmamız için bize sinyal veriyordu. “Size bir hikâye anlatacağım.”

Wren ile ikimiz kaşlarımızı kaldırdık, şüpheli olsak bile buna minnettardım.

Bu hikâyeyi daha önce birçok kez anlatmıştı ama bizi güldürmek için her defasında sonunu beklenmedik şekilde değiştirirdi. Yıkımın hikâyesini, Fenlandiyalıların anlattığı haliyle anlattı. Eskiden olduğu gibi o kalın ve akıcı aksanıyla konuşuyordu. Bu hikâyede melek Aster önemli bir rol oynuyordu. Tanrılar tembelleşmişti, dünyaya göz kulak olma görevlerini yerine getirmiyorlardı. Kadimler ise bu esnada kendilerini tanrı konumuna getirmiş, cennette süzülüyordu. Güce açlardı ama bilgelik konusunda eksiklerdi. Yollarına çıkan her şeyi yakıp yıktılar. Böylece cennetin koruyucusu olan Aster elini galaksiye daldırdı ve bir avuç dolusu yıldız alıp orada kaynayan kötülüğü yok etmek için dünyaya fırlattı. Ancak dünyada saf kalpli bir Miras vardı ve onlara merhamet gösterdi. Onları yıkımın olacağı yerden uzaklaştırıp Venda kapılarının ardında güvende tuttu. “Ve tabii herkesten üstün olan Fenlandiyalılara ağızda parlayan yıldız olan şişman bir

domuz verdi." Hikâyeyi her anlattığında, Aster Fenlandiyalılara başka bir hediye verirdi. Bu hediyeler -çoğu zaman şişman ve leziz hediyelerdi- Synové'nin o an ne kadar aç olduğuna göre değişiklik gösterirdi.

Sıra Wren'e gelince o da hikâyeyi kendi klanının detaylarıyla anlattı. Onun hikâyesinde kızarmış domuzlar yoktu fakat bolca sivri hançer vardı. Benim anlatacak bir hikâyem, ait olduğum bir klan yoktu. Vendalılar arasında bile yersiz yurtsuzdum. Ama hikâyenin duyduğum bütün versiyonlarında tanrılar ve melekler dünyayı yok ederken insanlar tanrılara özenip merhameti kalplerinden atardı.

Meleklerin gözüne giren bir Miras dışında kimse sağ çıkmadı. Bütün krallıklar işte böyle başladı ama kraliçenin hep uyardığı gibi: *İşimiz daha bitmedi. Zaman bir çember çizer. Tekerrür eder. Gözümüzü dört açmalıyız her zaman.*

Anlaşılan şimdi de Ballenger ailesi için gözümüzü dört açmalıydık.

Wren'in kartal gözleri onu ilk gören oldu. "İşte orada!"

Uzaktaki ovada tepeler dalgalanıyordu. Parça parça yayılmış harabeler nihayet ortaya çıkmıştı, araziye yoğun ve gür gölgelerle dolduruyordu. Onların da ötesinde, sisli lavanta dağının eteğinde gittikçe büyüyen bir karaltı vardı. Biz yaklaştıkça şekil ve rengi belli olan karaltı, heybetli sahibinin ayaklarının dibine yatmış dev bir yaratık gibi yayıldı. Cehennem Ağzı ne tür bir yaratıktı, daha da önemlisi bu yaratığın sahibi kimdi? Koyu yeşil bir tabaka kötü şeylerin habercisi sivri bir taç gibi üzerini kaplamıştı. Onlar ağaç mıydı? Garip, doğaüstü ağaçlardı bunlar. Daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu.

Synové nefesini tuttu. "Cehennem Ağzı orası mı?"

Kalp atışlarım hızlandı ve üzengilere asılarak doğruldum. Mije burnundan soludu. Dörtnala koşmak için can atıyordu. *Henüz olmaz, oğlum. Henüz olmaz.*

Antik şehrin sokaklarının kalıntıları, tam altımızda seyahat eden yeraltı yılanlarının sırtları gibi parçalar halinde karşımıza çıkmaya başladı.

“Tanrılar adına,” dedi Wren. “Kutsal Şehir kadar büyükmüş.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve eyerime gömüldüm. Bu iş kolay olacaktı.

Şehir Eislandia sınırlarının tam ucundaydı, büyük bir gözyaşı şeklindeki bir Küçük Krallıktı. Cehennem Ağzı ise şehrin tam tepesinde, krallığın geri kalanından uzaktaydı. Sınırın hemen dışındaki Ballenger kalesi bütün şehre yukarıdan bakıyordu. Kraliçenin aldığı bir rapora göre kaleye girmek imkânsızdı. Bunu görecektik.

Venda’nın Kutsal Şehir’inin aksine bu şehrin etrafında surlar ya da onu çevreleyen bir Büyük Nehir yoktu. Gözü pek bir savaş lordu edasıyla yerine rahatça kurulmuştu. Bu haliyle sanki onu devirmek isteyenlere meydan okuyordu. Şehrin binaları ve kuleleri eğri büğrü parmaklar gibi göğe uzanıyordu. Şehrin sınırlarını çizen tek şey, büyümlü bir taç gibi üzerine yayılan çember şeklindeki ormandı. Birden fazla girişi vardı, uzakta bir yerlerde şehre gelen bizim gibi birçok yolcu olduğunu görebiliyorduk. Henüz mesafemizi koruyorken Wren yanından geçtiğimiz uygun bir kalıntı belirledi ve yolculuğa devam etmeden önce Synové ile birlikte bohçalarımızdan birkaçını buraya sakladılar.

Şehre girip çıkan birçok yolcu olsa bile yine de içeri girerken dikkatleri üzerimize çekmeyi başardık. Eyer takımlarımızdaki Venda armasından ya da belki sadece yüzümüzden yabancı olduğumuzu anlamışlardı. Buraya alışveriş yapmaya gelmemiştik. Burada hayırlı olacağını düşündükleri bir sebepten ötürü bulunmuyorduk. İşte bunda haklılardı.

Wren tısladı. Başını salladı. Homurdandı. “Bundan hiç hoşlanmadım.” Ziethe hançerini çıkardı, havada salladı ve sonra tekrar kınına soktu. Hançerin sapı deri kılıfa çarpmıştı.

Synové ile birbirimize baktık. Bunun olacağını biliyorduk.

Wren'in ritüeli buydu, bir risk almadan dakikalar önce o riski her açıdan yeniden hesaplardı. "Emin misiniz? Onlar güçlü bir aile. Eğer sizi ele geçirirlerse..."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden "Evet," dedim. İşe yaramasının tek yolu buydu. "Griz'e söylediğim gibi," dedim, bakışlarımız kenetlendi. "Bunu başaracağım. Sen de öyle."

Wren başını salladı. "En son göz kırpan ol."

"Her zaman," diye onayladım.

Sokaklarda uymamız gereken yazılı olmayan birçok kural vardı. Wren, bunun benim kurallarımdan biri olduğunu iyi biliyordu. En son göz kırpan olmak yalnızca hedefi kapana kısırmak için bulduğumuz mesleki bir ipucu değil, aynı zamanda hayatta kalmanın tek yoluydu.

Bu garip şehre şaşarak, gördüğümüz tuhaflikları birbirimize göstererek ilerledik. Kalın ve kaslı ağaç dallarının emniyetli bir şekilde tuttuğu asma köprüler ile evler, marketler ve hatta ağaçların tepesine kadar uzanarak görkemli hanlar gibi görünen diğer yapılar, gölgeler üstündeki gölgeler ve takip edilecek yollara bağlanan derme çatma yapılar bu tuhafliklardan yalnızca birkaçıydı. Şehrin mimarisi yeni ve eskinin karışımıydı, harabeleri evlere, marketlere çevirmişlerdi. Başka bir dönemden kalma oyuklu antik taşlar yeni cilalanmış mermerle yan yana dizilmişti. Bazı yerlerde dev ağaçlar sağlam bekçiler gibi bir araya getirilmişti. Tek bir tanesinin gövdesi bile iki at arabası kadar kalındı ve tek ışık kaynağı göklere uzanan dallarının arasından sızan gün ışığıydı. Kasabanın merkezinde bekçiler geri çekilmiş, güneş ışığının Cehennem Ağzı'na engellenmeden girdiği bir açıklık oluşturmuştu. Bu açıklık şimdi ilerideki beyaz mermer binaya yansıyor, ona uhrevi bir parlaklık katıyordu.

Burası bir tapınaktır.

Tapınak; insanlar, telaş, gürültü ve... ve sevdiğim diğer her şey-

le dolup taşan geniş, çember şeklindeki meydanın odak noktasıydı. Duraksayıp etrafımda gördüklerimi sindirdim ve sonrasında birkaç saniye boyunca nefesimi tuttum. Bu faydasız alışkanlıktan vazgeemiyordum. Gözlerim kalabalıkta sürekli ryalarımaya giren ama gerçekte hiç göremediğim bir yüzü aradı. Gremeyince hem rahatlayıp hem de hayal kırıklığı hissederek i çektim. Atlarımızla daire çizerken sokakların bir tekerleğın parmakları gibi meydanı çevrelediğini fark ettim. Atlarımıza yiyecek ve su vermek için bir yemlik bulduk ve Wren ile Synov atlarımızı bölmelere bağlarken ben de seyis başına, sulh yargıcının ofisine nasıl gideceğimizi sordum.

“Ta kendisi. şu anda onunla konuşuyorsun.”

Reux Lau’da alışık olduğum yargıçlar boş zamanlarında ahır temizlemezdi. “Buranın hukukunu da sen mi ynetiyorsun?”

“Ben göz kulak oluyorum. On kişiyiz.” Omuzlarını geri atıp tek gözünü kısararak bana baktı. “Neyle ilgili grşecektiniz?”

Ona kim olduğumu, buraya Eislandia Kralı’nın ve Venda Kraliçesi’nin otoritesiyle anlaşma ihlallerini araştırmak için geldiğimi anlattım. Gerçekle tam olarak örtüşmese de en yakını buydu.

Saklamaya tenezzül bile etmeden beni baştan aşağı süzüp kılıcımaya ve belime taktığum hançerlere baktı. Bakışları silahlarıma odaklanmıştı. “İhlal hakkında bir bilgim yok.”

Tabii yoktur.

Ona yaklaşınca bir adım geri çekildi. Anlaşılan o bile Rahtan şovalyelerini duymuştu. “Kralınızın yasalarını uygulamakla sorumlu bir yargıç olarak, bildiklerinizi bana anlatmanızı emrediyorum.”

Başını sallayıp omuz silkti. Nafile. Bu küçük gelinciği örgülü ekmek gibi bükmek üzereydim; ama bunlar için henüz çok erkendi. Peşine dşmem gereken daha büyük avlar vardı. “Bu kasabada alışveriş yapan Vendalılar var. Onları gördün m?”

Konuyu değiştirmeme memnun olmuştu. “Tabii,” diye cevap verdi,

birdenbire konuşmaya hevesli olmuştu. “Bu sabah şu tarafa gittiklerini gördüm.” Meydanın öbür tarafındaki sokağa işaret etti. “Orada bir çarşı var.”

“Vendalıların iki kat para ödediği doğru mu?”

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Bu konuda da hiç bilgim yok. Ama şunu bilin, buranın insanı sadıktır. Bu kasaba Ballenger ailesine ait. Hep öyleydi.”

“İlginç,” dedim. “Cehennem Ağzı’nın Ballenger hanedanının değil, Eislandia’nın bir parçası olduğunun farkında mısınız?”

Dudaklarının kenarı hafif bir sırıtişla kıvrıldı. “Farkı anlamak bazen zor oluyor. Buradaki insanların yarısı onların akrabası, diğer yarısının da onlara borcu var.”

“Gerçekten mi? Peki ya sen hangisinin, yargıç bey?”

Asık suratlı tavrı yine değişti ve bu sefer gülümsedi. Dönüp uzaklaşmaya başladım ama sadece birkaç adım atmışken arkamdan seslendi. “İyiliğin için söylüyorum, kimin damarına bastığına dikkat et.”

İyiliğin için.

Wren’le Synove’yi yanıma aldım ve çarşıya doğru giderken etraf-taki insanlara birkaç soru sorduk. Aldığımız cevaplar yargıcın verdiği cevaplara benziyordu. Kimse bir şey bilmiyordu. Rahtan olduğumuz için mi söylemek istemiyorlar yoksa herhangi bir otorite ile Ballenger ailesi hakkında konuşmaya mı korkuyorlar emin değildim.

Çarşının biraz dışında, çizgili bir tentenin altında özenle dizilmiş tahıllar, kurumuş fasulyeler, tuzlu ve turşulanmış etler, renkli meyve ve sebzelerle dolup taşan variller ve sandıklar duruyordu. Bu bereket beni şaşırtmıştı, ne zaman yabancı bir şehri ziyaret etsem böyle olurdu zaten. Dükkânın içinden anlaşıldığı üzere burası daha fazla yiyecek ve farklı tür mallar da satıyordu. Pencereden içeriye bakınca kürekler, kumaş parçaları ve duvara dizilmiş tentürler gördüm. Yaşlı bir yük atının çektiği bir at arabası kenara park etmişti. Bu arabanın

Vendalı göçmenlere ait olup olmadığını merak ediyordum. Oraya yaklaşıırken dükkân çırağının üst üste dizilmiş portakal kasalarının yanında oynayan çocukları kovaladığını gördüm. Ağzım sulandı. *Taze, sulu portakallar.* Hayatımda yalnızca bir kez, hırsızlık yapmak için bir dördünlordunun evine girdiğimde portakal yemiştım. Başka bir şey arıyordum ancak gözlerim saygıdeğer bir süs eşyasıymış gibi masanın ortasına koydukları portakala kaymıştı. Portakalı kokladım, keyifle soydum ve kabuklarını da masaya fırlattım ki dördünlordu hazinesinin değerini bildiğimi görsün. Soyduğum her kabuk parçasıyla birlikte o eşsiz kokusunu içime çektim. Ağzıma değer değmez, bu meyvenin cennetten ilham aldığını ve tanrıların yarattığı ilk meyvelerden biri olduğunu anlamıştım.

Altın rengi portakalın ağzımda eriyen tadını düşündükçe yanaklarım ağrıdı. Portakalın şekli şemali bile hayranlık uyandırıyordu. Meyvenin ufak yarımaylara benzeyen parçaları muntazam bir şekilde dizilmiş ve ortaya yaldızlı bir ustalık işi çıkmıştı. İlk ve son kez o zaman yemiştım. Previzililerin Venda'ya gelen at arabalarında portakal bulunmazdı, bulunanlar da onlara sunduğu diğer ayrıcalıklar gibi Komizar'dan bir armağan olarak dördünlordları ya da valilere ayrılırdı. Çocukların bu gizemli meyveye olan hayranlıklarını anlayabiliyordum.

Çarşıdan çıkan bir kadın çocuklara seslenince çocuklar onun peşinden at arabasına doğru koştu ve arkaya atlayıp kadının taşıdığı eşyaları elinden aldılar. Eşyaları dizdikten sonra gözleri özlemle portakallara takıldı.

Wren, Venda dilinde kadına seslendi. Kadın birden gözlerini kocaman açtı, kendi dilini duyduğuna şaşırmıştı. Burada Lande dili konuşulurdu, bu kıtanın ana dili olan Morrighan diliyle neredeyse aynıydı.

Yanına vardığımızda Synové, "Köyden mi geliyorsunuz?" diye sordu.

Kadın telaşla etrafa baktı. “Evet,” dedi sessizce. “Korkarım başımı-
za bela aldık. Ambardaki erzaklarımızı yaktılar, biz de yenisini almak
için şehre geldik.”

Böylece son paralarını da harcadıklarını anlattı. Sesindeki korku-
yu fark etmemek imkânsızdı. Ailesiyle buraya, Venda’nın harap ol-
muş ve dinlenmeye bırakılmış topraklarında ot bile yetişmediği ku-
raklık döneminden kaçmak için gelmişti. Devasa Venda ordusu daha
iyi bir yer bulma ümidiyle dağılmıştı; ama daha iyi sandıkları o yer
onlar için başka bir şeye, yeni bir çeşit zorluğa dönüşmüştü.

Rahtan şövalyeleri olarak buraya kraliçe tarafından onların duru-
muna bakmak için gönderildiğimizi açıkladım ve yağmacıları sordum.
Onun anlattıkları da Caemus’un hikâyesiyle aynıydı. Karanlık olduğu
için kimin yaptığını görmemişlerdi ama Ballenger ailesi gelip ödeme
yapmalarını istemişti. “Buraya başka kiminle geldin?” diye sordum.

Sokağın sonunu gösterip dükkânlara dağıldıklarını, ihtiyaçlarını
alır almaz gitmeyi istediklerini söyledi. Çarşıdaki dükkânların onlar-
dan iki katı para alıp almadığını sorduğumdaysa başını eğdi ve cevap
vermekten çekinerek sessizce “Bilmiyorum,” dedi.

At arabasının arkasındaki boş çuvala baktım. “Şunu ödünç alabi-
lir miyim?” Kadın endişeyle gözlerini kıstı ama başını salladı.

Çuvalı Wren’in eline tutuşturup beni izlemesini işaret ettim. Ne-
den istediğimi hemen anladı ve gözlerini devirdi. “Şimdi mi?”

“Ah, evet. Şimdi,” diye cevapladım ve tentenin altındaki mallara
göz kulak olan çırağın yanına yürüdüm. Portakal kasasını gösterdim.

“Ne kadar?” diye sordum.

Hemen cevap vermedi, bana hangi fiyatı vereceğini ölçer gibi bir
hali vardı. Vendalı kadınla konuştuğumu görmüş ve muhtemelen be-
nim de Vendalı olduğumu anlamıştı.

“Tanesi beş *gralo*.”

Beş. Bu toprakların yabancısı olsam bile bunun bir servet demek

olduğunu anlamıştım. “Öyle mi?” diye sordum, fiyatı kafamda tartar gibi yaparken portakallardan bir tanesini alıp havaya fırlattım. Tok bir ses çıkararak avcuma düştü. Çırak kaşlarını çattı ve ağzını açtı, bana kızmak üzere olduğu belliydi. Ağzını açmaya fırsat vermeden bir portakal daha kaptım, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Portakalları havada çevirmeye başladım, bu sırada çırak ne diyeceğini unuttu. Ağzı açık bir halde beni izledi. Havada dönüp duran portakalları gördükçe gözleri parlıyordu.

Güldüm. Kahkaha attım. Kalbime bir hançer saplanıyor gibi hissederken bile. Yüzlerce kez saplanan o hançer, ben kahkaha attıkça daha çok kanadı. Portakalları daha hızlı döndürdüm, öfkem daha çok harlandı. Bense daha önce birçok kez yaptığım gibi gülüp sohbet etmeye devam ettim; çünkü bütün bunlar oyunun bir parçasıydı. Onları inandır. Gülümse, Kazi. Sadece masum bir oyun.

Bu oyunu benim gibi lağım fareleri için kalplerinde bir nebze bile merhamet veya anlayış beslemeyen, en şüpheli dördünlordları üzerinde kullanırdım. Oyunun sonunda aldığım ödül yalnızca aç karnımı doyuracak yarısı çürümüş bir turp ya da bir kare sert peynir bile olsa bu, parmağımı kaybetme riskine değerdi. Kazandığım her zafer sayesinde bir gün daha yaşıyordum. Venda’da hayatta kalmak istiyorsam oynamam gereken bir oyun da buydu. Bir gün daha hayatta kal, başka bir gün öl. Bu benimsediğim bir başka kuraldı. Kaç tüccarı bu şekilde hipnotize etmişim? Onları oltaya düşürmek için gülümsüyor, soymak için portakal çeviriyor, kendimi unutturmak için dikkatleri tezgâhlarının üzerine çekiyordum. Kıl payı kurtulduğum durumlar yaratıyor ve kalabalıktaki kişilere sesleniyordum. Dikkatlerini dağıtmak için çevirdiğim meyvelerin bir tanesini de kucaklarına fırlatıyordum ki gözlerinin önünde kaybolanları fark etmesinler.

Ben portakal üstüne portakal alıp onları havada çevirir, fırlatır ve onların ne kadar harika olduğundan bahsederken diğer yandan da

çırağa, portakallarının gördüğüm en iyi mahsuller olduğunu anlatıyordum. Elime geçirdiğim portakalları başka bir kasaya dizerken çırak da tam istediğim gibi büyüleniyordu. Portakallardan biri kasanın içine düştü, diğeri ise Wren'in ayağının dibinde bekleyen çuvalın içine girdi. Dört tane portakalı güvenle çuvala sokunca son meyveyi de yığına ekleyip mükemmel bir piramit şekli yaptım. Çırak güldü ve hayranlık içerisinde piramidime baktı. Meyvelerin ortadan kaybolduğunu ruhu bile duymamıştı.

"Portakalların çok kaliteli ama korkarım cebimi biraz yakarlar." Yoldan geçen kasaba sakinlerinin gösteriyi izlemek için durması ve onun mallarını incelemeye başlaması çırağın dikkatinden kaçmadı. Daha küçük, pörsümüş olan portakallardan birini bana verdi. "Hediye diyem olsun."

Ona teşekkür edip at arabasının başına döndüm, Wren de elinde çuvala arkamdan geldi.

Çocuklar bile çuvalın içine ne doldurduğumu fark etmemişti. Elimdeki portakalın hoş kokusunu içime çektim ve ardından onu diğer portakalların arasına atıp çuvalı daha sonra keşfetmeleri için kadının eşyalarının arasına sıkıştırdım. Şifacıdan çıktığını gördüğümüz Vandalılarla konuşmak için sokağın aşağısına doğru yolumuza devam ettik. İşte tam o anda belanın gelmekte olduğunu fark ettim.

Bir avuç genç adam kasıla kasıla bize doğru yürüyordu. Dağınık görünümlerinden, gece boyunca içtikleri anlaşılıyordu. Ortadaki gömleğinin düğmelerini bile iliklememişti ve göğsünün yarısı açıktaydı. Uzun boyluydu, omuzları genişti ve bütün sokak onunmuş gibi yürüyordu. Koyu sarı saçları dağınık bukleler halinde gözlerinin önüne düşse de gözlerinin kan çanağına döndüğü uzaktan bile anlaşılıyordu. Gözlerimi kaçırdım, Synové ile Wrene imalı bakışlar attım ve yolumuza devam ettik. Karsen Ballenger, yani bu kanunsuz ailenin elebaşı, Tor Kalesi'ne giriş biletimdi ve hedefimizin merkezinde o vardı. Bu çapulcu çetesiyle başımı belaya sokmaya niyetim yoktu.

BESİNCİ BÖLÜM

JASE

BİRİNİN BENİ İTTİĞİNİ HİSSETMEMLE YÜZÜSTÜ YERE DÜŞ-
MEM BİR OLDU.

“Uyan artık.”

Yuvarlanıp dönünce üzerinden düştüğüm bankı ve üzerime çö-
ken Mason’ı gördüm. Meyhanenin pencerelerinden içeri giren par-
lak gün ışığından korunmak için gözlerimi kısıtım ve elimi başımın
arkasına attım. Birinin baltayla kafama vurduğuna ve sonra baltayı
yerinde bıraktığına yemin edebilirdim.

Mason’a küfredip beni kaldırması için elimi uzattım ama sonra
çıplak kolumu fark ettim.

“Gömleğim nerede?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Mason beni ayağa kaldırırken.
Görünümüne bakılırsa o da kendini en az benim kadar kötü hissed-
iyor olmalıydı.

Önceki gece şehrin yarısına içki ısmarlamıştım ve bir o kadarının
da bana içki ısmarladığına emindim. Yeni bir *Patrei* başa geldiğinde

ihitişamlı taç törenleri olmazdı. Gerçi şu anda bu, geçen gece başıma za gelenlerden çok daha mantıklı bir fikir gibi gözüküyordu. Üstelik gecenin yarısında ne olduğunu hatırlamıyordum bile. Herkes, eğer şanslıysak yalnızca her on yılda bir kez gerçekleşen bu nadir ritüelin bir parçası olmak istemişti. Bu seferki gereğinden fazla erken olmuştu. Bar tezgâhına serilmiş gömleğimi gördüm ve sendeleyerek oraya doğru yürüdüm. Giderken Titus, Drake ve diğerlerinin yere dağılmış çizmelerini tekmeledim. “Kalkın.”

Gunner homurdanarak tıpkı benim yaptığım gibi başını tuttu ve hemen ardından yere kustu. Kusmuk kokusu benim de midemi kaldırıyordu. *Bunu bir daha asla yapmayacağım*, diyerek söz verdim kendime. *Asla*.

“Kalkın!” diye bağırdı Mason herkese. Yüksek sese karşılık olarak gerildiğimi fark edince bana dönerek daha sessizce ekledi, “Kasabada ziyaretçiler var. Vendalı askerler ve Rahtan şövalyeleri, en azından yargıçlardan biri öyle söyledi. Sorular soruyorlarmış.”

“*Orospu çocuğu*,” diye tısladım ama hâlâ sessiz konuşmaya devam ederek şakaklarımı ovuyordum. Yarısı boş bir sürahiyi alıp içindeki suyu yüzüme çarptım ve ardından gömleğimi üzerime geçirdim. “Hadi gidelim.”

Sokaklar kalabalıktı. İlk hasat bitmişti ve çiftçiler şimdi sokaklara dolmuş, bu hasat sezonunun meyvelerini Cehennem Ağzı'nın onlara sunduğu imkânlarla değerlendiriyordu. Ballenger ailesi olarak bütün ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak bizim görevimizdi. Diğer krallıklardan gelen tüccarlar da vardı. Cehennem Ağzı'nda herkes hoş karşılanırdı, Vendalı askerler hariç. Özellikle de soru soranlar. *Rahtan*. Kraliçenin kıdemli muhafızları. Belki de bu durumu lehimize çevirebilirdim.

“Orada. Biraz ileride. Bunlar onlar olmalı,” dedi Mason, gözleri hâlâ kıpkırmızıydı. Ekibin yarısı hâlâ meyhane zemininde uyuyordu.

Elimi kaldırıp arkamızdan takip eden Gunner, Titus ve Tiago'yu durdurdum. Bu Vendahları öncelikle gözlemlemek ve ne yaptıklarını izlemek istiyordum. Soru soruyor gibi bir halleri yoktu. Üç kişiydiler ve üçü de kadındı, içlerinden bir tanesi *hokkabazlık* yapıyordu. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar baktım, yargıç yanılmış olmalıydı. Geçen gece olsa bu kıza seve seve içki ısmarlardım. Buna rağmen belaya karşı hazırlıklı geldiğini bariz bir şekilde görebiliyordum. Bir bacağından kılıç, diğer bacağındansa iki tane hançer sarkıyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Hokkabazlık numarasını sürdürürken bir yandan da dükkân çırağıyla gülüp şakalaşıyordu, derken sonra...

Mason'ı dürttüm. "Gördün mü?"

"Neyi gördüm mü?"

"Kız az önce portakallardan birini yürüttü!" En azından öyle gördüğümü sanıyordum. Gördüğümünden emin olamayarak gözlerimi ovuşturdum. *Evet! İşte yine yaptı.*

"Hadi gidelim," dedim, kıza doğru yürüyerek. Beni gördü, gözleri benimkilerle buluştu ve sanki bir böcek görmüş gibi beni yavaşça süzdü. Sonra başıyla arkadaşlarına işaret verdi ve yürüyerek uzaklaştılar.

Bu, o kadar da kolay olmayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

KAZI

ŞİFACININ YANINDAN ÇIKAN VENDALI KARI KOCANIN YOLUNU KESTİK. İkisinin de yorgunluğu, gözlerinin altındaki torbalardan belli oluyordu. Vedayı terk edip bilinmeze doğru yolculuk etmek kolay bir karar değildi ancak daha iyi bir hayata sahip olmak için tek umutları buydu. Hâlâ buradan gitmeyip her şeye rağmen ellerinden geleni yapmaları, burada olmayı ne kadar istediklerini gösteriyordu. Yerleşim yerlerinin konumu özenle seçilir, her krallığın önceden izni alınarak belirlenirdi. Çoğu durumda ticaret ve güvence olanağının olduğu büyük şehirlerin yanında olurdu. Ama burada tam tersi bir muamele görüyorlardı.

Vendalıları bölüp dağıtmak isteyen tek güçler Morrighan ve Dalbreck değildi. Yerleşim yerlerinin sayılarından ve onların bir zamanlar elde ettikleri güçten korkan Küçük Krallıklar da bunun için uğraşıyordu ama kraliçe onları hiçbir zaman bir tehdit olarak görmemişti. Aksine yaptıklarının doğru olduğunu düşünüyordu. Yerleşimciler daha iyi bir gelecek umuduyla buraya gelmiş insanlardı.

Buradaki çatışmalar çözülmezse asker birlikleri gelecekti ama onlar gelmeden önce kimseye fark ettirmeden çözülmesi gereken daha karanlık bir sorun vardı. Asıl amacımızın ne olduğunun kokusu onun burnuna giderse hedefimiz daha önce olduğu gibi sırta kadem basardı. *Bu sefer olmaz*, demişti kraliçe. Gözlerinin önüne gelen ruhları görebiliyordum. *Onun için bile*, diye düşündüm. *Asla yok olmuyorlar*.

“Yani siz de saldırganların kim olduğunu göremediniz mi?” diye sordum.

“Hayır, biz...”

“Burada ne oluyor?”

Derin bir nefes aldım. Sarhoşlar çetesi bizi takip etmişti. Arkamı dönüp onlarla yüz yüze geldim ve çetenin gözleri kan çanağına dönmüş elebaşına baktım. “Yaylan hadi çocuk,” diye emir verdim. “Bu seni ilgilendirmez.”

Kan çanağı gözleri birdenbire alev aldı. “Çocuk mu?” Öne doğru bir adım attı. Hızlı bir hareketle onu dizlerinin üzerine düşürüp şifacının duvarına yasladım ve hançerimi boğazına dayadım.

Ekürileri öne atıldı ama çocuğun boynuna dayadığım bıçağı görünce tereddüt ettiler.

“Aynen öyle, *çocuk*. Bela arayan çetene söyle geri çekilsinler ve söylediğim gibi çekip gidin. Belki o zaman o güzel boynunu kesmem.”

Sıkı sıkı kavradığım kasları gerildi, omzu öfkeden kaskatı kesilmişti. Buna rağmen hançer tam şahdamarının üzerinde duruyordu. Bir an için özenle düşündü.

En sonunda arkadaşlarına “Geri çekilin,” dedi.

“Mantıklı bir seçim,” dedim. “Seni bıraktığımda gidecek misin?”

“Evet,” diye tısladı.

“Uslu çocuk,” dedim. Aslında artık pek de çocuksu bir yanı olmadığı anlamıştım.

Belindeki hançeri alıp onu iterek uzaklaştırdım. İtiraz etmedi ya da

karşılık vermeye çalışmadı, sadece acele etmeden yerden kalktı. Bana döndü ve artık boğazındaki bıçağı çektiğim için onu savunmaya hazır bekleyen diğerlerine eliyle işaret etti. Saniyeler uzarken yüzümün kıvrımlarını ezberlemek istermiş gibi dikkatle beni inceledi. Bakışları intikam ateşiyle tutuşuyordu. Kolunu kaldırıncı Wren ile Synove gerildi ve hemen silahlarını kaldırdılar ama çocuğun tek yaptığı gür saçlarını gözünün önünden çekmek oldu. Ardından bakışlarını üzerimden çekmeden gülümsedi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Böyle gülümsemeler beni rahatsız ederdi. Onları iyi tanırdım, hiçbir zaman iyiye işaret olmazlardı. O ise yalnızca başını eğip selam verdi ve "Cehennem Ağzı'nda güzel bir gün geçirmenizi dilerim," dedi. Arkasını dönüp tek başına yürümeye başladı. Arkadaşlarını ise gizli bir işaret verip başka bir yere göndermiş olacak ki hepsi diğer yöne doğru gitti. Gizli işaretleri bilirdim. Wren ve Synove'yle kendi aramızda sessizce hamlelerimizi konuşmak için sık sık kullanırdık ama bu çocuk herhangi bir işaret verseyse bile gözümünden kaçmıştı.

Bir an için düşünüp hançerimi kılıfına yerleştirdim ve sokağın sonunda kaybolurken onun arkasından baktım. Synove'yle Wren de silahlarını kaldırdı ve çıkardığımız kargaşayla birlikte sessizleşen çarşının gürültüsü yavaş yavaş yeniden duyulmaya başladı. Şifacıdan çıkan karı kocaya döndüm ama ikisi de kaskatı kesilmiş, gözlerini korkuyla kocaman açmıştı.

"Sorun yok," dedim. "Gittiler."

"Onun kim olduğundan haberin var mı?" diye sordu kadın sesi titreyerek.

"Kimdi bilmi..."

"*Patrei*," dedi kocası, cümlemi bitirmeye fırsat vermeden.

Karsen Ballenger'ın görünümüyle ilgili aldığım bilgiler gayet kesindi. Kırklı yaşlarında iri bir adamdı. Koyu kahverengi saçları, kah-

verengi gözleri ve çenesinde bir yarası vardı. Sokakta gördüğüm bu kasılarak yürüyen koyu sarı saçlı çocuğun onunla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“*Patrei* dediğin kişi Karsen Ballenger,” dedim. “O...”

“Karsen Ballenger öldü,” diye cevapladı adam. “Dün ölüm haberini aldık. Az önceki onun oğlu Jase, yani yeni *Patrei*’ydi.”

Yeni Patrei mi? Karsen Ballenger öldü mü? Dün mü? Hayır. Yanılıyor olmalıydı. Karsen’in genç, dirençli ve sağlıklı olduğu söylenmişti. Nasıl olur da...

Yüzük.

Midem ağzıma geldi. *Altın mühür yüzüğü. Parmağına takmıştı.* Onu duvara yaslarken altın bir şeyin parıltısını görmüş ama fazla dikkat etmemiştim. Aradığım kişi daha yaşlı biri olmalıydı.

Zihnimdeki çarklar dönerken bilinmeyen bir yola doğru sürüklendiğimi hissettim. Natiya’nın öfkesini, Griz’in kükremesini ve hayal kırıklığıyla yüzünü ellerinin arasına gizleyen kraliçeyi görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. *Hâlâ durumu kurtaracak vakit var.* Eğer Karsen Ballenger dışında birini etkilemem gerekiyorsa en iyi seçeneğim oğluydu. Planımız hâlâ işe yarayabilirdi. Hatta belki de zamanlama muhteşemdi.

Yürüyerek uzaklaştığı yöne doğru baktım. *Yalnızdı.*

Onu takip etmemi istemişti. Karsen Ballenger’in büyük bir egosu olduğu söylenmişti. Belli ki oğlunun egosu da ona çekmişti, belki daha da büyüktü. Onu utandırdığımı kolay kolay unutmayacaktı.

“Sokağın bitişi gözleyin,” dedim Wren ve Synove’ye. “Arkadaşlarının beni takip etmesine izin vermeyin.” Ve sonra onun arkasından gittim.

Sakin bir sokaktı, garipti ama kimsecikler yoktu. Yalnızca sıra sıra

dizilmiş dükkânların arka kapıları, çöp kutuları ve dev ağaç gövdeleri vardı. Çapraz kesişen gölgeler eğri büğrü, tekerlek izleriyle dolu arnavutkaldırımını taşlara düşüyordu. Onu göremiyordum ama burada olduğunu biliyordum. Buralarda bir yerlerdeydi. Yürürken arkasında bıraktığı öfke dolu izleri hissediyordum. Evet, kızması işime gelirdi ama beni öldürecek kadar kızmasını da istemiyordum, planda bu yoktu. Etrafa tüyler ürpertici bir sükûnet çökmüştü, kılıcımı yarıya kadar kınından çıkarıp iki taraftaki gölgeleri gözetledim. Etraftan gelen sesleri dinledim. Yolun biraz ilerisinde boğuşma sesleri, bir homurdanma ve hafif bir patırtı duydum. Aynı sesler bir kez daha duyuldu. Başımı çevirip sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Bir adım daha attığımda birkaç metre ilerideki kavşaktan geldiğine kanaat getirmiştım. Tedbirli bir şekilde öne doğru adım atınca onu gördüm ama tahmin ettiğim bir halde değildi. Kolları bağlanmış, ağzına bez tıkanmıştı. Şakaklarından kan akıyordu ve neredeyse Griz kadar iri olan kocaman bir adamın pençelerindeydi. İkisi de aynı anda beni gördü, böylece kavşağın ortasına yürüyüp kendimi gösterdim.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye seslendim. Numara yaptığını sanmıyordum. Kan gayet gerçektir.

“Seni ilgilendirmez, küçük kız. Sokağı pisliklerden temizliyorum. Sen işine bak.”

Kılıcımı kınından çıkardım. “Bırakın onu,” diye emrettim.

“Hayır, hiç sanmıyorum. Çocuk epey güçlü. Ondan büyük bir kâr elde edeceğiz.”

Adamın arkasında ona yakın bir yerde duran, üzerine ağır bir tente atılmış uzun yük arabasını fark ettim. *Köle avcıları*. Gözlerimin önüne korkunç bir görüntü geldi. Uzaklardan gelen engelleyemediğim bir ses nefesimi kesti. Gözlerimi kırpıştırıp anıyı unutmaya çalıştım.

“Venda Kraliçesi’nin adına, bu adamı hemen bırakmanı emrediyorum. Kendisi anlaşma ihlallerinden dolayı benim gözetimim altında.”

Jase Ballenger gözlerini kocaman açtı. Homurdanarak ağzındaki bezi atmaya çalıştı ama onu tutan adam çelik gibi kollarını mengene gibi kullanarak onu sıkıştırdı. Bir an için hançerini yürüttüğüme pişman oldum. Eğer almış olmasaydım kendini bu zor durumun içine sokmazdı.

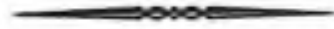
Adam sırtıttı. "Yani onu tutuklayacak mısın? Eh, madem öyle diyorsun..."

Sesindeki iğneleyici tonu fark etmemek olanaksızdı, zihnime doluşan anılara bu sefer de engel olamadım. *Senden iyi kâr edeceğiz.*

Jase daha yüksek sesle homurdandı.

"Bırakın onu! Hemen!" diye emrettim.

Arkamdaki sesi işte o zaman duydum. Hızla arkama döndüm ama artık çok geçti. Birinin başıma ağır ve sert bir cisimle vurmasıyla birlikte dizlerimin bağı çözüldü. Yanağım çamurlu kaldırımla buluştu ve hayal meyal bana doğru gelip hâlâ elimden bırakmadığım kılıcıma basan çizimleri gördüm. Kılıcın elimden çekip alındığını hissettim, çizimlerin sesi giderek yaklaştı. Adam ayağıyla omzumu dürttü, ardından gözlerimin önüne karanlık bir gölge indi ve her yer karardı.

Daha kötü olamaz sanıyordum. Uyandıktan hemen sonra gözlerimi açmadım ve kendime gelmeye çalışırken bir yandan da çevremdeki sesleri dinleyip altımdaki at arabasının sallantısını hissettim. Göğsüm terden sırlıslamandı. Başım zonkluyor, ayak bileklerime keskin bir ağrı yayılıyordu. Gözlerimi araladım. Bileklerim zincirlenmişti, daha da kötüsü biri çizimlerini almış ve ayak bileğimi Jase Ballenger'a kelepçelemişti.

Karşımda oturuyordu, ağzındaki bez gitmişti ve arabanın hareketleriyle sallanıyordu. Yüzünün yarısında kurumuş kan vardı, diğer yarısı ise terden sırlıslam olmuştu. Uyandığımı gördü. Yüzünde

ciddi bir ifade vardı. Muhtemelen artık öfkeyi geçmiş ve fırsatını yakalayınca beni nasıl öldüreceğinin hayalini kurmaya başlamıştı. Bakışları boğucu olmaya başlayınca başımı çevirdim. İşte tam o anda arabanın dışından gözüken manzarayı gördüm. Ne bir ağaç, ne yollar, ne dağ ne de tepeler vardı. Göz alabildiğine uzanan düz bir ovadaydık. Saklanacak, kaçacak bir yer yoktu. Ne kadar uzun süre bilincimi yitirmiştim?

Bu, beklenmedik bir sapmadan fazlasıydı.

Cehenneme doğru giden kontrolsüz bir düşüştü.

YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

GUNNER VE DİĞERLERİNİN BEKLEYECEĞİ EN SON ŞEY, saman dolu bir at arabasında kayıplara karışmamdı. *Straza'yı yanınızdan ayırmayın.* Annem binlerce defa tembihlemişti. Verdiği bu emir, Tor Kalesi'nden her ayrıldığımızda gözlerimizin önüne düşen saçları kulaklarımızın arkasına sıkıştırması kadar kesindi. Çocukluğumdan beri duyardım. *Tekinsiz zamanlarda yaşıyoruz.* Babama da söylemişti. Bu, onun veda ediş şekliydi. Bizler buna artık alıştık. Zamanlar hep tekinsizdi ve *straza* bir hançer ya da kılıç gibi hep yanımızda olan bir varlıktı. Sadece orada olmaları yeterliydi, kullanılmaları değil. *Straza* ve diğer herkes arasındaki tek fark unvanları, bir de belki sert bakışlarıydı. Kardeşlerim ile kendi savaşlarımızı verebilirdik, ayrıca birbirimizi kollardık. Çoğu zaman.

Ama bu savaşın geleceğini tahmin edemezdik. Mason'a işaret verdiğimde öfke gözümü kör etmişti. Ne demek istediğimi anlaması için başımı hafifçe yana eğmem yeterliydi. *Diğerleriyle birlikte git, yoksa*

kız peşimden gelmez. Etrafından dolanın ve hizmetçi binasının önünde buluşalım. Bu Rahtan'a dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim. O arka sokakta yürürken öfkem hâlâ geçmemişti. Çocuk. Kim olduğunu bilmiyordu, o kadarını anlamıştım ama kafasına dank eder etmez peşime düşeceğinden de emindim. Söylediğim gibi çekip gidin, belki o zaman o güzel boynunu kesmem. Bunu söylerken sesinde bir zehir, bir kesinlik vardı. Söylediğini kesinlikle yapardı. Kendinden emin olduğuna şüphe yoktu ama bu özgüvenin nereden geldiğinden emin değildim. Beni tanıımıyordu bile.

Gel gör ki, benim de özgüvenim vardı. Burası benim şehrimdi ve onun kimseye emir verme hakkı yoktu.

Arka sokağa girer girmez anlamalıydım aslında. Babam beni her zaman uyarırdı. *Eğer işler yolunda gitmeyecekmiş gibi hissedersen muhtemelen gitmeyecektir. İçgüdülerine güven.*

Attığım ilk adımdan itibaren işlerin yolunda gitmediği belliydi ama içgüdülerim önceki gece içtiğim içkiler yüzünden hâlâ toparlanamamıştı. Sokağın yarısında midem öfkeme yetmişti ve iki büklüm olup içimdeki her şeyi çıkardım. Ağzımı silerken başım çatlıyordu, bunun için kızı suçluyordum ki köle avcısı tam o anda beni yakalayıp yere serdi. Yaklaştığını duymadım, ilk başta kim ve ne olduğunu dahi anlayamamıştım. Ağzıma bir bez sıkıştırıp kollarımı bağlarken onun da Rahtan şövalyelerinden olduğunu sanmıştım ama sonra sokağın sonunda duran başka bir adama seslenip benim iyi para edeceğimi söyledi.

Ardından kız geldi ve beni bırakmalarını emretti.

Şimdi ona bakıyordum, hemen karşımda yatıyordu. Bütün sabah boyunca hareketsiz yatmıştı, öyle ki gerçekten uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum. Onu uyarıp haydudun arkasında olduğunu neden söylemediğimi bilmiyorum. Belki de onu kaçma şansı olarak görmüştüm. Cehennem Ağzı'nda bir tekmeyle ayaklarımı yerden

kestiğinde ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştüm. Buna da bir anlam vermeye çalışmışım, daha doğrusu sinirden köpürüyordum.

Midem hâlâ hassas, bomboştu. Avcılar bize dünden beri sudan başka bir şey vermemişti. Kızın yavaşça inip çıkan göğsünü izledim, o kadar kesik nefes alıyordu ki bir an için nefes almayı bıraktığını sandım. Ona çok sert vurmuşlardı, başının arkasında yumurta büyüklüğünde iri bir şişlik çıkmış olmalıydı. Arka sokakta beni gördüğünde dikkati dağılmış gibi duraksamıştı. O haşın tavrından eser kalmamış, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Belki de birinin avcunun içindeki avını kaptığını görmek onu etkilemişti.

Rahtan. Bu kelimeyi ve ne anlama geldiğine dair edindiğim bilgileri zihnimde evirip çevirdim. Daha önce Ráj Nivad'da Rahtanlar ile karşılaşmışım ama hiçbiri bu kıza benzemiyordu. Katilleri ve haydutları andırıyorlardı, üstelik *irilerdi*. Kızın boyu ise omzuma ancak geliyordu. Ayrıca asla *hokkabazlık* falan yapmadıklarından da eminim. Aklıma hiç yatmıyordu. Kız bir sahtekâr olabilir miydi? Onu Paxton mı göndermişti? Ama onları ilk gördüğümüzde Venda dilinde konuştuğunu duymuştum. Buralarda bu dili Vandalılar dışında kimse konuşmazdı.

Gözkapakları kıpırdandı. Nihayet kendine geliyordu. Gözlerini açmasa da göğsü inip kalkıyordu ve daha iyi nefes alıyordu. Uyanmıştı. Sadece düştüğü kötü vaziyeti değerlendiriyordu. Ona söylemem yeterliydi. Durum kötüydü. Hem de çok kötü.

Bunlar gibi pislikler yıllardır Cehennem Ağzı'na uğramazdı. Ballenger ailesinden çekinirlerdi ama köyleri görünce kendilerinin de gelip yerleşebileceklerini zannetmiş olmalılardı. *Bir avuç toprağın bile elinden kayıp gitmesine izin verme, yoksa hepsini kaybedersin.* Babam haklıydı. Ballenger ailesinin soyları haklıydı. Daha fazlasını elimizden kaçırmayacak, bir avuç toprağı bile paylaşmayacaktık.

Kız gözlerini açınca bakışları önce kelepçeli ellerine, sonra bir-

birine kelepçelenmiş ayak bileklerimize gitti ve nihayet bakışlarımız buluştu. Ağzımı açmadım, sadece ona bakıp bütün bunları sindirmesini bekledim.

Hâlâ beni tutuklamayı düşünüyor mu? Sanırım hayır.

Bütün gece zincirleri esnetmeye ve arabadan kopan bir kıymıkla kilitleri açmaya uğraşmıştım. Kilitler sağlamdı ve biz burada sıkışıp kalmıştık. Kız başını çevirdi, at arabasının arkasından dışarıya baktı ve ilk defa irkildi. Korktuysa bile bunu ustaca gizlemişti. Doğruldu ve arabanın köşesine yaslanıp oturdu. Kalkarken acıyla yüzünü buruşturmuştu. Kaldırıma düştüğünde bir yerlerini mi kırdı diye merak ettim. Yüzünün yarısı hâlâ çamur içindeydi. Etrafına baktı ve nihayet arabaya zincirlenmiş diğer insanların farkına vardı. Toplamda altı kişiydik.

“Partiye hoş geldin,” dedim.

Sogukkanlı bir şekilde bana baktı. Gözleri buğulu altın rengi iki ay gibiydi. İğne uçlarına benzeyen gözbebeklerinde kurnaz bir bakış vardı ya da belki başına aldığı darbeden dolayı öyle gözüküyordu. Dikkatini tekrar zincirle bağlı ellerine verdi, ardından birbirine kelepçelenmiş bileklerimize döndü ve uzun uzun inceledi. Onu en çok öfkeliendiren gelişmenin bu olduğundan şüpheleniyordum. Arabanın arkasından atlayıp kaçmaya kalkışırsa ben bir çapa gibi onu geri çekecektim. Yavaşça diğerlerini inceledi. Sadece bizim ayak bileklerimiz kelepçelenmişti. Belki de arabanın en arkasında olduğumuz içindi ama diğer herkesin kolları da bizimki gibi bağlıydı. Yüz ifadeleri boş ve ümitsizdi. İkisini Cehennem Ağzı'ndan tanıyordum, biri fıçıcida diğeri de nalbantta çalışıyordu. Kız bakışlarını arabacıya çevirdi. Uzun bir süre boyunca ona baktı ve ardından bana çekip gitmemi söylediği zamanki gibi çenesini kaldırdı. Bir şeyin geldiğini anlamıştım.

“Arabacı!” diye bağırdı. “Arabayı durdur. İşemem lazım.”

Arabacı kahkaha attı ve omzunun üzerinden seslendi. “İhtiyaç molasını kaçırdın, tatlım. Eğer yapacaksan burada yapacaksın.”

“Yapmasam daha iyi olur,” diye cevapladı kız.

“Ben de senin dırdırını dinlemesem daha iyi olur. Kapa çeneni!”

Kız gözlerini kıstı.

Ayağımla onu dürttüm. *Yapma*, diyerek dudaklarımı oynattım. Arabacı inleyip duran tutsaklardan birini yumruklayıp bayıltmıştı ve kızın kaçış planlarımı bozmasını istemiyordum. Arabacının koltuğunun altında bir balta vardı. Ulaşması kolaydı, tabii bir fırsat bulabilirsem.

Kızın gözlerinde bir gülüş belirdi. *Gülüş*. Bu kızın nesi vardı böyle? Arabacıyı zorlayacaktı.

“*Uzatma*,” diye fısıldadım dişlerimi sıkarak.

“Arabacı, gerçekten işemem gerek.”

Arabacı öfkeyle arkasını döndü ama o henüz ağzını açamadan kız, “Zahmetin için sana bir hediye versem?” dedi.

Adamın öfkesi kahkahaya dönüştü. “Üzerindeki değerli eşyaları zaten aldım. Kılıcını. Hançerlerini. Yeleğini. O süslü çizmelerini.”

Kız öne eğildi. “Bir bilmeceye ne dersin? Bu uzun, bitmek bilmeyen yolda zihnini oyalar. O da kendi içinde değerlidir, öyle değil mi?” Adamın yüz ifadesi değişti. İçinde *değerli* kelimesi geçen bir teklif duymak açgözlü iştahını kabartmış olmalıydı. Artık alabileceği elle tutulur bir şey olmadığına göre bu ödül ona cazip gelmişti.

“Söyle bakalım,” diye emretti.

“Önce ihtiyaç molası.”

“Önce bilmece.”

Kız yerine oturdu. “Pekâlâ, öyle olsun. Ama şimdiden uyarıyorum, ben işmeden önce cevabı öğrenemezsin.”

Adam başını salladı ve yaptığı anlaşmadan memnun bir şekilde kıza hazır olduğunu söyledi.

Kızın ustaca bir hareketle adamı duvara itmesini izledim, gerçi amacının ne olduğundan emin değildim. Bütün bunları ihtiyaç molası için mi yapıyordu? Hiç sanmıyordum.

“İyi dinle,” diyerek bütün bunlar onun için eğlenceli bir yanıltmacaymış gibi neşeli bir sesle komut verdi.

*“Keskindir bakışlarım, kalındır pullarım,
Atlarım, zıplarım, yine de hızlı koşamam.
İki ayağım var ama kalkamam ayağa,
Kafamın içi dolu kum ve taşla.
Ateş püskürürüm ama sönüktür alevim,
Keyfim ve hevesim ne derse onu yaparım.
Sandığım bomboş, hazinem öksüz,
Ama çekmem özlemini çünkü boştur her zaman.
Hiçbir şeyden az, aynısından biraz fazlayım,
Büyük oynanan oyunda ortaya atılan beyaz pulum.”*

“Kertenkele!” diye tahmin etti arabacı vakit kaybetmeden. Ardına birkaç tahminde daha bulundu. Tek seferde sadece bir ipucuna odaklandığı için hiçbirini kafasında birleştiremiyordu. *Çöl! At! Ejderha!* Kız her tahminine hayır diyerek cevap verince adam koltuğunda öfkeyle kıpırdandı. Kıza bilmeceyi birkaç defa tekrar etmesini söyledi. Kız tekrar etti etmesine ama adamın yaptığı bütün tahminlere hayır cevabını vermeye devam ediyordu. Adamın öfkesi tırmandıkça kız daha da rahatladı. Ellerini ileri uzattı ve sanki bir şey bekliyormuş gibi parmaklarını oynatıyordu.

“Söyle artık!” diye bağırdı adam.

“İhtiyaç molası,” dedi kız.

Bir dizi küfür sıralayan arabacı, “Çüş!” diye bağırarak dizginlere asıldı. Önümüzden ilerleyip yolu keşfeden avcılara “Durun!” diye bağırdı.

Yüzü öfkeyle mosmor olmuştu. Koltuğundan atlayıp ayaklarını vurarak arabanın arkasına yürüdü. Cevabı kızı döve döve alacağından şüphem yoktu.

“Söyle gitsin,” diye fısıldadım. “*Şimdi! Kanlı bedenine zincirli kalmak istemiyorum.*”

Kız göz ucuyla bana bakıp gülümsedi. “Bu iş bende, güzel çocuk.” Başına darbe yiyince mantığı uçup gitmiş miydi? Pantolonuna sıkıştırdığı gömleğini dışarı çıkardı, bu esnada arabacı yanımızda belirdi.

“Söyle bana,” diye hırladı. “*Şimdi! Sonra ihtiyaç molasına gidersin.*”

“İzin vereceğini nereden bi...”

Adam kızın omuzlarını yakalayıp onu hızla sarstı. Kız adama doğru eğildi ve tek bir hareketle adamın belindeki anahtarları çıt bile çıkarmadan alıp gömleğinin altına sıkıştırdı. “Pekâlâ!” dedi, nihayet adamın istediğini yaparak. “Pekâlâ! Cevabı söylüyorum.”

Adam kızdan uzaklaşıp beklemeye başladı.

“Bir aptal. Boş kafalı bir aptal.” Kız mahcup bir şekilde başını yana eğdi. “Halbuki *senin* bileceğinden çok emindim.”

Bu sefer ne demek istediğini anlayan adam kolunu savurdu ve yumruğu kızın çenesiyle buluştu. Kız geriye savrulduğunda adam pis bakışlarla ona baktı. “*Şimdi kimmiş aptal? Ben cevabımı aldım ama sen ihtiyaç molanı alamadın. Altına yap, sürtük.*”

Ayaklarını yere vurarak koltuğuna döndü ve tekrar arabayı sürmeye başladı.

Kız ayağa kalktı, o kendine gelmeye çalışırken ağzının köşesinden kan aktığını fark ettim. Göz göze geldik. Ne yaptığını diğerleri bile görmemişti. Başıyla ellerimi gösterdi. Kollarımı uzattım ve gömleğindeki anahtarları çıkarıp yavaş, temkinli hareketlerle zincirlerimin kilidini açtı. Zincirleri sessizce yere koydum. Diğerleri durumu fark etmişti, işaret parmağımı dudağıma götürüp onları susturdum. Kızdan anahtarları alıp benzer bir şekilde onun bileklerindeki zincirleri

açtım. Ne yaptığımızı gören diğerleri telaşla kıpırdandı ve onların zincirlerini de çözmemiz için ellerini uzattılar. Sallanan zincirlerin sesleri gürültü çıkarıyordu. Arabacı hızla dönüp omzunun üzerinden bize baktı. “Sessizlik!” Hepimiz bir anlığına donup kaldık. Ardından dikkatle yanımda oturan adamın zincirlerini açtım. O da anahtarları alıp yanındaki adam için aynısını yaptı.

Anahtarlar gittikçe uzaklaşırken kız ayağıma tekme atıp bacaklarımızı gösterdi. Bileklerimiz hâlâ birbirine zincirliydi. Son iki adama el sallayıp anahtarları yollamalarını işaret ettim ancak ikisi de telaştan anahtarları deliğe sokamıyordu, arabacının arkaya dönüp olanları görmesinden korkuyorlardı. Onları uyarmak için parmağımı yine dudığıma götürdüm, derken içlerinden biri anahtarla boğuşmaya başlayınca diğeri “Acele et!” diyerek hıçkırıklara boğuldu. Diğer tutsak adamı kurtarmayı başarmıştı ama arabacı tam o sırada arkaya dönüp neler olduğunu gördü.

“Dağılın!” diye bağırdım. En son adamın elinden kayıp yere düşen anahtarları almaya çalışırken dikkat dağıtmayı umuyordum. Diğerleri üzerimizden geçti, onlar arabanın arka tarafından aşağı atlar-ken anahtarlar da uzağa düştü.

Arabacı bağıırıp önümüzden giden adamları uyardı ve onun koltuğunun altındaki baltaya uzandığını gördüm. Kız da hamle yaptı ama anahtarlar özgürlüğe koşan tutsakların yarattığı izdihamda sürükleniyordu. Anahtarları neredeyse yakalamıştım ki kız, “Yukarı bak!” diye bağırdı. Tam kenara yuvarlandığım anda balta, az önce başımın durduğu yere saplandı. Arabacı baltayı saplandığı yerden çıkarırken ben de sapı tuttum ve balta için aramızda bir mücadele başladı. Ayağa kalkmayı başarmıştım ama tek ayağım zincirli olduğu için gücümü tam anlamıyla kullanamıyordum.

“Sende kalsın, seni aptal piç!” diye bağırdım ve baltayı bırakarak adamı ittim. O dengesini bulmaya çalışırken kolumu öne doğru sa-

vurdum. Yumruğum adamın boğazıyla buluştu ve derisini içeri göçertmeyi başardı. Adamın gözleri dışarı fırladı ve sırtüstü arabadan düştü. Boğazından hırıltılar çıkıyor, nefes almakta zorlanıyordu. O etkisiz hale gelmişti ama sonra elinde çivili gürz olan atlı bir avcı daha belirdi ve diğer tutsaklardan birini öldürdükten sonra bize doğru gelmeye başladı. Bakışları bana odaklanmıştı.

Kız elini yumruk yapmış, sıkı sıkı tuttuğu anahtarları ayak bileklerimizdeki kilide sokmaya çalışıyordu ama onun dikkatini çekerek “Kaç!” diye bağırdım. Kilidi açmaya vakit yoktu. Kolunu yakalayıp kızı yanıma çektim. Avcının gürzü başımızın üzerinden savruldu, atı etrafımızda daireler çiziyordu. Saklanmak için arabanın altına gizlenmiştik ki adam gürzle başımızın üzerindeki tahtaları parçaladı. Sürüne sürüne öbür tarafa gidip koşmaya başladık, aramızdaki zincir yüzünden hızlı koşamıyorduk. “Bu taraftan!” diye bağırdım.

Avcı bizi yakından takip ediyordu. Bense ileride ne olduğunu biliyordum, tek dileğim kızın bana yetişebilmesiydi. Eğer takılıp düşersek işimiz biterdi. Neyse ki bana yetişmeyi başardı, aramızdaki zinciri sallıyor ve anahtarları sıkı sıkı elinde tutuyordu. Düz ovanın yerini aşağıdaki nehre giden uzun ve dik bayır almıştı. Tek bir atlayışta kendimizi aşağıya bırakıp bayırda yuvarlanmaya başladık. Takla ata ata düşüyorduk. Bu bitmek bilmeyen düşüş yüzünden zincirler bacaklarımızı kesiyor, gevşek toprakta bir birleşip bir ayrılıyor ve kendimizi durduramıyorduk. Ta ki nehrin yukarısındaki düzlüğe varana dek.

“Anahtarlar!” diye bağırdı kız. Elleri boştu. Uzun düşüşümüz esnasında kaybolmuşlardı.

Birbirimizden ayrılip ayağa kalktık, çelik zincirlerin kesmesi yüzünden ikimizin de bilekleri kanıyordu. Anahtarın parıltısını görmeyi umarak dönüp yuvarlandığımız bayıra baktık.

“İblisler ve cehennem aşkına!” diye tısladım. Avcı atıyla birlikte dik yokuştan iniyordu, peşimizi hâlâ bırakmamıştı.

"*Fıkak vide,*" diye homurdandı kız ve kaçacak bir yol bulmak için arkamıza baktı. Nehir dışında kaçacak yerimiz yoktu, orası da çok derindi.

"Yüzebilir misin?" diye sordum. "Ölü ağırlığının beni aşağı çekmesini istemiyorum."

"Hadi gidelim, güzel çocuk," dedi, dik dik bana bakarak. Ardından zıpladı ve beni de yanında aşağı çekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

YÜZMEK Mİ?

Pek beceremezdim. Kutsal Şehir’de yüzmeye fırsatım olmamıştı. Büyük Nehir fazla soğuk ve fazla vahşiydi. Rahtan eğitiminde yüzmeyi biraz görmüştüm ama batmadan suyun üzerinde kalmak dışında bir şey öğrenememiştim. Pratik yapıp kendimi geliştirecek bir yerim yoktu.

Ama çocuğun suçlayıcı sorusu damarıma basmıştı. *Benim* ölü ağırlığım mı onu aşağı çekecekti? Aramızdaki zincirin kilidini açmadan anahtarı diğerlerine veren oydu. Bizi bayırdan aşağı atıp anahtarları kaybetmeme yol açan oydu. Avcı hızla yaklaşıyordu, üstelik arkasında bir avcı daha vardı. İkisi de ağzımızı yüzümüzü dağıtacak ya da en azından bizi at arabasına sürüklemeye ve sersemletmeye yetecek kadar silah taşıyordu. Başka şansımız yoktu. Nehir derindi ama bu sefer bizi iten ben olacaktım. Kolunu yakalayıp atladım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra beklediğimden daha sert olan akıntıyı yararlanarak yüzeye çıktık. Hırçın dalgalar göğsüme vuruyordu, hemen sonrasında kendimizi akıntıya kapılırken bulmuştuk.

Nerenin yukarısı nerenin aşağısı olduğunu bilmiyordum, ciğerlerim nefes alma çabasıyla patlamak üzereydi. Yüzeye ulaşmak, havayı içime çekmek ve yukarıyı bulmak için çırpınarak tekmeler attım ama tek görebildiğim binlerce baloncuk, aniden parlayıp sönen ışıklar, karanlık bir girdaptı ve bir mengenenin göğsüme bastırıldığını hissediyordum. Çaresizce suyu tekmelerken son nefesim de tükendi ama tam o anda biri kolumu kavrayıp parmaklarını sımsıkı bastırarak beni yukarı çekti ve nihayet nefes nefese bir halde yüzeye ulaştım.

“Arkaya yaslan!” diye bağırdı. “Bacak bacak üstüne at! Ayaklar önde!” Jase beni çekip kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Dalgalar üzerimize vuruyor, bizi savuruyordu ama o her defasında yönümüzü tekrar düzeltti ve onun sayesinde ağaçtan kopup suya düşen yapraklar gibi hızla nehirde yol almaya başladık. Nehrin kıyısı her iki tarafa da fazla uzakta değildi ama iki tarafın da kenarlarına iri kaya parçaları dizilmişti ve herhangi birine tutunma riskini alamayacak kadar hızlı ilerliyorduk. Dalgalar ağızma ve burnuma dolarken çok fazla su yuttum. Jase beni sıkıca tutuyor, öne eğilmeye çalıştığımda geri çekiyordu. “Yaslan bana,” diye emretti. “Kendini akıntıya bırak. Nehir genişleyip sakinleştiğinde kıyıya doğru yüzeceğiz.” Benim hayatta kalmam onun hayatta kalması, onun hayatta kalması da benim hayatta kalmam demektir. Gerçekten de birbirimiz için çapa görevi görüyorduk. Bu korkunç yolculuğun tek iyi tarafı bizi köle avcılardan çok uzaklara sürüklemesiydi. Akıntı nihayet yavaşladı ve kumlu kıyılar ortaya çıktı. “Biraz ileride,” dedi, yüzünü bana yaklaştırarak. “Bizi takip edemeyeceklerinden emin olmalıyız.”

Nehirde çoktan birkaç metre, belki de daha fazla ilerlemiştik. Bacaklarım sızlıyordu. Bizi kumsala doğru yönlendirdiğini görünce rahatlardım. Ayaklarımın nihayet yere değdiğini hissettim ve ikimiz de sendeleyerek karaya çıktık. Nehrin kıyısına yığılıp derin nefesler aldık. Saçım kuş yuvası gibi dağınık bir halde yüzümü kapatıyorken

kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Dönüp yanıma baktım. Jase yanıma sırtüstü yatmıştı. Gözleri kapalıydı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve saçlarındaki sular ıslak buklelerinden damla damla akıyordu.

Bir tehdidi atlatmış olabilirdim ama şimdi bir başka tehdide zincirle bağlıydım ve üstelik hiçliğin ortasındaydık. Arkadaş olduğumuz söylenemezdi, üstelik şimdi silahım da yoktu. Gerçi onun elinde de silah yoktu ama benden daha iri ve daha güçlü olduğunu inkâr edemezdim. Hem yumruğunun ne kadar etkili olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. En azından geçici bir ateşkes ortamı yaratmak zorunda olduğum su götürmez bir gerçektir.

Nefeslerim düzene girer girmez, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

Başını yana eğip yoğun bir bakışla uzun uzun beni izledi. Bakışları berrak ve bir ayna gibi parlaktı, içki mahmurluğundan eser kalmamıştı. Gözbebekleri de üzerinde yattığı toprak gibi koyu kahverengiydi.

“Aklında bir şey mi vardı?” diye sordu.

Benimle dalga mı geçiyor yoksa şaka mı yapıyor emin değildim. Belki ikisini birden yapıyordu. Yine de gözlerini üzerimden çekmedi. Göğsüm sıkışıyordu, kesik kesik nefes almaya başladım.

“Tek söylediğim, benden hoşlanmadığını biliyorum. Ben de senden hoşlanmadım ama birbirimizden kurtulana dek koşullar çok iyi olmasa da sanırım elimizden geleni yapmak zorundayız.”

Gözlerini kırptırdı. Uzun ve yavaşça.

Kesinlikle dalga geçiyordu. Üstelik bu hiç hoşuna gitmemişti.

Yana dönüp gökyüzüne bakarken durumumuzu kafasında evirip çevirir gibi bir hali vardı. “Adın nedir?” diye sordu en sonunda, bana bir kez bile bakmadan.

Duraksadım. Ona adımı söylemekten neden çekindiğimden emin değildim. Garipti ve bu özel bir bilgiydi ama daha en başta elimizden gelenin en iyisini yapmamızı öneren bendim. “Kazi,” dedim, kahkahalarla gülmesini bekleyerek.

“Peki ya soyadın?”

“Vendalılar soyadı kullanmaz. Nereli olduğumuzla tanınırız. Herkes beni Aydınlıksisli Kazi olarak tanır. Aydınlıksis, Kutsal Şehir’de bir dördünün ismi.”

Sessizce ismimi tekrarladı ama onun dışında sessiz kaldı ve yukarı bakmaya devam etti. Kafasında benden kurtulmak için binlerce plan kurduğundan emindim. Beni ona zincirleyen ayağımı kesmek için baltanın yanında olmasını diliyor olabilirdi. Nihayet ayağa kalkıp elini uzattı ve tutmam için bekledi. Temkinli bir şekilde bileğini kavradığımda ayağa kalkmama yardım etti ama sonrasında kolumu bırakmadan beni yakınına çekti. Bakışlarını yüzüme çevirmişti. “Benim de bir ismim var, sen her ne kadar güzel çocuk demeyi tercih etsen de. Jase Ballenger,” dedi. “Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi? Beni *tutuklamak* niyetinde olduğun düşünülürse.” Tedirgin edici birkaç saniye geçti, kolumu tutan eli hâlâ sıkıydı. Bakışlarına karanlık bulutlar çöktü. Ateşkesimiz pek de sağlam başlamamıştı.

“Tutuklanman hemen şimdi olmayacaktı,” diye cevap verdim. “Daha birçok soru soracak, suçlamaları inceleyecektim. Sonra da daha detaylı bir şekilde tartışmak için seni çağıracaktım.”

“*Sen mi beni çağıracaktın? Cehennem Ağzı benim şehrim. Sen kim olduğunu sanıyorsun?*”

İçten içe *En kötü kâbusun olacağım Jase Bellenger*, diye düşünsem de sözlerimi tartıp sakince cevap verdim. “Elimizden gelenin en iyisini yapmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Yavaş, hararetli bir nefes alıp dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttu. Elimi bırakıp döndü ve durumumuzu değerlendirir gibi etrafı inceledi. “Pekâlâ o halde, Aydınlıksisli Kazi. Elimizden gelenin en iyisini yapalım ve buradan kurtulalım.” Gözleri önce karşı kıyıdaki bayıra, sonra da arkamızdaki ormana kaydı. Sol tarafı işaret etti. “Yanlış hatırlamıyorsam...” Başını iki yana salladı ve parmağını hafifçe sağa götürdü.

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam bu yönde bir köy var. Köle avcılarının yoluna girmeden bulabileceğimiz en yakın medeniyet orası. Belki birkaç yüz metre ileride olabilir.”

Birkaç yüz metre mi? Zincirlenmiş, yalınayak, silah ya da yiyecek olmadan mı?

Üstelik yanımda bana göz kırpan bir tüccar kadar bile güvenmediğim biriyle. Gerçi, onun aklında da sadece hayatta kalmak olduğundan emindim. “Ne tür bir köy?” diye sordum.

“Buralarda sadece bir tane köy var. *Sizinkilerden biri.*”

Hoşnutsuzluğu her halinden belli oluyordu. İşaret ettiği yöne doğru baktım, hâlâ ikna olmamıştım. “Cehennem Ağzı ne tarafta?” diye sordum.

“Nehrin öbür kıyısında, avcılarının olduğu yerde. At arabasıyla bir günden fazla uzaklıkta kalıyor.”

Bir gün mü? O kadar uzun süre bilinçsiz mi yatmıştım? Midem şüphelerimi onaylar gibi guruldadı, Jase’in önerisinde doğruluk payı bulabilirdi. Eislandia’nın uzak batısında başka bir Venda köyü bulunuyordu. Casswell ilk ve en büyük köylerden biriydi, birkaç yüz nüfusu vardı. O ya da bu şekilde bana yardım edecek malzemeleri ve kaynakları orada bulabilirdim.

Aramızdaki zincir şangırdadı ve Jase ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Ee?” diye sordu. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Şimdilik yoktu. “Köye doğru gidelim,” diye cevapladım.

“Ama...” dedi, bana doğru bir adım atıp gözlerini kısarak. “Asıl soru şu: *Eğer seni medeniyete kavuşturursam, beni daha detaylı konuşmak için çağıracağına hâlâ inanıyor musun?*”

Bu üstü kapalı bir tehdit miydi? *Eğer kavuşturursam* demişti. Bizi birbirimize bağlayan bu zincirin arkamı döndüğüm anda sert bir darbeye öldürülmeyeceğime dair sağlam bir güvence olduğunu anlamıştım. Jase’in duruşundan kendinden emin bir özgüven akıyordu. Bu onun için bir oyundu. Bir düello. Gardımı alacaktım.

“İçinde bulunduğumuz nahoş durum göz önünde bulundurulunca bu soruya cevap vermem epey aptalca olurdu, öyle değil mi?”

Burnundan bunu komik bulduğunu belli eden bir şekilde nefes verdi. “Bana kalırsa vermemen aptallık olur.”

Onu izledim, söylediklerinin ne kadarının blöf ne kadarının gerçek bir tehdit olduğunu anlamaya çalışıyordum. “O halde köye vardığımızda yollarımızı ayıracağımız konusunda anlaşalım, ne dersin? Bitsin gitsin.”

“Yollarımızı ayıralım,” dedi. “Anlaştık.”

Bir daha ne zaman temiz su bulacağımızı bilmediğimiz için son bir kez nehirden kana kana su içtik. Sonra biraz durup kıyıdaki ufak kayaları ayağımla dürttüm. İçlerinden bir tanesini kaldırarak elimde evirip çevirdim.

“O bana mı?” diye sordu.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Bu sefer şaka yapıyordu. Gözleri parlayarak sırıttı. Ne yapacağını kestirmek imkânsızdı, bu da şüphelerimin gittikçe artmasına neden oluyordu. Dördünlordları ve açgözlü egolarını tahmin etmek, kışın kar yağacağını tahmin etmek kadar kolaydı. Jase ile aramızda geçen her söz ise bir dansı andırıyordu. Bir adım ileri, bir adım geri. İkimiz de daireler çiziyor, öne geçmeye çalışıyor, heyecanla bekliyor ve bir sonraki adımın ne olacağını merak ediyorduk. Benim ona güvenmediğim gibi o da bana güvenmiyordu.

“Çakmaktaşı olarak kullanacağım,” diye cevapladım. “Kemer tokam ateş çeliğinden yapıldı. Avcılar değerli eşyalarımı almış olabilir ama en azından onu bırakmışlar. Gece çökünce ateşimiz olduğu için şükredeceğiz.”

Yılan şeklinde oval bir çelik parçası olan kemer tokama baktı ve bu teklifi başını sallayarak onayladı. Bir adım ileri.

“O halde ben de yiyecek bulmak için gözümü dört açacağım.” Ormana doğru dönüp gitmeye hazırlandı.

“Bekle biraz,” dedim. “Gitmeden önce, arkani dön lütfen.”

“Ne?”

“İşemem lazım. Arkanı dön.”

“Az önce nehirden çıktık. Neden oraya yapmadın?”

“O sırada can çekiştiğim için olabilir.”

“Yani ben hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Sense sadece kendini bana bıraktın.”

“*Arkanı dön,*” diye emrettim.

“Sana mı arkamı dönecekmişim?”

Gülümsedim. “Merak etme,” dedim, bana söylediğini yüzüne vurarak. “Ölü *ağırlığına* zincirli kalmak istemem. Güvendesin, güzel çocuk.”

“Önce bilmece sormayacak mısın?”

Gözlerimi kısıp ona baktım.

Yavaş hareketlerle arkasını döndü. “Acele et.”

Daha utanç verici şeyler yapmış olmalıydım ama o anda hiçbiri aklıma gelmiyordu. Hızlıca işimi gördüm. Elimizden gelenin en iyisini yapmak hiç kolay olmayacaktı.

Jase arkasını dönünce bana doğru uzandı ve beni ürküttü. Elimi saldırmaya hazır vaziyette havaya kaldırdım.

“Hey! Dur biraz,” dedi, geri çekilerek. “Sadece yüzüne bakacaktım. Güzel bir şişlik çıkmış.”

Elimi yüzüme atıp çeneme dokundum, hâlâ iyileşmeyen morluk ağrımaya devam ediyordu.

Jase omuz silkti. “Buna değmedi demiyorum, sonuçta anahtarları almayı başardın ama düşünmeden edemiyorum... İstedliğini elde etmek için yapmayacağın şey yok mu?”

Temkinli bakışlarla ona baktım. “Bazı şeyler var,” diye cevapladım.

Ama çok fazla yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

SULARIN SÜRÜKLEDİĞİ UZUN BİR AĞAÇ DALINI ALIP İKİYE BÖLDÜM ve yarısını ona verdim. Hem bir baston hem de gerekirse koruma görevi görürdü. Avcıların nehri geçip bizi takip edeceğini sanmıyordum. Onlar için yalnızca eşyadan ibarettik ve yeni kurbanlar bulmak onlar için hem daha az zaman hem de daha az zahmet demekti ama burada dört bacaklı tehlikeler de vardı. “Daha sonra sivriltiliriz,” dedim.

Ormana doğru yola koyulduk. Sarı halkalı ruh ağaçlarının yarattığı sık labirentte manevralar yaparak ilerliyorduk. Ağaç gövdeleri inceydi, hiçbirisi benim kolumdan daha kalın değildi ama sık büyüdükleri için sürekli zikzak çizerek yürümek zorundaydık. Çürüyen yapraklar ormanın zeminini kaplamıştı, çıplak ayaklarımızın altına serilmiş yumuşak bir halı gibiydi. Yolculuğumuzun diğer kısımları bu kadar kolay olmayacaktı. Önümüzde yakıcı kumdan yapılmış bir deniz vardı ama eğer zamanlamayı iyi ayarlırsam oraya vardığımızda serin ve gece vakti olacaktı.

Kıza köyün yönünü söylediğimde bir risk almıştım. Buranın arazisini ne kadar iyi bildiğinden emin değildim. İyi biliyor olsaydı bile, ormanları ve ovaları karıştırmak kolaydı ve at arabasındayken bilinci yerinde değildi. Aldığım risk işe yaramıştı. Tam olarak nerede olduğumuzu, Cehennem Ağzı'nın doğusunda mı, yoksa batısında mı olduğumuzu bilmiyordu.

Eğer Venda köyüne gittiğimizi zannederse daha kolay uyum sağlar diye düşünmüştüm. Diğer seçenek onu omzuma atıp bütün yol boyunca taşımaktı ama bu da daha uzun zaman alırdı. Bu halde bile zaten çok zaman alacaktı. Nehir yolumuzu epey saptırmıştı, üstelik aramızdaki bu zincir ve özellikle de ayakkabılarımızın olmaması yüzünden hızlı hareket edemiyorduk.

Asıl gittiğimiz yeri gördüğünde hiç memnun olmayacaktı ki bu, şu anda bana memnuniyet veren tek şeydi. Olabildiğince çabuk eve dönmeliydim. Ailemiz şu anda hiç olmadığı kadar birlikte kalmalı ve bu birlikteliği herkese göstermeliydi. Safları sıkılaştırmalıydık. Tehditlere karşı ücra yerlere dahi gözcüler yerleştirmiştik. Diğer loncalar Cehennem Ağzı'nın kazançlı ticaretinden bir pay almak için yarışıyor, Ballenger ailesini yerinden etmeye çalışıyordu. Paxton ne zaman şehre gelse kan kokusu almak için havayı koklayan bir kurt gibi etrafta geziyordu. Eğer orada olmazsam zayıflığın kokusunu alacak ve peşinden gelmesi için çetesini çağıracaktı. Diğer lonca başkanları da aynı şekilde. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlarılardı. Kasaba halkı da bunlardan rahatsız olacak, nerede olduğumu merak edecekti. Uzakta olduğum her gün ve her dakika sorunlarım daha da artacaktı. Diğerleri beni idare edecek, aramaya başlayacak, akıllarına kötü şeyler getirmemeye çalışacak ve her şey yolundaymış gibi davranacaktı. Cenaze planları her zamanki gibi devam etmeliydi. Parmaklarımı avcumu bastırdım, keşke bir şeylere vurabilseydim.

Bugün babamın cesedini cenaze için hazırlayıp saracaklardı. Ai-

lem bunu bensiz yapacaktı. Ertesi gün mezar açılıp temizlenecek, fenerler yakılacak ve babam defnedilmeden önce ailem günlük bir duada bulunacaktı. İki hafta içerisinde de son bir veda, görüş ve mühürleme seremonisi için bedenini cenaze taşına yatıracaklardı. Ardından mezar kapatılıp mühürlendikten sonra rahibe yeni *Patrei*'yi kutsayacaktı. Ama ben orada olmayacaktım. Saygılarını sunmak için gelen ziyaretçiler neden orada olmadığımı merak edecek, korkular ve fısıltılar alıp başını gidecekti. Kurtlar da öyle. Ailem tehlikedeydi, şehir tehlikedeydi ve hepsi de bu kız yüzündendi.

Kızın gerçekten bir Rahtan olup olmadığını merak ettim. Evet, yetenekli olduğu kesindi ama pek de kuvvetli sayılmazdı. Gerçi yine de beni alt edip duvara yaslamayı başarmıştı. Ama hokkabazlık? Bil-meceler? *Genç olması*. Duruşu ve davranışları görüp geçirmiş bir savaşçınıninki gibiydi ama görünüşü... gençti. Benden daha küçüktü, bundan emindim. Kalın, uzun bukleler halinde omuzlarına dökülen siyah saçları vardı, elleri narindi ve parmakları kılıç tutmaktan daha çok piyano tuşlarına basmaya uygundu.

Ya da kemerden anahtar aşırı maya.

Şüphelerim çoğalıyordu, göz ucuyla ona baktım. Yanakları sıcaktan al al olmuştu ama buna rağmen hızlı adımlarına ayak uyduruyordu.

Onu buraya gönderen kraliçeyi ve babamın son sözlerini düşündüm.

Ne yap ne et, onu buraya getir. Loncalar da zamanla farkına varacaktır. Bu, kıtadaki yerimizi meşru kılar.

Küçük Krallıklar ve bölgeler bu savaşın bir parçası değildi ama herkes, Büyük Krallıklar ve kraliçenin arasındaki savaşta kraliçenin sayıca çok az olan ordusuyla birlikte inanılmaz bir zafer kazandığını bilirdi. Anlaşma ihlallerini araştırmak için üç krallıktan herhangi bir marifetli askeri ya da seçeceği herhangi bir suikastçıyı gönderebilirdi. Neden bu kızı göndermişti?

"Kraliçeyi şahsen tanıyor musun?" diye sordum.

Bana keskin bir bakış attı ama tek kelimeden oluşan sakince bir cevap vermekle yetindi. “Evet.”

Söylediği bu tek sözcükte bile yüzlerce küçük ayrıntı duyabiliyordum. Çoğu kibirli, küçümseyici ve üstündü.

“Peki, nasıl tanıştınız?”

Biraz durup düşündükten sonra cevap verdi. “Onunla şövalye olmaya yemin ettiğim gün tanıştım.”

Yalan.

“Onu yakından mı tanıyorsun?”

“Hem de çok yakından.”

Daha fazla soru sorarsam ters cevaplar almaya devam edecektim, üstelik hiçbirinin doğru olduğundan emin değildim.

Birdenbire durup yolunu kesmek için önünde durdum, kendime sormayacağıma dair söz verdiğim soru ağzımdan kaçiverdi. “Benden neden hoşlanmıyorsun?”

Kafası karışmış bir hâlde bana baktı. “Ne?”

“Nehrin kıyısındaiken benden hoşlanmadığını söyledin. Sebebi-ni öğrenmek istiyorum.”

Sorunun cevabı çok barizmiş gibi gözlerini devirdi ve etrafımdan dolanmaya çalıştı. Tekrar bir adım atıp önüne geçtim. İşte o zaman bana baktı, gözleri yaz denizi kadar berrak ve sakindi. Gözlerini üzerimden çekmeden cevap verdi. “Çünkü sen fırsatçı birisin. Bir hilekârsın. Ayrıca hırsızsın. Daha devam edeyim mi?”

Sırtım gerildi ama kendimi zorlayıp düzgünce cevap verdim. “Hepsi aynı anlama gelmiyor mu?”

“Aralarında fark var. Aynı anda hem yürüyüp hem de konuşamaz mıyız?”

“Belki de haklısın,” diye cevapladım ve ona ayak uydurdum. “Ancak gerçek bir hırsız, arasındaki ufak farkı anlayabilirdi. O portakalları çaldığını gördüm.”

Kazi güldü. “Gördün, öyle mi? O portakalların parasını *ödedim*. Sen ve çetendeki arkadaşların kendi burnunuzun dikinden başka bir şey göremeyecek kadar sarhoş ve kendinizi beğenmiştiniz. Sizin gibileri bir kilometre öteden tanırım ben.”

“*Bizim gibileri mi?*” Sakin kalmaya çalışarak omuzlarımı geriye attım. Bu kız Ballenger ailesine ne saygı ne de korku besliyordu, bense buna alışkın değildim. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ki.”

“Yeteri kadar biliyorum. Suçlarınızın uzun bir listesini okudum. Tüccarlardan fazla para alma. Kervan soygunları. Büyükbaş hayvan hırsızlığı. Göz korkutma.”

Yoluna çıkıp yine önünü kestim. “Ah, öyle desene... Böyle bir listeyi ancak bir Vandalı yapabilirdi. Peki *sizin gibilerin* burada, herkesin ve her şeyin ortasında hayatta kalmanın ne kadar zor olduğu konusunda bir fikri var mı? Etrafımız dört bir yandan krallıklarla çevrili. Herkes bizim bölgemize girip istediğini alabileceğini sanıyor. En ufak bir zayıflık göstergesinde üzerimize saldırıyorlar. Benim dünyam ile seninki bir değil.” Yüzüm yanmaya başlamıştı, sesimi yükselterek devam ettim. “Vandalılar kıtanın öbür ucundaki yüksek duvarlarının ardında güvenle oturuyor, yeni anlaşmalar karalayıp cici, çokbilmiş, elit şövalyeler yetiştiriyor ama bu şövalyeler hayatta kalmak için savaşmak nedir bilmiyor!” Sesimi kısarak ekledim. “Ve sen, Aydınlik-sisli Kazi, bana yol açtığın sorunlar hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Ailemin yanında olmalı, onları koruyor olmalıydım ama hiçliğin ortasında sana zincirle bağlanmış halde kalakaldım!”

Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu, iğneleyici başka bir cevap daha vermesini bekledim ama o sadece yavaşça göz kırptı ve “Hayatta kalmak hakkında sandığından daha fazla şey biliyorum,” dedi.

Gözbebekleri durgun bir kehribar parçasının ortasında süzülen derin, karanlık iki kuyuyu andırıyordu ama vücudunun yanında duran ve saldırmaya hazır vaziyette kasılmış olan elleri gerçeği belli

ediyordu. İçten içe bir savaş veriyor, bu savaşı dışarı vurmamak için elinden geleni yapıyordu. Kendini ustaca kontrol eden zehirli bir yılan gibi bütün bunları içine atıyordu.

“Hadi gidelim,” dedim. Dünyalarımız arasında aşılmaz bir uçurum vardı. Beni anlaması için uğraşmak boşunaydı.

Sessizlik içinde yürüdük, aramızdaki zincirin sesi birdenbire daha duyulur olmaya başlamıştı.

Onun demir gibi sert iradesini gördükçe kendi irademi koruyamadığım için kendime kızıyordum. Bu bana yakışmıyordu. Babamın *Patrei* görevini bana vermesinin sebeplerinden biri de buydu. En büyük çocuğu ben değildim ama en az fevri olan bendim. Bu, babamın önem verdiği bir özellikti. Söylediğim ve yaptığım her şeyin faydalarını ve bedelini tartar, öyle hareket ederdim. Bazıları bunun beni ilgisiz yaptığını düşünürdü. Mason ise hayran hayran taş kalpli bir piç olduğumu söylerdi ama bu kız yüzünden o kadar fevri davranıyordum ki artık kendimi bile tanıyamıyordum. Onun sakın tavrı ise sadece öfkemin kabarmasına sebep oluyordu.

Hayatta kalmayı iyi bildiğine şüphe yoktu. Peki, benden daha iyi biliyor olabilir miydi?

Birbirinize. Birbirinize sıkı sıkı tutunursanız, hayatta kalırsınız.

Gözyaşlarıma hâkim oldum çünkü diğerleri bana bakıyordu, zaten ölümüne korkmuşlardı. Elime bir avuç dolusu toprak, çalı, taş ve ne gelirse alıp cesedi kaplayana dek üst üste dizdim. Karanlık çöktüğünde yırtıcı hayvanların ona musallat olacağını biliyordum ama elimden ancak bu kadarı geliyordu. Akşam olduğunda onu çoktan geride bırakmış olacaktık.

Daha kaç kişiyi gömeceğim?

Havaya doğru bağırdım, gözlerimden öfke gözyaşları süzüldü.

Bir daha kimseyi alamazsın, diye çığlık attım.

Öfkemi dışa vurmak iyi gelmişti, elimde hiçbir şey yokken bile bir silah görevi görüyordu.

Yanımdaki ele bir dal tutuşturdum. Sonra birine daha ve birine daha. Ta ki en küçüğümüzün elinde bile bir dal olana kadar. Miandre şaşkınlıkla bana baktı. Elini geri çekene kadar sıkıp sopayı tutmasını sağladım. Eğer öleceksek, savaşarak ölecektik.

- Greyson Ballenger, 14

ONUNCU BÖLÜM

KAZI

AİLEMİN YANINDA OLMALIYIM.

Son bir saattir ağzını bıçak açmıyordu.

Babasının ölümü beni şaşırtmıştı, şimdiyse onu nasıl sarstığını anlamıştım. Karsen Ballenger, Eislandia Kralı'nın söylediği gibi kanun kaçaklarına yataklık eden acımasız bir zorba olsa bile, nihayetinde Jase'in babasıydı ve henüz iki gün önce ölmüştü.

Jase'ten hoşlanmamın ya da ona hırsız dememin onun umurunda olduğunu sanmıyordum ama ailesini önemseydiği belliydi ve babasını gömmek ya da Cehennem Ağzı'nda ölüleri ne yapıyorlarsa onu yapmak için yanlarında olamayacaktı.

Komizar'ın hükmünün son aylarında, ailesinin ölümünün ardından yas tutarken Wren'i izlemiştim. Kasaba meydanında katledilen cesetlerinin üzerine kapanmış, ayağa kalkmalarını söyleyip bağırmış ve cansız bedenlerine vurarak gözlerini açmaları için yalvarmıştı. Ailesinin ölümünden günler sonra Synove'yi görmüştüm. Gözlerini kocaman açmıştı, öylece boşluğa bakıyordu. Gözyaşlarının da ötesinde bir hissizlikti bu.

Onların kederine imrenmek garipti; ama imreniyordum işte. Bu duygunun birden patlak vermesine, kesinliğine, hıçkırık ve gözyaşlarına imreniyordum. O zamanlar annem gideli beş sene olmuştu. Onun yasını hiç tutmadım, hiç ağlamadım çünkü öldüğünü görmemiştim. Onun gidişini ağır ağır, aylar ve yıllar içerisinde, hayatta kalmak için çabaladığım o sıradan saatlerin sıkıcı dakika ve saniyelerinde kabullendim. Günden güne soldu ve sorduğum her tezgâhtan elim boş döndüğümde bir parçası daha kayboldu. Gizlice girdiğim ağıllarda ve evlerde ondan ne bir parça muska, ne bir koku, ne de bir ses vardı. Ona ait anılarım zamanla birbirinden bağımsız bulanık görüntülere dönüşmüştü. Ondan bana kalanlar sadece yanaklarımı okşayan sıcak elleri, çalışırken mırıldandığı belli belirsiz şarkı, havada süzülen sözcükler ve dudağıma bastırıldığı parmağıydı. *Şşşt, Kazi. tek kelime etme.*

Acaba Jase de yas tutma şansını kaçırmış mıydı? Sarhoş geçirilen bir gece veda etmeye yetmezdi.

“Babanın ölümü için üzgünüm,” dedim.

Duraksadıysa da yürümeye devam etti ve cevap olarak sadece başını salladı.

“Nasıl öldü?”

Çenesini sıktı. Cevabı kısa ve özdü, “O bir insandı, senin hayalindeki gibi bir canavar değil. İnsan olduğu için de öldü.”

Öfkesi hâlâ geçmemişti. Hâlâ kederliydi. Adımlarını hızlandırdı, böylece konunun kapandığını anladım.

Bir saat daha geçti. Bacaklarım ona yetişmeye çalışmaktan ağrıyor, zincirler bileğimi kesiyordu. Pantolonumun ince kumaşı beni çeliğe karşı korumaya yetmiyordu. Merhem yapmak için etrafta defneyaprağı ya da dilek sırtığı aradım ama bu ormanda ağaçtan başka bir şey yoktu.

“Topallıyorsun,” dedi Jase, aramızdaki sessizliği bozarak. Ondan

duymayı beklediğim ilk sözcükler bunlar değildi ama onunla ilgili her şey beklenmedikti. Onun yanında temkinli davranıyordum.

“İnişli çıkışlı arazi yüzünden,” diye cevapladım ama adımlarını yavaşlattığını fark etmiştim.

“Başın nasıl oldu?” diye sordu.

Başım mı? Elimi uzatıp parmaklarımı hafifçe şişliğin üzerine koyduğumda irkildim. “Yaşayacağım.”

“At arabasındayken seni izledim. Göğsünü. Bir süre için hareket bile etmedi. Öldüğünü sandım.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Göğsüme mi bakıyordun?”

Durup bana baktı, birdenbire gözüme utangaç ve genç görünmüştü. Hiç de acımasız bir katile benzemiyordu. “Yani...” Tekrar yürümeye başladı. “Demek istediğim, hâlâ nefes alıyor musun diye baktım. Baygın yatıyordun.”

Gülümsedim; ama içimden gülümsedim ki beni görmesin. Bu kez utananın o olduğunu görmek hoş bir değişiklikti.

“Nefes almam niçin umurunda olsun ki?”

“Sana zincirlenmişim.”

Sert gerçekler. “Ah, doğru,” diye cevapladım, hevesim biraz olsun sönmüştü. “Bir cesede zincirlenmek hiç eğlenceli olmaz. Ölü ağırlık dediğin budur.”

“Ayrıca işime yarayabileceğini biliyordum. Ne kadar hızlı olduğunu...”

Bunu itiraf ettiğine pişman olmuş gibi duraksadı, bu yüzden cümlesini ben tamamladım. “Gördün değil mi? Cehennem Ağzında seni duvara yasladığım zaman?”

“Evet.”

Eh, hiç değilse dürüsttü.

Öğleden sonra bir derenin kenarına vardığımızda dinlenmek

için durduk. Ormandaki ağaçlar seyrekleşmiş ve gölgeler azalmıştı, merhametsiz güneş tepedeydi. Jase yakında ormanı tamamen terk edeceğimizi ve Heethe platosunu geçmemiz gerektiğini söyledi. Yukarı bakarak güneşin gökyüzündeki yerini çıkarmaya çalıştım. Sadece birkaç saat sonra güneş batacaktı. Gecenin getireceği serinliği özlemiştim ama dört bir yanı açık olan bir platoda yürümek ve çadırım olmadan uyumak, soğuk nefesini enseme üfleyen bir canavar gibiydi. Çadır. Şu anda bunu düşünmek çılgınlıktı. *Topla kendini, Kazi*, diye düşündüm ama bu kadar basit değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı. Ne kadar çok denersem deneyeyim, kendimi buna ikna edemeyecektim.

"Bu gece için burada dursak mı?" diye önerdim.

Jase gözlerini kısarak güneşe baktı. "Hayır. Birkaç saat daha yürüebiliriz."

Tereddütle başımı salladım. Haklı olduğumu biliyordum, köye ne kadar çabuk varırsak Cehennem Ağzı'na da o kadar hızlı giderdim. Diğerleri hayatta olduğumu daha erken öğrenirdi ve bütün plandan vazgeçmek zorunda kalmazdık. Jase de oraya varmak için sabırsızlanıyordu. İkimizin arasındaki bir metrelik zincire rağmen, topalladığımı fark edene dek adımlarını hiç yavaşlatmamıştı. Ama burada uyumak, tamamen korunmasız bir halde... Bu cılız ağaçların altında uyumak bile zaten yeterince zor olacaktı. Kesik kesik nefes alarak rahatlamaya çalıştım.

Ellerimi derenin içine sokarak yüzüme su vurdum. Kana kana su içerken bir hafta sonra kalabalık şehre geri döneceğimi hayal ediyordum. Jase yanımda eğildi ve kafasını sığ suya sokup yüzünü ve boynunu yıkadı. Sudan yüzünü çıkarıp saçını geri atınca avcılar onu yakaladığında açtıkları yarayı gördüm. Ufak bir kesikti ve yüzünü kaplayan kurumuş kanlar artık gitmişti ama içten içe onu neden Cehennem Ağzı'ndaki o boş sokağa kadar takip etmemi istediğini merak ediyordum. Avcılar yolunu kesmeden önce niyeti neydi? Bana bir bardak çay ikram edecek hali yoktu sonuçta.

Soğuk suyla boynumu ve kollarımı yıkadım. Derenin banyo yapacak kadar derin olmasını diliyordum ama sonra gözlerim çok daha iyi bir ödüle işaret eden gümüşü parlaklığa takıldı. “Sazan balıkları!” Birkaç metre ötede, bir dizi kayanın oluşturduğu karanlık su birikintisinin içinde onlarca sazan balığı yüzüyordu.

“Akşam yemeği,” dedi Jase ümitle. Karşımıza bir meyve, mantar ya da bastonumuzla mızraklayıp yiyebileceğimiz bir sincap bile çıkmamıştı. Yiyecek namına bulabildiğimiz tek seçenek suydı. Bu yüzden her ne kadar ufak olsalar da suda yüzden balıkları görmek moralimi düzeltmişti, anlaşılan onunkini de. Bu kaygan yaratıkları yakalamak ise tamamen ayrı bir sorundu.

“Gömleğini çıkar,” dedim. “İkimiz bir ucundan tutup sallayabiliriz. Balık ağı gibi olur.”

Hevesle gömleğini kaldırdı. Balıkları görünce hissettiğim heyecanın yerini sıkıntı almıştı, gözlerimi kaçırmayı denedim ama zincir yüzünden yakınında durmam gerekiyordu ve garip merakıma yenik düştüm. Gömleği elinde tutuyordu. Saçlarından damlayan su aşağı doğru ilerledi, zikzaklar çizerek kaslı göğsünde ve karnında yol aldı. Yutkundum. Bu vücut, avcıyı öldüren darbesinin gücünü ve nehirdeyken beni tutup kendine doğru çekebilmesini açıklıyordu. Sağ omzundan başlayıp göğsünü kaplayan ve diğer koluna doğru inen kanatlı bir dövmesi vardı. Dudaklarım bir anda kurudu. Synove burada olsaydı söyleyecek birçok sözü olurdu ama benim düşüncelerim ve söyleyeceklerim boğazımda düğümlenmişti. Jase ona baktığımı fark etti.

“Ballenger armasının bir parçası,” dedi.

Utanma sırası şimdi de bendeydi, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

Eliyle ağzını kapatıp gülümsemesini bastırmaya çalıştı ve ben bunu görünce daha da utandım. Elindeki gömleği çekip aldım. “Akşam yemeğimizi yakalayalım, ne dersin?”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

KAYGAN PİÇLERİ YAKALAMAK İÇİN BİRDEN FAZLA KEZ DENEMEMİZ GEREKTİ. ZEKİLERDİ ve derme çatma ağıımızdan kolayca kurtuluyorlardı. Ama zamanla deneyerek, aynı anda ileri geri hareket ettirip kabarttığımız gömlekle birlikte nihayet bir teknik geliştirmiş ve balık yakalamada ustalaşmıştık. Yakaladığımız ilk bir iki balığı görünce kendime hâkim olamayıp sevinçle bağırdım. Kumaşı bir iki defa daha sallayınca iki santim boyundaki zayıf balıklardan birkaç düzine yakalayıp onları kıyıya dizdik. Çok bir şey yakalayamamıştık ama o kadar açtım ki balıklar, gözüme kavrulmuş domuz eti gibi görünüyordu.

“Pişirelim mi, çiğ mi yiyelim?” diye sordu Kazi, balıklardan birini ağzına götürerek.

Ağzını açıp yiyemeden önce elini yakalayıp balığı ağzından çektim. “Pişmiş,” dedim sertçe, tiksindiğimi belli etmekten çekinmeyecek. Mideme giren son şey bir fiçı biraydı ve kıvranan balıkların onun içinde yüzmesini istemiyordum.

“Bana vahşiymişim gibi bakmayı kes,” diye tersledi.

“Damak tatlarımız farklı diyelim, çiğ hayvanlar damak tadıma pek uygun değil.” O, balıkları iki dala dizerken ben de ateşi yaktım.

Sazan balıkları ateşin üzerinde cızırdarken Kazi'nin gözleri yine üzerimdeydi. Bu kez acele etmeden bakıyordu ve fark ettiğimi görünce de bakışlarını kaçırmadı. “Bu bir kartal dövmesi mi?” diye sordu.

“Bir kısmı öyle.”

“Bana armadan bahset. Ne anlama geliyor?” diye sordu. “Bir armanız olduğunu bile bilmiyordum.”

Tabii ki bilmiyordu. Bizim hakkımızda hiçbir bilgisi yoktu ki. “Ballenger ailesinin tarihini anlatmadan armayı anlatamam. Bizden pek hoşlanmadığın düşünülüğünde de bunu dinlemek isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Yine de anlat. Tarihi severim.”

Kuşkuyla ona baktım. Karşıma oturmuştu ve dikkatle anlatmamı bekliyordu.

“Her şey ilk Ballenger, yani bütün Kadimlerin önderiyle başladı.”

“Bütün mü?” Kaşlarını kaldırıp bana baktı, şimdiden tartışmaya hazırды.

“Aynen öyle. Son Günler'den yıllar sonra...”

“Yıkımı diyorsun.”

Tanrıların dünya üzerinde aldıkları intikamın hikâyesini anlatmak için kullanılan birçok farklı kelime olduğunu biliyordum. “Pekâlâ, yıkım diyelim ama her sözümde araya girmeyi bırak.”

Kazi başını sallayıp sessizce beni dinledi. Ona Kadimlerin önderi Aaron Ballenger'ın, tanrıların canlarını bağışladığı ve çoğu hayatta kalmış çocuklardan oluşan bir Mirası toplayıp güvende olacakları bir yere götürdüğünü anlattım. Ama Tor Kalesi'ne ulaşmadan önce yağmacıların saldırısına uğradılar ve Aaron öldü. Ölüm döşeğindeyken torunu Greyson'a yolun geri kalanında diğerlerine önderlik etme görevini vermişti. “Greyson bu sembolü...” diye açıkladım, elimi göğ-

süme koyarak. “En azından sembolün ilk halini, Tor Kalesi’ne ulaştıklarında güvenli sığınacağın girişinde gördü ve Ballenger ailesinin sembolü yapmaya karar verdi.”

“Yani ilk önderiniz o muydu?”

“Evet. Henüz on dört yaşındaydı ve hiç tanımadığı yirmi iki kişiye göz kulak olmak zorundaydı. Kolay olmadı ama sonunda bir aile oldular. Arma nesiller boyunca değişim geçirdi ama bazı bölümleri hep aynı kaldı, kartal deseni ve bayrak gibi.”

“Peki ya sözcükler?” diye sordu, kolumu işaret ederek.

Omuz silktim. “Tam olarak ne anlama geldiğini biz de bilmiyoruz. Ölü bir dilde yazılmış ama tahminimize göre, ne olursa olsun korumak ve savunmak anlamına geliyor.”

“Ölümden sonra bile mi?”

“Ne olursa olsun.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Şimdiden koyu mor rengine bürünmüştü, tek tük yıldızlar parlıyordu. “Artık yola çıkmak için çok geç. Bu gece burada kamp yapalım.”

Başını salladı, neredeyse rahatlamış gibi görüldüğüne yemin edebilirdim.

Güneş batalı saatler olmuştu, ayaklarımızın dibinde çıtırdayan ufak ateşi izliyorduk. Ateşin ışığı etrafımızı çevreleyen sarı halkalı ağaç gövdelerini aydınlatıyordu.

“Daha önce hiç böyle ağaçlar görmemiştim, çok sık ve çok cılızlar,” dedi Kazi.

“Efsaneye göre bu orman kemik tozundan büyümüş ve her ağacın içinde yıkımda ölen birinin ruhu gizliymiş. Ağaçları kesince bu yüzden kırmızı akarmış.”

Kazi titredi. “Bu korkunç bir düşünce.”

Ona Tor Kalesi'ni çevreleyen ormanlar ve dağlar hakkında daha az korkunç olan efsaneleri, hatta tanrıların iskemlesi olan ve yıldızların sihrini taşıyan dev ağaçları bile anlattım.

"Bütün bu hikâyeleri nereden öğrendin?"

"Onları dinleyerek büyüdüm. Çocukluğum Tor Kalesi'ni karış karış gezerek geçti, çoğunlukla da babamla gezerdik. Bu hikâyelerin çoğunu bana o anlattı. Peki ya sen? Çocukluğun nasıldı?"

Bakışlarını indirip kucağına baktı, kaşlarını çatmıştı. Ardından gururlu bir edayla çenesini kaldırdı. "Seninki gibi," dedi. "Hep geze- rek geçti." Bunun sonrasında artık uyumamız gerektiğini söyleyerek konuşmayı kesti.

Ama uyumadı. Yere uzanıp gözlerimi kapattım ama ne zaman açsam onu kollarıyla dizlerini sarmış, kambur bir halde orada otururken gördüm. Ağaçların içinde ruhların gizli olduğu hikâyeden korkmuş muydu? Onun bu kadar savunmasız olduğunu görmek tuhaftı. Halbuki daha bugün avcıya bilmece anlatıp kendisine zarar vereceğini bile bile ona meydan okurken ne kadar gözü kara davranmıştı. Bütün zorluklara rağmen o anda biraz bile korkmamıştı. Şimdiki hali bir tür kandırmaca mıydı? Bir dolap mı çeviriyordu?

"Uzanmazsan uyuyamazsın," dedim dayanamayıp.

Gönülsüzce uzandı ama gözleri hâlâ açıktı. Sanki her birini sayıyormuş gibi dengeli, derin nefesler alırken göğsü güçlkle inip kalkıyordu. Hava ılık olmasına rağmen kolları titriyordu. Kandırmaca falan değildi.

"Üşüdün mü?" diye sordum. "İstersen ateşe biraz çalı atabilirim."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, halini fark ettiğim için utanmış gibiydi. "Gerek yok, iyiyim," dedi.

Ama iyi olmadığı belliydi.

Bir an için ona baktım. "Bana bir bilmece sor," dedim. "Uyuyamıyorum da."

Gözlerini açıp bana baktı ama zihnini boğuştuğu şey her ne ise onun dışında düşüncelerle meşgul etmekten memnun olmuştu. Bana doğru yan döndü ve yere uzanıp uzanıp rahatladı. “Dikkatli dinle,” dedi. “Avcı için yaptığım gibi onlarca kez tekrar etmeyeceğim.”

“Tekrar etmene gerek yok. Ben iyi bir dinleyiciyim.”

Bilmeceyi yavaşça, tasarlayarak söyledi. Eline fırçasını alıp gözünün önüne gelen dünyayı resmeder gibiydi. O konuşurken dudaklarını izledim, sesi sakın ve yumuşak çıkıyordu, kendine güveni yerine gelmişti. Altın rengi gözleri beni izliyor, söylediklerine dikkat ettiğimden ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin oluyordu.

*“Yüzüm dolgundur ama küçüktür aynı zamanda,
Solarım güneş ışığında,
Şarkılar fısıldarım ormandaki baykuşa,
Öperim havayı kurdun hüznünlü ulumasıyla,
Denizden denize üzerimdedir bütün gözler,
Yine de sonsuza dek... Yalnızım bu dünyada”*

Ona baktım ve yutkundum. Düşüncelerim birdenbire karmaşık bir hal almıştı.

“Eee?” diye sordu Kazi. Cevabı biliyordum ama uzatmayı tercih ettim. Birkaç tane yanlış cevap verdim, hatta bir kez onu güldürmeyi bile başardım. Gülüşünü ilk kez duyuyordum, sahtelikten uzak, doğal gülüşünü. Bu, içimi tuhaf bir sıcaklıkla doldurdu.

“Ay,” diye cevapladım.

Bakışlarımız buluştu, anlaşılan ne yapmaya çalıştığımı fark etmişti.

“Bir tane daha sor,” dedim.

O da sordu. On tane bilmece sordu, ta ki gözkapakları ağırlaşp nihayet uyuyakalana dek.

Kalplerinizi hazır tutun,
Sadece dışarıdaki düşman için değil
Hazır olmalıyız
İçerideki düşman için de.

- Jezelia Şarkısı

ON İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

ÜZERİME BİNEN BİR AĞIRLIKLAYANDIM. TENİME DEĞEN BİR TENİN SICAKLIĞI. Ağzımın üzerine kapanan bir el. “Şşşt, sakın kıpırdama.” Jase’in yüzü tam yanımda duruyordu.

Kaçmaya çalıştım ama Jase bütün ağırlığıyla üzerime bastırdı. Derken bir ses duydum.

Ayak sesleri.

Yaprakların hışırtısı.

Nefes sesleri.

Jase, ağzını kulağıma yaklaştırdı. Belli belirsiz fısıldadı. “*Ne olursa olsun sakın kıpırdama.*”

Yapraklar hışırdadı, kayıtsızca yürüyen ayak sesleri duyuldu. Her kimse, ses çıkarmayı umursamadan gürültülü bir şekilde yürüyordu.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı, şafak daha yeni yeni söküyordu. Ormanın ağaçları üzerimize belli belirsiz bir silüet düşürüyordu. Jase’in yüzü bir gölge gibiydi, kalbi küt küt atıyordu.

İri yarı, dağ gibi karanlık bir şey sallanarak bize doğru geliyordu. Her

ayak sesiyle birlikte irkildim. Jase artık konuşmaya cesaret edemiyordu, yaratık çok yakındaydı ama onun gergin kaslarıyla bana hareket etmememi söylediğini hissedebiliyordum. Hareket etmeden öylece durmak, bütün içgüdülerime karşıydı. *Kaç, Kazi, saklan.* Yine de ağırlığının altında donmuş gibi durdum, bedenlerimizin teri birbirine karışıyordu. Yaratık havayı kokladı. Bizi gördü. Sivri dişlerle kaplı devasa ağzını kocaman açtı ve korkunç kükremesiyle ormanı sarstı. Kaslarım gerildi ama Jase beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Yaratık yaklaşıyordu, o kadar yakındaydı ki derin nefesi tenimize değmeye başlamıştı. Pis kokulu nefesi, içinde cehennem ateşleri yanıyormuş gibi boğucuydu. Uyarırcasına gürledi. Ağzıyla havanın, bizim tadımızı aldı ve dili tenimizin üzerinde gezindi. Sonra da sanki hayal kırıklığına uğramış gibi oflayarak dönüp gitti. Şafak sökerken yerimizden kıpırdamadan öylece durduk. Yaratığın ayak sesleri nihayet kesildiğinde Jase uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı ve elini ağzımdan çekti.

Bakışlarını indirip bana baktı. Yüzlerimiz hâlâ yakın duruyordu. Bulunduğumuz zaman dilimi birdenbire parçalandı, çizgi dışına çıktı ve bitmek bilmeyen uzun bir ana dönüştü. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordum. Bir an sonra kendine gelmiş olacak ki gözlerini kırptırıp yuvarlandı ve yanıma uzandı.

“Seni ezmek istememiştım,” dedi. “Uyandıracak vakit yoktu. İyi misin?”

İyi miydim? Korkum yavaş yavaş geçiyordu, yine de nabzım çılgın gibi atmaya devam ediyordu. Vücudunun ağırlığını ve teninin ısınısını üzerimde hissediyordum.

“Evet,” dedim, boğuk bir sesle. “O neydi öyle?”

Söylediğine göre yaratık bir Candok ayısıydı. İnsan yerine balık yemeyi tercih ederlerdi ama eğer seni bir tehdit olarak görürse ondan kaçamaz ya da onu öldüremezdiniz. Ani bir hareket yapmadığın sürece genellikle seni yalnız bırakırdı.

Genellikle. Bunu duyduğumda aklıma Wren'in racaayı gördükten sonra et yiyip yemediğinden emin olmak istemesi gelmişti. Özellikle de ayının berbat, ıslak dilinin yüzümdeki hissini hâlâ unutamamışken.

"Ayının geri gelme ihtimaline karşın gitsek iyi olur," dedi Jase, ayağa kalkarak. İki adım bile atamadan topalladı ve düştü, aramızdaki zincir sallanmıştı. Küfrettiğini duydum. "Bu şeyi unutmuşum."

Tekrar ayağa kalktı ve önceki gece kuruması için kayanın üzerine serdiği gömleğini aldı. Gömleği giyerken ona baktım, dövmesindeki kanatların kumaşın altında yok olmasını izledim. Zinciri ve bağlı olduğu ölü ağırlığı unutmasına rağmen, yine de beni korumak için kendini riske atmıştı.

Sonraki birkaç gün boyunca şaşırtıcı bir uyum sağlamayı başardık. Nadiren sessizlik oluyordu ve bunun için minnettardım. Bana bu bölgede yaşayan diğer hayvanları anlattı. Henüz tanışma şerefine erişemediğim birçok ölümcül hayvan vardı. Jase, bir *meimol* tepesi bulmayı umuyordu. Bu, toprağın altında yaşayan bol etli ve lezzetli bir kuş türüydü. Bastonunun sivrilttiği ucuna bakarak mızrakla avlamanın zor olmayacağını söylemişti.

"Nasıl oluyor da bu bölgeyi bu kadar iyi tanıyorsun?" diye sordum, parmağımda ufuk çizgisini göstererek.

"Burası da Ballenger bölgesi."

"Buraya kadar devam ediyor mu? Tor Kalesi'nden yüz elli metreden çok daha uzaktayız."

"Olabilir."

Homurdandım ama başka bir şey söylemedim. Sessizliğim, aramıza geçip bizi dürten bir sopa gibi uzadı.

Derken Jase derin bir iç geçirdi ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, Aydınlıksisli Kazi. Söyle bakalım, sence bir hırsız dediğin nedir?"

Sesi öfkeli falan çıkmamıştı. Beni anlamak için çaba harcıyordu. Bu sorunun birkaç gün önce ona hırsız dediğimden beri aklında olup olmadığını merak ettim.

“Vendalıların hırsız tanımını diğerlerinden çok da farklı sayılmaz. Sana ait olmayan eşyaları alırsan hırsızdır.”

“Ne gibi?”

“Küçükbaş hayvan.”

“Vendalılardan aldığımız sığırlardan mı bahsediyorsun? Bölge-mize izinsiz girdikleri için haraç olarak aldık.”

“Tek bir sığır bile almaya hakkınız yoktu ama çok daha fazlasını aldınız. Her şeyi aldınız. Tarlalarını yaktınız. Ağılları yıktınız. Erzak-larını aldınız.”

Başını salladı. “Bir sığır aldık. Hepsi bu. Gerisi tamamen Venda-lıların abartması.”

“Yarattığınız hasarı kendi gözlerimle gördüm.”

“O halde başkası yapmış olmalı. Biz değil.”

Ona yan gözle bakarken yalan söyleyip söylemediğini merak et-tim. Boynunda bir damar seğirdi, belli ki söylediklerim onu rahatsız etmişti. Belki de onu rahatsız eden sadece bendim. İstifimi bozma-dım. “Peki ya yağmaladığınız tüccar kervanları?”

“Bizim bölgemize girdiklerinde sadece belli şartlar altında yapı-yoruz.”

“Yani sizin gözünüze giremediklerinde mi?”

Durup bana doğru döndü. “O da var.” Yüz ifadesinde mahcubiyet-ten eser yoktu. Ses tonu artık o kadar da sakin değildi.

“Ama sizin belirli sınırlarınız yok. Cam Lanteux’ya yerleşmeniz bile yasaktı. Yasaları çiğniyorsunuz. Kadim anlaşmaları ihlal ediyor-sunuz. Bütün bunların sana ait olduğunu nasıl iddia edebilirsin?”

“Eh, belki de kadim anlaşmalar bize danışmaya zahmet etme-diğindendir. Tor Kalesi, Venda da dahil olmak üzere bütün krallık-

lardan daha uzun bir süredir orada duruyor. Ayrıca sınırlarımız var, sadece sizinkilerden biraz daha farklı bir mantıkla çizildiler. Kendimizi güvende hissedeceğimiz yere kadar uzanıyor. Yüzyıllar boyunca kendi yasalarımıza göre yaşadık ve hayatta kaldık. Venda'nın işimize burnunu sokmaya hakkını yok."

"Peki ya sizin burnunuzu soktuğunuz işler? Cehennem Ağzı'nda soyup bıraktığınız işletmeler? O da yasalarınızın bir parçası mı?"

Yanaklarındaki kırmızı renk koyulaştı. "Liste yapmamı mı istiyorsun gerçekten? Bizim dünyamız ile seninki bir değil. Ailemin Venda'ya hiçbir açıklama borcu yok."

Cehennem Ağzı'nın Eislandia ülkesinin bir parçası olduğunu ve nasıl isterse öyle yönetme hakkının da korku tellallığı yapan Ballenger ailesinde değil, Eislandia'da olduğunu belirterek tartışmayı uzatmaya razıydım. Ama sonra asıl amacımın onu eğitmek değil, bilgi almak olduğunu hatırladım. Öfkesi gitgide artıyordu. Yakında yine sessizliğe gömülecektik.

Ballenger ailesinin tarihinin bir kısmını anlatmıştı ama şimdi birden çok kez bahsettiği ailesini merak ediyordum. Ailesi, hayatına yön veren yegâne pusulaydı. Tehlikeli bir kaçağa yardım ve yataklık eden bu serserilerle dolu aileyle tanışmayı hayal ettim. Onu neden saklamak istesinlerdi? Ballenger ailesi için her şey bir alışverişten ibaretti. Bu işten onların kazancı neydi?

Sesimi yumuşatıp konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştım. Artık onun mimiklerini tanıyordum. Düz, ince bir çizgi haline gelen dudaklarını, genişleyen burun deliklerini, boynunda oynayan kasları, geri çekilen geniş omuzlarını... Konu ailesi olduğunda sergilediği muazzam gurur onun zayıf yönüydü, bunu iyi anlamam gerekiyordu. Ne de olsa bir hırsız için ilk kural rakibinin kusurlarını öğrenip onlardan faydalanmaktır. Jase'in rakibim olduğu aşikârdı. Bu gerçeği unutmamam gerekiyordu çünkü hiç beklediğim gibi biri değildi ve bir yanımda onun...

Aradığım kelime neydi bilmiyorum. Belki de aralarında en güvenli *merak uyandırıcı* olabilirdi.

Ne var ki o ailesinden bahsettiğinde bu hiç de bir zayıflıkmış gibi gelmedi. Belki de sayılarının bu kadar fazla olması beni şaşırtmıştı. Veda'da kimsenin bu kadar geniş bir ailesi yoktu. Hiç kimsenin. Annesi dışında altı erkek ve üç kız kardeşi vardı. Ayrıca teyzeleri, amcaları ve kuzenleri vardı. Ailenin diğer fertleri de şehirde yaşıyordu. İsimlerini tek tek saydı ama sadece birkaçının ismi aklımda kaldı. Gunner ve Titus ağabeyleriydi, Priya ablasıydı ve en büyük kardeşti. Altı ve yedi yaşında olan Nash ile Lydia ise en küçükleriydi. Henüz aile konseyinde oturmalarına izin yoktu. Konsey toplantıları bütün ailenin masanın etrafında toplanıp aile işlerine karar verdiği, resmi toplantılardı. Önemli kararları oy birliğiyle alıyorlardı.

"Ayrıca Mason da var," diye ekledi Jase. "O da kardeşim. Benimle yaşıt, on dokuz yaşında. Annemle babam, o üç yaşında ailesini kaybettikten sonra onu evlat edindi. Ailesi artık biziz. Onun da oy hakkı var."

"Peki, senin görevin nedir?"

"*Patrei* olarak, son kararı ben veririm."

"Ailenin oylarını geçersiz kılabilir misin yani?"

"Evet... tabii yanlarında olsaydım. Fark ettin mi bilmiyorum ama *Patrei* olarak ilk günümde başıma bunlar geldi."

"Ve bunun benim hatam olduğunu düşünüyorsun."

Beni onaylarcasına sessiz kaldı ama sonra "O terk edilmiş sokağa tek başıma gitmemeliydim. Ama sadece seninle karşılaşacağımı sanıyordum, avcılarla değil. Bu yüzden *straza*'ya gitmesini söyledim," diye ekledi.

"*Straza* nedir?"

Onun kişisel korumaları olduğunu açıkladı. Bütün ailenin bir koruması vardı.

"Düşmanlarınız o kadar fazla mı?"

“Güçlüysen düşmanların vardır,” diye cevapladı. “Peki ya sen? Senin ailen var mı?”

Boğazım düğümlendi. Annemi kaybettiğimden beri, aileyi yalnızca bir yükümlülük olarak görmüştüm. Wren ve Synové'yle yakınlaşmak bile benim gözümde korkunç bir riskti. Kendinden başka kaybedeceğin bir şeyin olmayınca dünya çok daha güvenli bir yerdi.

“Evet,” dedim. “Benim de bir ailem var. Annem ve babam Venda'da yaşıyor.”

“Nasıl insanlar?”

Bu konu hakkında daha fazla soru sormasını engelleyecek bir cevap aradım. “Mutlu. Memnun. Tek kızlarıyla gurur duyuyorlar,” dedim ve ardından konuşmayı başka bir yöne çektim.

Açlık nedir iyi bilirdim ama buna rağmen yiyecek toplama imkânlarımız o kadar kısıtlıydı ki bir derenin yanına varıp kıyısında dilek sıriklerinin yetiştiğini görünce mutluluğuma hâkim olamadım. Jase'in bunları daha önce hiç görmemesine şaşırmıştım. Venda'da bahar aylarında bataklıkların yanındaki çalılarda yetişirlerdi. Annemle şehir sınırlarının dışına çıkıp dilek sıırığı toplardık. *Bir dilek tut, Kazi. Topladığın her sırikla birlikte yarın, ertesi gün ve sonraki gün için dilek tut. Biri hep gerçek olur.*

Dileklerin sihri tabii ki dileği dilemekteydi. Saklı arzuları bulmak için derinlere dalıp o arzuyu gerçek kılmak için kelimelere döker ve ardından bir ihtimal, sadece bir ihtimal dinlediğine inandığın o gizemli bilinmeze atardın. Altı yaşındayken bile dileklerin gerçek olmayacağını biliyordum ama yine de her defasında dilemişim. Dilek dilemek, güvercin ve yaban havucundan oluşan nadir bir akşam yemeği gibi yoğun, çılgın ve baş döndürücüydü. Tuttuğum dileği birkaç dakikalığına da olsa elimde bir kılıç gibi tutar ve yaşadığımız dünyanın zulmüne karşı güçlendiğimi hissederdim.

Şimdi de birkaç tanesini toplayıp her biriyle sessiz birer dilek tuttum. Jase elime doldurduğum sııklara bir avuç yabani otmuş gibi baktı. "Dilek tutmaktan başka neye yararlar?" Hayatında bırakın bir hafta, bir gece bile aç kalmadığı belliydi.

"Görürsün," diye cevapladım. Derenin kıyısına oturup bileklerimizi suya soktuk. Ona sııkları çiğnemesini söyledim. "Sakın yeme, sadece suyunu iç." Suyun tadının bitki özü gibi olduğunu ve bir o kadar da besleyici olduğunu anlattım.

"Ama asıl sihir bunda." Çiğnediğim yumuşak sıığı alıp ikiye ayırarak düzleştirdim. "Bileğini getir," dedim zincirli ayak bileğini göstererek. Ayağını dereden çıkarınca yassılaştırdığım sıığı zincirin arasına, yaralı olan yere sıkıştırdım. "Yakında farkı hissedeceksin," dedim. "Şifa öz..." Bakışlarımı kaldırıp ona bakınca gözlerinin bileğinde değil, benim üzerimde olduğunu gördüm. Söylemek istediği bir şey olduğunu düşünerek duraksadım. Bakışlarımız kenetlendi. Sormak istediği soru gözlerinden okunuyordu ancak bu cevabını verebileceğim türden bir soru değildi. Aldığım nefes göğsümde sıkışıp kaldı.

"Garip geldi, değil mi?" diye sordu.

"Neymiş o?" dedim, sesim istemediğim kadar hırıltılı çıkmıştı.

"Birbirimizden nefret etmediğimiz bu anlar yani."

Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Ama etrafta bakacak hiçbir şey yoktu. Tek yaptığım bu tuhaf anı daha da tuhaflaştırmak oldu ve çenem sıkılmaktan dolayı ağrımaya başladı. Jase haklıydı, gerçekten de garipti. Bu işlerde iyi değildim. Ben kaçmakta, mesafe koymakta ve gözden kaybolmakta iyiydim. Bunda değil. Üst üste onunla karşılaşmakta, aramıza bir metreden fazla mesafe koyamamakta değil. Üstelik her ne kadar bundan nefret etsem de onu... *hoş* buluyordum. Ondan hoşlanmamam gerekirdi. Kendime onun hakkında, ateş yakmak için eğildiğinde gözlerine düşen saçlarını, sinirlenince sağ kaşını kaldırmasını, omzundaki aralarından bir çizgi geçerse J harfi oluştu-

racak şekilde dizilmiş dört küçük ben gibi diğer şeyleri fark ettiğim için de kızıyordum. Detayları fark etme konusunda ustaydım ama fark ettiğim detaylar hoşuma gitmiyordu. Onu... çekici bulduğum için kendimden nefret ediyordum. Sadece dış görünüşünü değil, özgüvenli yürüyüşü, hesaplı bakışları, kendini beğenmişliği ve o lanet sesini. Onu bana bakarken yakaladığımda midemin attığı o anlamsız taklalardan nefret ediyordum. Ben Synové değildim!

Belki de hepsinden daha fazla onun içinde herhangi bir şekilde nezaket bulmaktan nefret ediyordum. O ilk gece ve sonrasında gelen her gece uyumama yardımcı olmak istediğini anladığımda boğazımda düğümlenen o yumrudan nefret ediyordum. Geçmişte kandırıp soyduğum insanlar hiç kibar değildi. Onları kandırmak ve onlardan çalmak daha kolaydı.

“Ne diyorsun? Şifalı neydi...?” diye sordu. Beni oyalamak için düşünmeye ittiğini anlamıştım.

“Şifalı özellikler. Şifalı özellikleri var.”

“Getir, öbürünü de bileğine koyayım.”

“Ben yaparım,” dedim ve çiğnenmiş sıığı elinden alıp bileğime bastırmadan önce iyice yapıştırdım.

“Sanırım yeterince bastırdın,” dedi, ben de nihayet bıraktım.

Sessizlik içinde süren dakikalar boyunca orada öylece oturduk, çiğnediğimiz sııklardan birkaç tanesini ikiye bölüp ceplerimize koyduk. Jase öne eğilip dirseğine baktı. “Yanması geçti. Teşekkür ederim.” O ses. Sesindeki kibarlığı duymamak imkânsızdı.

Başımı sallayıp sonunda kendimi ona bakmaya yetecek kadar topladım. “Sana da teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Candok üzerimize yürüdüğünde beni hareketsiz tuttuğun için,” diye cevapladım. “Yoksa kahvaltı olacaktık.”

Dudaklarını büzerek kaşlarını çattı. “Olmazdık. Tek lokmada seni geri tükürürdün.”

Gülümsememi bastırdım. Bu alaycı tavırlarına alıştım.

Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Gitmeliyiz, Aydınlıksisli Kazi.”

Elini tutup ayağa kalktım. “Bana böyle demek hoşuna gidiyor olmalı. Niçin?”

“Çünkü gerçek ismin mi değil mi bilmiyorum. Birçok gizli yanın var: hokkabazlık, bilmece sormak ve insanları alaşağı edip o güzel boyunlarını kesmekle tehdit etmek gibi.”

Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım ve boynuna şöyle bir baktım. “Aslında o kadar da güzel sayılmaz.”

Söylediğime alınmış olmuş gibi boynunu ovuşturdu. “Daha bilmediğim yanların var mı?”

“Eğer söylersem eğlencesi kaçır, öyle değil mi?”

“Endişelenmeli miyim?”

“Muhtemelen evet.”

Bizi kandırdılar. Sözleri yumuşaktı. Başlarını eğdiler. Tehli-
keli gözükmüyorlardı. Bizim gibi gözüküyorlardı, korkmuşlardı.
Ta ki kapıyı açana dek.

Razim'i bıçaklayıp sonra da güldüler. Onu ölüme terk ettiler ve
onlar gidene kadar kapıyı açıp onu alamadık.

Kaçarken içlerinden birinin ismini duydum. Bir gün, şimdi
olduğumdan daha güçlü olacağım. Bir gün onun ismini söyle-
yeceğim, sonra da onu öldüreceğim.

- *Theo, 11*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

GERÇEK İSMİN Mİ DEĞİL Mİ BİLMİYORUM.

Bu oldukça tuhaftı ama benim hakkımda en az karmaşık ve en doğru olan şey buydu. *Aydınlıksisli Kazimyrak.*

Annem, Balwood'un kuzey bölgesindendi. Herkes gibi o da Kut-sal Şehire büyüdüğü zor topraklarda olduğundan daha iyi bir hayat bulma umuduyla gelmişti ama bunun yanı sıra kucağındaki bebeğin yükünü de taşıyordu ve cebinde yalnızca birkaç sikke vardı. Babamdan hiç bahsetmezdi. Yaşıyor mu yoksa ölü mü bilmiyordum, annem onu sevmiş miydi sevmemiş miydi bilmiyordum. Hatta onu tanıyor muydu bunu bile bilmiyordum. Çorak ovalarda tek başına yol alırken kim olsa zorlanırdı. *O gitti, Kazi,* dedi yalnızca. Ben de üzüldüğünü gördüğüm için daha fazla üstelemedim.

Aydınlıksis dördünü şehrin kuzeyindeydi. Annem orada yağmurdan korunmak için boş bir ağıl ve bir ebe bulmuş, oraya yerleşmişti. İsmimi sorup gerçek olup olmadığını merak eden tek kişi Jase değildi. Şehirde karşılaştığımız çoğu kişi Kazi ismini daha önce hiç

duymamıştı. Birileri sorduğunda annem yaylalarda yaygın olan ve “ilkbahar” anlamına gelen bir isim olduğunu söylerdi. Bir keresinde anlamının “minik kuş” olduğunu ve başka bir sefer de “Tanrının ulaşı” olduğunu söylemişti. Aslında ne anlama geldiğini bilmediğini anlamıştım, onu kaybettikten sonra da bu ismin bir önemi kalmadı. Kim veya ne olduğum unutulmuş bir detay haline geldi. Bana ne isim taktıklarının bir önemi yoktu ve böylece insanlar beni kışkıştırmak için ağızlarına geleni söylemeye başladı. *Pislik, seni pis lağım faresi, şımarık velet, böcek!*

Ta ki bir yolunu bulup gitmemi istememelerini sağlayana kadar.

Belirlediğim hedeflerin ortak noktası hepsinin kafasında yalanlar kurmuş olmasıdır. Hepsinin inanmayı delice istediği bir yalan vardır ve benim tek yapmam gereken bu hayali beslemektir. *Sen daha nazik, daha güzel, daha kurnaz, daha akıllısın ve daha çok hak ediyorsun, ye hadi.* Tıpkı ekmek kırıntılarının peşinden su yüzüne çıkan yuvarlak ağızlı balıklar gibiydiler. Bir ekmek parçası, iki ekmek parçası derken onları yakınımaya çekip sonra da solungaçlarından yakalıyordum. Ardından hissiz bir şekilde yüzgeçlerini çırpmalarını izliyordum. Bu sırada onlar, şişmiş karınları dolu olduğu için aslında ne kaybettiklerinin farkına bile varmazlardı.

Kazimyrak, diye fısıldardım kendi kendime, paltomun içine sakladığım yiyeceklerle sinsice uzaklaşırken. Çünkü bazı günler ben bile eskiden olduğum kişiyi unutuyordum.

Jase'in kafasındaki şüpheleri silmek ve onu benim yalnızca bir şövalyeden ibaret olduğuma inandırmak için aldığım eğitimden ve Kutsal Salon'daki hayatımdan bahsettim. Bunları anlatırken bile gerçeği dikkatlice değiştirmek zorundaydım. Bir Rahtan olarak eğitim almak çok farklıydı. Tatbikatlar, saatler süren talimler ve bitmek bil-

meyen derslerin sonu gelmiyordu. Muhtemelen haşarısız olduğum tek konu yüzmeydi ama o da sırf pratik yapamadığım için. Diğer çaylaklara nazaran daha ufaktım ve kendimi kanıtlamak için iki katı çalışmam gerekiyordu. O kısmı yapmak kolaydı. Asıl zor olan yatağın altında değil, içinde uyumayı öğrenmekti. Çoğu gece rahatımı bozmamak için battaniyemi alıp merdivenlerin altındaki gizli geçitte kıvrılırdım.

Bir gece, kraliçe beklenmedik bir şekilde yanıma geldi. Elindeki fenere öfkeyle baktığımı, bütün dikkatimi kraliçeye değil ona verdiğimi hatırlıyorum. Karanlıkta saklandığım için utanmıştım. Kraliçe yanıma oturmuştu, tünel ikimizin de ayakta durması için fazla dardı.

“Ben de eskiden buraya gelirdim,” demişti. “Benim için karanlık ve güvenli bir yerdi. Kutsal Salon’da son günüm olacağını düşündüğüm çok gece oldu. O zamanlar çok korkardım. Bazı günler hâlâ korkuyorum. Tutmam gereken çok fazla söz var.”

“Ama sözlerinizi tuttunuz zaten.”

“Özgürlükler bir kere kazanılmakla bitmez, Kazimyrach. Yüzyıllar gibi gelip giderler. Tedbiri elden bırakamam. Hafıza kısadır. Benim korktuğum şey unutmak.”

Ben de bundan korkuyordum.

Unutmaktan.

Ama bu anıların hiçbirini Jase’e anlatamazdım.

Hokkabazlığın da Rahtan eğitiminin bir parçası olup olmadığını sorunca gülüp geçtim ve bunun yoldayken karşıma çıktığını söyledim.

“Hangi yolmuş bu?”

Deşiyordu.

Bir arkadaşımın öğrettiğini söyledim.

“Yetenekli arkadaşların varmış.”

“Evet öyle,” diye cevapladım ama daha fazlasını söylemeye gerek duymadım. Aslında hokkabazlığı kendi kendime öğretmiştim. Çaresizlik iyi bir öğretmen olabilirdi, hatta belki de en iyisiydi. Hızlıca

yeni beceriler edinmek zorundaydım, yoksa açlıktan ölecektim. Arkadaşlarımla ilgili yorumu aklıma Wren ve Synové'yi getirdi. Kutsal Salona benden birkaç ay sonra gelmişlerdi, ikisi de olay çıkarırken yakalanmıştı ve çağırılacak bir aileleri yoktu. Yaşlarımız yakın olduğu ve birbirimizi sokaklardan tanıdığımız için zamanla ister istemez birbirimize çekildik. İki sene sonra kraliçenin Baş Muhafızı Kaden, kimlerin Rahtan eğitime başlamaya hak kazanacağına karar verdi. Bize uzun uzun ve dikkatle bakmış, üçümüzün de bir sonraki seviyeye geçmeyi hak edip etmediğimize karar vermeye çalışmıştı. Şaşırtıcı şekilde karısı Pauline ona sert bir bakış atıp oyunu bizden yana kullanmıştı. O zamandan beri de birlikte eğitilip birlikte çalışmıştık. Şimdi her neredelerse güvende olduklarını, bir yerde oturmuş Synové'nin Wren'e racaa ile ilgili bildiği her şeyi anlattığını umuyordum. Evet, planımız ters gitmiş olabilirdi ama onlar bir şeyler bulurdu ve yedek bir planımız vardı. Artık muhtemelen Tor Kalesi'nde olmadığımızı anlamışlardı.

“Köye ne kadar kaldı?”

“Emin değilim. Harita ve pusulamı getirmeyi unutmuşum. Seninkini çıkarsana?”

“Sence hâlâ doğru yolda mıyız?”

“Evet,” diye tersledi. İkinci defa sorduğum için mi, yoksa o istese de istemese de Venda toprağı olan Casswell yerleşkesine doğru gittiğimiz için mi sinirlenmişti emin değildim.

Bana Tor Kalesi hakkında daha fazla bilgi verirken itiraf etmeliydim ki anlattıklarına hayran kalmıştım. Onları kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyordum. Bu sabah da bana Moro dağlarında sıra sıra dizilmiş yedi şelaleden oluşan Breda'nın Gözyaşlarını anlatmıştı. Söylediğine göre bu yer, ismini dünyaya gelip Aris adlı bir ölümlüye âşık olan tanrıça Breda'dan alıyordu. Aşkları o kadar büyüktü ki ikisinin ayaklarının bastığı yerde tanrıların yarattığından

bile daha güzel çiçekler biterdi, bu yüzden de tanrılar onları kısılandı. Breda'nın dünyaya dönmesine izin vermediler. Breda isteklerini yerine getirmeyince de Aris'in canını aldılar. Breda'nın kederi o kadar büyüktü ki gözyaşları nehir olup göklerden yağdı, bir zamanlar aşığı ile yürüdüğü dağlara düşüp bugün bile gürleyen şelaleleri oluşturdu.

"O şelalelerin dibinde büyüyen, dağda başka hiçbir yerde büyümeyen çiçekler var."

"Yani doğru olmalı," dedim.

Gülümsedi. "Belki de. Gittiğimizde sana gösteririm."

Aramıza hantal bir sessizlik çöktü. İkimiz de bana gösteremeyeceğinin farkındaydık ama sözcükler sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi o kendini durduramadan ağzından dökülüvermişti.

Bundan daha garip anlar da oldu.

Dün sabah uyandığımda kolu üzerimdeydi, göğsünü sırtıma yaslamıştı. Farkında değildi ve muhtemelen bunu uykusunda ısınmak için yapmıştı. Orada öylece uzandım, hareket bile etmeden durdum. Kolunun ağırlığını, ağırlığının verdiği hissi, nefes alıp verişini ve teninin ısınıp düşünüm. Pervasızca zayıflığa yenik düştüğüm, rüyasında ne gördüğünü merak ettiğim bir andı bu. Ama sonra mantığım daha ağır bastı ve onu uyandırmamaya dikkat ederek özenle kolunu üstümden çektim. Ona dokunmamak için bilinçli bir çaba harcıyordum. Onun da aynısını yaptığına emindim ama uykuda bedene laf geçmediğinden asıl niyetlerimiz ortaya çıkıyordu.

Yürürken ardı ardına sorular sorarak başının etini yedim, Tor Kalesi ile ilgili soruların yanı sıra şüphelenmesin diye arada gündelik sorular da sordum. Öğrendiğime göre Tor Kalesi, evler ve Ballenger imparatorluğunun ofislerinin bulunduğu binalardan oluşan geniş bir ağıdı. Gelirleri birçok farklı kaynaktan geliyordu ama bu kaynakların ne olduğunu tam olarak anlatmadı. Bilgi koparmaya çalıştığımı fark ettiğini anladığımda konuyu değiştirdim ama yine de gelirlerinin bü-

yük bir kısmının arena denen ticaret bölgesinden geldiğini öğrenmeyi başarmıştım. Kitanın dört bir yanından tüccarlar ve müşteriler arenaya gelip ticaret yapardı. Her şey Eislandia'da yetişen tahıllarla başlamıştı. Yeni anlaşmalar yapıldıktan sonra ise krallıklar arasında ticaret artmıştı ve arena bu sayede her geçen yıl üç katı büyüyordu.

“Doğru mu duydum?” diye sordum, elimden gelen en alaycı tonu takınarak. “Yani yeni anlaşmalar size yarar mı sağladı?”

“Bir bakıma öyle. Ama bunun için benliğimizden ödün verecek değiliz.”

Eldivensiz parmağını, eskiden aile yüzüğünün olduğu eklem yerinde gezdirdi. Bu da fark ettiğim tiklerden biriydi. Evinden ne zaman bahsetse böyle yapıyordu. Avcı yüzüğü ondan almaya çalıştığında çıkan çatışmayı tahmin edebiliyordum. Jase'in yüzüğü kolay kolay vermeyeceğinden emindim. Aslında parmağı sağlam olduğu için şanslıydı.

Elimi cebime sokup çelik yüzüğü elleyerek ona versem mi diye düşündüm ama her nedense artık bunun için çok geç kalmış gibi hissediyordum. Yüzüğü neden aldığımı merak edecekti, neden bu kadar uzun süre vermediğimi de. Anahtarları hayatta kalmak için almıştım. Yüzüğü alma nedenimse tamamen farklıydı.

Kraliçenin tahta çıkmasından önceki sene, yaptığım hırsızlık işleri hep ceza niteliğindeydi. Asla alamadığım cevaplar için, çocukların parmaklarını kesip domuzlara yediren dördünlordlarından öfkeli bir şekilde kestiğim bir haraçtı. Cezai hırsızlıklarımın çoğu, bir değeri olmayan eşyalardı. Karnımı doyurmuyor ama beni başka şekillerde tatmin ediyorlardı.

Çaldığım en küçük ve en önemsiz eşya Tomac dördünlordunun çok gurur duyduğu parlak, bakır bir düğmeydi. Sarkık göbeğini saran paltosuna uzun bir sıra halinde dizilmiş diğer düğmelerin arasından parlıyordu. Previzili bir arabacıdan aldığı nadir bir hazineydi. Benim

gözümeyse göbeğini zar zor tutan şişman altın perçinler gibi gözüküyordu hepsi. Ortadaki düğmeyi çalınca paltonun büyüğü bozulmuştu. Bir hafta boyunca onu sinsice izlemiş ve ufak, insanların birbirini ite kaka yürüdüğü kalabalık arka sokaktan ne zaman geçeceğini hesaplayıp tam o anda orada beklemiştim. Pelerinin başlığını yüzüme çekip kavisli ufak hançerimi avcuma almıştım. Sokağın sonuna ulaşana kadar düğmeyi aldığımı fark etmemişti bile, fark ettiğinde etrafta tiz bir çığlık yankılandı. Bu sesi duyunca gülümsedim. İhtiyacım olan tek akşam yemeği buydu.

Jase'in yüzüğü tıpkı çaldığım o düğme gibi işe yaramazdı, üstelik tam olarak aynı sebepten ötürü almıştım. Yüzük bir güç sembolü, saygı duydukları bir mirastı ve sadece tek bir hamleyle karanlık, kirli cebimi boylamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JASE

KAZİ'NİN BİTMEK BİLMEYEN BİR MERAKI VARDI. Ben ise ona Tor Kalesi'ni anlatıp bu merakı beslemekten memnundum ama iş kendi hayatına gelince içine kapanıyor ve temkinli davranıyordu. Her saat, her gün birine zincirli olarak yaşamak ise her duraksamaya gizli bir anlam yüklüyordu. Bana anlatmadığı detayları düşünüp bunlara kafa yoruyordum.

Venda'da nasıl bir hayatı vardı? Ya da belki de daha doğrusu, ona ne yapmışlardı? Mutlu ve halinden memnun bir anne babanın kızı olmadığı kesindi. Sanki bütün hayatı boyunca bir hapisane hücre-sinde büyümüştü. Güneşi ve açık havayı görünce irkiliyordu. Heet-he Ovasına vardığımızda gözlerini uzaklarda bir noktaya dikmiş ve pür dikkat o noktaya bakarak sırtında ağır bir bohça taşıyormuş gibi omuzlarını germiştir. Üzerimizde uçan bir kartalı gösterdiğimde o yöne bakmamıştı bile.

Konuşmayı güvende hissedeceğini düşündüğüm bir yöne çekerek ona şövalyelik hayatını sordum. Bana Rahtan'lara özel dövülen han-

çerlerden, ziethe'lerden, kılıçlardan, tatar yaylarından ve diğer birçok silahtan bahsetti. Hisar adını verdikleri kalede şövalyeler, güçlü yanlarına en uygun olan silahı belirlerdi. Kılıcını ve hançerlerini, Rahtan yeminini ettiği gün ona bizzat kraliçe takdim etmişti.

"Peki hiç kullandın mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yani, daha önce birini öldürdüm mü diye soruyorsun? Evet. Sadece iki kişiyi. Elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyorum."

Elimden geldiğince. O kadar rahat ve umarsız bir şekilde söylemişti ki onun, açık havada uyuyamadığı için her gece ondan bilmece istediğim kızla aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

"Kimi öldürdün?" diye sordum.

"Yağmacıları," diye cevapladı. Bu anı hatırlamak bile midelerini bulandırıyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Bir ikmal treninin artçı korumalarıydık. Geride kaldığımızı görmediler. Amaç da buydu zaten. Ama biz onları gördük. Peki ya sen? Daha önce kimseyi öldürdün mü?"

Başımı salladım. İkiden çok daha fazla kişiyi öldürmüştüm ama sayısını söylemedim ve o sormadığı için de memnundum.

Birkaç kez beni ona bakarken yakaladı. Etrafımızdaki manzara-ya odaklanmaya çalıştım ama gözlerim durup dururken sürekli ona kayıyordu. Çelişkileri, sırları ve derenin kenarındaki dilek sıırıklarını gördüğümüzde olduğu gibi, bazen sert şövalye kimliğinden sıyrılıp ortaya çıkan o kişiliği bende hayranlık uyandırıyor. Kim olduğumu unutup bileğime bir dilek sıırığı yerleştiren o kız. Başka bir dünyada, başka koşullarda onunla arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum. Hatta belki de daha fazlası.

Onun hakkında haddinden fazla düşündüğümün farkındaydım.

Ufukta gözüken tepelere bakıp dikkatimi toplamayı denedim. Zihnimi olması gerektiği yere çekmeye çalışıyordum. Buradan daha önce at üstünde geçmişim ama yaya olarak, üstelik çıplak ayakla,

zincirli ve açlıktan bayılacak halde geçmemiştim. Mesafeleri değerlendirmek güçtü. Daha ne kadar uzaktaydı? Onlar mezarı mühürlemeden önce dönme şansım olacak mıydı? Herkesin aklından ne geçiyordu? *Jase nereye gitmiş olabilir?* Hiç şüphesiz şimdiden arama ekiplerini göndermiş ama cesedime rastlamamışlardı. Kazi ile birlikte gelen Rahtan şövalyelerini çoktan gözaltına aldıklarına emindim. Şu anda onları sorguya çekiyor olmalıydı. Mason istediği herkesten bilgi koparabilirdi ama Kazi'nin arkadaşları bile başımıza ne geldiği ile ilgili bir fikir yürütemeyecekti. Köle avcılarına yakalandığımızı Kazi ile benden başka kimse tahmin edemezdi.

Yarattığınız hasarı kendi gözlerimle gördüm, demişti. Ateşe verilen tarlalar ve yerleşimcilerin hayvanlarının çalınmasıyla ilgili bu yorumu bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Niyetimiz onları korkutmaktı. Gitmek zorundalardı. Ziyaretimiz keyfi değildi. Sığırı uyarı olsun diye, onlara eşyalarını toplayıp başka bir yere gitme şansı tanımak için almıştık ve başka bir şeye de dokunmamıştık. Geri kalanları kim yapmıştı?

Gunner başına buyruk hareket ederdi, benden daha asabiydi ve günler boyunca hasta babamızın başında beklemek hepimizin duygularını son noktaya getirmişti. Gunner, yerleşimciler hakkında içimizde en çok sesi çıkan kişiydi ama o zamanlar resmi olarak *Patrei* olmasam bile benim onayım olmadan böyle bir taşkınlık yapacağını hiç sanmıyordum. Bu konularda bana saygı duyardı. Peki eğer o değilse kim yapmıştı? Köylüler ya da Kazi yalan mı söylüyordu?

Babamın *Patrei* olarak beni seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. Yalanları ortaya çıkarmakta iyiydim, kardeşlerimden daha iyi olduğum kesindi. Ama yalanları ortaya çıkarmak her zaman gerçekleri göstermiyordu. Gerçekleri bulmak için daha derine inmek gerekiyordu ve ben Kazi hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyordum.

Lanet olsun.

Onun hakkında çok daha fazla şey öğrenmek istiyordum, bu da yalnızca daha fazla soruna yol açardı. En kısa zamanda onu ve diğer

Vandalıları hayatımdan çıkarmalıydım. Yakında birbirimize zincirli olmaktan kurtulacağımızı umuyordum.

Belki de bazı sorunlardan kaçmak imkânsızdı.

“Bu nedir?” Önümüzdeki göz alıcı kum denizinin altında ne olduğunu çoktan sezmiş gibi sesinin titrediğini duydum.

Bir tepenin zirvesindeydik, buraya tahmin ettiğimden daha çabuk varmıştık. Gün ortasıydı, yakıcı kumlarla karşı karşıyaydık ve ayaklarımızda çizme yoktu.

“Kum,” diye cevapladım.

“Bu *kum* falan değil,” dedi.

Tam olarak değildi. Kumların içindeki ufak, kırık insan kemiklerini görebiliyordum. Aşınmış, yamuk dişler ve mermer bir havuzun yüzeyinde bembeyaz bir nergis gibi duran omurga kemikleri vardı. “Buraya Kemik Yolu denir,” dedim. “İlk yıldız yok olduğu zaman çıkan patlamada telef olmuş bir şehrin kumları buraya akar derler. Sıcak güneşin altında yalın ayakla buradan geçemeyiz.”

Sıcaklık dalgalar halinde yukarı yayılmıştı. Kazi, pençeleriyle kıyıya gelmeye çalışan kuma gömülü hayaletleri görebiliyormuş gibi önümüzdeki manzaraya baktı. Bakışları uzaktaki dağların eteklerine ve tepelerdeki harabelere daldı. Harabeler sayesinde ilk kez başımızı sokacak bir yerimiz olacaktı ama önce önümüzde uzanan kumdan mezarlığı geçmeliydik.

“Gömleklerimiz,” dedi Kazi. “Ayaklarımıza sarabiliriz.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Seninkini de çıkar. İkisini de kullanmalıyız.”

“Karanlık çökene kadar...”

“Olmaz,” dedi. “Harabelere bu kadar yaklaşmışken hiçliğin ortasında uyumayacağım.”

Gömleğini çıkarıp yırttı. Gömleğinin altına ince bir içlik giymişti, içten içe hem çıkarmasını istiyor hem de istemiyordum. *İblisler ve cehennem aşkına, kendine gel Jase.*

“Gömleğin,” diye hatırlattı.

Gömleğimi yırtmaya pek istekli sayılmazdım ama kumların soğuması için gecenin çökmesini beklemek de istemiyordum. Üstelik güneş o kadar sıcaktı ki ısınmak için gömleklere ihtiyacımız yoktu.

Ayaklarımızı birkaç kat kumaşla sardık ve özenle bağladık. İlk adımımızı attığımızda kumlar bir fırın kadar sıcaktı ama gömlekler işe yarıyor ve ayaklarımızın nasır tutmasını önliyordu.

Bileklerimize kadar çektiğimiz kumaşlarla yürümek daha da zordu ama adımlarımızı birbirine uydurarak ilerledik. Sohbet etmek için ona anlatacak başka efsaneler düşünmeye çalıştım ama dikkatim dağılmıştı. Daha önce hiç omuzları açık ya da yarı giyinik bir kadın görmediğim için değildi bu ama her nedense bu sefer farklıydı. O bir şövalye, diye hatırlattım kendime. Rahtan. Boynuma bir hançer dayamış ve onu kullanmaktan hiç çekinmemişti. Bu düşüncenin de bir yardımı dokunmadı. Yolu yarıladığımızda ona, “Bana bir bilmece sorar mısın?” diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. “Şimdi mi?”

Başımı salladım.

Bir an için düşündü ve sonra elini karnına götürüp söylemeye başladı.

“Ne kadar az verirsən, o kadar çok büyürüm.

Döner durur, kendimi gösteririm.

Görmezden gelemezsin beni, ne kadar denersen dene,

Homurdanırım, çığlık atarım, bağırırım, ağlarım.

Karanlıkta beklerim, yine de hissedersin ısırığımı,

Kaburganda ve yanaklarında, bir de ince bileğinde.

*Amansız dişlerim ve sivri pençelerimle
Acımasız ısırığımdan kurtulamaz kimse.
Ama yere serilirim görünce tepside
Tüylü, butlu güzel bir tavuğu."*

Bu bilmecenin cevabını guruldayan karnım verdi. Tavuk budundan bahsedince midemde yaşayan zavallı canavar uyanmıştı. "Bu gece..." dedim. "Canavarı besleyeceğim, söz."

Kazi cevabımı duymamışa benziyordu. Sağ kaşını kaldırmıştı, bakışlarından kafasının karıştığı belliydi. Omzumun üstünden arkamıza baktı. "Bu... da neyin nesi?"

Döndüm. Uzaklarda bir yerde, berrak mavi gökyüzünde yekpare bir bulut yukarı fırladı. Bu alelade bir bulut değildi. Daha önce de görmüştüm ama o zaman güvenli, yüksek bir yerdeydim. Bulut gökyüzünde metrelerce uzunluğa sahip kocaman, şişkin bir el gibiydi. Soyulmuş derisinin altından morlaşmış kasları ortaya çıkmış öfkeli bir canavardı.

"Kaç," dedim.

"Ama..."

"Dalgaya yakalandık. Kaç dedim!"

Sesimdeki paniğe güvenerek koşmaya başladı ama karşı tarafa varmamıza hâlâ çok vardı. Dalgaların uzaklarda parlayan gümüş etekleri bize doğru geliyordu. "Daha hızlı!" diye bağırdım.

Ayaklarımızla kumu döve döve ilerlerken Kazi'nin ayağındaki kumaş yırtıldı ve bileklerine bağladığımız düğüm çözülüverdi ama düzeltmek için vakit yoktu. Köpüren dalgaların ve o ölümcül kazanda kaynayan suların saniyeler içerisinde bize yaklaştığını gördüm. Kazi ayağını sallayıp kumaşı çıkardı. "Yürümeye devam et," diye bağırdı ama kavurucu kumlarda koşarken yüzünde oluşan acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Onu kucağıma alıp daha hızlı koşmaya başladım.

Kalbim küt küt atıyordu, gittikçe yaklaşan dalgalar vahşi bir hayvan gibi kükreyerek üzerimize gelmeye devam etti. Köpüren gümüş parmaklar ayak bileklerime ulaşmak üzereydi.

Öbür tarafa varmayı başardık ama sular yükselmeye devam ediyordu. Çoktan dizlerime kadar ulaşmıştı ve hâlâ tırmanmamız gereken dik bir yokuş vardı. Kazi'yi yere bıraktım. Sular artık belimize kadar çıkmış, bizi akıntıya çekiyordu. Ayağımızın altındaki yumuşak toprak kayarken birdenbire yağmur yağmaya başladı. Yağmura aldırmadan tırmanmaya devam ettik. Bizimle birlikte su da yükselmeye devam ediyordu. Bastonlarımızı yere saplayarak, sendeleyerek, yer yer suyu boylayarak ve birbirimizin eline sıkı sıkı sarılarak nihayet tepeye çıkmayı başardık. Dalgalar duvara vurmadan hemen önce sendeleyerek kendimizi toprağa attık. Olduğumuz yere yığılıp nefes almaya çalışırken etrafımızda yağın yağmur yeri dövüyordu. Ardından Kazi kıkırdadı. Kıkırdamanın yerini uzun, soluksuz kahkahalar aldı ve ben de ona katılmadan edemedim. Onunki bizi pençelerinin arasına alan bir canavarı öldürmeyi son anda başarmışsınız gibi rahatlamış, hararetili bir kahkahaydı.

Sonra kahkahalarımız azaldı, Kemik Yolu'nda yaptığımız bu zorlu yolculuk ikimizi de yormuştu. Duyulan tek ses yağmur damlalarının patırtısıydı. Islak topraktan çıkan ısı yüzünden etrafımızı dumanlar kapladı. Ona bakmak için başımı çevirdim. Gözlerini kapamış, saçları yanaklarına yapışmıştı. Su damlacıkları boğazında birikmiş, boynunda küçük bir damar belirmişti.

Ayağa kalkıp topuğuna bakmak için ona uzandım. Önce irkildi ama sonra dokunmama izin verdi. Parmağımla nazikçe derisini okşadım. Çoktan nasır tutmaya başlamıştı bile. Cebime uzanıp bir dilek sıırığı çıkardım. Ağzımda çiğnedikten sonra yarasına bastırdım.

"İyi geldi mi?" diye sordum.

Kazi gözlerini kırptırdı. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyor, kesik kesik nefesler alıyordu. Ardından nihayet, "Evet," diye cevap verdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KAZI

ATEŞİN ALEVİYLE ISINIRKEN KAVRULAN YAĞLI *meimol*'un kokusu başımı döndürüyordu. *Jehendra* sokaklarında bile bundan daha iyi bir koku olamazdı. Lezzetli kokuyu içime çektim. Yemeğin beklentisi beni baştan çıkarırken karnım heyecanla guruldadı.

Nasırların acısı artık geçmişti. Ayaklarıma birkaç tane daha dilek sırgı bağlamıştık. Jase kendi yırtık gömleğini kullanarak yaralarımı sarmış ve ardından beni harabelere kadar kucağında taşımıştı. Ona yürüyebileceğimi söyledim ama o, dilek sırtıklarına sihirlerini gösterebilmeleri için bir şans vermemi söyledi. Harabelerin eğri ve yıkık duvarları arasında sıcak, karanlık bir köşe bulduk. Kızarmış *meimol* ile sonunda dokunabileceğim bir tavanı olan bu karanlık mağarayı bulduğumuzda tanrıların nihayet zavallı Kazi'ye merhamet etmeye karar verdiğinden emindim. Belki de bana işkence etmekten yorulmuşlardı.

Fırtına hızlı bir şekilde geçmiş, geldiği gibi gitmişti. Biz harabelerin eteklerine varır varmaz Jase birkaç tane tepecik bulmuş ve ikinci denemesinde bir *meimol* yakalamayı başarmıştı.

Meimol iyice kızardıktan sonra onu afiyetle midemize indirdik. Sulu ve koyu renkli etin tadını çıkararak kemiklerine kadar emdik, keyifle parmaklarımızı yaladık ve en sevdiğimiz yemeklerden konuştuk. Jase ağır ateşte pişirilmiş soslu tavşan eti, yaban mersinli beze topları ve *bergoo* yahnisi gibi daha önce hiç duymadığım yemek isimleri saydı. Tor Kalesi'nde tam dört tane aşçıları olduğunu ama yemekleri çoğu zaman halasının yaptığıını öğrenince şaşırdım. Ben de ona Kutsal Salon'da ünlü olan Berdi'nin balık yahnisinden bahsettim. "Her öğünde bu yemeği yiyebilirim," dedim. "Tabii bir de adaçayı keki var." Özlemle iç çektim.

"Bunları hiç duymamıştım."

"O halde çok şey kaçırmışsın. Berduşların özel yemeğidir. Tekrar yiyebilmek için her şeyi yapabilirim."

"Ve portakallar." Dudakları bir sırtıyla gerildi ve ateşin etkisiyle yanaklarında sıcacık bir ışık belirdi. "Portakalları da seviyorsun."

Gülümseyerek kabul ettim. "Evet, muhtemelen en sevdiğim bu. Çocukken hiç yemedim. Ta ki..." Gereğinden fazla bilgi vermeden kendimi durdurdum.

Jase kaşlarını kaldırdı. "Ta ki ne?"

"Dalbreck'i görene kadar. Venda'da hiç portakal yok."

Bakışlarını üzerime odaklandı, yalan söylediğimi anlamıştı. Bu özelliğinden nefret ediyordum, yüz ifademini ve söylediklerimin ötesinde beni okuyabiliyordu. Sessiz kaldı. Söylediklerim hakkında düşünüyor olmalıydı... ya da söylemediklerim hakkında. En sonunda ayaklarımın nasıl olduğunu sordu.

"Artık ağrımıyor. Yarın sabaha kadar iyileşir."

İşte o garip anlardan biri daha yaşanmıştı. Gözlerimiz buluştu, durduk ve sonra da bakışlarımızı ayırdık. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra aramızda herhangi bir gariplik kalmamalıydı ama bu farklıydı. Her duraksama ağzına kadar dolu, dikiş yerleri patlayıp

yere dökülmek üzere olan bir buğday çuvalı gibiydi. İçi irdelemeye çekindiğimiz bir şeyle doluydu.

“Bana bir hikâye daha anlat,” dedim.

Başını salladı. “Önce ateş için biraz daha odun toplayayım.” Aramızdaki zincire baktı. Birimiz bir yere gideceği zaman diğeri de gitmek zorundaydı. “Kalkabilecek misin?”

“Sana söyledim ya, ağrım azaldı. Ayrıca bana yaptığın bu güzel ayakkabılar var.” Jase eğilip elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Topuklarım hâlâ hassastı ama sargılar sayesinde acı dayanılmayacak bir seviyede değildi. Mağaranın ağzına yürüyüp mağaranın dışını çevreleyen uzun kayalığa çıktık. Harabelere çıkarken görebildiğim tek şey önümdeki göl kıyısı ve çalılıktı. Şimdiyse kayalıkların öbür tarafına bakarken sonsuzluğa uzanan bomboş ovayla buluşmuş, yarımayın aydınlattığı baş döndürücü yıldızlarla dolu olan gökyüzünü görebiliyordum.

“Bak. Yukarıda,” dedi Jase, gökyüzünü göstererek. “Buna Aris’in Kalbi denir. Tam yanındaki de...”

Bakışlarımı çevirdim, başım dönüyordu. Harabenin duvarına yaslandım. Jase beni yakalayıp doğrulmama yardım etti.

“Çok hızlı kalktım herhalde,” dedim.

Bakışlarını indirip bana baktı, sözlerime inanmadığını anlamıştım. Ona bilmece sormamı istediği, ormanda geçirdiğimiz o ilk geceden beri bu tuhaf rahatsızlığımı biliyordu.

“Sana ne yaptılar böyle, Kazi?” Sessizce sordu, gerçekten bilmek istediği belliydi. Loş ışıktaki yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

Neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya karar verdim. “Neyi yaptılar?”

“Açık alanlardan korkmana kim neden oldu? Gökyüzünden? Venda yüzünden mi? Ailen yüzünden mi?”

“Kimse bir şey yapmadı,” diye cevapladım sessizce.

“O halde yaslan bana,” dedi. “İzin ver de sana yıldızları göstereyim.”

Kayalıkların üzerinde öylece durduk ve Jase bana hikâyeler anlattı. Ufuktaki en alçak yıldızı anlatarak başladı. Söylediğine göre bu yıldızın adı Altın Hırsızı'ydı çünkü belirgin şekilde altınımsı bir haresi vardı. Jase'in koluna tutunup etraftaki diğer şeylere değil yalnızca o tek yıldızla, Jase'in sesine ve uzaklarda parlayan bu ufak altın yıldızla ilgili anlattığı hikâyeye odaklandım. Hırsızlar yıldızı gökyüzüne koymuş, sonra da hazinelerini nereye sakladıklarını unutmuşlardı.

Jase, Kartal Yuvası isminde başka bir takımyıldızına geçti. Bu seferkinde yumurta yerine geçen üç parlak yıldız vardı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ta ki bütün gökyüzü hepsi birbiriyle bağlantılı, ışıldayan hikâyelerden yapılmış bir parşömen parçasına dönüşene kadar. O anlatırken bazı canlı yıldızlar arkalarında yanan izler bırakarak gökyüzünde yol almaya başladı, Jase'in bunlar için de hikâyeleri vardı. "Bunlara Hetişa'nın Kayıp Atları denir, savaş arabasından dünyaya düştüğünde geride bıraktığı atları temsil ediyor. Artık cennette yarış yaparak hep daireler çizer ve her zaman onu ararlar. Derler ki; eğer onu bulurlarsa bu yıldızlar tekrar Hetişa'nın savaş arabasına bağlanıp gökyüzündeki en parlak takımyıldız haline gelecektir."

Gökyüzünde çizgiler çizen yıldızın yok olduğu yere baktım ve içimde bir acı belirdi. Belki de bu, daha önce tam anlamıyla hiç görmediğim parlak yıldızlar için çektiğim özlemimdi ya da belki de Kayıp Atlar hikâyesinden etkilenmiştim. Belki de milyarlarca yıldır cennette koşturan atların düşüncesi düşmüştü göğsümün üstüne. *Onu asla bulamayacaklar, diye düşündüm. O artık gitti.*

"Ve sanırım..." Jase bana doğru döndü. "Hepsi bu kadar." Yüzlerimiz beklenmedik şekilde yakındı. Ay ışığı elmacikkemiklerini belirginleştiriyordu ve birdenbire yıldızlar ya da atlar hakkında düşünemez oldum.

Hâlâ kolunu tuttuğumu unutmuştum ve sonunda onu bırakıp elimi geri çektim.

“Sanırım ateş için biraz çalı çırpı toplasam iyi olacak,” dedi Jase.

“Sana yardım edeyim.” Öne doğru bir adım attım. İkimiz de aynı anda hızla hareket edince birbirimize çarptık, ayaklarımız takıldı ve harabe duvarı sayesinde yere yuvarlanmaktan kurtulduk. Jase’in yüzü hiç olmadığı kadar yakınımdaydı, sırtımı harabe duvarına yaslamıştım ve artık gözlerimi kaçırma şansım yoktu. Sanki aynı anda ikimiz de etrafımıza dolanarak bekleyen, başından beri sabırla üzerimize atlayacağı anı kollayan bir isteğe karşı koymayı bırakmıştık. Ve artık olan olmuştu.

Jase yutkundu, yüzü benimkine çok yakındı. Aramızda uzun, sessiz bir an geçti. Tam o anda bütün dünya, yıldızlar ve gökyüzü etrafımızı sarmış, bizi birbirimize yaklaştırmıştı.

“Sence de...” diye fısıldadı Jase. “Bu da... elimizden gelenin en iyisini yapmak sayılır mı?”

Nefesim kesilir gibi oldu. Vermem gereken yüzlerce farklı cevap varken ona, “Sanırım sayılır,” demekle yetindim.

Jase başını yana eğdi, yüzünü yaklaştırdı ve dudaklarını hafifçe, nazikçe ve yavaşça benimkine değdirdi. Geri çekilebilmem için bana zaman tanıdı ama çekilmedim. Çekilmek istemiyordum. Elini belime koyup beni kendine doğru çekti. İçimde sımsıcak akan bir nehir uyanmıştı. Dudakları benimkiyle buluştu, sıcak ve yumuşak dili narin bir hareketle dudaklarımı araladı. Nefesi sıklaştı ve kollarıyla beni sarmaladı, daha da yakınına çekti. Dokunuşu ensemeye değen kızgın bir damga gibiydi. Ellerimi kürekkemiklerinin arasına yasladım, teni bir yangın yeri gibi parmaklarımı yaktı. Kasları gergin ve sertti. Başım dönüyordu ama bu öyle bir dönmeydi ki kendimi ona bırakmak, içinde kaybolmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Dillerimiz birlikte yumuşak, sıcak bir keşfe çıktı. Ama sonra Jase geri çekildi,

bakışlarında merak vardı. Bana bir soru soruyor gibiydi. Durmamı ister misin?

Hayır, diye düşündüm. Hayır. Sakın durma.

Gözlerini üzerimden çekmedi, benden sesli bir şekilde durmasını istememi bekliyor gibiydi.

Nefesim titredi, göğsüm hâlâ sıcaktı. Az önce büyük bir hata yaptığımın farkındaydım ama bu muhteşem bir hataydı ve bir daha yapmak istiyordum. Ama Jase'in gözlerinde bir şey vardı; dürüst, saf ve gerçek bir şey. Bu yüzden duraksadım. Bu elimizden gelenin en iyisini yapmanın da ötesiydi, filizlenip köklenen bir şeydi, ekilen bir tohum gibi. Ama bu tohumun ekilmesi iyi bir fikir değildi.

Sen Rahtansın, Kazi. Tutman gereken bir söz verdin ve eninde sonunda Jase'e ihanet etmek zorunda kalacaksın. Bunu yapma.

Midem bir mengene gibi büzüldü. Bu hiç doğru değildi. Geçmem gereken bir sınır varsa işte bu oydu. Onu geri itmek için ellerimi göğsüne koydum ama teninin sıcaklığını parmaklarımda hissedince duraksadım ve ben ne olduğunu anlamadan ellerim yavaşça yukarı kaydı. Parmaklarımı buklelerinin arasından geçirdim, saçlarını geriye attım ve dudaklarına yapıştım.

ON ALTINCI BÖLÜM

KAZI

HAYALETLERİ HEP DUYARDIM.

Venda, ölüme yabancı değildi. Ölüm sokaklarda cesur bir şekilde gezer, kemikli elleriyle kendininki gibi çıkık kemikli yüzlerin yanaklarını okşardı. Geniş gülümsemesiyle sizi uzaktan görür, *Sen, sırada sen varsın*, diye fısıldardı. Ben de ona *Henüz değil, bugün olmaz*, diye fısıldayarak cevap verirdim. Venda'daki herkes ölüme zorlu geçen bir kış kadar yakındı. Ölümün döndüğü yöne göre ben de buna dahildim ve onun o soğuk sırtışından artık korkmuyordum.

Böylece Kemik Yolu'ndaki sıska parmaklarıyla bize uzanan, ayaklarını yakalamaya çalışan hayaletleri gördüğümde ve *Artık dön, bu yoldan gitme*, diye takırdayan sesleri duyduğumda onları görmezden geldim.

Bu yoldan gitme.

Ama biz bunu yapmıştık.

Şimdiyse geri dönemezdik. Bir delikten içeri düşmüş ve öbür tarafta bambaşka bir dünyaya çıkmıştık. Tepetaklak olan bu geçici dünya;

her şeyin kulağa farklı geldiği, farklı hissettirdiği, tadının farklı olduğu ve bu tadın her seferinde daha da tehlikeli bir lezzete dönüştüğü bir yerdi.

Jase öne eğildi, çenemi kaldırdı ve dudakları benimkilerle buluştu. Günler birbirini kovalarken *elimizden gelenin en iyisi*, diye tekrarlayıp duruyorduk birbirimize. *Sadece elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz*. Bütün bunlar bir hikâye, bir bilmece, her öpücüğe yedirdiğimiz bir dilek sırası ve dilimizin ucunda eriyip yok olan pudra şekeri gibiydi ama şimdilik bizim için yeterince gerçektir. Zararı neydi ki? Sonuçta hayatta kalmak zorundaydık.

Ama geride bıraktığımız mesafeler arttıkça adımlarımız bize farklı bir haber veriyor, attığımız her adım bizi terk ettiğimiz o dünyaya yaklaşıyordu. Mideme, birbirimize anlattığımız hikâyelerin hiçbirine kanmayan gizli bir canavarın ağırlığı çöktü. Jase burada tanıdığım kişi olabilirdi ama eve döndüğümüzde düşmanın ta kendisi, kanun kaçağı bir ailenin reisi olacaktı. Ailesi büyük olasılıkla bütün kıtada aranan katil bir savaş suçlusuna yardım ve yataklık ediyordu. Eğer gerçekten öyleyse hem o hem de ailesi bunun bedelini ödeyecekti. Buradayken onun avcılardan kaçmasına yardım eden, yaralarını saran ve hikâyelerini dinlemeyi seven kız olabilirdim ama orada, yani gerçek dünyada, Venda Kraliçesi tarafından bizzat bana verilmiş bir görevim vardı. Jase nasıl ailesine sadıksa ben de kraliçeye sadıktım ve zamanı geldiğinde ona ihanet edecektim. Ailesini ve hanedanlığını dize getirecektim. Jase'in dünyası son bulmak üzereydi.

Elimizden gelenin en iyisi.

Sadece elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk.

Şimdilik.

Bizim hikâyemiz buydu. Mutlu sonla bitmesi gerekmiyordu ama içinde şölene bir ziyaret, yoğun sabunlu bir banyo, geceyi bir handa geçirip karnımızı doyurmanın ve sırtıma yaslanmış sıcak teninin hissi,

ensemde hissedeceğim yumuşak dudakları ve kulağıma fısıldadığı hikâyeleri olması yeterliydi.

Sabahın ortasında su içmek için bir ırmağın kenarında durduk, ardından bir akçaağacın gölgesi altında dinlendik. Bitki örtüsü artık kalınlaşıyordu, ovaları geride bırakmıştık. Dağ etekleri daha dikti, dağların tepelerinde ise belli belirsiz gözüken ormanlar vardı. Ben sırtüstü yatarken Jase de başını dirseğine koymuş yanımda uzanıyordu. Parmağıyla çene çizgimi takip etti. Artık bana ne yaptıklarını sormuyordu. Şimdi tek yapmak istediği yapılan her neyse bunu silmek, zihnimden kazıyordu ve ben de şimdilik bunu yapmasına izin veriyordum.

“Kazi,” diye fısıldadı yanağıma doğru. Ardından dudaklarıyla boynumdan aşağı indi ve böylece karşımıza çıkacak olan dünyayı unutup sadece önümdeki dünyaya odaklandım.

Bir gece daha çöktü. Gece yarısı olduğunda bulutlar yıldızları örtmüş, sözcüklerimizi daha güvenli kılmişti. Neyse ki karanlık, bakışlarımızın içinde saklı olan duyguları örtüyordu.

Aramızda ne var, Kazi?

Ne demek istediğini anlamıştım. *Bunu.* Aramızdaki bu şey neydi? Birbirimize ne tür bir oyun oynuyorduk böyle?

Bunu ben de merak ediyordum. Çünkü artık öpücüklerimiz duraksamalarla doluydu, bakışlarımızda hiç olmadığı kadar soru vardı.

Bilmiyorum, Jase.

Ne hissediyorsun?

Dudaklarını, ellerini, kalp atışlarını.

Onu değil, Kazi. Tam buranda, ne hissediyorsun?

Parmaklarıyla göğsümün ortasına bir çizgi çekti.

İçimde baskın bir ağrı hissettim. Adını koyamadığım bir ağrı.

Bilmiyorum.

Bilmek de istemiyordum.

Dudaklarının tadına bakayım, diye fısıldadım. Bırak da düşünmeyeyim.

Banyo yapabileceğimiz derin bir havuz bulunca mutlulukla çığlık attım. Suyu doğru sendeleyerek koştuk ve haykırarak kendimizi soğuk kristal gibi parlayan suyun içine attık. Yüzeye çıktığımda bana su fırlattı ve aramızda bir savaş başladı. Havuz, kör eden sular ve kahkahalarla dolu bir girdaba dönüşmüştü. Ta ki Jase hareket edemeyeyim diye bileklerimi tutana kadar. Sakinliği geri dönmüştü ama bu his gözlerine yansımadı. Gözlerinde farklı bir fırtına kopuyordu. Yüzüne, saçlarından ve çenesinden akan sulara, birbirine yapışmış ıslak kirpiklerine baktım.

“Senden hoşlanıyorum, Jase Ballenger,” dedim hafifçe. “Eğer bir hırsız olmasaydın, arkadaş olabilirdik.”

“Eğer sen de bir hançer çıkarıp insanları güzel boyunlarını kesmekle tehdit etmeseydin, arkadaş olabilirdik.”

Burnumu kırıştırdım. “Ah, güzel boynuna ne kadar da düşkünmüşün.”

Bileklerimde olan elleri biraz daha sıkılaştı. Beni kendine doğru çekerek hafifçe boynumu öptü ve öpücüklerinin arasında, “Düşkün olduğum kendi boynum değil, Aydınlıksız Kazi,” diye fısıldadı.

Serin meltemde saçlarım uçtu, havada çam kokusu vardı. Uzun çimenler dizlerimize değiyordu. Kamp yerinden erken ayrılmıştık. bir racaa kuşunun çığlığı ikimizi de uyandırmıştı. Alçaktan uçuyordu ve gölgesi neredeyse vadinin iki yanına kadar ulaşıyordu. Jase kuşun

asıl besin maddesinin antiloplar olduğunu teyit etti. Arada sırada at yavrularıyla koyunları da kaçırdıklarını ama insanlara zarar verdiklerini hiç duymadığını söyleyerek güvence verdi. “En azından sadece bir ya da iki kez olmuştur. Beni daha önce hiç endişelendirmedi. Duyduğuma göre siyah saçlı güzelleri tercih ediyorlarmış, onların etleri daha ekşi ve daha sertmiş.”

Dirseğimle ona vurdum. “Ben nereye gidersem sen de oraya gitmek zorundasın. O yüzden dua et de kendine güzel, sulu bir antilop bulsun.”

Kuşluk vaktinde meltem dinmişti. Güneş tüm gücüyle tepedeydi ve durgun havada içime kötü bir his doğmasına sebep olan bir *uğultu* vardı. Belki de bu his, çimenlerde hışırdayan ayak seslerimizden ya da aramızda sürüklediğimiz zincirin bitmek bilmeyen tıngırtısındanandı.

“Mola verelim,” dedim ve böylece huş ağaçlarının gölgesinde, yazlık çimenlerden oluşan kalın örtüye uzandık. Ama zincirin tıngırtısı ve çimenlerin hışırtısı olmadan bile durgun havada ısrarcı bir *uğultu* ve *tıkırtı* duyabiliyordum. Sessiz bir uyarı gibi kemiklerimi sızlatıyordu. “Bana bir hikâye anlat, Jase,” dedim. “Ailenizin tarihine dair başka bir hikâye.” Uğultu ve tıkırtıları önleyecek ne olursa razıyım.

Bana Miandre’nin öyküsünü anlattı. O, bütün Ballenger ailesinin ilk annesiydi. On üç yaşındayken hayatta kalan Miras’ın bir parçası olarak Greyson ile Tor Kalesi’ne gelmişti. Kendisi de daha çocuktuk ama Greyson ile birlikte liderlik yapmak zorunda kalmışlardı çünkü diğerleri daha da küçüktü. Greyson gibi o da hayatta kalan son akrabalarının yağmacılar tarafından öldürüldüğüne şahit olmuştu, bu yüzden de yağmacıların onlara zarar veremeyeceği güvenli bir yuva kurma hayaline ortak olmuştu. Konulan her taşla birlikte inşa ettikleri kale yüzyıllar içerisinde büyümüşü ama Tor Kalesi’ni kuranlar onlardı. “Bizler ilk ülkeyiz ya da siz Vendahlıların dediği gibi, ilk krallık.” Sesindeki gururu duyabiliyordum. Konuşurken gözleri bile parlıyordu.

Morrighan, Venda ve Dalbreck tarihleri uzun süre önce bulanıklaşmış birbirine karışmıştı ama bütün krallıklar kurulan ilk krallığın Morrighan olduğu konusunda hemfikir ve Morrighan, yakın zamana kadar kimsenin adını bile duymadığı, hiçliğin ortasındaki kayalıklarda kurulu olan bir kale değildi. Diğer bütün krallıklar da Morrighan sayesinde ortaya çıkmıştı. İlk sınırlar çizilmeden önce Venda bile adı sanı bilinmeyen, balta girmemiş bir yerdi. Tor Kalesi ise ufak ve gözlerden uzaktı. Jase'in bütün kıtanın tarihiyle ilgili bilgisi olmamasına şaşırmadım. Ben bile bu tarihin büyük bir kısmını Kutsal'da yaşamaya başladıktan sonra öğrenmiştim.

"Peki bunların hepsi bahsettiğin kitaplarda mı yazılı?"

"Evet," dedi özgüvenle. "Hem de kelimesi kelimesine. Kumandan Ballenger'in torununa verdiği son emir, bütün tarihimizi yazmaktı. Greyson da tam olarak öyle yaptı, hayatta kalan diğer Miraslar da yardım etti ama olup bitenin çoğunu o ve Miandre yazdı. On sene sonra ise evlendiler ve Ballenger ailesi başlamış oldu. Tam sekiz çocukları oldu."

Çocuklar. Anlaşılan Ballenger kadınları epey doğurgandı.

Jase ile beni sonsuza dek birbirimize bağlayabilecek o istenmeyen sınırı geçmemeye özen göstermiştim, buradayken bundan korunmanın bir yolu yoktu. Dünyaya bir çocuk getirme riskini alamazdım. Şu anda içinde bulunduğumuz dünya, birkaç gün sonra gerçek dünyaya geri döndüğümüzde yok olacakken bunu yapamazdım. Üstelik yakında Venda'ya dönecektim. Jase de bu konuda beni zorlamamıştı, anlaşılan o da bu çizgiyi geçmek istemiyordu. Şimdilik kendimizi kandırıyor olabilirdik ama Jase de en az benim kadar kararlıydı ve evine bağlılığı çok güçlüydü. Bu, yüz ifadesinden ve kararlı adımlarından belli oluyordu. Molalarımızı bile kısa tutmaya özen veriyordu. Bu tutumuna sadece bir su kaynağı, akıntı ya da gölge bulduğumuzda ara vermişti.

"Acıdı mı?" diye sordum, ellerim omzunda ve göğsündeki dövmenin tüylerinde gezinirken.

"Hem de nasıl. On beş yaşındaydım ve ne kadar acıyacağını bilemeyecek kadar saftım. Ama bir sene erken yaptırmak için ısrar etmiştim. Kardeşlerim kendi dövmelelerini on altı yaşındayken yaptırdı."

"Sen neden erken yaptırmak istedin?"

Omuz silkti. "Kendimi kanıtlamak için galiba. O zamanlar benim için önemliydi. Küçük erkek ve kız kardeşim hastalık yüzünden beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Yapılabı çoktan bir yılı geçen ama kimsenin zahmet edip de bize haber vermediği anlaşmalardan yeni haberimiz olmuştu ve çiftliklerimizden birine bir saldırı gerçekleşmişti. Her yeri yakıp yıkmış, iki adamımızla birlikte kuzenimi öldürmüşlerdi. Bildiğimiz her şey yok oluyordu. Dövmeyi yaptırarak kendimce etrafımdakilere aslında onların yok olmadığını kanıtlamak istemiştim. Dövme, ailemizin ve mirasımızın ayakta kalacağını kalıcı bir göstergesiydi. Babam beni uyarmaya çalıştı ama ben dikbaşı davranıp ısrar ettim. Dövme yapılırken bebek gibi ağlamıştım, üstelik daha sadece ilk tüyü yapmışlardı. "

"Sen mi dikbaşı davrandın? Ne kadar şaşırdım bilemezsin."

Jase gülümsedi, bakışlarından anılara dalıp gittiği belliydi. "Evet, dövme yapılırken babam nasıl da gülümsemişti. Bana *Ne istediğine dikkat et*, diye hatırlattı ve dövmenin kocaman olduğundan emin oldu. Bitirmek için ondan sonra üç kez daha gitmek zorunda kaldım. Diğer seferler daha da zordu ama atlattım. Nihayet bittiğinde babam dövmeyi herkes görsün diye bir hafta boyunca yemeklerde gömleğini çıkartmamı söyledi. Benimle gurur duruyordu. Sanırım bir sonraki *Patrei* olacağımı tam o anda anladım. Gerçi bu kadar erken olmasını beklemiyordum."

Sorumlulukları aklına geldiğinden mi, yoksa babasının ölümünü hatırladığından mı bilmiyordum ancak ifadesi birden ciddi bir hal almıştı.

Parmaklarımı yavaşça dövmesindeki tüylerin kenarlarında gez-

dirdim, en azından birkaç dakikalığına onu bu dünyaya geri getirmeye çalışıyordum. Gözleri yine parladı ve bana ne zaman böyle dikkatlice baksa içimde uçuşan kelebekler yine yükseldi. İlk tanıştığımızda gözlerinin ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmemiştim? Ama sonra hatırladım, beni etkileyen şey ona bilmece sormamı istediği ilk gece gösterdiği o kibarlığıydı. İçimdeki zayıflığı sezip güçlü yanımı ortaya çıkararak bunu aşmama yardım etmişti. O kibarlıktan önce, gözlerinin renginin bir önemi yoktu.

Bakışlarını indirip bana baktı. Duraksamalarımız daha fevriydi artık, ardında yatan sorular iki katına çıkmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum nihayet, Jase dünyanın bütün gizemleri gözlerimin ardında saklıymış gibi bana bakarken.

“Bu sefer ben sana bir bilmece soracağım,” dedi.

“Sen mi?” diye güldüm.

“Hemen burun kıvrırma. İsteyince çabuk öğrenirim.”

Dilek sıırıkları, hikâyeler, bilmeceler... şimdilik bu kadarı yeterdi. “Pekâlâ o halde, Jase Ballenger. Sor bakalım.”

“Güneş gibi parlak,

Öz suyu gibi tatlı,

Gece gökyüzü gibi ipeksi

Ve soğuk, büyük bir içki kadar karşı konulamaz

Olan şey nedir?”

“Hmm. Parlak, tatlı, ipeksi ve karşı konulamaz mı? Hiç bilmiyorum.”

“Parmaklarımın arasındaki saçların.”

Güldüm. “Bu ne kadar kötü bir bilmece. Hiç mantıklı değil.”

Jase gülümsedi. “Öyle olması mı lazım?”

Yanağına değen bir tutam saçımı arkaya attı. Yüzünü yaklaştırdı ve

dudaklarını alnımın üstüne dokundurarak bekledi. Gözlerimi kapattım, tenimin altında küçük iğneler gibi uyanan ısıyla birlikte dokunuşunun verdiği hissi içime çektim. Dudakları usul usul kaşlarımda, kirpiklerimde dolandı. Bir an sonra yanaklarıma indi, ince bir çizgi halinde dudaklarıma doğru ilerledi ve orada hafifçe durup bekledi. Kuş tüyü kadar hafif nefeslerimiz birbirine karıştı, aralarında acı bir merak vardı -*Ne kadar zamanımız var?*- ikimiz de yok olmasından korkarmış gibi bu ana tutunuyorduk. Derken Jase dudaklarını benimkine daha sert ve daha istekli bir şekilde bastırmaya başladı.

Çılgınca, tehlikeli bir yokuştan aşağı düşüyorduk, üstelik bu umurunda bile değildi. Hayatımda ilk kez yarın ne olacağını umursamıyordum. Aç kalmak ya da ölmek umurunda değildi. Şimdiyi içime çekiyor, onun ya da benim aslında kim olduğumuzu düşünmüyordum bile. Düşündüğüm tek şey tam şu anda kim olduğumuz ve bu gölgelik yerde, toprağın üstünde uzanırken onun bana nasıl hissettirdiği idi. Bu garip, tepetaklak dünyada yarınları umursamamak tıpkı nefes almak kadar doğal ve olağan bir şeydi.

Peki aramızda ne var, Jase? Ne var?

Ama bu sorunun cevabını bilmek istemiyordum.

Dudaklarımız sonunda ayrılınca Jase sırtüstü uzandı. Yavaşça, uzun bir nefes vermişti. "Gitme vakti," dedi. "Bir dahaki sefere daha iyi bir bilmece bulurum." Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etti. Ben ırmaktan son bir yudum su içerken Jase de ilerideki patikayı inceledi. Onda şimdiden bir değişim görüyordum, eve kadar adımları sayıyordu. Gittiğimiz köy düşündüğümünden daha yakındı.

Bir dahaki sefere.

Bir dahaki sefer olmayacaktı. Yazdığımız bu kısa hikâye artık sona eriyordu. Bunu güneşin parıltısında, rüzgârın esintisinde ve *Geri dönün*, diye fısıldayan hayaletlerin sesinde hissedebiliyordum. Jase'in odağındaki değişimde görüyordum. Öteki dünya, aslında olduğu-

muz kişiyi gösteren dünya onu çağırıyordu. O dünya bu gerçekliğin kuyusunu kazmaya başlamıştı ve içinden geçmişimizin yankıları yükseliyordu. Ses o kadar güçlüydü ki onu ben bile duyabiliyordum.

İki yanımızdaki dağlar gitgide yaklaşıyor, geniş vadi sürekli daralıyor ve bir huni misali bizi içine çekiyordu. Jase'in gittikçe daralan ufuk çizgisini tarayan gözlerine baktım. Aştığımız her tepede biraz daha geriliyor, hep benden bir adım ileride yürüyordu. Parmaklarımı sırtının boğumlarında gezdirdim ve Jase göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. Yana dönüp bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Düşüncelerini bölmüştüm.

"Bugün babamın cenazesi var," dedi.

Son veda.

Babasının ölümünün ne kadar hızlı olduğunu, Jase'in ona söyleme fırsatı bulamadığı şeyler olup olmadığını merak ettim. Bir insanın sonsuza dek hayatımızdan çıkacağını hiç tahmin edemezdik. Ben bile tanrılarla bir gün, bir saat ya da yalnızca bir dakika için ne pazarlıklar yapmışım. Çok şey mi istemiştin? Boğazımda düğümlenen, söyleyemediğim sözleri söyleyebilmek için bir dakika daha istemiştin. Ya da gerçek bir veda etmek için bir dakika daha.

"Ona sormak isteyip sormadığın şeyler var mı?"

Başını salladı. "Ama çok geç olana dek bu soruların farkına varmadım."

"O nasıl öldü, Jase?" İlk kez sorduğumda yaptığı gibi kaçamak cevap vermek yerine artık bana gerçeği söyleyecek kadar güveniyor muydu?

"Kalbi yüzünden," diye cevapladı. Kulağa bir soru gibi gelmişti. Sanki buna kendisi bile tam olarak inanamıyordu ya da ilk defa sesli olarak dile getirebilmişti. "Beklenmedik bir anda oldu. Göğsünü

tutarak atından düştü, birkaç gün içinde de öldü. şifacıların elinden bir şey gelmedi.” Yürürken durdu. “Ben sana ailemi anlattım ama sen bana kendi ailenden hiç bahsetmedin. En azından *bu* konuda dürüst olabilir misin? Ailen nasıl öldü, Kazi?”

Kelimeler dilimin ucuna kadar gelip kayboldu. Bunu sormasını beklemiyordum. “Öldüklerini söylemedim.”

“Berdi ve onun yahnisinden bahsettin, birlikte eğitim aldığıın insanlardan bahsettin, uzak ülkelerde tanıştığın insanlardan bile bahsettin ama ailenden hiç bahsetmedin. Onlar ya birer canavar ya da öldüler. Yaralarını görebiliyorum, Kazi. Beni kandıramazsın.”

Dürüst mü olayım? Ben kendime karşı bile dürüst olamıyordum ama onun itirafından sonra sakladığım şeyler gözüme bir dağ kadar kocaman ve karanlık görünmeye başlamıştı. Yine de, eğer ağzımı açarsam tek yapacağım şey gerçeği saklamak için daha da büyük bir dağ yaratmak olacaktı.

“Her aile seninki gibi değil, Jase. Ben ailemi senin seninkileri gördüğün kadar sık göremiyorum. Annemle babam önemli insanlar. Babam kuzey eyaletlerinin valisi, annem de orduda general. Hiç evde olmuyorlar. Onları çok az görebiliyorum.”

Bir an için sessiz kalıp verdiğim cevabı düşündü, ardından “Eğer evde değillerse, seni kim büyüttü?” diye sordu.

Sokaklar, açlık, korku, intikam, beni kovalayan tüccarlar ve dördünlordları. Çaresizlik. İnsanlarla kaynayan bir şehrin ortasında yalnız bir çocukluk, Jase’in asla anlayamayacağı bir çocukluk...

“Arkadaşlarım,” dedim. “Beni arkadaşlarım büyüttü.”

Biz fakirin de fakiriydik. Annem güzel bir kadındı ama daha çok gençti. Anne olmak için küçüktü ama yine de beni doğurmuş ve sevmişti. Birbirimizin yanından ayrılmazdık. Karnımızı doyurmak için

ne iş yapıyorsa ben de onun yanında olurdum. Dikiş dikerdi, çamaşır yıkardı, tılsım örerdı ve bazen *jehendra* sokaklarında harabelerden kazıp çıkardığı işe yaramaz Kadim kalıntılarını satardı. Venda halkı bu kalıntıların kötü ruhları kovduğuna inanıyordu.

Aramızda gizli bir dil, sokak dili, annemle benim hayatta kalma-mı sağlayan işaretler vardı. Fark ettirmeden parmaklarını oynatırdı. Elini yana koyar ve sertçe tutardı. Yumruğunu dizine koyardı. Elmacıkkemiğine dokunurdu. *Kaç. Kıpırdama. Ağzını açma. Ortadan kaybol. Hemen dönerim. Gülümse.* Çünkü zor anlarda, bazı şeyleri sesli söylemek fazla tehlikeliydi.

Gece yarısı bir adam gelmişti. Annemin parmağını dudağıma bastırmasıyla uyandım. *Şşt, Kazi, sakın tek kelime etme.* Beni yavaşça yatağımızın altına yatırdı ve duvara yaslayıp sakladı. Yatağın altında yattığım yerden, adamın yaklaştıkça titreyen sarı bir ışık gördüm. Kaçacak bir yerimiz yoktu, silahımız yoktu. Sadece annemin bir köşeye sakladığı ağır, ahşap bir sopa vardı. O sopaya zamanında ulaşamadı. Adam karanlığın içinden annemin üzerine atlayıp onu arkadan yakalamıştı.

“Benim hiçbir şeyim yok,” dedi annem hemen. “Yiyeceğim bile yok. Lütfen bana zarar verme.”

“Buraya yiyecek almaya gelmedim,” dedi adam. Gözlerini yuvarmız olan ağılda gezdirdi, terk edilmiş bir harabenin içindeki izbe bir yerdi. “Birileri senin gibi bir kız arıyor. Senden iyi kâr edeceğim.” Elindeki fenerin ışığı yüzünün hatlarını biçimsiz, korkunç bir maske giyiyormuş gibi gösteriyordu. Elmacıkkemikleri, çenesi ve parlak alnı bir uzaklaşıp bir yaklaşıyor, ben yatağın altında korkudan titrerken bir canavara dönüşüyordu. “Bugün yanında gördüğüm velet nerede?”

İşte o an onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım, yük arabasını boşaltan Previzili bir arabacıydı, *jehendra* sokaklarında tüccarlara egzotik mallarını sergiliyordu. Daha sonradan annemin tılsım

yapıp sattığı tezgâha gelmişti. Durup ikimizi de süzdü ama alışveriş yapmadı. Previzililer hiç yapmazdı. Venda mallarından daha iyilerine layık olduklarını düşünürlerdi, ayrıca tanrılardan da ruhlardan da korkmazlardı. Tılsımlara ihtiyaçları yoktu.

“Dışarı çık, çocuk!” diye bağırdı. Evimiz olan harabeyi köşe bucak görebilmek için fenerini yukarı kaldırdı ve annemi sarstı. “Çocuk nerede?”

Annemin gözleri iki siyah leke gibiydi. “Bilmiyorum. Benim çocuğum değildi. Yalnızca bana yardım eden bir yetimdi.”

İçimden onun yanına koşmak geliyordu. Köşedeki sopayı kapmak istiyordum ama sonra çaresiz bir şekilde yana sarkan elinin sert hareketini gördüm. Bana emir veriyordu. *Sakin kıpırdama*. Yumruğunu dizine koydu. *Ses çıkarma*. Adam annemin ağzına zorla bir şey götürürken tek yapabildiğim izlemektir. Annem eliyle adama vurmaya çalıştı, adamın zorla içirdiği içeceği içmemek için mücadele verdi ama en sonunda içti. Boğulup öksürdü ve saniyeler sonra ise bayılarak adamın kucığına düştü. Adam onu sırtına atıp götürdü, annemin kolları bana veda edermiş gibi sallandı.

Koş, Kazi. Sopayı al. Kurtar onu. Hemen.

Ama yapamadım. Fenerin titrek ışığı gittikçe uzaklaşırken etraf tekrar karanlığa büründü ve ben yalnız kaldım.

Gün ışığı camdan içeri girmeye başladığında hâlâ yatağın altından çıkmamıştım, hareket etmeye bile korkuyordum. İki gün boyunca orada kaldım. Kendi pisliğimin içinde oturdum, açlık ve susuzluktan güçten düştüm. Nihayet emekleyerek dışarı çıktığımda ise sersem bir halde sokaklarda annemi aradım, küvetlerden su içtim ve acı otları çiğnedim çünkü beleşe bulabildiğim tek yiyecek buydu. Açlıktan ölmek üzere olduğumdan olsa gerek, o ilk aylar ne olduğunu anlamadan geçti. Gel zaman git zaman, beni kovalayan tüccarlardan korkmamayı öğrendim. Sadece aç ve kararlıydım, o kadar.

Birileri senin gibi bir kız arıyor. Kimden bahsediyordu? Zengin bir tüccar mı? Bir dördünlordu mu? Senden iyi kâr edeceğim. Arabacının yüzünü asla unutmadım ama sözlerinin anlamını çözmem yıllarımı aldı. Onu tılsım yapmaya ya da çamaşır yıkamaya götürüyor sanmıştım, bu yüzden de şehirdeki her tüccar çadırına ve küvete baktım. Gölgelere karışmak konusunda daha becerikli olunca da bütün dördünlordlarının evlerine tek tek girdim; çünkü annemi orada çalışmaya zorladıklarını sanıyordum. Hiçbir yerde yoktu. Yer yarılmış da içine girmişti sanki, onu götüren Previzili arabacı da öyle. Belki Venda'nın uzak eyaletlerine, belki de kıtanın öbür ucundaki uzak bir krallığa. Annem gitmişti.

"Sessizsin," dedi Jase, düşüncelerimi bölerek.

"Sen de öyle."

"Acıktın mı?"

Saçma bir soru. Aklından asıl geçen soruyu örtmek için bir kılıftı. Gergindi. Hem de çok gergindi. İster istemez Casswell köyündekilerin Ballenger ailesi ile ne gibi bir husumeti olabileceğini merak ettim. Sonuçta Eislandia sınırlarının çok dışında yaşıyorlardı ve buranın Ballenger arazisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bildiğim kadarıyla burayı yağmalamamışlardı. Yine de eskiden kalma bazı sorunlar olabilir. Köy bile olsa ticaret yapmaya ihtiyaçları vardı ve görünüşe bakılırsa Ballenger ailesi ticaretin kalbini ellerinde tutuyordu. Belki de Jase'in gergin olmak için geçerli bir sebebi vardı. Ben nasıl Tor Kalesi'ne girerken gergin olacaksam, o da aynen o şekilde gergin olabilirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

NEREDEYSE VARMIŞTIK. BU YOLU ADIM GİBİ BİLİYORDUM. Kanım hızla akıyor, zihnim bir düşünceden diğerine atlayıp duruyordu. Eve varacaktım. Zamanında evde olacaktım. Artık çok yaklaşmıştım. Yetişebilirdik. Hissettiğim suçluluk duygusunun yapmam gerekenin önüne geçmesine izin veremezdim. Çok şeyi riske atmış olurdum. Hayatları. Tarihimizi. Bana güvenen insanları.

Kuzey menzilinde görebildiklerimi, ağaç kümelerini, kayalıkları ve geçidi göstererek Kazi'yi oyalamaya, güney menzilini fark ettirmemeye çalıştım. Artık sadece dakikalar kalmıştı ve bir dakikayı bile boşa harcayamazdım. Vadiye bakan kayalık çıkıntıya gizlenmiş olan kaleyi artık görebiliyordum. Eğer orada olduğunu bilmiyorsanız görmesi kolay değildi ama Kazi'nin gözleri keskindi ve bunu uzun süre saklı tutamazdım.

Vadi kıvrılırken karşımıza otlayan atlar çıktı, atların ötesinde de bekçinin yaşadığı ufak çiftliğimiz vardı.

“Sadece bir tane çiftlik mi?” diye sordu Kazi. “Burası köy olamaz.”

"Belki de vadinin sonunda daha fazlası vardır," diye cevapladım, kaçınılmazı ertelemeye çalışarak.

Ardından kale yolundan atlarını sürerek bize doğru gelen üç süvariye gördü. Durdu, kendini korumak için bastonunu öne doğru uzatarak beni de durdurdu. "Bunlar köylülere benzemiyor."

"Bence sorun yok."

"Hayır," dedi, hâlâ ikna olmamıştı. "Köylüler yanlarında böyle silahlar taşımaz. Bu üçü sorun çıkarmak için silah kuşanmış."

Süvariler yaklaşırken yüzlerindeki gülümseme de belirginleşti, Kazi omuzlarını arkaya attı ve dikkatini yavaşça bana verdi. Dudakları hafifçe ayrıldı ve ne olduğunun farkına varırken yüzü donuk bir hal aldı. Bakışları yine süvarilere kaydı, gerçekleri yeni yeni anlamaya başlıyordu. Benim rahat tavrımı, adamların bana bakınca yüzlerinde beliren tanışıklığı görmüştü. Süvariler önümüze gelip durdu. İçlerinden biri, "*Patrei*, sizi arıyorduk. Buradan geçmenizi umuyorduk."

Kazi gözlerini tekrar bana çevirdi, birkaç dakikalığına soğuk bakışlarla beni süzdü ve bir anda öfkeyle patladı. "Seni pis..." Bastonunu salladı ama bunu yapacağını tahmin etmişim ve bu sayede sopayı kapıp onu kendime doğru çektim. "Ne yapmamı bekliyordun?" dedim. "Elimi kolumu sallaya sallaya Venda köyüne girseydim de beni tutuklamana ya da daha kötüsünü yapmana izin mi verseydim? Yollarımızı ayırmayı hiç istemedin. Yalanlarını anlamak çok kolay, Kazi."

Kazi'nin göğsü hızla inip kalkarken kötücül bakışlarla bana baktı ama söylediklerimi inkâr etmedi. "Uzak dur benden!" diye homurdandı, sopayı bırakarak. Aramızdaki zincirin izin verdiği kadar uzaklaştı, hâlâ öfkeden köpürüyordu. Ona açıklama yapacak ya da yatıştırmaya çalışacak vaktim yoktu. Daha sonra denemek zorundaydım.

Bakışlarımı kaldırıp ustabaşımız Boone'a baktım. "Kaleye dön ve bu zinciri kıracak bir alet getir," diye emir verdim. "Foley, sen de yiyecek bir şeyler getir. Bir tane de fazladan at."

“İki at mı?”

“Hayır. Kız benim yanımda binecek.” Bizden kaçmayacağından emin olamıyordum, ayrıca onu arayacak vaktim yoktu.

“Burada bir ulağınız var mı?” diye sordum.

“Aleski,” diye cevap verdi.

“Onu da getirin.”

Boone ile Foley’nin dönmesini beklerken Tiago beni bulmak için her yere izci gönderdiklerini söyledi. “Nihayet avcılar bulmayı başardık ama at arabası boştu ve tekerlek izleri her yana dağılmıştı.”

“Dört tane daha mahkûm vardı,” diye açıkladım. “Biz kaçarken herkes dağıldı. Avcıları hallettiniz mi?”

Başını salladı. “Öldüler. Ama bir tanesi onu öldürmeden önce hayatını bağışlamamız için epey yalvardı. At arabasını dolu teslim etmek için önden ödeme aldıklarını söyledi. Bu işten sonra yakaladıkları kişileri bir madene satıp kârı cebe atacaklarmış.”

Önden ödeme mi almışlardı? Bu imkânsızdı. Köle avcılar yağmacıdan başka bir şey değildi. Kimse henüz ellerinde olmayan bir ürün için para ödemezdi. Onlarla iş yapan tek yer kaçak madenlerdi. “Belki de yalan söylüyordu,” dedim.

Tiago başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum. Boğazına hançer dayamıştık. Cehennem Ağzı’na yaklaşmaktan çekindiklerini ama aldıkları teklifin cazip geldiğini söyledi.”

“Teklifi kim yapmış peki?”

“Bir bilgisi yoktu. Yanlarına gelen isimsiz bir adam olduğunu söyledi. Kendisini kandırırlarsa anlayacağını söyledikten sonra da çekip gitmiş.”

Kimse istemediği ürünler için para ödemezdi. Peşinde oldukları şey, mallar değildi. Parayı ödeyen her kimse, etrafta bir panik ve bu şehri güvende tutmadıkları için Ballenger ailesine karşı bir öfke yaratmak istiyordu. Birileri bizden bir adım öteye geçmeye çalışıyordu.

"Diğer mahkumları bulabildiniz mi?"

"Üçünü bulduk. Demirci ölmüştü, diğer ikisinin durumu da iyi sayılmazdı. Hayatta kalırlar mı bilmem ama onları Tor Kalesi'ne götürdük. Şifacı onlarla ilgileniyor."

"Güzel. Onları şehre geri götürmeden önce, başlarına gelenleri ve beni gördüklerini kimseye söylememelerini tembihleyin."

"Yaptık bile. Sessiz kalmaları gerektiğini biliyorlar."

"Diğer mahkûmu da bulun. Buralarda bir yerde olmalı. Şehre geri dönüp konuşmasını istemiyorum." Elimle Kazi'yi gösterdim. "Peki ya onun yanında şehre gelen diğer Rahtan şövalyeleri? Onları bulabildiniz mi?"

Tiago tereddüt etti ve tedirgin tedirgin Kazi'ye baktı. "Onları gözaltına aldık ama konuşmadılar."

Kazi'nin bakışları demir gibi sertti. Hiç hoşuna gitmeyen bir gelişme daha. Artık ondan daha fazla bilgi alamayacaktım. En azından şimdilik.

"Ayrıca başka bir olay daha oldu," diye ekledi Tiago.

Gözden kaybolduğum ilk geceden beri şehrin altı farklı bölgesinde altı yangın çıkmıştı. İki ev yanıp kül olmuştu. Ölen kimse yoktu ama bütün yangınlar şüpheli ve açıklanamaz şekilde gerçekleşmişti. Şehirde bir huzursuzluk vardı. Bunun yanı sıra bizimkiler Gitos'tan gelen bir kervana yapılan saldırıyı önlemişlerdi. Saldırıda iki arabacı yaralanmıştı.

Lanet okudum. Birisi Cehennem Ağzı'nın her yanında huzursuzluk yaratmak istiyordu. Ya da belki de birden fazla kişiydi.

Boone kaleden çuvaldız ve çekiç alıp geldi, kilidi kırana kadar bileğimdeki paslanmış kilide vurdu. "Kızınıkini de kırayım mı?"

Kazi şaşırtıcı şekilde sessiz kaldı. Küçümseyici bakışlarla beni süzüyor, hiç şüphesiz intikamını nasıl alacağını planlıyordu. "Evet," diye cevapladım. "Onunkini de."

Bileğimdeki zincirin tenimi çizip kestiği yeri ovdum. Şüpheci bakışlarla bana bakmayı sürdürürken Kazi de aynı şeyi yaptı. Nihayet birbirimizden ayrılmıştık.

Foley, Kazi ve benim için yeni bir at getirdi, mektup ulağımız Aleski de onun arkasından gelmişti. Aleski hızlı bir sürücüydü ve Phesialı atı sayesinde oraya çabucak varabilirdi. Kendi atımın üzen-gilerini ayarlarken ona görevini anlattım. “Önümüzden git. Greyson Tüneli’ne. İnsanların bizim şehirden değil, Tor Kalesi’nden geldiği-mizi görmesi önemli. Onlara bağırıp kıyafet getirmelerini söyle. Ne olursa. Kıyafetleri bize getir. Yolda değiştiririz. Bu halde insanların karşısına çıkamayız. Kız için de kıyafet getir. Jalaine’in odasına ba-kabilirsin. Sonra da oraya git ve insanları oyala. Ayrıca ayakkabı da getir!” diye seslendim, Aleski atının üstünde yanımızdan ayrılırken.

Kazi’yi de yanımda götürmekten başka şansım yoktu. Yolda onun-la konuşacaktım. Benim söylediklerime uyması gerektiğine ikna ede-cektim. Bunun benim için önemini anlamasını sağlayacaktım. Kurt-lar şimdiden Cehennem Ağzı’na çökmüştü. Sırada Tor Kalesi vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

JASE'E KÖTÜ BİR BAKIŞ ATTIM.

Ama içten içe kahkahalarla gülüyordum.

Bir yandan hâlâ öfkeden köpürüyordum. Jase dürüstlükten bahsediyordu ama kendi yalanları da bir Candok ayısının dişleri kadar keskindi. Dişlerini tenime geçiriyor ve en beklenmedik anda sertçe ısıırıyordu.

Buna rağmen yaşadığım ilk şok anı geçtiğinde, hayret verici şansıma duyduğum memnuniyeti saklamak zorunda kaldım. Jase beni tam da olmak istediğim yere götürüyordu, yani Tor Kalesi'ne. İçeri gizlice girmeme ya da oraya girmek için Cehennem Ağzı'nda bela aramama gerek yoktu. Nam-ı değer *Patrei* beni bizzat götürüyordu. Bir gün bunu memnuniyetle başına kakacağımı düşünmek komik, tatlı bir ironiydi.

Vadide süvarilerle karşılaştığımız andan itibaren bambaşka birine dönüşmesini izlemiştim. Birdenbire *Patrei*'ye dönüşmüştü. Yüzüne sert bir ifade yerleştirip emirler vermeye başlamıştı. Yolculuğumuz bo-

yunca gizliden gizliye yaptığı tüm planlar da böylece ortaya çıktı, bir general gibi emir üstüne emir yağdırıyordu. Askerleri de hiç sorgulmadan her emrini yerine getiriyordu. Bense aptal gibi yolcuk boyunca bizi düşündüğünü sanmıştım.

Emirleri sadece haydutlarına vermekle yetinmedi. Birkaç lokma etmek, tuzlu et yedik ve bir bardak bira içtik. Ardından da bana birlikte sürdüğümüz ata binmemi söyledi. Dikkatlice dizginleri benden uzakta tuttu, arkama oturdu ve yola çıktık. Her ne kadar acelesi olsa da atı yormamak için yavaş sürüyordu. Tahminimce bu, yolumuzun uzun olduğu anlamına geliyordu.

Öfkemi ve sessizliğimi korudum, buna rağmen o bakmadığı anlarda kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum. Atı sürerken bir yandan da konuşuyor, köye gideceğimizi söyleyerek bana neden yalan söylediğini açıklamaya çalışıyordu. Eğer beni gözaltına alacağını düşünürsem onunla gelmeyeceğimden korkmuştu.

“Yapacak mısın peki? Beni gözaltına alacak mısın?”

Konuştüğümü duyduğu için afallamış olacak ki cevap verirken kekeleydi. “Ben... Evet, şey, en azından bu işi çözene kadar.”

Hangi işi çözecektik? Cehennem Ağzı'nda sorun çıkaran kişinin ben olmadığım kesindi. Wren veya Synové de olamazdı, onları gözaltına almışlardı. Bu gerçek bile beni şoke etmeye yetmişti. *Bu nasıl oldu?* O sokağın sonunda nöbet mi tutmuşlardı? Ballenger ailesi onları hangi suçlamayla gözaltına almıştı? Anlaşma ihlallerini araştırmaya hakları vardı. Hem onları nasıl olup da yakaladıklarını aklım almıyordu. Wren ve Synové beceriklinin de ötesindeydi, ayrıca o gün Jase'in yanındakiler tıpkı onun gibi akşamdan kalmaydı. Eğer onları Tor Kalesi'nde tutuyorlarsa...

Eğer. Zihnimde başka bir düşünce filizlendi. Belki de onları hiç bulamamışlardı. Jase onlardan bahsedince Tiago tereddüt etmişti. *Konuşmuyorlar.* Eğer orada değillerse konuşamazlardı, üstelik Synové

konuşmaktan başka bir şey yapmazdı. Belki de Jase'in adamları hâlâ onları arıyordu ve benim bilmemi istemiyorlardı. Üzerimde başka bir ayrıcalık sahibi olmak için beni arkadaşlarımdan hayali hapsiyle tehdit edeceklerdi. Gülümsememek için zor durdum. Bu oyunu ben de oynayabilirdim.

Az da olsa kendim gibi hissetmeye başlamıştım. İşler tekrar rayına oturmuştu. Bulanık çizgiler belirginleşmişti. Jase ile geçirdiğim günleri onun unuttuğu gibi hızlıca unutabilirdim.

Bir dereden geçmek için yavaşlayınca Jase yakınımaya eğilip çenesiyle yanağıma dokundu. "Kaz..."

Omzumla onu ittim, dirseğim ters tepip kaburgasına çarptı.

Ufak bir *ooof* sesi çıkardığını duydum.

İnanamayarak başımı salladım. Şimdi ne tür bir oyun oynuyordu?

Dereyi geçtikten sonra daha hızlı sürmeye başladı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Hayır.

"Babamın cenazesine gidiyoruz. Orada birçok insan var. Ne söylersem onaylamamı istiyorum."

Cevap vermedim.

"Gerekirse seni şu anda attan aşağı atıp geride bırakırım. Bunu mu istiyorsun?"

Hayır, bunu yapmayacaktı. Yapacak olsaydı kaleden yapardı. Bir nedenden dolayı beni istiyordu. Bu merakımı cezbetmişti ama o ne isterse yapıp kendimi gümüş tepside önüne sunacağım kadar da değil. Hem çok uysal davranırsam şüphelenmeye başlardı.

"Sanırım asıl şimdi, senin için nasıl bir ölü ağırlığa dönüşeceğimi bekleyip görmem gerekecek."

Ondan yayılan öfke dalgasını sırtımda hissedebiliyordum. Yoksa bana verdiği değeri gözümde mi büyüt müştüm? Etrafımdaki kayalık yola baktım. Burada attan düşmek hiç de hoş olmazdı.

Tepeye tırmanmaya başladık. At bu tempo yüzünden zorlanmaya başlamıştı ama Jase'in hayvanı tam olarak ne kadar zorlayabileceğini bildiği ortadaydı. Beygirin dinlenme yeri birkaç adım uzakta duruyordu. Bir ağaç kümesinin arasından geçtiğimizde Tor Kalesi bütün görkemiyle bizi selamladı. Kalenin yamuk kuleleri, keskin siyah iğneler gibi gökyüzünü deliyordu. Devasa ve hantal kalenin bir yanı sapa bir uçurumun kenarında duruyordu, geri kalanının etrafıysa dolambaçlı kulelerin olduğu taş duvarlarla örülmüştü. Hayal ettiğimden çok daha genişti, üstelik durduğum yerden sadece bir kısmını görebiliyordum. Taş duvarın siyah, yıkık dökük bir kurdele gibi dağdan aşağı kıvrılan bölümüne doğru ilerledik. Biz gelirken devasa kale kapısı açıldı. Gelişimizi bekliyorlardı.

Girişten geçer geçmez ilerideki Greyson tüneline gördüm. Sırf tünelin kendisi bile bir mühendislik harikasıydı. Somut taştan oluşan dağın kenarına hilal biçiminde oyulmuştu. İçinden bir ordu geçecek kadar geniş, uzun boylu beş adamın üst üste durabileceği kadar yüksekti. Girişin kenarlarında tünelin geçmişini belli eden, yaşlı bir adamın yüzündeki kırışıklıkları andıran derin çıkıntılar vardı. Burası, sıradan insanların elinden çıkmış olamazdı. Burası Kadimlerin elinden çıkmıştı. Mağaranın derinliklerine doğru ilerledik, atlarımızın nal sesleri taştan duvarlarda yankılandı. İçerisi serindi ve havada küf, saman, at ve ter kokusu vardı. Ağızda metalik bir tat bırakıyordu. Tünelin ne kadar uzadığını göremiyordum, sonsuza kadar sürüp gidiyormuş gibi görünüyordu. Etrafta bir yerlerden damlayan suyun şapırtısı duyuluyordu. Tünel kendi işlerine bakan insanlarla dolup taşıyordu; at arabalarına eşya yükleyenler, atları yönlendiren seyisler ve kıvrımlı tavandaki bir açıklıktan başlayıp tünelin kenarına kadar oyulmuş merdivenlerden inip çıkan hizmetkârlar vardı.

Attığımız her adımın zihnimde bir haritasını çıkardım. Burada gözden kaybolmaya uygun yerler yoktu ama henüz keşfetmediğim

yerlere çıkan yüzlerce muhteşem gölge vardı. Yolun yarısında tün-
nel başka bir yöne doğru ayrılıyor, alçak tavanından sarkan fenerler
etrafa ürkütücü sarı bir ışık yayıyordu. Tünelin girişinin yanındaki
duvara içeride ne olduğunu belirten dükkân tabelası gibi bir işaret
kazınmıştı. İşaretin kenarları zamanla aşınmış, geriye sadece kartal
kanadına benzeyen belli belirsiz bir iz kalmıştı. *Ballenger ailesinin
arması olabilir mi?* Yani Jase'in anlattığı hikâye, yalnızca bir hikâye
değil miydi? Bu, Greyson Ballenger'in yüzyıllar önce görmüş olduğu
işaretin ta kendisi miydi? Öyle olsa bile Jase'in ilk krallık olma iddiası,
yedi şelalenin aslında kaybettiği sevgilisinin ardından yas tutan bir
tanrıçanın gözyaşları olduğu iddiası kadar asılsızdı.

Duvarlarda bir gümbürtü yankılandı ve yere sabitlenmiş karma-
şık bir makara sistemi aşağıya bir yük indirdi. Kalbim küt küt atmaya
başladı. Kendimi çarkları ustasının emirleriyle dönüp işleyen, karan-
lık ve korkunç bir tür canavarın içinde bulmuştum. Canavarın usta-
sı ise Jase Ballenger'dan başkası değildi. Atından atlayıp elini belime
koydu ve beni yere indirdi.

"Bu taraftan."

Onu takip edeceğimden emin bir şekilde, arkasına bakmadan
ilerledi. Yürürken bir yandan da kıyafetlerini çıkarıyordu. Kemerini
yere attı, sonra da pantolonunu. *Tanrım, lütfen...*

İç çamaşırını da kenara attı. Tanrının onu yarattığı günkü kadar
çıplaktı ama birdenbire onun üzerine çullanan hizmetkârlar manza-
ramı kapattı. Ona yüzündeki kiri silmesi için ıslak bir bez, temiz bir
gömlek, pantolon ve ceket verdiler. Giyinirken bir yandan da yürüme-
ye devam etti, tek ayak üstünde zıplayarak çizmelerini ayağına geçirdi.
Kaybedecek tek bir saniyesi yokmuş gibi kararlı adımlarla yürüyordu.
Hizmetkârlar benim de başıma üşüştü. Yüzümü temizlemem için ver-
dikleri ıslak havlular için minnettar olsam da onlarca insanın beni iz-
lediği kalabalık bir mağarada üstümdeki çıkarmaktan kaçınıyordum.

Jase şikayetlerimi duymuş olacak ki arkasını dönüp bana baktı. "Elbiseyi pantolonunun üzerine geçir. Umurumda değil!"

Ben de tam olarak böyle yaptım. Günler boyunca vahşi doğada yürümekten ikimiz de kirlenmiştik ama ıslak havlularla üstünkörü de olsa temizlenmiştik, gerisini de temiz kıyafetler halletmişti. Üzerime geçirdiğim elbise kime aitse, benden daha ufak tefekti. Elbisenin etekleri dirseklerime kadar zar zor iniyordu, bu yüzden de pantolonumu kıvrıp dizlerime çekmek zorunda kalmıştım. Elbisenin uzun kolları benim kolumun yarısına kadar geliyordu ve korseyi bağlamak neredeyse imkânsızdı. Bağlayabildiğim yere kadar bağladım.

"Derin bir nefes al," dedi hizmetkâr. Bütün göğsümü sıkıca sarana dek korseyi sıktı ve son iki düğmeyi de bağladı. *Peki ne zaman nefes verebileceğim?* diye merak ettim. Hizmetkâr yaşlıca bir kadındı, saçlarını çarpıcı bir gümüş rengiydi ve anlaşılan bütün bu kargaşaya alıştı. "İsmim Oleez," dedi ve kısaca kendini tanıttıktan sonra ayaklarıma geçirmem için getirdiği ayakkabıları yere attı. Ayakkabılar da sıkıyordu ama kısa süreliğine buna dayanabilirdim. Oleez başıyla Jase'i gösterince arkama döndüm. Başka bir geçidin önünde duruyordu, bir hizmetkâr hızlı ve kesin hareketlerle sakalını tıraş ediyordu. "İdare eder," dedi Jase, bir havluyla yüzünü silerken. "Hadi gidelim."

Tam olarak değişim geçirdiğimiz söylenemezdi, hâlâ dağınık görünüyorduk ama Jase'in sunmak istediği resme biraz daha yaklaşmıştık. Geçit o kadar dardı ki ikimiz yan yana yürüyünce ancak sığabiliyorduk. Jase ile önden yürüdük, arkamızdaysa bir ordunun gümbürtüsü duyuluyordu. Kimse tek kelime etmedi. Yan gözle Jase'e bakınca çenesini sıktığını gördüm. Bir kapıya ulaştık ve kapıdan geçtiğimizde parlak gün ışığı gözlerimi kör etti. Ellerimi kaldırıp gözlerimi kapattım ama sonra yüksek sesli bağrışmalar ve havlamalar duyuldu. Gözlerim ışığa alışmaya başladığında iki tane devasa siyah köpeğin sivri dişlerini göstererek bana doğru geldiğini gördüm. Nefesim kesildi,

elbisemin üst düğmesi fırlayıp koptu ve arnavutkaldırımı yola düştü. Geri çekilip kapıya doğru gittim ama Jase elini sırtıma koyup beni durdurdu.

“*Vaster itza!*” diye bağırdı Jase ve o bağıırır bağıırmaz hayvanlar durdu. Başlarını eğdikten sonra hafifçe sızlanıp yere uzandılar. “Seni tanımıyorlar,” dedi Jase rahatça. “Ayrıca ani bir hareket yaptın.”

Gözümü kapatarak mı?

Geçilemez duvarlarının yanı sıra, Tor Kalesi’ni geçilemez kılan özelliklerden biri de buydu. Venda’dayken köpeklerle hiç karşılaşmamıştım. Orada hiç köpek yoktu. Hepsini yemişlerdi.

Burası bir yuva değildi. Heybetli bir kaleydi. Kule ve kapılarda bekleyen adamlar da sadece nöbetçi değildi, biri Ballenger ailesinin hoşuna gitmediği bir şekilde göz bile kırpsa onu alaşağı etmeye hazır askerlerdi.

Geniş bir avluya çıktık ve bir muhafızın nöbet tuttuğu, demir parmaklıklarla çevrili bir kapıya varana kadar hızımızı düşürmeden yürüdük. Bir anda nefesim kesildi, sağımızda daha önce sadece uzaktan gördüğüm Tor Kalesi bütün heybetiyle tepemizde yükseliyordu. Jase yukarıya baktığımı ve adımlarımın yavaşladığını fark etti. Elbisemin kopan düğmesini süzdü.

“İyi misin?”

“Kes sesini,” diye cevap verdim. Şu anda bunu sormaya hakkı yoktu. Yine de yürümeye devam ederken yeni bir bilgiyi zihnime not ettim: Jase benimle düşündüğümünden daha fazla ilgileniyordu.

Ormanı bir uçtan bir uca bağlayan uzun bir yoldan geçtik. Cehennem Ağzı ayaklarımızın altındaydı. Bu, bütün vadiye yayılan olağanüstü bir manzaraydı. Ağaçların daire biçimindeki dizilimleri buradan daha iyi belli oluyor, onlara doğaüstü bir hava katıyordu.

Yol eski haline döndüğünde varış yerimiz, yani içinde ağaçların gölgelediği mezarlar, heykeller ve mezartaşlarının olduğu mezarlık

ortaya çıktı. Yeşil çimenlikte toplanmış kalabalık geldiğimizi görmüş-tü. *Yüce tanrılar, burada ne işim vardı benim?* Jase'in beni getirmek-teki amacı ne olabilirdi? Beni kurban mı edecekti? Babasıyla birlikte beni de mi mezara gömecekti? Hayal gücümün sınırlarını fazlasıyla zorladığımın farkındaydım ama beni buraya getirerek büyük bir risk aldığı kesindi. Bir sebepten dolayı *Patrei'nin* kendi şehrinde bece-riksiz ahmaklar tarafından kaçırıldığını herkese söylemeyeceğime güveniyordu. Bana güvenmekle yanlış yapmıştı, özellikle de şimdi. Yolculuğumuzda aramızda geçen her neyse, artık geride kalmıştı.

Mezarlığa yaklaştıkça ve başlar gelişimizi görmek için bize dön-dukçe adımlarım yavaşladı ama Jase elini sertçe sırtıma koyup beni ileri itti. Yine de her zaman yaptığım gibi yüzlere hızla göz gezdir-meyi başardım. Bu sefer sadece geçmişimdeki kişiyi değil kraliçenin ayrıntılı bir şekilde betimlediği birini de arıyordum. İki yüzün sahibi de burada değildi. Mezarlıkta yüzlerce kişi toplanmıştı, kalabalığın dışına vardığımızda insanlar Jase'in geçmesi için dağıldı. İnsanlardan oluşan bir dikiş gibi saygıyla ikiye ayrıldılar ve sonra geniş bir meza-rın girişinde duran bir grup insan ortaya çıktı.

Omuz omuza vermişlerdi. Ciddi, vakur bir duruşları vardı. İki ço-cuk Jase'i görünce gruptan ayrılıp adını bağırarak onun yanına koştu. Jase eğildi, onları kucığına alıp sıkıca sarıldı. Önce bir çocuğun kafa-sını sonra diğerini öptü, kokularını içine çekti. Çocuklar ufak, solgun elleriyle onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi Jase'in ceketine yapıştı. Görünüşe göre Jase de onları bırakmak istemiyordu. Boğazının dü-ğümlendiğini ve göğsündeki acıyı hissedebiliyordum. Ona bakarken göğsüm sıkıştı. Nihayet Jase onları bıraktı ve başparmağıyla çocuğun gözyaşlarını silip hafifçe, "Sorun yok, iyi olacaksınız. Gidin hadi," dedi. Kızın çenesini okşayıp ikisine de yerine geri dönmelerini tembihledi. Çocuk bakışlarını bana doğru kaldırdı. Islak kirpikleri birbirine yapış-mıştı, gözleri tıpkı Jase'inkiler gibi kahverengiydi. Ardından arkasını dönüp ağabeyinin dediğini yaptı. Küçük kız da onu izledi.

Bunlar onun ailesiydi. Artık anlamıştım. Annesi. Erkek ve kız kardeşleri. Üçünün kim olduğunu Jase'in anlattıklarından çıkarmıştım. Gunner uzun boylu ve kemikliydi, koyu renk dalgalı saçlarını arkaya atmıştı. Titus iri yarı ve kaslıydı, kıvrıkcık kumral saçları vardı. Mason ise uzun siyah saçlarını örgü yapmıştı, boynundaki gül rengindeki yara koyu teninde yamuk bir çizgiydi. Onlar tanıştığımız ilk gün Jase'in yanında yürürken gördüğüm kişilerdi. Diğerlerinin isimlerini hatırlamaya çalıştım.

En küçük kardeşler dışında diğerleri Jase'in geç kalmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden sanki o Tor Kalesi'nden gelmiş gibi sakince durup beklediler. Yine de annesinin sert çenesi her şeyi açıklıyordu. Belki de oğlu kaybolduğundan beri ilk kez derin bir nefes almıştı. Jase yanımdan ayrılıp annesinin yanına gitti, ona mesafeli bir şekilde saygıyla sarıldı ve kulağına kısaca bir şeyler fısıldadı. Aynısını erkek ve kız kardeşlerine de yaptı. En küçük iki kardeşin verdiği duygusal tepki Ballenger ailesinin geri kalan üyelerine hiç uymuyordu, onlar için bu yalnızca saygılı bir karşılamaydı. Hepsi onu sanki yalnızca birkaç saat önce görmüş gibi davranıyordu, etraflarını çevreleyen kalabalık ise ailenin her adımını izliyordu.

Kız kardeşlerinden biri beni ve üzerimdeki elbiseyi süzdü, üzerimdeki elbise ona ait olmalıydı. Benden yaşça daha küçük görünüyordu ve birkaç santim daha kısaydı. *Jalaine'in odasına bak*, demişti Jase. Açılan dikişin ortasında ben de vardım. Jase ve diğerlerinden uzakta, ne yapacağımı bilemez bir halde yalnız başıma duruyordum. Jase son kardeşine de sarıldıktan sonra en sonda onu bekleyen pederin yanına gitti. Aralarında birkaç sessiz kelime geçti ama hemen sonra, üstünde altın işlemeleri olan kırmızı cüppeli peder kalabalığa dönüp görüş seremonisi başlamadan önce mezarı kutsayacağını söyledi ve mezarın yanına gitti. Hem aile hem de kalabalık rahatlamış gözüküyordu. Jase ise hâlâ arkasını bana dönmüş bir şekilde anne-

siyle konuşuyordu. Başka sessiz konuşmalar da oldu ama sonra açık dikişten içeri bir adam girdi.

“Jase, seni nihayet görebildiğime çok sevindim. Hiç gelmeyeceksin sanmıştım.” Adam bir adım öne çıkarken etrafa derin bir sessizlik çöktü. Genç ve uzun boyluydu, koyu kızıl saçlarının kenarları kazınmış, kalanı da at kuyruğu yapılmıştı. Kalın siyah ceketinin altında geniş omuzları vardı ve çizmeleri ayna gibi cilalanmıştı. “Babanın ölümünden beri ortalıkta görünmüyorsun. Kimse seni görmemiş. Bugün için yapılması gereken hazırlıkları düşünürken yeni *Patrel*’nin daha çok göz önünde olacağını sanırdım.”

Jase sırtını dikleştirerek döndü ve adamı süzdü. Zaman içinde öğrendiğim her sinirli tiki -çenesini hafifçe kaldırışı, üst dudağını sıkıca kapatışı, bakan ama görmeyen bakışları- birdenbire yüzüne yerleşmişti. “Selam, Paxton. Sanırım seni gördüğüme şaşırmamam gerek. Kurtların uğultusunu duydum.”

“Jase, biz bir aileyiz. Artık bunun değerini biliyorum. Umarım gençliğimdeki kibirli tavrım ve yaptığım hatalar için bana karşı hâlâ kin beslemiyorsundur. Artık yerimi biliyorum, bugün de yerim burası. Kendi kanımdan birine saygı göstermem gayet doğal.”

“Gayet doğal,” diye tekrarladı Jase. “Babam saygını hak etti.”

“Jase de artık hak ediyor,” diye ekledi Mason.

Paxton başını sallayıp birkaç adım ileri geldi. Belinde bir silah vardı. Jase’in yoktu. Hızlıca kalabalığı tarayıp daha ilk görüşte gözünün tutmadığı bu adamın yanında başka kimi getirmiş olabileceğini merak ettim. Paxton parmağını kaldırıp düşünüyormuş gibi havada salladı. “Merak ettiğim bir şey var. Duyduğuma göre cesedin sargı seremonisini kaçırmışsın. Acil bir işin mi çıktı? Neredeydin, kuzen?”

Jase sessiz kaldı. Yüzünde taş gibi sert bir ifade vardı ama ben altında yatan öfkeyi görebiliyordum. Böyle suçlayan sorulardan hoşlanmıyordu. Kuzeninden de hoşlanmadığı barizdi ama yine de

sorunun cevabını duymayı bekleyen başkaları da vardı ve dinleyen kişilerin fikri Jase için kuzeninin fikrinden daha önemliydi. Bir şekilde gülümsemeyi başardı, ardından rahat bir tavırla bana dönüp yanına gelmem için elini uzattı. Tavrı kendinden emin ve sakin olsa da gözlerini amansız bir çaresizlikle bana dikmişti. Bakışları içimi yakıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama söylemek istediğini yüzünde görebiliyordum. *Lütfen Kazi, güven bana.* Ama güvenemezdin. Bakışlarımı kaçırdım ancak Jalaine'in, annesinin ve hatta gözlerini kocaman açmış ve ailesinin tehlikede olduğunu anlamış gibi bekleyen küçük Nash'in bile bakışlarında aynı haşinliği gördüm.

Dönüp Jase'e baktım, gözleri hâlâ alev alevdi, eli havada duruyordu. One doğru bir adım atarken beni izleyen gözleri üzerimde hissedebiliyordum. Kaslarım gerildi, attığım adımlar benim değil başkasınınındı sanki. Ona yaklaşıncı Jase elimi alıp beni yanına çekti. Kolunu belime doladı ve dikkatini tekrar Paxton'a verdi.

"Tam olarak babamın yapmamı istediği şeyi yapıyordum, yeni Balenger nesillerinin olmasını sağlıyordum. Mirasımız devam edecek."

Kalabalıktan onaylayan uğultular duyuldu, yanaklarımın kızardığını hissettim. Anlaşılan bu yorumun bir cenazede uygunsuz kaçtığını düşünen tek kişi bendim. Jase'in sırtına uzanıp başparmağımla sertçe dokundum. O ise beni daha da yakına çekti. "Ayrıca gördüğün gibi, bütün hazırlıkların da eksiksiz yapıldığından emin oldum."

Paxton, çıplak ayak bileklerimden başlayarak beni baştan aşağı süzdü. Zincirlerin sürtünüp tenimi yara yaptığı yerdeki şüpheli izleri fark etti, zihni muhtemelen ahlaksız bir yöne kaymıştı. Bakışları yavaş yavaş yükselirken elbisenin bana tam olmayan kollarını, bir düğmesi kopmuş sıkı korseyi ve en son yüzümü ve dağınık saçlarımı inceledi. Bakışlarına soğuk bir bakışla karşılık verdim.

Arkasında duran adam öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Paxton gülümsedi.

"Demek yatağını bir Rahtan ile ısıtıyorsun. Şehre dalan ve senin o talihsiz olayı yaşadığın Rahtan ile aynı kişi mi?"

"Yalnızca bir yanlış anlama," dedi Jase. "Çoktan çözüldü bile."

Olan olmuştu, herkes bana yeni bir gözle bakmaya başlıyor ve hakkımda neler duyduklarını ya da beni daha önce nerede gördüklerini hatırlamaya çalışıyordu. Bir hışımla şehre daldığım zaman üzerimde Vendahlıların kıyafetleri olduğunu gördüklerine ve yanımda taşıdığım silahları fark ettiklerine şüphe yoktu. Paxton'un şüphesi iması istediği ürpertici etkiyi yakalamıştı.

Gunner fısıltıları fark edip gergin bir şekilde kıpırdandı ve bir adım öne çıktı. "Tabii ki, bir Rahtan! Venda Kraliçesi'nin bizzat buraya gelip Ballenger ailesinin ve topraklarının otoritesini tanıyacağını haber vermeye gelmiş."

Paxton'un yüzü bembeyaz oldu, bu haber onu hazırlıksız yakalamıştı. Geri kalan herkesi de öyle. Jase, Gunner'a sanki o delirmeye başlamış gibi bakıyordu. Kalabalıktan hoşnut uğultular duyuldu.

"Buraya mı geliyor? Senin yanına mı? Bu gerçekten şahane bir gelişme." Paxton'un sesinden gerçekten şaşırdığı belliydi ama kalabalığın geri kalanının aksine bu haberler onu pek memnun etmiş gibi gözükmüyordu.

Şahane bir gelişme, diye katıldım sessizce ama hiçbir şey söylemedim. Paxton beni izliyor, bir teyit almaya çalışıyordu. Ona hiç malzeme vermedim. Ballengerların ortaya attığı bu karmaşık duruma düşüp, onların söylediği gibi buraya gelmediğinde de kraliçeyi kararsız bir yalancı gibi gösterecek hiçbir şey yapmayacaktım. Paxton'un dikkati birdenbire Jase'in belimde duran eline kaydı, kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Mühür yüzüğü nerede? Şimdiden kayıp mı ettin?" dedi küçümseyerek, sanki yaramaz bir çocuğu azarlıyormuş gibi. Yüzüm şakaklarıma kadar kızardı.

Jase elini belimden çekip yüzüğün olması gereken parmağını ovdu. Bu yüzüğü ailesinin nesillerdir taktığından bahsetmişti. Za-

manla içine altın eklenmişti, elden geçirilmişti, eskiyince tamir etmişlerdi ama yüzük hep aynıydı. Bir kere takılınca bir daha asla çıkarmazlardı. Şimdiye kadar bu böyleydi. Paxton insan içinde adım adım Jase'in itibarını yitirmesine neden oluyordu. Önce yokluğundan bahsetmiş, sonra sargı seremonisini kaçırdığını belirtmiş ve şimdi de onu bir kralın tacı gibi gücün sembolü olan yüzüğünü kaybetmekle suçlamıştı. Belki de Paxton, Jase'in nerede olduğunu ortaya çıkarmak için durumu açıkça deşiyordu. Biliyor olabilir miydi? Kendi amaçlarım adına, gerçeğin ortaya çıkması için henüz çok erkendi. Tor Kalesi'ne dönmeliydim. Bu güç oyununun ortasında kalmak ya da Ballenger ailesini yerinden etmek isteyen bu tanımadığım serseriyle baş etmek istemiyordum.

"Yüzük..." diye söze girdi Jase, şüphesiz ki makul bir açıklama arıyor olmalıydı.

"Jase!" dedim başımı sallayarak, sanki yeni aklıma gelmiş gibi. "Sana geri vermeyi unuttum." Paxton'a dönüp açıklama yaptım. "Parmığına biraz geniş geliyordu ama cenazeden önce onarmak istemedi. Bu sabah duşa girmeden önce bana vermişti." Jase'e gülümsedim. "Ben şimdi bulurum." Ne yaptığımı belli etmemek için arkamı döndüm, Jase'in annesiyle göz göze gelirken elbisemi yukarı çektim, ardından elimi pantolonumun kirli ceplerine sokup ezilmiş dilek sırtığı kalıntılarının arasında yüzüğü aradım. Annesi sert bakışlarla beni izliyordu, güvensizdi ve ne yaptığımı merak ediyordu ama mavi gözlerinde bir ümit ışıltısı da vardı. Parmaklarım yüzüğü buldu, annesine bakıp başımı salladım. Döndüm ve yüzüğü Jase'e uzattım. "Yakında mücevher ustasını çağırırsan iyi olur," dedim. Jase, kulağımın arkasından bir Candok ayısı çıkarmışım gibi bana baktı. *Nasıl? Ne ara?* Ama bu soruların cevapları beklemek zorundaydı. Bana doğru eğilip sanki mutlu aşıkarmışız gibi yanağıma minik bir öpücük kondurdu, sonra da yüzüğü parmağına yerleştirdi. Şaşkın bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Merak ediyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

AĞIR ÇİFT KANATLI KAPILARI ARDIMDAN KAPATIP KİMSE RAHATSIZ ETMESİN DİYE KİLİDİ ÇEVİRDİM, ardından dönüp ailemle yüzleştim. Lydia ile Nash hariç herkes buradaydı, onlar da söyleyeceklerimin pek çoğunu duymak için henüz çok küçüktü. Ailem Tor Kalesi'ne gelene dek, hatta kapıdan geçip salona varana dek rol yapmayı sürdürmüştü. Gunner soru sormaya başlayınca onu susurup, “Aile toplantı odası. Orada konuşuruz,” demiştim.

Arkamı döner dönmez Jalaine koşup bana sarıldı, annemse öne çıkıp sadece onun yapabileceği bir şekilde yüzümü tokatladı. “Straza! Sana yüzlerce kez söyledim!” Ama sonra o da bana sarıldı. Annemin omzunun üstünden sabırla sorularına cevap almayı bekleyen erkek ve kız kardeşlerime baktım.

Annemden nihayet ayrıldığımda, herkes odanın ortasında duran uzun masadaki yerine oturdu ve nereye gidip neler yaptığımı teker teker anlattım. Neredeyse hepsini. Kazi ile olan bazı kısımları atlamıştım.

“Yüzüğünü nasıl aldı?” diye sordu Mason. “Sence köle avcılarıyla birlikte mi çalışıyordu?”

“Hayır. O da aynı benim gibi rastlantı eseri onlarla karşılaştı. Ayrıca benim gibi canını kurtarmaya çalıştı.”

“Hile yapıyor olabilir,” diye önerdi Samuel.

Onlara hayır dedim, hile falan değildi ancak yüzüğü nasıl aldığını ben de çözememiştim. Avcının bizden aldığı bütün eşyaları araba koltuğunun altındaki bir kutuya koyduğunu görmüştüm. Kazi ile kaçarken de kutuyu alacak vaktimiz olmamıştı. “Yüzüğü nasıl ele geçirdi bilmiyorum ama ona sorarım.”

“Ona güvenebilir miyiz?” diye sordu Aram.

Titus bir kahkaha patlattı. “Tabii ki güvenemeyiz. Jase bile kapısının önüne iki nöbetçi koydu.”

Misafir odası hazırlanırken şimdilik benim odamda kalıyordu. Drake ile Charus’a nöbet tuttuklarını belli etmemek için koridorun sonunda beklemelerini söylemiştim. Yine de Tor Kalesi’ndeki herkeşe Kazi’nin burada dolaşırken ne kadar özgür olabileceğini tembihlemiştim. Bazı odalara aileden başka kimse giremezdi.

“Bazı açılardan ona güvenebiliriz,” diye cevapladım. “Ama ne de olsa bir Vendalı ve buraya anlaşma ihlallerini araştırmaya gelmiş. Dikkatli olmalıyız.”

“İhlalmiş,” diye homurdandı Gunner. Diğerleri de öfkeyle homurdanarak ona katıldı.

“Peki, orada ikiniz arasında ne geçti?” diye sordu Priya.

“Bileklerimiz birbirine zincirlenmişti. Birlikte hareket etmek zorunda...”

“Naz yapma, Jase. Ne kastettiğimi biliyorsun.”

Titus araya girdi. “Paxton’a yokluğunu açıklamak için uydurabileceğin yüzlerce bahane vardı. Neden onunla yattığını ima ettin?”

“Çünkü bu bahaneyi çürütemezler,” dedi annem. “Hiç görgü tanığı yok.”

“Üstelik araştıramazlar da,” diye ekledi Mason. “En azından Paxton soru sormayı bıraktı.”

"Hasta olduğunu söyleyebilirdi," dedi Samuel.

Annem başını iki yana salladı. "Hayır, hasta olsaydı şifacı çağır-mamız gerekirdi. Ayrıca yeni *Patre'nin* sağlığının kötü olduğunu sanmalarını istemeyiz."

Herkes bahanemin mantıklı olup olmadığıyla ilgili fikrini ortaya attı. En sonunda Priya elini kaldırıp tartışmayı bitirdi. "Jase, soruma cevap vermedin. Aranızda bir şey oldu mu? Ona nasıl baktığını fark etmedim mi sanıyorsun?"

Ona herhangi bir şekilde baktığımı falan hatırlamıyordum. Sade-ce elimi uzattığımda uzun bir an boyunca endişelenmiş, elimi tutup tutmayacağını merak etmiştim. Tıpkı tanıştığımız ilk gün o arka so-kakta yaptığı gibi bana yardım edeceğini, köle avcılarını yerine beni seçtiği gün yaptığı gibi Paxton denen kurdun yerine beni seçeceğini düşünerek bir risk almıştım. O gün avcının söylediğini yapıp yürü-yüp gidebilirdi. Ama yürüyüp gitmek yerine kılıcını çekmişti. Ben-den nefret ediyor olabilirdi ama diğer insanlardan daha çok nefret ediyordu, hem yaşadığımız onca şeyden sonra onun için yalnızca kö-tünün iyisi olmadığımı ummuştum. Belki de sadece istediği için beni seçeceğine güvenmiştim. "Ona nasıl baktığımı sandın bilmiyorum ama sebebi sadece birlikte hayatta kalmayı başarmamız."

Jalaine hayal kırıklığına uğraşmış gibi dudağını büzdü ama he-men sonra gözleri ışıldadı ve gülümsedi. "Yani, minik Ballengerlar yapmayacak mısınız?"

Aram ve Samuel kıkırdadı.

Mason omuz silkti. "Ben ikna olmuşum."

Hepsine konuşmayı kesmeleri için sert bir bakış attım.

"Eh, artık onu bırakamayız," dedi Priya. "Gunner öttüğü için kra-liçeye mektup yazıp buraya gelmesini..."

"Olmaz," dedim. "Bunu tekrar yaşamayacağız. Babamdan sonra..."

"Kraliçenin kıdemli muhafızlarından biri elimizde," dedi Gunner.

"Tabii ki gelecek! Diğer krallıkların bizi görmezden gelmesine artık izin vermeyeceğiz."

Annem başını sallayarak ona katıldı. "Ayrıca şehir halkında bir beklenti oluştu. Kalabalıktan çıkan sesleri duymadınız mı?"

Mason, istemeyerek de olsa hak verdi. "Şimdiye bu haber bütün şehre yayılmıştır, Jase. Eğer kraliçeyi buraya çağırırsak loncalar peşimizden düşebilir."

"Üstelik bugün hepsi oradaydı," dedi Priya. "Güya saygılarını sunmaya gelmişlerdi ama çoğunun ağzının suyu akıyordu."

Ne yap ne et, onu buraya getir. Bu babamın son dileğiydi. Herkesin aklında bu vardı. Babam. Babamın dileği. Asla gerçekleşmemişti.

Yeni anlaşmaları öğrendiğimizde babam ilk başta hiç endişelenmemişti, ne de olsa bizim dünyamızın dışarıdaki dünyayla ilgisi yoktu. Onları ve onların yaptıklarını umursamazdık. Her zaman diğer herkesten ayrı yaşamıştık. Ama muhafızların koruduğu yerleşimcilerin karavanları diğer yerlere giderken bizim bölgemizden geçmeye başladığında babam bunun farkına varmıştı. Ona diğer bütün krallıklar gibi Venda'ya gidip kraliçeyle görüşmesi gerektiğini söyledim. *Biz krallık falan değiliz!* diye kükremişti. *Biz bir hanedanlığız! Venda'dan çok daha önce biz vardık ve kimseye boyun eğmeyeceğiz. Kraliçe bize gelecek.* Sonra da onu Tor Kalesi'ne davet eden bir mektup gönderdi. Ama yanıt gelmedi. Bu bir hataydı çünkü onu zayıf gösteren bir hakarete dönüşmüştü. Babam bu hakareti hiç unutmadı. Ailemin geri kalanı da öyle.

Kraliçeyi buraya çağırmak yalnızca loncaların yakamızdan düşmesini sağlamayacak, aynı zamanda incinmiş onurumuzu da onaracaktı. Ama diğer bir yandan başka problemlere de yol açabilirdi, daha büyük problemlere.

"Kraliçenin muhafızlarını esir alamayız. O zaman eğer gelecekse arkasında öfkeli bir orduyla gelir. Gerçekten istediğimiz bu mu?"

"Mektubu özenli bir şekilde yazıp bizi överse sorun olmaz," diye şerdi Gunner.

Titus burnundan soluyarak güldü. "Eminim Jase çoktan yazmıştır."

"Hayır," diye cevapladım. "Resmi statü kazanmak ya da bölgemize sızan girenlerle baş etmek için kraliçenin onayına ihtiyacımız yok. Güç ne zaman el değiştirirse ya da zayıflık gösterecek bir olay olsa bırakım zorluklar hep ortaya çıkar. Her zaman yaptığımız gibi bu sefer durumuzu göstereceğiz."

"Peki, kraliçenin ne zaman geleceğini sorduklarında insanlara ne söyleyeceğiz?" diye sordu Priya.

Başımı sallayıp uzun, öfkeli bir nefes verdim. "Çeneni kapalı tutsan ne olurdu, Gunner! Ağzından çıkanı söylemek zorunda mıydın sanki?"

Gunner yumruğunu masaya vurup ayağa kalktı. "Çünkü o bir Rahtan! Bütün şehir onun seni duvara yaslayıp dizlerinin üzerine getirdiğini konuşuyor! Sence bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyince şüpheleri yatışacak mı? İnan bana, şüpheli olmayan kimse yok! Kendilerine dayanak olması için büyük bir gelişmeye ihtiyaçları vardı, ben de onlara bunu verdim!"

Öfkeli bakışlarımız birbirimize kenetlendi, uzun ve boğucu sessizlik uzadıkça uzadı.

Masada tartışma yaşanması görülmemiş şey değildi. Toplantıları kapalı kapılar ardında yapmamızın nedeni buydu. Fikir ayrılıklarımızı kendi içimizde çözüyor ama dışarı çıktığımız anda birlik oluyorduk. Bizi güçlü kılan özelliklerden biri de buydu.

"Peki ya Beaufort?" diye sordu Aram. "Büyük sözler vaat etti. Söz verdiği gibi malları verecek mi?"

"Bu uzun soluklu bir yatırım," diye açıkladı Gunner. "Babam Beaufort'un bir gecede malları hazır edemeyeceğini biliyordu. Ama yaklaşıyormuş."

"Neredeyse bir yıl oldu," dedi Priya, "İyi niyetimize güvenerek arkadaşlarıyla şarap içip keyif çatıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Kadimlerin büyüleriyle oynamak, ateşle oynamak gibi."

"Eğer başarısak kıtadaki bütün krallıkların saygısını kazanacağız, sadece loncaların değil," diye hatırlattım ona.

"Üstelik bize ve kârımıza bir şey olmayacak," diye ekledi Mason. "Ticaret üç katına çıkacak."

Jalaine homurdandı. "Tabii eğer sözünü tutarsa."

"Tutacak," dedi annem sertçe. Bu projeyle güvenceden daha fazla bir kazanç elde etmeyi umuyorduk. Ama bu güvenceler sadece sözde kalmıştı. Bazen babamın Beaufort'a koruma sağlamasının tek amacının anneme istediği şeyi sağlamak olduğunu düşünürdüm. Umut.

"O zamana dek," diye devam etti. "Bir şeyler yapmalıyız ve şimdi yapmalıyız, Jase. Sözlerini tutmalarını bekleyemeyiz. Kurtlar kartlarını çoktan oynamaya başladı. Altı gecede altı şüpheli yangın çıktı."

"Kızla birlikte gelen Rahtan şövalyeleri yapmış olabilir mi?" diye sordu Mason.

Tiago'nun gizli mesajını, yani onları gözaltına aldıklarını söylediğinde aslında hâlâ bulunamamış olduklarını açık ve net şekilde anlamıştım. İki Rahtan'ın ortadan kaybolmuş olması endişe vericiydi, üstelik bu üçüncü Rahtan'ın önünde konuşmayı daha riskli kılıyordu. Nerede ve neden saklanıyorlardı? Bu durum hoşuma gitmiyordu. Buna rağmen içimden bir ses evleri yakıp yıkmanın Rahtan'lara özgü bir taktik olmadığını söylüyordu, şehir sakinlerini korkutmak kesinlikle kurtların yapacağı türden bir hareketti. "Bunu yapanın Rahtan olduğunu sanmıyorum ama onları bulmalıyız. Buralarda bir yerlerdeler, belki Vendalı köyünde gizleniyorlardır. Onlar hakkında içlerinden birini yalnız bırakıp çok da uzağa gitmeyeceğini bilecek kadar çok şey öğrendim. Samuel, Aram, adam toplayıp yarın köye gidin ve bilgi toplayın."

"Zaten gittik. Bir şey çıkmadı."

"Bir daha gidin. İlk sefer, oraya gitmemizi bekliyorlardı. Bu sefer beklemiyorlar. Ayrıca kimin köle avcılarına bela çıkarmak için önden ödeme yaptığını öğrenmeliyiz."

"Sence Paxton mıdır?" diye sordu Priya, sesinde bir tiksinti vardı. Paxton ona karşı her zaman gereğinden fazla tatlı davranırdı ve bu Priya'nın ondan daha da fazla nefret etmesine sebep olmuştu. Onun Priya ile evlenip kolay yolan Ballenger ailesine girerek güce ortak olma planları kurduğundan şüpheleniyordum.

"Olabilir," diye cevapladım. Ben de emin değildim ama Paxton'ın da köle avcılarından nefret ettiğini biliyordum ve onun bile o kadar düşeceğini sanmıyordum.

"Belki de loncalardan birinin gönderdiği bir aşk mektubudur," dedi Jalaine. "Arenanın işlediğini gördüler ve açgözlü davranıp daha büyük bir parçasını elde etmek istediler. Kendi paylarını almak için ofise geldiklerinde aralarında konuşurken duydum. Truko'nun seyyar satıcısı her defasında patlıyormuş."

Mason'a baktım. "Öğrenin. Nasıl yaparsanız, kimi dövüp kime rüşvet verirsiniz verin ama avcılara kimin para ödediğini bulun. Truko ile ekibine odaklanın. Zane'e de sorun, olağandışı bir şeyler görmüş mü öğrenin." Zane gördüğü yüzleri unutmaz ve arenaya yapılan bütün teslimatların kaydını tutardı. "Yangılar için ise Titus, arenaya çıkan bütün ana caddelere daha çok muhafız yerleştir, gece gündüz nöbet tutsunlar. Yargıçlara söyle, bütün yeni yüzlere şüpheli muamelesi yapsınlar."

"Peki şüpheleri nasıl yatıştıracağız?" diye sordu Gunner. Bu konuyu rahat bırakmayacaktı. Gerçi dedikoduları duyan oydu, ben değil. Gunner benden daha fevri olabilirdi ama kulağı çok iyi duyardı.

"Bir sonraki hafta daha fazla göz önünde olacağım. *Patri* kimse için korkup dizlerinin üzerine çökmeyecek. Özgüven ve güç gösterisi

yapacağım. Hepimiz yapacağız. Amcalar, teyzeler, herkes. Söyleyin onlara. Bu hafta herkes Cehennem Ağı sokaklarında fink atacak. Ballenger ailesi bu şehrin tek hâkimi ve burayı güvende tutan da biziz.”

“Peki ya kız?”

Beni alaşağı eden Rahtan bizzat benim yanımda Cehennem Ağı sokaklarında mı yürüyecekti? Elime yüzüme bulaştırmam olasıydı ama aynı zamanda bütün bu olayın yalnızca bir yanlış anlaşılma olduğu hakkındaki iddiamı pekiştirirdi. Ayrıca eğer loncalar pusuya yatmışsa onlara büyük bir gücün üzerimize çullanmadığını, aksine gücümüzü takdir ettiğini gösterirdi. Birkaç hafta içinde de bütün kuşkular ve korkular yatışır, herkes kraliçenin geleceğini unuturdu.

“O da yürüyecek. Benim yanımda.”

Annem bana ağlamamamı söyledi. Kibarlığı elden bırakmamamı söyledi.

Güçlü olmamı söyledi. Yarınlara olan inancımı kaybetmememi söyledi.

Her geçen gün, bana verdiği diğer nasihatleri hatırlamaya çalışıyorum.

Ayakkabılarla ilgili bir şeyler; doğum günleri ve banyolarla ilgili bir şeyler; ıslık çalmak ve güllerle ilgili bir şeyler. Ne söylediğini hatırlamıyorum.

Öldüğünde daha sekiz yaşındaydım. Umarım unuttuğum şeyler önemli değildir.

- Miandre, 13

YİRMİNCİ BÖLÜM

KAZI

LÜKS BİR KÜVETİN İÇİNDE, SICAK SUYLA YIKANİYORDUM. Banyo aşırı derecede büyüktü, küvet de aynı şekilde. Hoş kokulu lavanta yağları ışıltılı sabun köpüklerinden oluşan bir yorganın üzerinde süzülüyordu. Ayak parmaklarım suyun yüzeyinden dışarı çıkmış, aralarından kayıp giden ipeksi yağlarla kendinden geçmişti. Oleez köşedeki mumları yakmış, peynir, ekmek ve meyveden oluşan bir tabak hazırlayıp bana giyecek bir şeyler bulmaya gitmişti. Eğer gözüne alınmak buysa hiç de fena sayılmazdı.

İşimi yaparken aynı zamanda Ballenger ailesinin misafirperverliğinden yararlanmamın bir sakıncası yoktu. Jase, Oleeze bana bu odaya kadar eşlik etmesini söyleyip doğruca ailesiyle toplantı yapmaya gitmişti. Yokluğundan sonra birbirlerine anlatacak çok şeyleri olmalıydı, ben de onlardan biriydim. Tor Kalesi'ne dönerken ailesi arkamızdan yürümüşü ve attığım her adımda hepsinin bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Jase nasıl onlara karşı korumacı davranıyorsa onlar da Jase'e karşı öyleydi. Jase yol boyunca konuşmamış ama elini de

sırtımdan çekmemişti. Çünkü hiç şüphesiz, biz giderken Paxton ile diğerleri de arkamızdan bizi izliyordu. Tor Kalesi'nin kapısından geçer geçmez elini çekip beni başka bir yere götürmeleriyle ilgili etrafa emirler yağdırmaya başlamıştı. Bana bir veda bile etmedi, isteyince ne kadar iyi rol yaptığını düşünüp içten içe onu alkışlayasım geldi. Ama Lydia ile Nash'e sarıldığında rol yapmıyordu. O an her nedense aklımdan bir türlü çıkmıyordu. *Şefkat*. İşte bu gerçektir. Jase'in bazı yanları...

Suyun altına dalıp başımı yıkadım. Sıcak suyun yalnızca kiri değil, bu son birkaç günü de yıkayıp temizlemesini diledim. Görüş vakti bitip de mezarın kapısı nihayet kapandığında, Jase'in ailesi metanetli duruşlarını bozmamıştı ama gözlerindeki parıltıları görmüştüm. Annesinin gözlerindeyse yaşlar birikmiş ve sert duruşu sonunda yumuşamıştı. Kapının kapandığı o son ana özendiğimi fark ettim, böyle kesin bir vedaya asla sahip olamayacaktım.

Yüzeye çıkıp derin bir nefes aldım. Mum ışığının alevi duvarlarda dans ediyordu, duyabildiğim tek ses suyun hafif çalkantısıydı. Ayağımı kaldırıp dökülen damlaların sesini dinledim. Temiz, buruşuk parmaklarımı ve bileğimi dikenli bir çelenk gibi saran yarayı inceledim. Bu yaranın bir eşi de Jase'in bileğindeydi. Zincir artık yoktu ama aramızdaki bağ zihnimden bir türlü gitmiyordu. Doğrulup Oleez'in benim için masaya bıraktığı ibrikteki temiz suyla durulandım. Benim için çıkardığı kalın beyaz bornoz o kadar yumuşaktı ki üzerime geçirmeden önce kumaşı yanağıma sürmeden edememiştim. Wren yumuşak şeylere bayılırdı. Bu onun da hoşuna giderdi, tabii o ve Synove burada olsaydı. Burada mıydılar? Peki ya eğer bir yere saklanmış, benim ortaya çıkmamı bekliyorlarsa? Öğrenmem gereken ilk şey buydu.

Banyodan çıktığımda Jase'in birkaç adım ötemde olmadığını görmek, ayak seslerini duymamak tuhaf geldi ve kendimi ister istemez onu bulmayı bekleyerek yana bakarken buldum. Alışkanlıklar ne ka-

dar çabuk oluşuyordu, acaba geldikleri gibi de giderler miydi? İçim-
den belli belirsiz bir ses, *Bu alışkanlığın kaybolmasını gerçekten istiyor
musun?* diye sordu.

“Evet,” diye fısıldayarak cevap verdim. Evet dışında bir cevap ver-
meyi göze alamazdım.

Jase’in yatağının etrafında ağır, karanlık perdeler vardı. Tıpkı bir
adır gibiydi ama daha iyiydi çünkü kapanınca uyumak için kapalı
ve gizli bir mağara görevi görüyordu. Burayı sanırım küvetten daha
Çok sevmiştim. Pencerelerdeki kalın perdeler çekilmişti, duvarlar da
üç yandan cilalı ahşap panolarla kaplıydı. Diğer duvar ise kitaplarla
kaplıydı. Bu odadaki her şey koyu renkli ve gösterişliydi.

Oleez elinde bana Jalaine’in elbisesinden daha iyi uyacağını dü-
şündüğü kıyafetlerle döndü ve odamın hazırlandığını söyledi.

“Teşekkür ederim ama ben burada kalmak istiyorum. Bu oda
bana daha uygun.”

Durdu, sanki onu tam olarak anlamamışım gibi başını yana eğip
bana baktı. “Ama burası *Patrei*’nin odası.”

“Farkındayım. Eminim o da misafir odasında en az benim kadar
rahat edecektir.”

Yüzünü ekşitti ve bana fikrimi değiştirmek için şans tanıyarak bir
an bekledi. Bense istifimi bozmadım.

“Ona iletirim,” dedi ve odadan ıktı. Bu mücadeleyi Jase’e devre-
diyordu.

Koridorun sonuna diktiği muhafızlar eğlenceli bir detaydı ama
buradan daha kısıtlayıcı olan bir odaya konulmaya kesinlikle izin
vermeyecektim. Bu odada dört pencere vardı, ayrıca Jase’in yürü-
tebileceğim bir sürü de eşyası vardı. Dolabından içinde bakım yap-
maktan başka işlerde de kullanabileceğim uzun, ince bir alet olan bir
bakım seti araklamıştım bile. Eskiden büyük ihtimalle içinde pahalı
bir hediye olan ufak, siyah renkli ipek bir bohayı da kıyafetlerimin

arkasına dikiğim şık ve gizli bir cebe dönüştürmüştüm. Odanın ücra köşelerinde daha çok şey bulabileceğimi biliyordum ama en çok bu karanlık, mağara gibi yatağı beğenmiştim. İçine tırmanıp perdeleri çekesim vardı.

Kitaplığa gidip kalın bir cilt çıkardım. Özenle hazırlanmış bir el-yazmasıydı, sayfalarda kendinden emin kanatlı atlar gibi süzülen el yazısının güzelliği bile beni mest etmeye yetmişti. Kitabı yerine koydum ve diğer kitapların sırtlarını incelerken Jase'in anlattığı hikâyeleri düşündüm: Breda'nın Gözyaşları, Hetişa'nın Kayıp Atları, Miandre ve ilk Ballengerlar... acaba onları bu odada mı okumuştum?

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Evet?"

"Ben Jase."

Kalbim tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi çırpınmaya başladı, birkaç adım atıp heyecanımı geçirmeye çalıştım. Bornozu bedenime daha sıkı sardım ve "Giyinik değilim," diye seslendim.

"Seninle konuşmalıyım."

Parmaklarımla hızlıca ıslak saçlarımı taradım. "İçeri gel."

Tereddüt ederek kapıyı açtı. Bu sefer güzelce bir duş almış, kıyafetlerini değiştirmiş ve sakalını keserek tıraş olmuştu. Giydiği jilet gibi beyaz gömlek günlerce güneşin altında durmaktan bronzlaşan kumral tenini ortaya çıkarmıştı. Sarı saçlarını kesmiş ve düzgünce taramıştı. Durdu, bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. İçimde istemediğim duygular yükseldi. Sanki arkamızda bıraktığımız o dünyanın bir parçası, Jase odanın kapısından geçtiğinde onun arkasından gelmişti.

Jase ileri doğru birkaç adım atarken bakışlarını bir saniye bile üzerimden çekmedi. "Üzgünüm, Kazi," diye fısıldadı sonunda. "Sana söylemediğim için üzgünüm."

İşleri kolaylaştırdığı söylenemezdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu artık anladım. Kendi amaçların için beni kullandın. Beni

yaygara kopartmadan buraya getirmek istedin, hazır kandırmışken de benden faydalandın.”

“Öyle değil...”

“Peki o zaman nasıldı, Jase? Metrelerce yol yürüdük. *Metrelerce* yol yürüdük ama yine de gerçekte nereye gittiğimizi itiraf etmedin. Bunca zaman...”

“Sana ne demeli? Yüzüğüm başından beri sendeydi ama söyledin mi? Nasıl ele geçirdin?”

“Rica ederim, Jase Ballenger. Teşekküre gerek yoktu!”

“Kazi...” Başını salladı ve bana inanılmaz derecede yaklaştı. Sonra elini kaldırdı, yanağıma düşen ıslak saçları çekti ve yanağımı okşadı. Dokunuşu hem tanıdık hem de yeniydi, tenim anında daha fazlasını dileyerek tutuşmaya başlamıştı. Bakışları yüzümü inceledi ve yavaşça eğildi. Dudakları benimkilerden yalnızca bir santim uzaktaydı. İçime yaz fırtınaları gibi bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Artık çok yaklaştın, Kazi. Bu çizgiyi bir daha geçemezsin.

Ama istiyordum, hem de ilk kez istediğimden daha çok istiyordum çünkü artık çizginin ötesinde ne olduğunu görmüştüm. Jase’in daha önce hiç görmediğim, herkesten sakladığı bir yanına, onda yatan şefkate şahit olmuştum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde aldığım tat hâlâ aklımdaydı. Bana nasıl hissettirdiğinin farkındaydım ve tekrar böyle hissetmek istiyordum.

Ama zihnimde başka düşünceler dönüp duruyordu. *Neyin uğruna savaştığımızın farkına var.*

Dudakları benimkilerle buluşmak üzereyken başımı diğer yana çevirdim. “Bu sefer ne istiyorsun, Jase?”

Ters laflarımı duyunca gerildi ve elini geri çekti. “İki saat sonra akşam yemeği var. Sadece bunu söylemeye gelmiştim. Sen giyinip hazırlanınca tekrar gelirim.”

Gitmek için arkasını döndü ama kapıya vardığında onu dururdum. “Yüzüğün, avcının yeleşinin cebindeydi.”

Tekrar bana dönüp baktı, açıklamamın geri kalanını anlatmamı bekliyordu. “Birkaç kez elini cebine attığını görmüştüm. Bu da cebinde önemli bir ganimet taşıyor demektir. Anahtarları almak için eğilince yüzüğü de kaptım.”

“Aldığını görmedim.”

Görmemeliydin zaten, diye düşündüm ama sadece omuz silkerek yanıt verdim.

“Peki neden bana geri vermedin?”

“Geri verdim, Jase. Önemli olduğu bir anda onu sana geri verdim.”

Zenginlikleri göz önünde değildi. Reux Lau ve Dalbreck'te gördüğüm saraylardaki gibi varaklı işlemeler, cilalı mermer zeminler, görkemli kristal şamdanlar ya da etkileyici üniformalar giyen hizmetçiler yoktu. Burası sadelik ilkesine göre döşenmişti ama zengin taş duvarlar, ahşap zeminler ve devasa çelik şamdanlar kendine has bir zenginliğin göstergesiydi. Kendinden emin, özgüvenli ve süresiz bir zenginliğin.

Jase yerine bana akşam yemeğine kadar eşlik etmek için ablası geldi. “Jase şimdi meşgul,” diye açıkladı. Adının Priya olduğunu söyledi, kendisi Jase'in kardeşlerinin en büyüğüydü. Üzerinde kolsuz bir elbise vardı, kolunun üst kısmında kartal dövmesinin kanadını görebiliyordum. Bugünkü cenaze töreninde ailedeki kimse silah taşımıyor olabilirdi ancak şimdi kenarına hançerini astığı düşük bir kemer taktığını fark etmiştim. Akşam yemeği için olağan bir giysi miydi yoksa bana bir uyarı mıydı?

“Bir işi mi çıktı?” diye sordum.

“Bunu söylemek Jase'e kalmış, bana değil.”

Kısa ve öz cevabı ne burada olmamdan ne de bu angaryanın kendi üzerine kalmış olmasından memnun olmadığını belli ediyordu. Ses-

sizlik içinde yürürken koridorun yarısında aniden durdu ve yüzünü bana döndü. Benden daha uzundu ve yüzünde düşmanca olduğu su götürmez bir ifade vardı. Tatsızlık çıkmasını bekliyordum, içimden hançerini çekmemesini umdum çünkü ona zarar vermeyi hiç istemiyordum. Bu birçok karışıklığa yol açabilirdi.

“Kardeşimden hoşlanıyor musun?” diye sordu. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu ve o anda soğuk tavrının sebebi kafama dank etti. Koruma içgüdüğü Ballengerların kanında vardı.

“Hayır, kardeşinden hiç hoşlanmıyorum. En azından kastettiğini düşündüğüm şekilde değil. Aramızda bir anlaşma yaptık ve hepsi bu.”

Verdiğim bu cevabın hoşuna gideceğini, kardeşinin o sevmedikleri Vendalı Rahtanlarla düşüp kalkmadığını bilmenin onu rahatlatacağını sanmıştım ama yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

“Ama yanağını öpmesi ve sana olan bakışları farklıydı.”

Priya dikbaşlıydı, tıpkı kardeşi gibi.

“Priya, eminim birinin rol yaptığını gördüğünde bunun sahte olduğunu anlıyorsundur. Kardeşin de beni hiç ama hiç önemsemiyor. Yalnızca birlikte çalışmaya karar verdik çünkü Paxton’un bariz şekilde Jase’in kişiliği hakkında şüphe yaratmaya çalıştığını anlamıştık. Ben bile Paxton’un kimsenin istemeyeceği türden bir bela olduğunu anladım.”

Priya gözlerini kısarak bana baktı. “Rol yapan birini gördüğümde bunun sahte olduğunu anlayacak kapasiteye sahibim, üstelik kardeşimi birçok kızla birlikte gördüm. Ama aynı zamanda o anda kardeşim gibi davranmadığını da biliyorum.” Elini hançerine götürdü.

Sakın yapma, diye düşündüm. Yoksa sen de üzülürsün ben de.

Yanıma yaklaşp, “Dostane bir uyarı diyelim. Kardeşimin canını yakarsan, seni buna pişman edeceğimden emin olabilirsin.”

Bir adım geri çekildi. Derin bir nefes alıp korsemmin içine sakladığım bıçağı yerine geri koydum. “Dostane uyarını aklımda tutarım.”

dedim. Bu öylesine bir gözdağı değildi. Sözünü tutmak için elinden geleni yapacağına emindim.

Yemek odasına vardığımızda Jase, Mason, Gunner ve Titus'un henüz gelmediğini gördük, anlaşılan hâlâ *meşgullerdi*. Ailenin geri kalanı toplanmış, amuda kalkmaya çalışan Nash'e gülüyordu. Kapıda duran Priya ve beni fark etmediler. Çekirdek ailenin yanı sıra Priya amcalarının, teyzelerinin ve iki kuzenlerinin de orada olduğunu söyledi. Tam on iki kişiydik ama yemek odası o kadar genişti ki bir o kadarını daha taşıyabilirdi. Benim merak ettiğim de zaten o *bir o kadarı* kısmıydı.

Wren ve Synové gözaltına alınmadıysa neredeydi? Üstelik aradığımız kumandan da burada değildi. Onun belirgin özelliklerini harfi harfine biliyordum: Uzun boylu, geniş omuzlu, gür siyah saçlı, çukur çeneliydi ve sol kaşının üzerinde at tepmesi sonucunda oluşan ufak ay şeklinde bir yara vardı. Kraliçenin de dediği gibi, *keşke daha sert tepseydi*. "Tor Kalesi'ndeki herkes bu kadar mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Ama herkesi yemeğe davet etmeyiz. Sadece aile ve bazen yakın dostlarımızla yeriz, bir de tabii arada sırada *misafirlerimiz* de katılır."

Verdiği mesaj açıktı: Aile ve dostlara uymuyordum, misafir konumum da geçiciydi. Ama en azından Tor Kalesi'nde bir yerlerde *diğerleri* de olduğunu anlamıştım.

Saniyeler geçmeden daha altı ve yedi yaşlarında olan ve meraklı sorularla dolup taşan Nash ile Lydia koşarak yanımıza geldi ve ilk utandırıcı sorularını sordular. "Jase ile sevgili misiniz?"

Annesi hızla atıldı. "Bu nezaketsiz bir soru, Lydia."

"Ben yalnızca misafirim," dedim. "Babanızın vefatı için baş sağlığı dilemeye geldim."

“Ama Jalaine dedi ki...”

“Bir şey demedim Nash,” diye sertçe araya girdi Jalaine. “Sadece Jase’in bir arkadaşının yemekte bize katılacağını söyledim.”

Nash’in başı doğruca bana doğru döndü. “Yani bizim de mi arkadaşımızsın?”

O ve Lydia gözlerini kocaman açmış, masum bakışlarla bana bakıyordu. Yetişkinlerin oynadığı oyunlardan bihaberlerdi.

Herkes merakla beni izliyordu. Nash ve Lydia’yla göz göze gelmek için dizlerimin üzerine çöktüm. “Tabii ki öyleyim,” diye cevapladım, ikisinin de elini tutarak. “Tanıştığımıza memnun oldum, Nash Balenger. Seninle de öyle, Lydia.”

Diğerleriyle de teker teker tanıştırıldım. Her biri temkinli bir şekilde elini uzattı. Artık Jase’in bahsettiği isimlerin yüzlerini tanıdığım için kim olduklarını hatırlamak çok daha kolaydı. Önce ikizler, Samuel ile Aram, onları ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. İkisinin de omuzlarına kadar inen koyu kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve dostane gülümsemeleri vardı. İkisinin arasında ayırt edici bir özellik bulmaya çalıştım ama sadece geçici bir tane bulabildim, Aram’ın elinin üzerinde bir çizik vardı. Ardından Jase’in Cazwin Amcası ve Dolise Teyze’siyle, ayrıca onların oğulları Bradach ve Trey’le tanıştım.

Son olarak Jase’in annesi Vairlyn -ki onunla cenaze töreninde bir kez göz göze gelmişim- öne çıkıp kendini tanıttı. Bu sabah yaptığı sıkı örgüleri açmıştı, sarı saçları şimdi geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, ona daha yumuşak bir hava katıyordu. Bu kalabalık ailenin annesi olmak için çok genç görünüyordu.

Bana masadaki sandalyeme kadar eşlik etti. Odadaki hava değişmiş ve mesafeli, dengeli ama kibar bir hal almıştı. Bugün Jase’e yardım etmişim ama benimle ilgili ne düşüneceklerinden hâlâ tam olarak emin değillerdi. Dost muydum düşman mı?

“Odan rahat mı? diye sordu Vairlyn, sohbet başlatmaya çalışarak.

"Evet. Hem de çok. Teşekkür ederim."

"Eminim yeniden bir yatakta yatmak hoşuna gitmiştir," dedi Jalaine.

"Evet, tabii ki gitti." Özellikle de Jase'in küçük mağarası.

Lydia dizlerinin üzerinde doğrularak masaya eğilip hafifçe, diğerlerinin duyamayacağını düşünerek, "İkiniz öpüştünüz mü?" diye sordu.

"Lydia," diye uyardı Vairlyn.

Lydia'nın masum sorusu içimde acı veren anılar uyandırmıştı. *Hem de birçok kez, Lydia, demek istiyordum ona. Yüzlerce defa öpüştük ve her biri diğerinden daha iyiydi. Dudaklarının tadını hâlâ dudaklarımda alıyorum, nefesini kendi nefesimmiş gibi hissediyorum.* Belki de canımı asıl yakan bu sözleri asla söyleyemeyecek olmamdı. Yüzeyin altında gömülü kalması gereken, diğer bütün sözcükleri sıkıştırıp kendine yer açan daha çok sözcük vardı.

"Yaşına verin," dedi Vairlyn mahcup olarak. "Sürekli soru sorup dururlar."

Gülümsedim. "Ne güzel bir yaş. Bu yaşta soru sormak önemlidir."

Jalaine hâlâ cevap vermemi umuyormuş gibi bir beklenti içerisinde bana bakıyordu. Cevap vermedim.

"Jalaine'nin sevgilisi var," dedi Nash gururla.

"Hayır, sevgilim falan yok Nash." Jalaine'in diline hâkim olamayan küçük kardeşine sinirlendiğini görebiliyordum.

"Ama Fertig sana evlenme teklif etti," diye karşı çıktı Lydia.

"Henüz evet demedim," diye cevapladı Jalaine, dişlerini sıkarak.

"Henüz," diye mırıldandı Lydia alçak sesle.

Neyse ki tam o anda Dolise Teyze ilk öğünü getirdi ve hem benim hem de Jalaine'in minnettar olduğu bir dikkat dağınıklığı oluşturdu. Arkasından bir hizmetkâr iki büyük ekmek sepeti getirdi. Jase'in ailede yemekleri teyzesinin pişirdiğini söylediğini hatırladım. Masaya

geniş bir çorba kasesi yerleştirdi, Cazwin Amca da tabakları doldurup herkese servis etmeye başladı. Herkes gelmeden yemeye başlamamıza şaşırmıştım.

“Jase ve kardeşleri bize katılmayacak mı?” diye sordum.

“Jase biraz gecikeceğini söyledi,” diye cevapladı Aram. “O ve diğerlerinin önemli bir işi çıkmış.”

“Peki ya arkadaşlarım?” diye sordum. “Jase onları da burada ağırladığınızı söylemişti. Onlar geliyor mu?”

“Ben başka kimseyi görmedim,” dedi Nash.

“Ben de öyle,” diye katıldı Lydia.

Ballengerlar arasında hızlı, gergin bakışlar geçti.

“Sanırım yanlış anladın,” diye cevapladı Vairlyn. “Onları başka bir yere götürdük. Burada değiller.”

“Ama Jase’e sorduğunu söyleriz,” dedi Samuel. “Belki yarın onları buraya getirebilir.”

Tabii getirebilir.

İnce ayarlanmış bir makine gibi birlikte hareket ediyor, birbirlerinin düşüncelerini tamamlıyorlardı. Diğerlerine uymayan tek dişliler Lydia ile Nash’ti. Artık Wren’le Synove’nin özgür ve güvende olduğuna kanaat getirmiştim. Birdenbire iştahım açıldı.

Herkese servis yapıldıktan sonra Vairlyn tanrılara dua etti. Kutsal Salon’da yaptığımız fedakârlık anıtına benziyordu ama Ballengerlar bizim yaptığımız gibi fedakârlığın anısına tabaklarda kemik getirmiyordu.

Herkes Vairlyn’in son duasını tekrarlarlarken ben de kendi kendime “*Meunter ijotande*,” dedim sessizce.

“O da neydi?” diye sordu Priya, söylediğim ve yaptığım hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

“Vendalılara özgü bir teşekkür duası.”

“Anlamı nedir?” diye sordu Aram.

“Asla unutma. Yediğin yemeğin tabağa gelene kadar yaptığı fedakârlıklar anlamına geliyor.”

Samuel şüpheyle kaşını kaldırdı. “Fedakârlık mı?”

“İşçiler. Hayvanlar. Yemek de dahil bütün lütuflar ancak birinin ya da bir şeyin bedel ödemesiyle mümkün olur.”

“Venda dilini biliyor musun?” diye sordu Nash. “Bana öğretir misin?”

Vairlyne baktım. Başını sallayarak onayladı.

“*Le'en çokabrez. Kez lo mati,*” dedim yavaşça, tekrar etmesini bekleyerek.

Diline yabancı gelen kelimeleri tekrar etmekte zorlandı ama sonunda bitirdiğinde başarıyla gülümsedi. “Az önce ne dedim?”

“Acıktım. Hadi yiyelim.”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Cazwin Amca, ardından yemeye başladı.

Herkes yemeğine gömüldü, Lydia ve Nash de söylediğim sözcükleri tekrar ederken kendi aralarında kıkırdayıp yemeklerini höpürdete höpürdete yediler.

“Zeki birisin,” dedi Vairlyn birden.

Kaşığımı indirip ona baktım, iltifat mı ediyor yoksa suçlama mı yapıyor emin değildim.

“Jase anlattı,” diye ekledi. “Vahşi doğada epey becerikliymişsin.”

“Kendisi de öyleydi,” diye cevapladım. “Birlikte çalışıp elimizden geleni yaptık.”

Jalaine gülümsedi. “Eminim yapmışsınızdır.”

Göremedim ama Priya'nın masanın altından Jalaine'e tekme attığından emindim çünkü Jalaine koltuğunda zıpladı ve Priya'ya öfkeli bir bakış attı.

Yemek salonunun dışında gürültülü ayak sesleri duyuldu ve kapılar ardına kadar açıldı. Mason içeri geldi ve etrafa baktı. Önce beni

şöyle bir süzüp sonra da Vairlyn'e baktı. "Üzgünüm," dedi. "Bu akşam yemeğe gelemeyeceğiz."

Vairlyn herhangi bir açıklama beklemedi, sanki bunun olacağını önceden tahmin etmişti. "Tabaklarınızı fırına koyarız."

Mason dönerek bana baktı. "Jase seni görmek istiyor."

Gömleğinin kolundaki iki kırmızı izi fark ettim. Kan. Sıçrayan bir kan lekesiydi.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum. Gülüp geçmesini bekledim. Gülmedi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Sandalyemi geri çektim, olasılıklar zihnimde uçuşuyordu. İdama gidiyormuşum gibi herkes giderken beni izledi.

"Venda dilinde güle güle nasıl denir?" diye seslendi Lydia.

"*Vatresta*," diye cevapladım. "Eğer son vedaysa böyle denir."

"Peki bu bir son veda mı?"

Bilmiyordum. Ben cevap veremedim Mason beni yaka paça dışarı çıkardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

BENİM İÇİN BİR ŞEY ÇALMANI İSTİYORUM, KAZIMYRAH. Ben kendim de giderdim ama görüyorsun ya, seyahat edemiyorum. Üstelik biliyorum ki her ne kadar bu görevi kendim tamamlamak istesem de Venda'daki en becerikli hırsız sensin. Ama senden istediğim ganimet ne bir küp peynir ne de bir tas kemik çorbası. Bu gürültülü ve büyük bir şey. Çaldığın en büyük şey neydi?

İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyordu, ne de olsa sokaktaki fısıltılar susmuyordu. On gerçekten bunu çalmış mı? Olamaz, imkânsız. Neden yapsın ki? Ama yaptığım işte başarılı olmak istiyorsam, gizlilik esastı. Kraliçe eğer ya da ne kısmını duymak istemiyordu, o yalnızca nasıl ile ilgileniyordu. Tekrar yapabilir miydim? Büyük, gürültülü ve çok tehlikeli ganimeti nasıl aldığımı hatırlamaya çalıştım. Sahip olduğumu sandığımdan daha fazla sabır göstermem, aylarca aç kalmam, saklamam ve zula yapmam, başka bir sürü ufak tefek eşya çalarak insanların gözüne girmem gerekmişti. Bunu zorlu bir oyun olarak görmüştüm. Ama altında başka bir neden yatıyordu.

Previzili arabacı *jehendra* sokaklarına geldiğinde getirdiği kaplanla büyük bir kalabalığın dikkatini çekmişti. Kimse daha önce kaplan görmemişti, hatta ne olduğunu bile bilmiyordu ama onun efsanelerdeki yaratıklardan olduğu kesindi. Birden ileri atılıp kükrediğinde kaplanın gök gürültüsü gibi çıkan sesi dişlerimi titretti. Üç adamın arkaya düşüp altlarını ıslattığını gördüm. Kaplan, yük arabasının arkasından atlayıp kaçmasını engellemek için çelikten yapılmış kalın bir tasma ve zincirlerle bağlanmıştı. Ayrıca daha da yakından bakınca görkemli, çizgili postunun kaburga kemiklerine yapıştığını fark etmiştim. Previzili arabacı şaşırtıcı şekilde hiç korkmuyordu. Bağırarak bir emir verdi, sonra da gülerek yere oturan hayvanın kulağının arkasını okşadı.

Kasap bir adım öne çıkmıştı, olsa olsa kemik çorbası olabilecek bu hayvanı görünce bile ağzı sulanmıştı. Sakalını sıvazladı, gözleri ilgiyle parlıyordu. Dudakları sürekli yalanmaktan dolayı parlıyordu. Previzili arabacıya hayvanı tekrar feryat ettirmesini söyledi. *Kükreme*. Katıksız bir korku, devasa beyaz dişler. Kasabın ağzını sulandıran işte tam olarak buydu ve bu beni hiç şaşırtmamıştı. Tam o anda kaplanı çalmaya karar verdim.

Neden Kazi? İşine yaramayacak bir şeyi neden çalasın?

Kraliçeye verebileceğim tek bir sebebi vardı.

Hayvanı özgür bırakmak istiyordum. Eninde sonunda öleceğini biliyordum. Kasap da buna göz yumacaktı, günden güne. Çünkü kasabın dükkanında asılan değerli etler böyle bir hayvanı beslemeye yetmezdi ve o, ne bir hayvan için geçim kaynağından fedakârlık eder ne de kaplanın günbegün dışarı çıkan kaburgalarını, çukura dönen yanaklarını ve sarkık etlerini görmeyi umursardı. Her gün karşılaştığı insan müşterilerinde zaten aynısını görüyordu ve onların ıstırabından hiç etkilenmiyordu. Kaplanın ölümünden büyük kâr sağlayacak, sert etinin sihirli olduğunu söyleyip iki katına satacak, devasa dişlerini çenesinden söküp diğer tüccarlarla takas yapacak ve çizgili derisini

chievdarlara, pençeli patilerini ise Büyük Nehir'in ötesindeki ülkelerden egzotik ganimetleri toplamayı seven devlet adamlarına satacaktı. Kaplan son kez kükrediğinde ölümü onun için bir hediye olacak, kasaba daha da fazla ödül getirecekti. Kasap, kaplan için Previzili arabacıya yüklü miktarda para ödemişti ama birkaç aya kalmadan yaptığı yatırımın karşılığının üç katını alacağını biliyordu, bu esnada da etrafa saldıgı korkunun keyfini çıkaracak ve dükkanını istenmeyen kişilerden korumanın da başka bir yolunu bulmuş olacaktı.

Kasabın etrafa salmaktan hoşlandığı korkuyu dört sene önce tecrübe etmişim. Annem gideli sadece birkaç gün olmuştu. Kendimi onsuz kaybolmuş gibi hissediyordum, açlıktan gözlerim seğirmeye başlamıştı. Sendeleyerek derisi yüzülmüş kuzuların çengellerden asıldığı, etrafta vızıldayan sineklerin pürüzsüz etlerin tadına baktığı dükkanına girmiştim. Kafesteki güvercinler birbirlerinin kel kafalarını gagalıyor, esrarengiz sedef rengi etler yılanmanın belirtilerini gösteriyordu. Durup her yere baktım, buradaki hazinelere nasıl sahip olabileceğimi hayal ediyordum ama hemen sonra yüzüme sert bir tokat indi. Kanayan yanağıma dokunmaya bile vakit bulamadan adam aynı darbeyi bacaklarıma indirdi. Ardından onun şaşkınlığını izleyerek güldüğünü gördüm. Söğüt ağacından yapılmış kırbacını kaldırıp bir kez daha vurdu, ağacın ince yeşil dalları kaşımı kesti. Koştum ama arkamdan bana bağırdı ve oradan uzak durmamı söyledi. Etlere üşüşen sinekleri bile beş parasız lağım farelerine tercih ederdi.

Ama ganimet birdenbire dönüp seni kolayca öldürebilirdi. Hayatını riske atmaya değer miydi?

İşte o zaman kraliçe düşünceli bir şekilde bana baktı. Onun yetenekli olduğunu biliyordum ama zihin okuyabildiğini sanmıyordum. Öyle olsaydı bile, gözlerimdeki cevabı görebiliyordu. *Evet, buna değdi.* Kaçırdığım her öğüne değdi. Bu sayede kazandığım yeni, derin sabıra değdi. Karşılığını ödemem gereken her iyiliğe değdi.

Ama ona anlatmadığım dahası da vardı. Bir pençe gibi kalbimi sıkıştıran başka bir neden. Kaplanın gözleri. Gözlerinin güzelliği. Parıltısı. O kehribar parıltı beni o kadar etkisi altına almıştı ki nefes alamaz hale gelmiştim. O cüretkâr kükremenin altında gizlenen çaresizliği görebiliyordum. *Şşt, Kazi, sakın kıpırdama.*

O anın etkisiyle kendimi kaplanı zincirli asma bir köprüden geçip korkusuzca, gösterişli bir şekilde ve hiç rahatsız edilmeden kükreyebileceği bir ormana bırakırken gördüm. En azından onun adına kurduğum hayal buydu, kendine gelmesini ve özgür olmasını istiyordum.

Senden çalmanı istediğim hayvan çok daha tehlikeli, Kazımyrah. Aynı o zaman yaptığın gibi dikkatli ve kurnaz olmalısın, hepsinden de önemlisi, elinden gelen bütün sabrı göstermelisin. Ne kendi hayatını ne de yanındakilerin hayatını riske atma. Canavar dönüp seni öldürebilir.

Kurnaz. Dikkatli.

Sabırlı.

Ben hep sabırlı olmuşum. Basit bir turp ya da koyun kemiği çalarken bile fırsat kollamak zorundaydım. Bir saat sürebilirdi ya da daha fazla. Karşıma bir fırsat çıkmazsa da fırsat yaratmak için daha çok sabretmek, tüccarların dikkatini dağıtmak için hokkabazlık yapmayı öğrenmek ya da zihinlerini başka yöne çekip gardlarını indirmelerini sağlamak için karmaşık bilmeceler sormak zorunda kalmıştım. Düğme hırsızlığı için bile bir hafta boyunca plan yapıp sabretmem gerekmişti. Kaplan içinse bir aydan uzun bir süre boyunca sınırlarımı zorlamış, kaplanın planımı uygulayacak kadar uzun süre yaşayıp yaşamayacağını merak edip durmuşum. Acele etmek istiyordum ama sonra kendimi geri çekiyordum. Sabrım yavaş yavaş incelerek tükeniyor, eski bir kemik gibi aşınıyordu. Hiçbir şeyin daha zor olacağını sanmıyordum.

Ama bir haini çalmanın öngöremediğim bazı zorlukları vardı, bu

zorluklardan biri de Jase Ballenger'dı. Şimdiyse başka bir şey daha ters gitmişti, sadece bir zorluktan daha kötüsüydü. Mason'un kararlı ayak seslerinde ve aramızdaki uzun sessizlikte duyuyordum. Havada kan ve öfkenin uğursuz tadını alıyordum. Vanda'dayken işlerin ters gittiğini hissedince geri adım atabilir, sessizce oradan uzaklaşıp kalabalığın içinde gözden kaybolabilirdim. Başka bir hedefe odaklanırdım. Burada ise bunu yapamazdım.

Sabret, Kazi. Sabret. Her zaman çekecek bir yol vardır.

Kendime söylediğim bir yalandı.

Şimdilik bu yalana inanıyordum ve önemli olan tek şey buydu.

Mason'ın gömleğinin kolundaki kan lekesine baktım. Hepsini birden meşgul edecek nasıl bir iş çıkmıştı? Wren ve Synové'yi bulmuşlar mıydı? Yoksa o kan...

"Neden Jase gelip beni almadı?" diye sordum.

Mason sırıttı. "Çok mu kötü bir yol arkadaşım? Duyduğun dedikodulara sakın inanma."

"Dedikodulara her zaman inanırım."

"Sakin ol. Endişelenecek bir şey yok."

Biri böyle söylediğinde endişelenmeye başlasam iyi olurdu. "Sadece merak ediyorum da..."

"Jase'in gidip temizlenmesi gerekti."

Temizlenmesi mi? Daha birkaç saat önce tertemizdi. "Hallettiğiniz iş çok ama çok kirli olmalı."

"Öyleydi."

Ondan daha fazla bilgi edinemeyecektim. Mason iç halkayı, yani aileyi oluşturan birçok önemli kilit taşından biriydi ve hiçbir güç halkanadan olmayan biri için onun ağzını açmasını sağlayamazdı. Bunu anlıyor ve saygı duyuyordum çünkü tek bir taşın düşmesi bile köprü'nün yıkılmasına sebep olurdu ama ne yazık ki onun sadakati benim işime yaramıyordu.

Uzun bir koridorun sonuna gelmiştik. Tiago ile Drake kapıların iki yanında duruyordu.

“İçerideler,” dedi Drake. “Bekliyorlar.”

Kim? Dilime tuzlu bir tat geldi. *Sabret, Kazi. Kaplanı daha almadın.* Sabır, başarı ve başarısızlığı ayıran o ince çizgiydi.

Mason kapıyı açtı ve içeri girdik.

Ufak bir odaydı, pencere yoktu. Duvarlarda koyu renkli panolar vardı ama kenarda duran bir şamdandan yumuşak, altın rengi bir ışık yayılıyordu. Jase bir koltuğa yayılmış, çizmelerini uzun masanın sonuna koymuştu. Gunner’la Titus da onun iki yanında oturuyordu. Gunner dağınık kağıtları inceliyor ve bir tanesine bir şeyler yazıyordu.

Jase odadan içeri girdiğimde ayağa fırladı. Gömleğini değiştirmişti. Bana dik dik baktı. Bir zamanlar sıcaklığıyla beni içine çeken kahverengi gözleri şimdi soğuk ve mesafeliydi. Havada tadını aldığım öfke ve kanı hayal etmemiştim.

“Merhaba Kazi,” dedi resmi bir şekilde.

Göğüs kemiğime yumruk gibi bir acı saplandı. Bu odada ölüm vardı, vahşi ve güçlü bir ölüm. Nefes alamıyordum. Resmiyete daha fazla dayanamayıp doğrudan, “Kimi öldürdünüz?” diye sordum.

“Kim demiş...”

“Wren ve Synove’yi görmek istiyorum! *Hemen!*”

Jase yanıma gelip dirseğimi tuttu ve beni oturtmaya çalıştı. “Otur sana. Arkadaşların iyi durumda ama onları buraya getiremiyoruz...”

Kolumu çekip ondan kurtuldum. “Onlar aslında elinizde değil. Öyle değil mi?” diye sordum, haklı olduğumu umarak. En azından bu gerçeği bana itiraf edeceğini umuyordum. “Bu yüzden onları görmeme izin vermiyorsun.”

Gunner ayağa kalkarak yerde duran deri çantanın içinden bir

şeyler çıkardı. Masaya iki eşya fırlattı. Wren'in *ziethe* hançeri gürültülü bir tangirtıyla cilalı ahşap masanın üzerine yuvarlandı. Synové'nin deri okçu eldiveni sıcak yağ gibi pürüzsüz bir şekilde kayarak önüne geldi.

Gunner homurdandı. "Kanıt görmek istersin diye düşündüm."

Titrek bir nefes aldım, varsın rahatlamadan değil korkudan olduğunu düşünmelerini istiyordum. Yüzümdeki sıkkın ifadeyi korudum ama içten içe rahatlamıştım. Artık Wren'le Synové'nin ellerinde olmadığına dair içimde hiçbir şüphe kalmamıştı. Wren'in hançerlerinin her birinin kabzasının derisi farklı bir renkle boyalıydı. Kırmızı olan- sa sarıp sarmalayıp heybesinin derinliklerine gömdüğü yedek olandı. Mavi ve mor *ziethe* hançerlerini kullanmayı tercih ederdi ve onları belinde taşırdı. Synové'nin monogramlı okçu eldiveni kraliçeden bir hediye idi, henüz giymediği yedek bir çiftti. Giymeye kıyamıyordu. Derisi hâlâ pürüzsüz ve lekesizdi. Gunner eline sadece heybelerini geçirmişti, şehre indiğimizde gördüğümüz binadaki yargıçtan almış olabilirdi. Eğer Wren ve Synové gerçekten ellerinde olsaydı, eşyalarını ayrıntılı bir şekilde karıştırmaları gerekmezdi. İlk gördükleri eşyaları yanlarına alabilirlerdi.

"Bu, hayatta oldukları anlamına gelmez. Mason'un gömleğindeki kan lekesini gördüm," dedim, oyunu sürdürerek.

Titus başını salladı. "Bu kızı ikna etmek çok zor, Jase. Onunla bunca zamanı nasıl geçirdin bilmiyorum." Önümdeki masaya gevşekçe paketlenmiş bir paket fırlattı.

Kutunun sarılı olduğu kâğıdı sıyırdığımda midem ağzıma geldi.

"Bu sana arkadaşlarının kulakları gibi mi gözüktü?" diye sordu Titus.

"Hayır," dedim sessizce.

"Kaldır şunları, Titus," diye tersledi Jase.

Titus kulakları tekrar kan kaplı kâğıda sararak kenara koydu. Kesilmiş insan kulağının ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım.

“Cehennem Ağzında sorunlar sürüyor,” dedi Jase. “Yardıma ihtiyacımız var.”

Bakışlarımı indirip Jase’in ayakkabısının ucundan silmeyi unuttuğu lekeye baktım. Nereye baktığımı görüp dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak kolumu tuttu ve beni masaya oturttu. Her biri masada yerini aldı. Ciddi bir ifadeyle bana olanları anlattılar. Şehirde daha fazla köle avcısına rastlamışlardı. Jase’in gözlerinde gördüğüm ve şimdi de sesinde duyduğum soğuk ifadenin nedeni buydu, bu yağmacılardan tam anlamıyla nefret ediyordu. Bu sonuna kadar katıldığım bir nefretti ve ikimiz için de henüz yeni bir yaraydı.

Araya girmeden onları dinledim, “benim yardımımın” nerede devreye gireceğini hâlâ merak ediyordum. Ballenger ailesinin zayıf düştüğü bir anda onları yerinden etmek için komplo kuran birileri tarafından saldırıya uğramışlardı. Jase şehrin etrafındaki savunmaları arttırıp korunma mekanizmalarını güçlendirdiklerini söyledi. Bu kısa vadede işe yarayabilirdi ama güçlü bir hükümdarın onları ziyaret edip Ballengerların otoritesini tanıması sinirleri yatıştırır, hükmetme haklarını destekler ve bu saldırıları planlayan her kimse onun geri çekilmesini sağlayabilirdi. İki ya da daha fazla loncanın birlik olabileceğinden şüpheleniyorlardı.

Sandalyede arkama yaslandım, bunun nereye gideceğini anlamıştım. Daha çok köle tacirinin ortaya çıkması Gunner’ın fevri yanını ortaya çıkarıp isyan etmesine sebep olmuştu.

“O halde Eislandia Kralı’nı buraya çağırın,” dedim. “Ne de olsa Cehennem Ağzı üzerinde yargı yetkisine sahip.”

Bunun üzerine hepsi güldü ama kahkahalarında neşeden eser yoktu. Griz’in kraldan bahsedince gözlerini devirdiğini hatırladım. Anlaşılan Ballenger kardeşler de kral hakkında benzer şeyler düşünüyordu.

Mason sandalyesini geri iterek masadan uzaklaştı. “Krala kral demeye bin şahit ister.”

“Herif bir şakadan ibaret,” diye ekledi Titus.

Gunner’ın yüzünde benzer şekilde küçümseyici bir ifade vardı. “Yüzde iki vergisini almak dışında, Cehennem Ağzı’nı Cam Lan-teux’daki bir bataklıktan bile ayırt edemez. En son buraya geldiğinde çiftliğine damızlık hayvan almaya gelmişti, sonra da gitti.”

Mason alaycı bir şekilde gülümsedi. “Seçtiği damızlıklar da damızlık olsa iyi. Çiftçi olmayı bile beceremiyor ki.”

“Dediğim gibi,” diye tekrarladı Jase. “Otoritemizi tanıması için güçlü bir hükümdara ihtiyacımız var. Bizim...”

“O gelmeyecek,” dedim sertçe, daha fazla ileri gitmeden sözünü kestim.

Gunner ileri doğru eğildi. “Eğer ondan Tor Kalesi’ne gelmesini rica eden bir mektup yazarsan gelir. Hatta, mektubu biz çoktan yazdık bile. Tek yapman gereken kendi elinle yazıp imzalamak.” Önüne boş bir kâğıt koydu.

Gunner’ı görmezden gelip Jase’e döndüm. “Zaten geleceğine inanıyorlar,” dedim. “Bu yetmez mi? Eminim o gelmeyince Gunner birkaç saçma bahane daha uydurabilir.” Gunner’ın dudağı ince bir çizgi halini aldı, gözleri öfkeyle yuvalarından fırlamıştı.

“Senin için hiçbir bedeli olmayacak.” Jase’in sesi biraz olsun yumuşamıştı. Bakışları benimkileri delip geçiyor, sanki bana ulaşmanın bir yolunu arıyordu. Zor bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Buna rağmen, yapabileceği diğer bütün şeyler arasında, onun için önemli olan buydu. Ailesi için önemliydi. Neden? “Basit bir mektuptan ne zarar gelir ki?” diye ekledi.

Zarar gelmezdi tabii, üstelik bazı açılardan onları anlıyordum. Köle avcılarından ben de nefret ediyordum ama bu Gunner’ın yalanını gerçeğe dönüştürmekten fazlasıydı. Köle avcılarından ve Cehennem Ağzı’na yapılan saldırılardan daha fazlası. Daha derine iniyordu. Ballenger ailesinin zayıflığı ortaya çıkmıştı. İplikler kopmuş, dikiş

sökülmüş ve devasa gururları açığa çıkmıştı. İlk krallık olduklarına gönülden inanıyorlardı ve bunun tanınmasını istiyorlardı.

Yazdıkları mektubu kendime doğru çekip yavaşça okudum. Küstahlıkları karşısında başımı sallamadan edemedim. “Bu işler böyle yürümüyor.”

Titus parmaklarıyla sabırsızca masaya vurdu. “Burada böyle yürüyor.”

“Bana daha çok üstü kapalı bir tehdit gibi geldi.”

“Çünkü öyle okumayı seçtin,” dedi Jase.

“Mektubu alması haftalar sürebilir ve sonra da...”

“Valsprey kuşlarımız var.”

Duraksadım, bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyordum. Bu hızlı kuşların anavatanı Dalbreck’ti. Özel eğitmenler tarafından yetiştirilirdi ve son birkaç yılda sadece kendi aralarında hızlı bir iletişim yolu olarak kullanılmak üzere diğer krallıklara hediye edilmişlerdi.

“Arenadaki tüccarların ürün yelpazesi şaşırtıcı şekilde geniştir,” diye açıkladı Jase.

Çalıntı mallar. Hiç şaşırmamıştım. Valsprey kuşları yalnızca belli şehirler arasında uçmak için eğitilirdi. Cehennem Ağzı ise bunlardan biri değildi. Kraliçe’nin başka bir Valsprey ile göndereceği cevap Parsussa gidecek ama ancak birkaç gün sonra bir ulak tarafından buraya iletilecekti.

Kafalarında her şey hazır. Neredeyse her şey.

Neredeyse kısmı ise epey büyüktü.

Kraliçe gelmeyecekti. Onlara istedikleri meşruluğu asla vermeyecekti çünkü onlar birer hırsızdı. Eislandia Kralı en azından bu kadarını söylemişti: Ballenger ailesi vatandaşlardan topladıkları vergilerin yarısını kendi ceplerine atıyor ve geri kalanını gönderiyordu. Cehennem Ağzı’ndaki her şeyden kesinti yapmaya cüret etmişlerdi,

kralın cebinden bile. Vandalıların soluduğu havadan bile. Kral, Griz'e ailenin kuzey bölgesinde mutlak güç sahibi olduğunu ve onları nasıl kontrol edeceğini bilmediğini söylemişti. Onların hükmetme hakkını tanımak hükümdarın aklındaki son şeydi. Ama mektubu gönderirsem arazide haini aramak, Wren'le Synove'yi bulmak, Natiya ve diğerleriyle iletişime geçmek, tutsağımızla birlikte yola koyulmak ve her şeyden önemlisi bu esnada başka bir soruma da cevap bulmak için birkaç hafta kazanabilirdim. Bu durum kraliçenin de işine gelirdi. *Bir dilek tut, Kazi.* Anlaşılan benim dileklerim gerçekleşiyordu.

Kardeşler endişeyle beni süzüyor, beni bekliyordu. Birkaç dakikalığına zaferi tatmalarını istedim. Bu duygunun pençelerini güzelce en derine geçirmesine izin verecek, sonra da ellerinden çekip alacaktım.

Parşömen kağıdına uzanıp mektubu geçirmeye başladım. "Birkaç kelimeyi değiştirip Wren ve Synove'den bahsetmezsem, kraliçe bu mektubu benim yazmadığımı anlar."

"Sadece ufak değişiklikler," dedi Gunner.

Hokkabazlık yaparak kandırdığım tüccarlar gibi tepemde dola-
nıyor, yazdığım her harfi izliyorlardı. Heyecanları giderek artmıştı.

Sayın Majeste, Venda Kraliçesi,

Araştırmalarımızın iyi gittiğini rapor etmek isterim ancak şaşırtıcı bazı keşifler de yaptık. Ballenger Hanedanı geniş ve ustaca yönetilen bir hanedan ki bu gerçekten hayret verici çünkü burası hükmetmesi kolay bir dünya değil.

Vatandaşlara dışarıdan gelebilecek birçok tehdit var ama Ballenger ailesi bu konuda tecrübeli ve herhangi bir krallık kurulmadan çok daha önce, sayısız yüzyıllardır bu topraklarda yaşayan insanları koruyorlar. Yöntemleri bizimkine benzemiyor olabilir ama bu vahşi ve baltı girmemiş bölgede gerekeni yapıyorlar. Ayrıca Cehennem Ağzı sakinleri, yol gösterdikleri ve koruma sağladıkları için onlara minnettar.

Ballenger ailesinin emeklerini ve bu bölgeye hükmetme haklarını tanımak

için buraya bir ziyaret gerçekleştirmenizi önemle rica ediyoruz. Tor Kalesi'ne yerleştik, halihazırda ailenin misafirperverliğinden yararlanıyoruz ve siz teşrif edene dek Wren, Synové ve ben burada konaklayacağız. Birçok bilgi edini...

Kalemi masaya koydum.

"Neden durdun?" diye sordu Jase.

Sanki aklıma bir şeyler gelmiş gibi tırnağımı ısırdım. "Mektubu bitirip imzalamadan önce, ufak bir şartım var."

Jase'in göğsü havaya kalktı ve derin bir nefes aldı. Hiç de ufak olmayacağını biliyordu. "Neymiş bu şart?"

"Şart falan yok," diye araya girdi Titus.

Gunner'ın gözleri yuvalarından fırladı. "O bize şantaj mı yapıyor?"

Mason duyduklarına inanamayarak ofladı. "Sanırım tam olarak öyle."

"Öyle bir şey yok, siz o şekilde okumayı seçtiniz," dedim ve onlara gülümsedim. "Bense buna sunduğum hizmetin karşılığını almak diyorum. Aslında basit bir ticari anlaşma. Siz Ballengerlar bunu anlıyorsunuz, öyle değil mi?"

Jase düz bir sesle sadede gelerek konuştu. "Ne istiyorsun?"

"Onarım," diye cevapladım. "Venda köyünden çalınan tüm eşyaların faiziyle birlikte yerine konulmasını ve yok edilen binaların, ahırların ve çitlerin yeniden inşa edilmesini istiyorum."

Anında bir öfke patlaması yaşandı. Her kafadan kızgın bir itiraz yükseldi. Jase zıplayarak ayağa kalktı. "Sen aklını mı kaçırdın? Mesajı almadın mı? Onların gitmesini istiyoruz zaten."

"Burada olmak onların hakkı. Venda bu köylerin kurulması için büyük bir çaba ve sermaye harcadı. Üstelik Eislandia Kralı bölgeyi bizzat onayladı."

Jase homurdandı. "Cehennem Ağzı'nı kendi şom ağzından ayırt edemeyen kral mı?"

Omuz silktim. "Onarım yoksa mektup da yok."

"Olmaz!" Jase bağırmaya başlamıştı. Odanın içinde volta atıyor, ellerini sallıyor, havayı yumrukluyor, ailesinin hiçbir şeyi yakıp yıkmadığını ve Vendahlılara yardım etmenin, şehrin kapısına gelen geçen herkesi davet eden bir tabela asmakla aynı şey olacağını söyleyip duruyordu. Bütün itirazlarının devamı diğerleri tarafından getiriliyor ve tasdik ediliyordu. Bir çakal sürüsü gibi birbirlerinden besleniyorlardı. "Sorunlarımızın yarısı onlar yüzünden var zaten! Sadece bir tanesinin bölgemize girmesine izin verirsek herkes zayıf olduğumuzu düşünüp üzerimize çullanacak!"

İç çektim. "Toplamda yedi aile var. Yirmi beş kişi. Üstelik o araziyi kullanmıyorsunuz bile. Ballenger hanedanı o kadar küçük mü de, siz bir avuç dolusu aileyi büyük bir tehdit olarak görüyorsunuz? Bunun yerine onları bir kazanç olarak göremez misiniz? Hanedanlığınızı genişletmenin bir yolu olarak yani."

Onlarla anlamadıkları bir dilden konuşuyormuşum gibi yüzüme baktılar.

Sandalyede geri yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim şartlarım bunlar."

Aralarında öfkeli bakışmalar geçti ama tek kelime bile etmediler. Hayal kırıklıklarının üst üste bindiğini, çenelerinin sertçe gerildiğini, burun deliklerinin genişlediğini ve göğüslerinin öfkeli bir dargınlıkla inip kalktığını gördüm. Sessizlik uzadı da uzadı.

"Onları taşıyız," dedi Jase en sonunda. "Köylerini başka bir yerde baştan inşa ederiz."

Kardeşlerinden hararetli homurdanmalar yükseldi. Anlaşılan diğerleri bu tavizi vermeye razı değildi.

"Ama adil ve eşit olmak zorunda," diye cevapladım. "Su, bereketli topraklar, bir de Cehennem Ağızı'na hâlâ bir gün uzaklıkta olmalı."

"Öyle olacak."

“Bir koşulum daha var.”

Gunner ellerini havaya fırlattı. “Boynunu sıkıversem olmaz mı?”

“Bu işi Ballenger ailesi yapmak zorunda,” dedim. “Özellikle de *Patrii*. Sen, Jase. Fiziksel olarak orada bulunup kişisel olarak köyün yeniden inşa edilmesine yardım etmelisin. Çok uzun sürmez. En fazla birkaç hafta. Zaten ellerinde pek bir şey yoktu. Ben kendi isteğimle burada kalıp işin bittiğinden emin olacağım. Ayrıca kapımdaki muhafızları alacaksınız. Bundan sonra mektubunuzun beceriksizce belirtmeye çalıştığı gibi gerçek bir misafir olacağım.”

Jase ellerini yumruk yaptı. Bana ölümcül bir bakış attı. “Mektubu imzala.”

“Yani anlaştık mı?”

Çenesini indirerek gönülsüzce onayladı.

Titus homurdandı.

Gunner dişlerinin arasından tısladı.

Mason başını iki yana salladı.

“İmzala şunu,” diye tekrarladı Jase ve mektubu tekrar önüne koydu.

Ona baktım. Ballenger gururundan büyük bir parça kopardığının farkındaydım ama Jase hakkında başka bir şey daha öğrenmiştim, en azından öğrendiğimi umuyordum. Geceleri bana hikâyeler anlattığında, şişen ayağıma dilek sırtığı bastırdığında görmüştüm bu yanını. Nash’i kucağına alıp gözyaşlarını sildiğinde görmüştüm.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Kalemi mürekkebe batırıp abartılı hareketlerle mektubu sonlandırdım.

Her şey yolunda. Hatta, höydeki bazı binaları yok eden talihsiz bir yangından sonra cömert Ballenger ailesi daha da verimli olan yepyeni bir arazide köyü yeniden inşa etmeyi kabul etti. Seyahatleriniz dolayısıyla meşgul olduğunuzu biliyorum ama umuyorum ki mektubum buraya gelişinizi hızlandırır. Lüt-

*fen iyi niyetimizin bir nişanesi olarak altın thannis getirin, kıbar ev sahiplerimiz
bu onuru hak ediyor. Yakında sizi görmeyi dört gözle bekliyoruz.*

Sadık hizmetkârınız

Aydınlıksisli Kazi

Jase mektubu alıp inceledi, anlaşılan yine bir ihanet arıyordu.
“Thannis nedir?” diye sordu.

“Avcıların aldığı ceketimde işli olan dikenli bir tür çalı. Venda'nın kalkanında da yer alır. Topraklarımızda yetişen vahşi bir bitki, onunla çok gurur duyarız. Gittiğimiz her misafirlikte geleneksel olarak hediye ederiz. Tabii, bu otun size yakışmayacağını düşünüyorsan başka.”

“Ceketinde gördüğümü hatırladım,” dedi Titus.

“İyi niyet hediyesi sorun olmaz,” diye araya girdi Gunner.

Jase başını salladı. “Biz de kraliçeye hoş bir hediye takdim edeceğiz.”

Mektubun imzalanmasıyla birlikte odama dönmeme izin verdiler. Drake ve Tiago bana kapıya kadar eşlik etti ama sonra gittiler, Jase ile yaptığım anlaşmaya uyuyorlardı. Odaya girdiğimde tuvalet masasının üzerinde bir tabak meyve duruyordu. Portakallar. Üç muhteşem portakal.

Mektubu imzalayacağımı önceden biliyor muydu? Bu onun teşekkür hediyesi miydi?

Portakallardan birini alıp tırnağımla derisinde bir çizik açtım, sonra da burnuma götürüp büyüğü kokusunu içime çektim.

Belki de yüzüğü ona verdiğim için bir teşekkürdü?

Hayır, diye düşündüm portakalları soyarken.

Jase yalnızca onları sevdiğimi hatırlamıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

JASE

İKİ PENCERENİN DE AÇIK OLMASINA RAĞMEN HAVA SICAK VE DURGUNDU, dünya nefes almayı bırakmıştı sanki. Sırtım ve çarşaf sıılsıklam olmuştu. Daha bu sabah çimenlerin üzerinde, yanımda bana sarılarak uyuyan Kazi'ye zincirle bağılı halde uyandığıma inanmak güçtü.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti, şimdiye yorgunluktan anında uykuya dalmış olmalıydım ama uyumak yerine dönüp duruyor, misafir odalarından birinde volta atıyordum. Oleez bana söylemeye çekinmişti. Nihayet Tor Kalesi'ne varmıştım ve kendi odama giremiyordum.

Kazi'yi kolayca başka bir odaya aldırabilirdim ama önümüzde daha başka mücadeleler de olacaktı ve bunun için savaşımaya değmezdi. Ayrıca tuhaftı ama onun odamda kalması fikri hoşuma gidiyordu. Neden olduğundan emin değildim. Bu oda daha büyük, daha rahattı. Misafirleri etkilemek için döşenmişti ve Kazi'nin şimdiye odamdaki her küçük eşyayı karıştırdığından emindim. Gördükleri üzerine ne düşünmüştü? Kitaplarıma bakıp ona anlattığım hikâyeleri

mi aramıştı? Kıyafetlerimi mi karışmıştı? Dolabın arkasına atıp unuttuğum eşyalara mı bakmıştı? Hatırladığım kadarıyla üç tane bıçak vardı. Yanında zaten bir tane taşıdığından şüpheleniyordum. Bunun için endişeli değildim. Bir daha banyo yapmış mıydı? Titus kulakları masaya fırlattığında yüzünde oluşan tiksinti ifadesini görmüştüm. O gittikten sonra da Titus'u yakasından tutup duvara fırlatmıştım. Ona, *Bunu bir daha asla yapma*, demiştim. *Kirli işler yapabiliriz ama bunu herkesin görmesi gerekmiyor.* Özellikle de Kazi'nin. Yüzündeki o ifadeyi, o korkuyu görmüştüm. Arkadaşlarına zarar verdiğimi sanmıştı. Onları öldürdüğümü. Gözlerinde gördüğüm dehşet, kör bir bıçak gibi beni kesmişti. Yüzümde, belki de hepimizin yüzlerinde gördüğümüz bir şey vardı. Gördüğünün ölüm olduğunu anlamıştı.

Gerçekte verdiğim zarar ise bana hiç de zor gelmemişti ve eğer gerekirse tekrar yapardım.

Foley bana neler olduğunu anlatmaya gelmişti.

Mason, Gunner ve Titus ile depoya girdiğimde Lothar'la Rancell'in onları dizlerinin üstüne oturttuğunu görmüştüm. Tiago ile Drake de yakınlarda bir yerde bekliyordu.

"Arabalarını ara sokaklardan birinde bulduk," dedi Rancell. "Tenteyi kaldırıp bakınca biracının oğlunu bağlayıp zincirlediklerini gördük. Diğer zincirler boştu. Yükün geri kalanını henüz almamışlardı."

Önümde duran üç adama doğru yaklaştım. İkiisi ağlayıp merhamet göstermem için yalvarmaya başladı. Üçüncüsü hiçbir şey söylemedi ama alnında terler birikmeye başlamıştı. Bunlar Kazi ile beni kaçıran gruptan daha pejmürde görünümlüydü. Üzerlerindeki yırtık pırtık giysilerden feci bir koku geliyordu ve tırnaklarının içi pislikle doluydu ama anlattıkları hikâyeye aynıydı. Biri onlara önden para ödemişti ama kim olduğunu bilmiyorlardı. Şişkin bir cüzdanla yanlarına gelen adam geniş kenarlı şapkasını yüzüne kadar çekmişti, saçının rengini bile görememişlerdi.

“Parayı hanginiz aldı?” diye sordum.

“O aldı,” dedi ağlayıp sızlayan iki adam.

Sessiz duran adama baktım. Durumun ciddiyetini anladığına dair gösterdiği tek belirti yüzündeki terlerdi. Ona beslediğim nefret birdenbire iki katına çıktı. Artık kişisel bir hal almıştı. Biracının oğlu daha on dört yaşındaydı.

“Elebaşı sen misin?”

Adam başını salladı.

“Bu işi daha önce de yaptın mı?”

“Burada değil. Başka yerlerde yaptım. İyi para getiriyor. Ama bana Cehennem Ağzı'nda yapmam gerektiğini söyledi ve...”

“Burası kimin şehri biliyor musun?” diye sordum.

Adam yutkundu, yüzüne birden hevesli bir ifade yerleşti. “Sana da pay veririm,” dedi. “Anlaşabiliriz. Yarıyı. Yarisını ister misin? Hiçbir şey yapmadan yarisını alırsın.”

“Kaçırdığın çocuğun başına ne gelecekti, biliyor musun?”

“Madene götürülecekti. Maden işçisi olarak çalışacaktı. Hepsi bu. İyi, zorlu bir iş.”

Bir madende ölümüne kazma sallamanın iyi bir yanı yoktu. Zincirlenip zorla bir at arabasının arkasına atılmanın da iyi bir yanı yoktu. Biracının oğlunun bir hayatı, bir geleceği olduğu adamın aklına bile gelmiyordu. Onu sadece kâr etmek için bir araç olarak görüyordu. Hançerimi çektim.

“Hepsi. Hepsi senin olsun,” diye yalvardı. “Paranın hepsi çantamda. Al gitsin.”

“Hepsini mi?” Bir adım öne çıkıp dizlerimin üzerine eğilerek onunla göz göze geldim. “Bu çok cazip bir teklif ama acelem var, o yüzden benim teklifim şu. Seni hak ettiğin gibi köpeklerle vermek yerine hızlıca öldüreceğim.” Hançerimle boğazını kesene kadar söylediklerimi anladığından bile emin değildim. Kanı gömleğime ve yüzüme sıçradı, hançerimi ondan çıkarana kadar çoktan ölmüştü.

Ayağa kalkıp dikkatimi diğer ikisine verdim. Ağlayıp inlemeye başladılar, dizlerinin üzerinde geri geri gitmeye çalıştılar ama Mason ve Titus arkalarında durup bir yere gitmelerine engel oldu.

“Bu ikisini halletmemi ister misiniz?” diye sordu Tiago.

Onlara doğru yürüdüm ve karar vermeye çalışıyormuş gibi durdum. “Belki de gerek yoktur,” dedim. “Belki elçi olarak daha çok işimize yararlar. Siz ikiniz ölmek mi istersiniz, yoksa hayatta kalıp haberi iletmek mi?”

“Haber!” dedi ikisi birden. “Lütfen, ne olursa! Biz iletiriz.”

Mason ile Titus’a işaret verdim. İkisi de önündeki adamın saçını tutup kafasını arkaya yatırdı ve ne olduğunu anlamadan ikisinin de birer kulağını kesip eline verdi. Adamların çığlıkları depoda yankılandı ama çenelerini kapamamı söylediğimde kapadılar. Başlarına gelebileceklerin en kötüsüne zaten şahit olmuşlardı.

“Şimdi oldu. İletmenizi istediğim haber şu. Hangi delikten çıktysanız oraya dönüyorsunuz ve herkesin kulaklarınızı gördüğünden emin oluyorsunuz. Cehennem Ağız’ında bela arayanların başına bunlarını geleceğini ve kimsenin vereceği paranın buna değmeyeceğini anlatıyorsunuz. Bu şehrin sakinlerine dokunmak size yasak. Eğer herhangi birinizi bir daha buralarda görürsem, su içmek için gelmiş olsanız bile kulaklarınızdan çok daha değerli bir yerinizi kesip koparacağız. Sözüm güvenilirdir. Buna emin olabilirsiniz. Anlaşıldı mı?”

İkisi de başını salladı.

“İyi. O halde burada işimiz bitti.”

Lothar ile Rancelle baktım. “Şunların kulaklarını sargı beziyle sarın. Haberimizi iletmeden önce kanamadan ölmelerini istemiyorum.”

Ana eve dönerken Gunner bütün ailenin ısrar ettiği başka bir haberi daha gönderme vakti geldiğini söyledi ve bu sefer kabul ettim. Kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Ya da öyle sanıyordum.

Babama verdiğim sözü yerine getirmek için Vendalıların köyünü

yeniden inşa etmeyi kabul ettiğime hâlâ inanamıyordum. Eğer tanrılar ona bu haberi taşısaydı mezarının duvarlarını yumruklayıp dışarı çıkarılmak ve başka birini *Patrei* yapmak için ısrar ederdi.

Yataktan kalkıp pencereye gittim. Hava karanlıktı, aşağıdaki bahçe sessizdi. Kapı kulesindeki loş, mavimsi ışık birilerinin uyanık olduğunun tek göstergesiydi. Ama sonra karanlığın içinde hareket eden bir gölge gördüm. Ya da gördüğümü sandım. Geldiği gibi gitti. Belki de bekçi köpeklerinden biriydi. Havlamalar duyuldu ama sonra tekrar sustu. Evet, bu köpeklerin sesiydi.

Pencereden uzaklaştım ve odada volta atıp Kazi'nin de benim gibi uykusuz kalıp kalmadığını merak ettim. Odasına girdiğimde yüzünde oluşan ifadeyi hatırlıyordum, önce yumuşaktı, beni gördüğüne sevinmişti ama sonra ciddi bir hal almıştı.

Ne istiyorsun, Jase?

Ne istediğimi biliyordum.

O da biliyordu.

Kapıyı çalıp çalmamak arasında karar vermeye çalışırken elim havada bekledim. Geç olmuştu. Gecenin bir yarısıydı. Eğer uyuyorsa onu uyandırmış olacaktım.

O da uyanık. İmkânsız olduğunu biliyordum, yine de öyleymiş gibi hissediyordum. Gözlerini açmış duvarlara baktığını, perdeleri örttüğünü ve sonra yine açtığını, tetikte beklediğini, bir türlü dinlemediğini çünkü uykuya dalmak için bir hikâye dinlemeye ya da bir bilmece sormaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. İçeri girmek isteyerek elimi kapıya koydum ama girmemem gerektiğini biliyordum.

Aramızda ne var, Kazi?

Ne hissediyorsun?

İlk önce sorduğumda bana cevap vermedi. Ya da verememişti. Belki de bilmemem en iyisiydi. Sonuçta bağlılığının nerede olduğu kesindi.

Benim bağlılığım da öyle.

Kapıdan uzaklaşıp odama geri döndüm.

Tapınağın yarım kubbeli tavanından asılan kırmızı cam kürele-
rin içinde mumlar yanıyordu, havada ağır bir kehribar kokusu vardı.
Buradaki tek kişi bendim. Rahipler, rahip evinde uyuyordu. Adağımı
sabah görecektlerdi. Hançerimi çıkarıp başparmağımın ucunu kes-
tim, biraz sıkarak kanımı aşağıdaki altın sikke ile dolu sunağa akıt-
tım. *Şehirdeki her çocuk için birer sikke. Bu yalnızca senin ve tanrılarının
arasında, Jase. Rahiplerin bir ilgisi yok. Başka kimsenin yok. Onları
kanınla koruyacağına dair verdiğin söz bu, tıpkı Mirasları kurtarmak
için kanını döken Aaron gibi. Altın insanları memnun eder ama kan
tanrılara hizmet eder çünkü eninde sonunda verebileceğin tek şey kendi
hayatındır.*

Sessiz tapınakta duyulan tek ses, üzerlerine damlayan kanla yere
düşen sikkelerin şingirtisiydi. Babamın çaresizce söylediği son sözler
onun da kendi babasından duyduğu, bütün *Patrei*'lerin işittiği sözler-
di. Bu sözleri tarih kitaplarında okumuş ve küçük yaşta kopyalarını
çıkarmayı öğrenmişim.

Mum ışığı parmağımdaki altın yüzüğe yansıdı. *Önemli olduğu bir
anda geri verdim.* Kazi isteyerek öne çıkıp bana yardım etmişti ve ben
ona teşekkür edeceğim yerde neden daha önce vermediğini sorgula-
mışım. Artık her şey daha da karmaşık bir hal almıştı, minnettarlık
gibi basit bir şey bile.

Arkamda ayak sesleri duydum. "Hazır mısın?"

Mason çıkarken beni görmüş ve benimle gelmek için ısrar etmişti.

Sen aklını mı kaçırdın? Yanında straza olmadan nereye gidiyorsun? Sonra da bir kahkaha patlatmıştı. Hadi gidelim.

Ortadaki koridordan geçip yanıma geldi ve “Şehir yakında uyanır. Hâlâ karanlıkken gitmeliyiz,” diye fısıldadı.

Dışarı çıktık. Sokaklar sessiz, yollar karanlıktı. Evin yolunu yarılardığımızda Mason Kazi’yi sordu. “Siz ikiniz nasıl...”

Aramızda bir şeyler geçtiğini biliyordu ama geri kalan soruları sorarken nasıl soracağını bilemiyormuş, sanki kendisi de henüz tam olarak inanmıyormuş gibi bocalıyordu. Kazi’nin beni duvara yaslayıp boğazımı kesmekle tehdit ettiğini görmüştü. Bunu o da benim gibi iyi karşılamıyordu.

“Dışarıda durum farklıydı,” dedim. “O farklı biriydi. Ben de öyle.”

“Peki ya şimdi?”

“Bilmiyorum.”

“Seni hiç böyle görmedim. Benden akıl almak istemiyorsun biliyorum ama yine de vereceğim. Ormanda ona sarılıp uyumak hoşuna gitmiş olabilir ama o, burada birlikte görülmek isteyeceğin biri değil. O güvenilmez biri.”

Bunu duymaktan nefret ediyordum ama haklıydı. Kazi sırlarla doluydu. Konuştuğumuz her konuyu ustaca kıvrımayı bir sanat haline getirmişti. Önceki gece arkadaşlarına zarar verdiğimi sandığında yüzünde gerçek bir korku ifadesi oluştuğunu görmüştüm ama hemen ardından bizi oyuna getirmişti. Korkusu eriyip gitmiş, yerine ölçülü ve çıkarıcı bir ifade yerleştirmişti. Arabacıya bakarken de yüzünde aynı ifade vardı, sanki zihninde taş taş üstüne koyarak somut bir şeyler inşa ediyordu. Kurnazlığı sayesinde bizim olmayan borçları bize ödetmeyi başarmıştı. Mektubu gönderse dahi kraliçenin geleceği kesin değildi ama bir umut vardı ve bizim şu anda bu kısa vadeli çözüme ihtiyacımız vardı. Şimdilik bunu bir avantaj olarak kullanacaktım. Yakında kimsenin saygı kırıntılarına muhtaç olmayacaktık. Yakında

kıtanın ticaretinin büyük kısmını biz yönetecektik ve krallıklar bize gelip Ballenger ailesinin masasında yer edinmek için yalvaracaktı.

Tor Kalesi'ne vardık ama Mason odasına çıkıp güneş doğmadan az da olsa uyumaya gitmeden önce, "Yarın şehre indiğimizde Garvin'i kule güvenliğınden al ve onu Kazi'nin peşine tak. Kazi onu tanımıyor ve Garvin kalabalıkta fark edilen biri değıl. Yursan'ı da sahte koruma olarak getir," dedim.

Mason kaşlarını kaldırdı. Garvin gibi yaptığı işte iyi olan birinin arkasından sahte koruma takmak, şüphelerimin en büyük itirafıydı.

Mason'ın yanıldığını umuyordum. Yanılmayı umuyordum. Çünkü Kazi ile aramızda hâlâ bir bağ vardı ve bu bağın kopmasını istemiyordum.

Miandre bizim masalcımız. Bize eskilerin hikâyelerini anlatıyor. Eski dünyada prensesler, canavarlar, şatolar ve cesaret varmış. Bu hikâyeleri arkadaşının annesinden duymuş. Bir gün ben de hikâyeler anlatacağım ama benim hikâyelerim daha farklı. Onlar insanlara bizi her gün ziyaret eden canavarları anlatacak.

- Gina, 8

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

OTURDUĞUM YATAĞIN ÜSTÜ KİTAPLARLA DOLUYDU. Hayaletler sayfalarından bana göz kırpmıyor, arada sırada fısıldaşıyordu... *Ne olursa olsun dayanmalısın.* Ballenger ailesinin hayaletlerinin sesleri de yakından tanıdığım hayaletlerin sesleri gibi çaresizdi. *Kimi öldürmen gerekirse gereksin, hayatta kalmalısın.* Belki de daha çaresizlerdi.

Gecenin büyük bir kısmını Jase'in raflarında duran kitapları okuyarak geçirmiştım. Birkaç tanesini karıştırdıktan sonra neredeyse hepsinin el yazması olduğunu fark ettim, çoğu da Jase'e aitti. En üst raftaki ilk kitaplardan bazıları daha çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı. Görünüşe bakılırsa ailenin tarihini ve hikâyelerini kendi eliyle kayda geçirmek eğitiminin bir parçasıydı. Hikâyeleri belki de bu yüzden bu kadar iyi biliyordu. Tarih kayıtlarının çoğu tuhaftı. Tek bir uzun hikâyeye değil yüzlerce, belki de binlerce kısa günlük yazısı vardı. Bazıları sadece tek bir cümleden oluşuyordu ve hepsi de Greyson Ballenger'ın yazdığı o ilk cümleyle başlamıştı: *Yaz bunu, oraya varınca her sözcüğü yaz, gerçekler unutulmadan.*

Pauline; Wren, Synové ve bana yazmayı Gaudrel'in antik tarihinin bir kısmını kayda geçirerek öğretmişti ama ben bırakın raflar dolusu kitabı, tek bir kitabı bile bitirememiştim. Kitaplarla dolu bu kitaplık ise yalnızca okuma yazma dersi için yapılmamıştı. Burada Ballenger kanunu, bir tutku, nereden geldiklerini unutmama isteği yatıyordu. Bazılarımızsa bunun tam tersini yapmaya çalışıyordu.

Kendimi sayfalardaki kelimelere dokunup, Jase'in bunları yazdığını hayal ederken buldum. Onun Nash gibi küçük bir çocuk olduğu zamanlarda, bu büyük, birbirine bağlı ve güçlü ailede büyürken, her kelimeyi bu sayfalara yazdığı konsantre olmuş halini hayal etmeye çalışıyordum.

Birinin kapıya vurmasıyla irkildim, elim hâlâ açık bir kitabın üzerinde uzanıyordu. Sanki daha yeni uyuyakalmıştım. Çarşafı üzerimden attığım anda Vairlyn, Priya ve Jalaine kapıdan içeri girdi. Vairlyn bir kahvaltı tepsisi, Priya da katlanmış kıyafetler taşıyordu. Jalaine ise elindeki binici çizmelerini yere bırakıp yatağın ucuna yerleşti.

Sanki beni tanıyormuş, sanki istenmeyen bir misafir değilmişim de bir başkasıymışım gibi içeri dalmışlardı. Priya perdeleri sonuna kadar açıp içeri güneş ışığının girmesini sağladı. Vairlyn ise elindeki tepsiyi koltuğun yanında duran sehpaye yerleştirdi ve ufak kalaylı bir çaydanlıktan sıcak bir içecek döktü. Hepsinin ağzı kulaklarına varıyordu, somurtkan Priya'nın bile. Kız, katlanmış çamaşırların arasından bir binici eteği çıkardı ve göz kararı bana uyup uymayacağını anlamaya çalıştı. "Bu sana uyar. Ben daha uzun boyluyum ama bu kısa eteklerimden biri. Giyince dizlerimin biraz altına geliyor. Sana tam olur. Jalaine'in elbiselerinden birini getirmelerini söylerken Jase'in aklından ne geçiyordu bilmiyorum."

"Hiçbir şey geçmiyordu," dedi Jalaine. "O..."

"Seni uyandırdığımız için üzgünüm," dedi Vairlyn. "Ama birazdan dışarı çıkacağız."

Çaydanlıktaki içeceği döktüğü bardağı ve hemen ardından içinde bir tür yumurtalı pudinge benzeyen bir şey olan kâseyi bana uzattı.

Jalaine'in gözleri odada gezindi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Jase'i dışarı mı attın?" Bu durum belli ki onu eğlendirmişti. Jase'i ağabeyi olarak görüyor olmalıydı, *Patrei* olarak değil.

"Ashında tam olarak..."

"Bırak da kız yemeğini yesin," diye azarladı Vairlyn. "Soru sormak için daha erken."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Cehennem Ağzı'na gideceğimizi söylediler. Anlaşılan Ballenger duruşu güçlü olarak görülsün ve hissedilsin diye bütün aile bugün orada kendini gösterecekti. Sadece şehrin sakinlerinin şüphelerini dağıtmak değil, aynı zamanda loncalara da kısa zaman önce gerçekleşen güç değişiminin onları zayıflatmadığı mesajını vermek istiyorlardı. Ben de bu gösterinin bir parçası olacak ve Venda kraliçesinin kıdemli bir muhafızı olarak aileyle yan yana yürüyecektim.

"Peki ya Jase? Onu göreceğ miyim?"

Priya kıkırdadı, Jalaine ile aralarında bir bakışma oldu. "Sanırım hâlâ anlamadı."

"Evet," diye cevapladı Jalaine. "Onu tabii ki göreceksin."

Ana evin dış kapısından dışarı çıktığımızda Priya atlarımızın hâlâ hazırlanmadığını fark edince homurdanmaya başladı. Gitmeden önce ufak bir tur için zamanımız olur mu diye sordum, Vairlyn seve seve kabul edince de şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Neden olmasın?" dedi. "Atlarımız hazırlanana kadar birkaç dakikamız var gibi görünüyor."

Anlaşılan Tor Kalesi'nin arazisini öğrenmek düşündüğüm kadar zor olmayacaktı, ne de olsa artık içeriden biriydim. Önceki gece bir

yerlere gitmek neredeyse imkânsızdı. Muhafızları atlatmak hiç zor değildi ama oldukça iştahlı bir kaplanın aksine, buradaki köpekler kimsenin elinden yememek üzere eğitilmişti, bu yüzden onlara yaklaşmak için mutfaktan çaldığım etler boşa gitti. *Vaster itza* diye tıslamak da onları yatıştırmadı, belli ki bu emri sadece Jase'in ağzından duymayı tercih ediyorlardı. Ama biraz sabredersem hayvanların o karanlık, öfkeli kalplerine girebileceğimi biliyordum. En dişli lordlar ve tüccarların bile zalim zırhlarında bir zayıf noktaları olurdu. Ön kapının merdivenlerinden inerken "Köpekleriniz nerede?" diye tereddütle sordum.

"Dün gece seslerini duydun mu?" diye sordu Priya.

"Yalnızca birkaç havlama, o kadar."

"Muhtemelen tavşan kovalıyorlardır," diye araya girdi Jalaine.

Vairlyn omzuma dokundu. "Endişelenme. Bekçi köpeklerini gündüzleri köpek evine kapatıyoruz. Şu anda etrafta sadece kapı bekçisi köpekler var, onlar da eminim kendilerine bir gölge bulup oraya yatmıştır. Havalar iyice ısındı." Kalın buklelerini arkaya attı. Bir kez daha ne kadar genç görüldüğünü fark edip şaşırmadan edemedim, üstelik şimdiden dul kalmıştı. "Bu taraftan," dedi, kule gibi yükselen ana ev ile başka bir geniş bina arasından geçen patikayı işaret ederek. Yanlarından geçtiğimiz sırada, bütün binaların ismi olduğunu söyledi. "Buranın adı Rae Evi. İsmi Greyson ile Miandre'nin ilk çocuğundan almış. İçeride Ballenger işletmelerinin ofisleri var. Burayı Priya yönetir."

"Kaç tane işletmeniz var?"

Priya dışarıya biraz hava üfledi. "Onlarcası var. Çiftlikler. Kereste fabrikası. Ballenger Hanı. Ama asıl önemli olan arenayı ve Cehennem Ağzı'nı yönetmek."

Onlarcası var. Bana bahsetmediği daha kaç işletme vardı? Asıl merak ettiklerim onlardı, özellikle de bu işletmeleri soğukkanlı bir

katili gizlemek için kullanıp kullanmadıklarını merak ediyordum. Onun burada ne işi vardı? Kraliçenin söylediğine göre, Morrighan başkentinin eski Devriye Kumandanı kraliçenin ağabeyinin öldüğü bir katliam planlamış ve aynı zamanda küçük kardeşinin bacağına kaybettiği başka bir saldırı daha düzenlemişti. Bu saldırıda üçüncü kardeşi de ciddi şekilde yaralanmış, asla tamamen iyileşememiş ve bir sene sonra da ölmüştü. Kumandanın planları ortaya çıktığında ise kraliçe, onun bütün bunlardan kazanacağı şeyin büyük bir servetin yanı sıra Komizar'ın ele geçirmeyi planladığı birçok krallıklardan biri olacağını öğrenmişti. Gastineux onun olacaktı. Kumandan Illarion ise ödülünü asla alamamıştı. Artık dış dünyadan alacağı tek ödül boynuna geçireceğimiz ilmektir... ya da belki de o parmaklarının ucundan kayıp giden gücü yeniden kazanmak için ikinci bir şans kolluyordu. Burada kazanmayı umduğu şey bu olabilir miydi? Kaybettiği servetini ve gücünü geri mi istiyordu? Peki ama, Ballenger ailesi bunları ona geri vermeyi neden istesindi ki? Aynı amaç uğruna mı çalışıyorlardı?

“Bütün işletmelerimizin raporlarını Rae Evi'nde tutarız. Priya'nın rakamlarla arası iyidir,” dedi Vairlyn, sesindeki gururu saklamayarak.

Priya omuz silkti. “Rakamlar yalan söylemez. İnsanlardan çok daha güvenilirler.”

“Gerçekten mi?” diye sorguladım. “Rakamlar manipüle edilebilir.”

Priya yan gözle bana baktı. “İnsanlar kadar değil.”

Jalaine şüpheli bir şekilde mırıldandı. “Priya'nın asıl hoşuna giden şey yalnızlık. Rakamlar cevap veremez. O burada sükûnet ve huzurun tadını çıkarırken bense arenadaki tüccarların dırdırını çekmek zorundayım.”

“Senin de uzmanlık alanın bu ya kardeşim, dırdır yapmak.”

Jalaine gülerek Priya'yı itti. Ablası bu hareketi doğal karşıladı. Birbirlerine takılırken söyledikleri sözler fiyatın çoktan belli olduğu pa-

zaryeri sohbetlerinden ileri gitmiyordu. Birbirlerine olan bağılılıkları değişmeyen fiyat kadar kesindi.

“Başına dikkat et,” dedi Vairlyn, başımın üstündeki dalı çekerek. “Bu dalları aslında kesmemiz gerek ama balta girmemiş havası hoşuma gidiyor.”

Yol daralmış, üstümüzdeki ağaçların tünel görevi gördüğü, sarı sarmaşık gülleriyle dolu uzun bir gölgeliğe girmiştik. Altımızdaki toprak yere düşen çiçek yapraklarıyla kaplıydı. Bu tünel yolun iki yanındaki uğursuz, sivri yapılarla tezat oluşturunuyordu, biri davetkârken diğeri insanı uzaklaştırıyordu. Ağaçlıktan çıkınca kendimizi ana evin arkasında bulduk, burada ise eğimli kaldırımlar, alçak çitler ve sıra sıra uzun çalılıkların olduğu geniş bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin ortasında suları köpürerek akan büyük bir çeşme vardı. Bahçenin ötesinde ise sivri kuleleri olan üç tane taş bina daha vardı. Evler, dedi Vairlyn onlara.

“En uzaktakinin adı Nehir Ayrımı,” dedi Jalaine. “Çalışanlarımız orada yaşıyor. Yanındaki, ortada duran bina ise Gri Kale, diğer aile üyelerinin evleri orada.”

“Kız kardeşim Dolise ailesi ile orada yaşıyor, ayrıca sosyalleşmeyi pek sevmeyen birkaç kuzen de öyle. Geri kalan akrabalarımız ise Cehennem Ağzı’nda yaşıyorlar.”

“Ballengerlar olarak tam yetmiş sekiz kişiyiz,” dedi Priya. “Üçüncü kuşak kuzenleri saymazsak tabii.”

“Paxton gibi kuzenleri mi?” diye sordum.

Priya’nın yüzü birdenbire buzdan bir duvara döndü.

“Evet,” diye cevapladı Vairlyn. “Onun gibi.”

“Tabii, çok yakında küçük Ballengerlar olsun istiyoruz,” diye takıldı Jalaine. Priya dirseğiyle kardeşine vurdu.

Vairlyn, Jalaine’in ima ettiği şeyin üstünü kapatmak istermişçesine hızla araya girdi. “Gri Kale’nin yanındakinin ismi de Kara Kulübe.”

Kara Kulübe’nin kulübeye benzer bir yanı yoktu. İki katlıydı ve

etrafındaki dört yuvarlak kule daha da yükseğe uzanıyordu. Burası parlak siyah granitten inşa edilmişti.

“Orada kim yaşıyor?” diye sordum.

“Şimdilik boş,” diye cevapladı Vairlyn. “İçeride sadece anılar ve hikâyeler kaldı.” Bakışları bir an için uzaklara daldı. “Bazen misafirlerimizi orada ağırlarız. Sanırım turu bitirdik, birkaç müstemilat ve oradaki yolun sonunda yer alan ahırları saymazsak tabii.”

“Peki ya mahzen? Orayı da görebilir miyim?”

Priya kaşlarını kaldırdı. “Tünelin altındaki yeri mi? Orayı nereden biliyorsun?”

“Jase söylemişti.”

“Orası nemli ve tozlu bir yer,” diye cevapladı Vairlyn kuşkuyla.

“Ondan dinlediğim hikâyelerden sonra yine de merak ettim.”

Jalaine ile Priya, önemli bir itirafta bulunmuşum gibi imalı bir şekilde birbirlerine gülümsedi.

“Şehirden dönünce Jase’e söylerim, sana mahzeni gösterir,” dedi Vairlyn. “Atlarımızı hazırlamışlardır, diğerlerini bekletmeyelim.”

Bunun üzerine Jalaine ile Priya bir an önce yola koyulmak için sabırsız bir şekilde patikadan geri yürüyerek uzaklaştılar. Vairlyn ise yerinden kıpırdamamıştı, dikkati hâlâ Kara Kulübe’nin üstündeydi. Gitmekle kalmak arasında karar veremeyerek bekledim. Kızlar bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, “Kraliçeye mektup yazdığın için teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkürü hak ediyor muyum, emin değilim. Mektubu Gunner yazdı. Bense sadece kopyaladım. Hem bir bedeli olduğunu biliyor muydunuz? Mektubu bedava vermedim.”

“Köy. Evet. Haberim var. Taviz vermek nedir bilirim. Bazen bizim için daha önemli olan bir şeye sahip olmak için elimizdekilerden vazgeçmemiz gerekir. Ben bunu ikimiz için de bir kazanç olarak görüyorum.”

“Kraliçenin buraya gelmesi sizin için bu kadar önemli mi?”

“Kocam için önemliydi, bu yüzden benim için de önemli. Verilen sözü tutmak önemli. Korkuları yatıştırmak önemli. Cehennem Ağzı'nı korumak önemli.”

Evet, diye düşündüm. Verilen sözü tutmanın önemli olduğunu ben de bilirim. Benim sözlerim de önemli.

Ağaçlık yoldan geri dönerken durdu, hafifçe koluma dokundu. “Merak ediyorum da, acaba Kazi, Kazimyrach isminin kısaltılmışı mı?”

Ona bakakaldım. Sorduğu bu basit soruyla nefesimi kesmişti. Nasıl öğrendiğini anlamaya çalıştım. Mektuptaki imzamdan mı şüphelenmişti? “O ismi daha önce bir yerde duydunuz mu?”

“Evet. Candora’da. Orada okçular kızlarına verir, özellikle de ilk doğan kızlarına. Eski dilde anlamı, ‘tatlı ok’, yani demek oluyor ki...”

Açıklamaya devam etti ama tatlı okun ne anlama geldiğini zaten biliyordum. Onlarca ok içerisinde en uzağa uçan ve en isabetli vuran nadir oklara, tatlı ok denirdi. Böyle okların yapılması için ormanın ruhunun okçuyu etkisi altına alıp sanatını güçlendirdiğini söylerlerdi.

“Hayır,” diye cevapladım. “İsmim sadece Kazi.”

Kale kapısına yürürken zihnim kendi annemin bile bilmediği bu bilgiyle çalkalanıyordu. Babam, Candorlu bir okçu olabilir miydi? Bana bu ismi o mu vermişti? Eski yaralarım açılıp tekrar kanamaya başladı, benim olması gereken her cevap pazarda takas edilen ucuz bir takıymışçasına elimden alınmıştı. Ballengerların yüzyıllar boyu uzanan bir geçmişi vardı. Benim kısacık geçmişimi ise elimden söküp almışlardı. Anneme asla soramayacağım yüzlerce soru vardı.

Kale kapısına vardığımızda Ballenger ordusu, *straza* askerleri ve diğer hizmetkârların Cehennem Ağzı’na inmek için hazır bir halde bizi beklediğini gördük.

Jase hariç herkes oradaydı.

Bütün gözler bana doğru döndü. Kapıdan içeri girmiş olabilir-

dim ama yine de yabancı bir cisimdim, atın nalına takılan bir taş gibi kendimi yakın çevrede bulmuştum. Priya sırttı. Gözlerimin birini aradığını fark etmişti.

“Merak etme. Yoldadır,” dedi, gözünden hiçbir şey kaçmadığını belirterek.

“Gel de atını yanımda sür!” diye seslendi Nash.

“Henüz olmaz, Nash. Kazi ile önce ben at bineceğim.” Göğsümün ortasında bir ateş yanmaya başladı. Arkamı dönünce diğer yoldan gelen Jase’i gördüm, elinde iki atın eyerini tutuyordu. Atlardan biri kömür gibi siyahtı, bu *benim* atımdı. Koşup yanına gittim. Eyerini kontrol ettim, her şey yerli yerindeydi hatta tozu alınmış ve bir güzel yağlanmıştı. Kürkü parlıyordu, yelesi de özenle taranıp örülmüştü.

Diğerleri kapıdan çıkıp gitti, böylece Jase ile yalnız kaldık.

Atımın boynuna sarılıp perçemlerini okşadım. “*Mije, gutra hezo, Mije,*” diye fısıldadım. Yüksek sesle burnundan soluyarak minnettar bir şekilde hava üfledi. Heyecanlı olduğunu gösteriyor, aynı zamanda açık arazide dörtlüde koşmak istediğini anlatıyordu. Çok enerjikti ve hızlı olmak için yaratılmıştı, bu ulu Venda atı yalnızca Rahtanlar için üretilirdi ve uzun süre boyunca bir ahırda tıkmaya alışık değildi.

“Adı Mije mi?” diye sordu Jase.

Gözlerimi Mije’nin boynundan çekmeden başımı salladım, Jase’e bakamıyordum, boğazımın birdenbire düğümlenmesiyle şaşkına dönmüştüm. *Aptal at,* diye düşündüm. *Bunu bana yapma.* Yine de onu gördüğüm için sevindiğimi saklayamazdım.

“Yelesini örmek Jalaine’in fikriydi. Umarım senin için sorun olmaz. Jalaine ona biraz âşık oldu da.”

“Normalde olduğundan biraz fazla şık olmuş ama bence hoşuna gitti. Artık büyük ihtimalle benden fazladan yem de isteyecek.” Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Jase, gözlerini üzerime dikmişti.

“Tiago, seni ve diğer Rahtan’ları ararken bulmuş.” Sırtını doğrulttu,

omuzları sert ve rahatsız duruyordu, kaşlarını çattı. "Diğerleri elimizde değil, Kazi. Asla olmadı. Bunu bilmeni istiyorum."

Bu sefer atlardan bahsetmiyordu. Wren ile Synové'yi kastediyordu.

"Neden şimdi söyleme gereği duydun?"

"Dün gece yüzünden. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Korkmuştun. Benim böyle biri olduğumu düşünmeni istemedim. Onlara asla zarar vermem. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Bunu duyduktan sonra verdiğim tepkiyi düşündüm. Gerçekten korkmuştum. Ölümün o odada olduğunu hissetmiştim. Bozguncu bir hayalet ordusu gibi tenimi kaplamıştı ve sonra da Jase'i görmüştüm. Birini öldürmüştü, bunu biliyordum ve içimi bir dehşet kaplamıştı. Aklıma ilk gelen şey Wren ile Synové olmuştu ve Jase hakkında bildiklerimle *Patrei* hakkında bildiklerimin ne kadar farklı olduğunu anlamıştım. *Patrei*, Jase ile benim dolaştığım dünyadan daha farklı bir dünyaya hükmediyordu. Bu diğer insanı henüz yeni yeni tanıyordum.

"Peki neden elinizde oldukları yalanını söyledin?"

"Ortadan kaybolmuşlardı ve şehirde sorunlar yaşanıyordu. Bütün olasılıkları düşünmek zorundayım."

"Ve eğer onları gözaltına aldığınıza inanırsam gerçeği itiraf edeceğimi düşündün. Üzerimde kullandığın bir koz haline geldiler."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Evet."

"Jase, tıpkı senin gibi sırra kadem basmıştım. Belki de sırada kendilerinin olacağından korktular. Kendi canlarını korumaya çalıştıkları için yok oldukları aklına geldi mi hiç?"

"Aklıma geldi. Ama şimdi neredeler? Herkes burada ve güvende olduğunu biliyor."

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Kazi..."

"Bilmiyorum, Jase. Yemin ederim."

Dikkatle beni inceledi. Her ne gördüyse, doğru olmalıydı çünkü

şimdi nerede olduklarını gerçekten bilmiyordum. Tam olarak değil. Hareket halinde olduklarını tahmin ediyordum, muhtemelen şehrin eteklerinde bir harabeden diğerine yol alıyorlardı. Ayrıca onlara ulaşır ulaşmaz Ballengerların gözüne gözükmemelerini tembihleyecektim. Ben Tor Kalesi'ne girmiş olabilirdim ama onlar dışarıda kalmalı ve denetim altına girmemelilerdi.

Jase nihayet kayıp Rahtan konusunu kapatıp ailesine yetişmemiz gerektiğini söyledi. Atımın eyerlerini kontrol edip dizginleri bana verdi ve sonra değişikliğe alışmaya çalışır gibi çizmelerime baktı. Yalın ayak yürüyerek geçirdiğimiz uzun günler sona ermişti. "Dün bu zamanlar..."

"Biliyorum," dedim. "Hâlâ birbirimize zincirliydik."

"İşler bir günde nasıl değişiyor, değil mi?"

"Bir günden de az," diye cevapladım. "Bir dakikada bile hayatımız alt üst olabilir, kendimizi yepyeni bir yolda bulabiliriz."

Yanıma yaklaştı. "Hayatın şimdi öyle mi, Kazi? diye sordu. "Alt üst mü oldu?"

Hem de nasıl demek isterdim ama kendimi tutup söylemem gereken cevabı verdim. "Hiç de değil. Ben bir şövalyeyim ve çok rahat bir evde misafir olarak kalıyorum. Ayrıca krallığım için yararlı bir anlaşma yaptık. Tabii sözünü tutarsan."

Onarma ve Vendalıların köylerini yeniden inşa etmeyi hatırlatınca gözlerinde bir tiksinti ifadesi oluştu. "Sözüme güvenebilirsiniz," diye homurdandı ve ardından atına atladı.

"Kraliçenin ne zaman geleceğinin, hatta gelip gelmeyeceğinin garantisini veremem, farkındasın değil mi?"

Başını salladı. "Biliyorum. Ama iyi niyetli davranıp elinden geleni yaptın. Senden daha fazlasını isteyemeyiz."

İyi niyet.

Ayağımı Mije'nin üzengilerine geçirdim, eyere yerleştirdim ve ardın-

dan dizimle hafifçe dokunarak onu ileri ittim. Bizi beklemek için geride kalan *straza* askerleri de arkamızdan geldi. Kapılardan geçerken Jase dün gece nasıl uyuduğumu sordu. Kibar bir sohbet başlatmaya çalışıyordu. Güzel evlerde yaşayan insanların misafirlerine soracağını düşündüğüm türden bir soruydu.

Gözüme uyku girmemiş bile olsa kibar bir cevap vermem gerektiğini tahmin ediyordum. Jase'e rahat odasında neden dinlenemediğimin asıl sebebini söyleyemezdim. Anlaşılan mağara gibi güzelim yatağı yeterli değildi. Bir şeyler eksikti. O. Kötü bir alışkanlık yapmıştı. Aradan çok zaman geçmese bile göğsünü sırtımda hissetmeyi, uykuya dalmadan önce kulağımda fısıltılarını duymayı özlemiştim. *Bir bilmece daha sor, Kazi...* Kitapları olmasa sabaha kadar uyuyamazdım.

"İyi," diye cevapladım. "Peki ya sen?"

"Ben de iyi uyudum. Nihayet sert toprak yerine yumuşak yatakta yatmak iyi geldi."

Toprak o kadar da sert değildi. Kalın çimenlerin ya da altımızda hışırdayan yaprakların yumuşak olduğunu söylediğini hatırlıyordum. O zaman hoşuna gitmişti. Tuhaftır ama verdiği cevapla hayal kırıklığına uğramıştım. Her şeyi ne kadar da kolay unutmuştu. Yaprakları. Çimenleri. Bizi. Öte yandan, ben de tam olarak buna güvenmiştim. Kendime yakında hepsini geride bırakacağımı, söylediklerimizin ve yaptıklarımızın sorun olmadığını çünkü bunların sadece geçici şeyler olduğunu söyleyip durmuştum. Ne de olsa hayatta kalmak için elimizden geleni yapıyorduk. Kendi hislerim cevabını bilmediğim dişli bir bilmeceye dönüşmüştü.

Zikzaklar çizerek Cehennem Ağzı'na giden yol sapaydı. Düz yola varana dek Mije'nin dört nala gitmesine izin veremezdim ama bir kere özgürce koşmasına izin verince bu dünyayla bağlantısını koparan siyah bir hayalet gibiydi. Yürüyüşü o kadar hızlı ve sağlamdı ki yoldan uçarak geçen karanlık bir rüzgârı andırıyordu ve ben de bu rüzgârın

bir parçasıydım. Jase bize yetişmeye çalışıyordu. Vuruş sesleri, gürültü, eyerin üzerinde kalkıp inerken oluşan dizlerim ve baldırlarımdaki acı, küt küt atan kalbim ve kemiklerim sayesinde kendimi canlı hissediyordum. Sadece bu an vardı ve bilmecelerin cevapları ardımızda bıraktığımız toza dumana karışıp unutuldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

CEHENNEM AĞZI'NA VARIR VARMAZ VAİRLYN, PRIYA, JALAINÉ, NASH ve Lydia apar topar beni aldı ve hep birlikte terzinin yolunu tuttuk.

“Fazla oyalanmayın,” diye seslendi Jase, yüzünde bıkmış bir ifade vardı. Belli ki bu planlarına dahil değildi ama *Patret*’nin annesi ve kardeşleri bazı konularda baskın geliyordu.

Vairlyn ilk önce terzi işini halletmenin daha iyi olacağını söyledi, böylece terzinin gereken değişiklikleri yapmak için vakti olacaktı. Cehennem Ağzı ziyaretim boyunca bana uyacak birkaç kıyafetim olması gerektiğini düşünüyordu, yalnızca ödünç aldığım kıyafetlerle idare edemezdim. Buna katılıyordum, özellikle de iç çamaşırı konusunda. Borcumu ödeyeceğimi söyledim ancak oğlunu köle avcılardan kurtardıktan sonra bu kadarını yapabileceğini söyleyip elini sallayarak beni geçiştirdi.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Oğluna yardım etmek zorunda kaldığımdan ve aslında onu kendi amaçlarım için kullanma

niyetinde olduğumdan haberi yoktu. Amaçlarım ve sadakatim değişmemiştir. Kraliçe benden bu kaçağı bulmamı istediğinden beri o güvenilmez haini ona teslim edeceğim o büyük anın hayalini kuruyordum. *Diğer yanlışları düzeltebilirsin.* Bu anı gözümde büyütüp durmuştum. Gözlerimin arkasında parlayan bir renk, uzun zamandır açık olan bir yarayı kapatacak olan gümüş bir dikiş ya da sonunda yaptığım hataları silecek uzun bir duvardaki altından bir taş gibiydi. Benim gibi önemsiz bir lağım faresinin bile dünyada önemli bir değişim yaratabileceğine inanmak istiyordum. Bu o kadar derin bir ihtiyaç haline gelmişti ki endişelenmeye başlamıştım, ya Devriye Kumandanı çoktan ortadan yok olduysa? Ya burada değilse? Bazen insanlar yok olurdu ve ne kadar bulmak isterseniz isteyin, onları bir daha asla gören olmazdı.

Ailenin içine çekilmek huzursuz ediciydi. Ağzım iyi laf yapardı, ne de olsa sanatımda en sık kullandığım yeteneklerden biriydi. Çaldığım eşyalarla sırra kadem basmak yerine tüccarlarla konuşmak zorunda kaldığım zaman düşüncelerini başka yöne çekmek zorunda kaldırdım ve onlar söylediklerime o kadar fazla odaklanırlardı ki başka bir şey düşünemez olurlardı. Tıpkı cevabını söylemediğim bilmeceye takılıp belindeki anahtarları unutan köle avcısı gibi.

Ama bu kez farklıydı. Sohbetleri, kahkahaları, dokunuşları ve dürtüşleri çok daha samimi geliyordu. Bütün bunların ortasında olmam doğru gelmiyordu. Yine de konuşulan yabancı bir dili dinlercesine ilgim onlara doğru çekiliyor, sözlerinin ardındaki nüansları anlamaya çalışıyordum. Kumaşları suratıma doğru tutup beğenip beğenmediğimi soruyorlardı. Bilmiyordum. Kararı onlara bıraktım.

Terzi hızlıca ölçülerimi aldı ve kumaşlar seçildi. Hayatımda daha önce sadece bir defa kıyafet diktirmek için ölçülerim alınmıştı, o da Rahtan şövalyesi olduğum zamandı. Bizim bir üniformamız yoktu. Kendi kıyafetlerimizi kendimiz seçerdik. Ben de kendiminkini özenle seçmiştim. Çizmelerimi ve Kemik Yolu'nu geçmek için yırtmak

zorunda kaldığım gömleğimi istiyordum ama hepsinden çok avcılarının bilincim kapalıyken üzerimden çekip aldığı deri yeleğimi özlüyordum. Tam olarak Jase'in yüzüğü gibi denemezdi ama benim için sembolik bir anlamı vardı. Yeleğin koyu bronz derisine Venda'nın ünlü *thannis*'i zarifçe işlenmişti. Hayatımda sahip olduğum en güzel giysiydi. Çocukken üzerimde yırtık pırtık paçavralardan başka bir giysim yoktu, bunları bulduğum için bile şanslıydım. Vairlyn birkaç dakika boyunca terziyle konuşurken ben de terzinin yüksüklerini kullanıp Lydia ve Nash'i oyaladım.

Çok geçmeden söz verdikleri üzere beni Jase'e teslim ettiler ve Cehennem Ağızı turumuz tüm hızıyla devam etti. Jase yanımdan ayrılmıyor, ara sıra omzuyla hafifçe bana dokunuyor ve bazen de elini belime koyup beni bir sokaktan diğerine götürüyordu. Bana gösterdiği yakınlık da planın bir parçasıydı, bizi gören herkese ince bir mesaj veriyor ve dedikoduların doğru olduğunu kanıtlıyordu. Artık herkes Venda'dan gelen Rahtan şövalyesinin aslında tutuklanmadığını ama *Patrei*'nin cazibesine tutulduğunu açıkça görebiliyordu.

Şehir halkıyla konuşurken Jase'in ne kadar rahat olduğunu fark ettim, o oradaki herkesin hayatını detaylı bir şekilde biliyorken aynı şekilde halk da onu tanıyordu. Yaşlı bir satıcının çenesini sıkıldığını gördüm, sanırım ona göre Jase hâlâ birçok kez kovalayıp azarladığı yaramaz Ballenger oğlanlarından biriydi.

"Çocukken de yaramaz mıydın?" diye sordum.

"Muhtemelen senden daha usluydum."

Muhtemelen haklı olduğunu itiraf etmedim.

Her ne kadar çenesini sıksalar, şakacıktan parmaklarını sallasalar, saçlarını karıştırırsalar ve Jase bütün bunlar için artık çok büyümüş olmasına rağmen gergin bir gülümsemeyle hepsine katlansa da bu insanların ona derin bir saygı duydukları su götürmezdi. *Patrei, seni görmek çok güzel. Patrei, pudralı kurabiyemin tadına bak. Patrei, bebeğimle tanış* diyerek bebeklerini Jase'in kucağına tutuşturanlar oldu.

Jase ise belli ki yeni rolünün bu yanına henüz alışmamıştı, ağlayan bebeği beceriksizce tutup, görev icabı alnına bir öpücük kondurarak ailesine geri verdi. *Patrei*'nin şehirdeki her çocuğu koruyup göz kulak olmasının bir gelenek olduğunu öğrenmiştim, tıpkı ilk Ballenger liderinin yaptığı gibi.

Kutsal Şehir'deki tüccarlar ve halk, Venda'nın dar sokaklarından geçen Komizar'ın önünde telaşla diz çökerdi. Burada gördüğüm şey ise korku değildi, tabii yakın zamanda yaşanan sıkıntılardan bahsetmelerini saymazsak. Yakın zamanda gerçekleşen yangınların sözü açılınca bir dükkân çırağı kervanların yağmalandığını duyduğunu söyledi ve şehre gelen malları sordu. Jase bunların sahte dedikodulardan başka bir şey olmadığına dair güvence verdi. Her şey yolunda ve kontrol altındaydı.

Alışkanlık gereği, geçtiğimiz her sokağı inceledim. Ne zaman kaçacak yer bulmam gerekeceği belli olmazdı. Aynı zamanda Wren ile Synove'i bulmak için gölgeleri bile arıyordum.

"Arada gülümsemeyi denesen hiç fena olmaz," dedi Jase, yanından geçtiğimiz birine başıyla selam vererek.

"Nasıl istersen," diye cevapladım. "Ama korkarım bir bedeli olacak, Jase Ballenger. Her şeyin bir bedeli vardır, anlıyorsun ya. Vendalıların köyü için birkaç tane daha buzağı gerekebilir. Ya da belki de toprak altında bir mahzen? Kazmayı bilir misin, *Patrei*?"

"Korkarım günün sonunda toprak altında mahzen kazmaktan daha büyük bir bedel ödeyeceğim."

Ağzımı bilerek kocaman açıp gülümsedim. "Buna şüphelen olmasın. Ceplerini karıştır da bak. Bu gülümsemenin geldiği yerde daha çok var."

Elini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında kalbim tekledi. "Dikkat et," diye fısıldadı. "Ben de sana bir bedel ödetebilirim."

Nefesim göğsüme fırladı. *Zaten ödettin. Hem de farkında olduğundan çok daha büyük bir bedel.*

İşin aslı, gülümsemek hiç de zor değildi, asıl gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Şehrin kokularını, renklerini, seslerini tatlı bir şarap gibi içime çektim. Kısa süren at yolculuğu sayesinde yaşadığımı hissettiysem, bu sokaklar sayesinde de ayaklarımın yere bastığını hissediyordum. Burası kalabalık ve tanıdık bir yerdi.

Jase bana tembris denen, daha önce gördüğüm ağaçlara hiç benzemeyen kocaman ağaçların hikâyesini anlattı. Efsaneye göre, yıkım sırasında dünyaya düşen bir yıldızın kalıntılarından yetişmişlerdi. Yıldızlar başka dünyalara ait bir sihir taşıyordu, bu sayede ağaçlar büyüyüp bulutlara uzanıyordu. Bu Ballenger abartısına neredeyse inanacaktım, üstelik bu devasa ağaçların gölgelerinin oluşturduğu labirentin bütün şehri sihre boğmasına da bayılmıştım. Her köşe hayat buluyor, sürekli değişiyor, nefesimi kesiyordu ve bütün bu detayları zihnime kazıdım. Detaylara dikkat etmek de bir tür sihirdi. Venda'nın sokaklarında hayatta kalmamı sağlamıştı, bu şehrin sokaklarında yürürken de tanıdık bir hayaletin nasihati kulağıma çalındı. *İzle, benim küçük chiadrah'm.*

Canım.

Her şeyim.

Annem bana kendi ismimden çok *chiadrah* diye seslenirdi. Onun dünyası bendim. *İzlersen sihri bulacaksın.*

Annemin bana verdiği bu ders sayesinde diğer çocukların Venda leydisinin muhteşem yeteneğinden bahsettiğini duymuştum. Demişlerdi ki onun görü yeteneği, ilk Vandalıların geçmişte kullandığı sihirden gelmiş. Sonra tanrılar bizi terk etmiş ve böylece sihir ölmüş.

Annem öfkeyle başını sallamış, bunu inkâr etmişti. *Sihir her şeyin içindedir, dikkat kesilmen yeterli. Sihir büyülerden, iksirlerden ya da gökyüzünden, tanrıların özel isteğiyle gelmez. Etrafında ve her yerededir.*

Titreyen ellerimi kavrayıp avcunun arasına almıştı.

Kışın içini ısıtacak, görülmeyeni görmeni sağlayacak, midende güçlü bir ateşle yanıp hava ne kadar soğuk olursa olsun onu bırakmana izin vermeyecek bir sihir bulmalısın.

Beni jehendra sokaklarına götürüp dikkatle izlememi söylemişti.

Konuşulmayan dili duy, Kazi. Nefesleri, duruşları, yumruk yapılan elleri, boş bakışları, seğirmeleri ve gözyaşlarını görmelisin. Çünkü herkes kelimeleri söyleyebilir ama çok az insan kelimelerin arkasında atan kalbi duyar.

Dilek sırtıklarında olduğu gibi annem sihri ve arkasındaki umudu unutmama izin vermemişti. Sadece önümdeki tehlikeleri ve fırsatları değil, aynı zamanda çok uzaktaki tehlikeleri ve fırsatları görmeyi öğretmişti. Bu, aramızda bir oyun haline gelmişti. *Öfke nerede? Havayı hissediyor musun? Kim geliyor?* Her gün, daha derin bir şekilde görmemi sağlardı. Sanki bir gün artık yanımda olamayacağını, bana olan sevgisi gibi saf bir şeyin tanrıların gözünden kaçmayacağını ve beni kıskanç bir tüccar gibi elinden çekip alacaklarını biliyordu.

Bir dilek tut, Kazi. Bir tane yarın için, bir tane ertesi gün için ve bir tane de sonraki gün için tut. Bir tanesi mutlaka gerçek olur.

Çünkü eğer yarına ya da ertesi güne inanırsam, belki de sihre gerçek olacak kadar vakit tanımış olurdum. Ya da daha iyisi, belki de artık sihre ihtiyacım kalmazdı.

“Bu taraftan,” dedi Jase, beni başka bir sokağa götürerek. Yolun sonunda yürüyen iki adama kötü kötü baktığını fark ettim. Hareketleri birdenbire değişti ve adımlarını yavaşlattı. Onların kim olduğunu sordum.

“Truko ile Rybart, diğer loncaların önderleri.” Uzak bölgelerdeki ufak kasabaların ticaretini yönettiklerini ve Cehennem Ağzı'nı ele geçirmekten başka bir şey istemediklerini anlattı. Bütün lonca önderleri Ballenger gücünün büyük kısmına, hatta hepsine sahip olmak istiyordu. Bu da yangınlar ve köle avcılarını konusunda şüpheli oldukları

anlamına geliyordu ama arena onların sayesinde iyi iş yapıyordu. Bu yüzden ortaya pürüzlü bir işbirliği çıkmıştı, herkes yerini bildiği sürece sorun yoktu.

"Paxton gibi mi? Ailenin o tarafıyla sizin aranızda neler yaşandı?"

Jase tıslayarak bir nefes verdi. "Sayamayacağım kadar çok olay yaşandı." Anlattığına göre, her şey üç nesil önce başlamıştı. Tarihte Cehennem Ağzı'nın yönetimi birkaç defa Ballengerların elinden çıkmış ama hiçbirisi uzun sürmemişti. En son yaşanan olay ise Paxton'un büyük büyükbabasının sarhoşken kart oynadığı, handa kalan Parsuss'lu bir çiftçiye bir avuç sikke karşılığında toprak satması üzerine gerçekleşmişti. Meğerse o çiftçi, Eislandia Kralı'ymış. Ama Cehennem Ağzı gözlerden uzak ve küçük bir yerdi ve kral vergi toplamak dışında buraya hiç ilgi duymuyordu. Böylece krallığın sınırları tekrar çizilerek Cehennem Ağzı'na kadar uzanarak şimdiki tuhaf gözyaşı şeklini almıştı. Toprağı geri satın almak için yapılan bütün teklifler geri çevrilmişti ama bu sayede bölgede düzeni sağlama görevi tekrar Ballengerlara geçmişti. Sonrasında ise Jase'in büyük büyükbabası Tor Kalesi'ni ele geçirip şehri kumarda kaybeden ağabeyini buradan sürmüştü. Sürülen kardeş güneye gitmiş ve içkiyi bırakmıştı. O zamandan beri çocuklarıyla birlikte Tor Kalesi'ni geri almaya çalışıyordu.

"Yani Gunner ya da Titus senin yerine geçebilir mi?"

"Eğer aptalca bir şey yaparsam, evet. Priya ya da Jalaine de öyle. Hatta Nash ve Lydia bile. Zaten öyle de olmalı. Sadece *Patrei* değil, aile ve bağlılık borcumuz olan insanlar da önemlidir. Birini korumaya yemin ettiysen, yeminini bir şişe içki için kumarda kaybedemezsin."

"Siz Ballengerlar uzun süre kin tutuyorsunuz. Hiç affetmez misiniz?"

"Tanrıların bize merhamet ettiği gibi biz de merhamet ederiz. *Bir kere*. İki kere aptal yerine koyarsan, bedelini ödersin. "

Bedel derken para bedelinden bahsetmediğine emindim.

"Peki ya bahsettiğin arena? Orası da Eislandia toprağı mı?"

“Hayır,” dedi anlayışla. Arenanın Tor Kalesi’nin batı tarafında, aşağılarda gömülü olduğunu söyledi. Yüzyıllar önce Kadimlerin spor oyunları oynadığı devasa bir tesisin harabeleri üzerine inşa edilmişti. Aile yıllar içerisinde burayı onarıp genişletmiş, yeni anlaşmalar imzalanıp ticaret artınca daha da büyötmüştü. Eskiden sadece çiftçilerin mesken tuttuğu yer şimdi her türlü ürünün satıldığı, görüşmelerin ve gelecek planlarının yapıldığı önemli bir ticaret noktasıydı. Elçilere, varlıklı çiftçilere, parasını karşılayabilecek herkese lüks odalar tahsis ediliyordu. Küçük Krallıkların dördünün burada kalıcı daireleri vardı ve diğerlerinin de ilgisini çekmişti.

“Peki ya o ikisi?” diye sordum, başımla bize doğru yaklaşan Truko ile Rybart’ı işaret ederek.

“Onların özel dairesi yok ama diğer tüccarlar gibi arenada yerleri var.”

Truko ve Rybart yanıımızdan geçerken kısaca bize baktılar. Karşılaştığımız diğer insanlar *Pateri*’ye baş sağlığı dilerken, bu iki lonca lideri Jase’e sert ama saygıda kusur etmeyen bir şekilde baş sallayıp yollarına devam etti.

Bir köşeyi daha dönünce kendimizi şehrin merkezindeki geniş çarşıda bulduk. Jase’in bütün baş sallamalarına, gülümsemelerine, yavaş ve kendinden emin yürüyüşüne rağmen şehre çöken gerginlik en çok burada belli oluyordu. At arabaları birdenbire durduruluyor ve tenteleri bir kenara atılarak teftiş ediliyordu. Şehir halkı belki de bir şeylerin çalındığını düşünüyordu çünkü köle avcısı dedikoduları etkili bir şekilde yatıştırılmıştı. Bildiğim kadarıyla arabaların hiçbirinde şüpheli bir şeye rastlanmamıştı ama ne zaman bir tanesi yanıımızdan geçse Jase keskin bakışlarla etrafı süzüyor, tanımadığı her yüzü zihnine kazıyordu.

Önümüzde ve arkamızda yürüyen *straza*’nın yanı sıra, ağaçların arasına asılmış köprülerde nöbet tutan muhafızlar vardı. Sokak kö-

şelerine de muhafızlar konmuştu. Onları şehirdeki herhangi birinden ayırt etmek zordu ama yanımızdan geçerken Jase ile aralarındaki anlamlı bakışları tanımıştım. Bir savaş çıkmasını bekliyorlardı ya da çıkmadığından emin olmak için böyle yapıyorlardı.

Tapınağa yaklaşmıştık ki Jase'in alçak sesle homurdandığını duydum. Paxton yanımıza geliyordu. Arkasında tam teçhizatlı birkaç iri adam vardı. Bugün, Jase de silahlanmıştı. Belinin bir yanında hançeri, diğer yanında ise kılıcı vardı. İki silahı da henüz kullandığını görmemiştim. Bundan önce o avcının boğazını yumruklamıştı ama zaten bu adamı indirmeye yetmişti. Diğer silahları kullanma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu merak ettim.

Yanımda sadece çizmemin içine sakladığım küçük bir bıçak vardı ama Natiya'nın öğrettiği üzere, küçük bir bıçak bile yerini bulduğunda büyük bıçaklar kadar ölümcül olurdu, üstelik saklaması daha kolaydı. İki kuzen bakışırken havada daha ölümcül bir rüzgâr esti. Paxton'un arkasında duran adamlara baktım, işler kötüye giderse önce hangisini haklayacağıma çoktan karar vermiştim.

"Sonunda dışarı çıktığını görmek güzel, kuzen," diye seslendi Paxton.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye cevapladı Jase, sanki çizmesinin altında kazıyarak temizleyemediği pis kokulu bir şey görmüş gibi.

Paxton önümüze gelip durdu. Bugün üzerinde daha günlük giysiler olsa da hâlâ kusursuz biçimde bakımlıydı, beyaz gömleğinde ve ten rengi pantolonunda kırıklılık yoktu, yüzü sinekkaydı tıraş olmuş gibi parlıyordu. "Arenaya gelecek olan bir kervanım var," dedi. "Biraz kalıp işleri kendim halletmek istedim."

"Yani kendi adamlarına güvenmiyor musun?"

"Yeni birini işe aldım. Onu alıştırıyordum. Hem artık devir değişti."

"Sandığın kadar çok değişmedi, kuzen."

Paxton bana döndü. "Seni tekrar görmek ne güzel. Lütfen bağışla, dün ismini öğrenemedim."

Şehirde dolaşan dedikodulara bakılırsa aslında bildiğine emin-
dim ama yine de hızlıca konuyu değiştirmesini umarak bozuntuya
vermedim. Az önce Jase'in yabani kuzeninden çok daha fazla ilgimi
çeken birilerini görmüştüm: Wren ve Synove'yi. Çarşının öbür tara-
fında bir tembris ağacının gölgesinde bekliyorlardı, Rahtan giysileri-
ni değiştirip halkın giyindiği gibi giyinmişlerdi. Yüzlerini geniş şap-
kalarla kapatmışlardı.

"Aydınlıksisli Kazi," diye cevapladım.

Paxton elimi öpmek için uzandığında Jase ile *straza* aynı anda
sezdirmeden hareket etti, ellerini silahlarına biraz daha çok yaklaştı-
rıldılar. Ballengerlar ile ailenin Paxton'un tarafı arasındaki husumeti
bir kez daha merak ettim. Bu yalnızca eski bir gazez değildi. Jase'in
bahsettiği çatışmalarda ne olmuştu? Hâlâ birbirleriyle iş yapmaya de-
vam etmek zorunda olmalarına şaşırıp kalmıştım ama anlaşılan konu
kâr olunca insan her şeye katlanıyordu. Paxton parmaklarımı sıktı ve
elimini öptü, bu adeti gereğinden fazla samimi bulduğuma karar ver-
miştim. Hemen elimi çektim.

"Aileye hoş geldin," dedi ve tekrar Jase'e döndü. "Ne kadar hoş bir
kız. Düğünü kaçırdığım için üzgünüm. Ben..."

"Düğün falan olmadı," diye düzelttim.

"Ne? Düğün olmadı mı? Ama dün öyle söyleyince sandım ki..."
Aklındaki düşünceyi elini sallayarak kovdu ve "Siz ikiniz neyi bek-
liyorsunuz? Tapınak tam orada," dedi. Teatral tavırları beni deli edi-
yordu, bir an önce sadede gelmesini istiyordum ama artık bir sadedi
olduğundan bile emin değildim. Belki de amacı yalnızca Jase'i sinir-
lendirmektir. "Ah, kraliçe yüzünden, değil mi? Onun eli kulağında ge-
lişini mi bekliyorsunuz?"

"Evet," diye cevapladım. "Kraliçe benim hükümdarımdır. Ben
onun şövalyesiyim, bu yüzden iznini almam gerek."

Paxton sırtıttı, bakışlarının rahatça üzerimde gezdirmeye başladı.

"Jase, dua et de kraliçe yakında buraya gelsin yoksa birileri gelip ödülünü götürebilir."

Ses tonundan Vendalı bir şövalyeyi ödül olarak görmediği belliydi, Jase'in sabrının taşmasına da bu neden oldu. "Çek git buradan," diye emir verdi Jase. "Burada işimiz bitti."

Ortaman havası birdenbire değişti, Paxton'un yanardöner tavrından eser kalmadı. Bu emir bir kuzenden değil, bizzat *Patrei*'den gelmişti ve tıpkı bir hançer gibi havayı yarıp geçmişti. Paxton tek bir kelime daha ettiği anda Jase'in çirkinleşeceğine şüphe yoktu. Paxton sırtını dikleştirdi, Ballenger onuru yine kendini göstermişti ama aptal değildi. Veda etmeden sessizce ayrıldı ve adamları da onu arkasından takip etti.

Onlar giderken Jase gözlerini onlardan ayırmadı, şakaklarındaki kıpkırmızı damarlardan biri dışarı çıkmıştı.

"Çalamayacağın hiçbir şey yok mu, Jase Ballenger?"

Kafası karışmış bir halde bana baktı.

"Çek git dedin," dedim, anılarını canlandırmaya çalışarak. "Ben de sana böyle demiştim. En azından güzel boynunu keseceğini söyleyip tehdit etmedin. Belki de nostaljiye kapılıp böyle söylemişsindir."

Saniyeler önce gözlerinde olan öfkenin yerini şimdi keyifli bir parıltı almıştı. "Sanırım senin kelimelerini kendime yakıştırdım. Onları ödünç alınca başka bir bedel ödeyecek miyim?"

Bakışları içime işlercesine üzerimde gezindi. Aramızdaki duvarı tekrar örmek zorundaydım ama kanımın hızla akmasına engel olamıyordum. Titrek bir nefes aldım. "Bu sefer değil," dedim. "Hediyem olsun."

Cevap vermek üzere dudaklarını araladı ama tam o anda onun adını söyleyip gülerek bize doğru gelen Priya ile Mason dikkatini çekti. Saatin öğleni çoktan geçtiğinden, güneşin sıcaklığından, meyhanenin soğuk olduğundan, soğuk biradan, kızarmış geyik etinden ve... duya-

madığım bir şeyden daha bahsediyorlardı. Zamanlama çok önemliydi ve onların zamanlaması da mükemmeldi. Gürültü yükseldi, gölgeler girdap gibi döndü, güneşin yer yer vurduğu gölgelik rüzgârda sallandı ve şehrin kolları uzanıp beni içine çekti.

Ben ortadan yok olduğumda, uzaktan sessizce bizi izleyen gözler bile şaşkınlığını gizleyemedi.

Wren öfkeli olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Bakışlarından belli oluyordu ama herkesten uzaklaşıp sessiz küçük bir sokağa girdiğimizde rahatlamış şekilde nefes verip bana sarıldı. Wren'in sarılmaları nadirdi. Hatta, bundan önce bana sarıldığını hatırladığım tek gün, ailesinin öldüğü gündü.

“Tanrılar aşkına, nerelerdeydin?” diye sordu, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Bana olan inancınızı yitirmediniz, değil mi?”

Synové şapkasının gölgesinde gözükmeyen gözlerini indirdi, buz gibi mavi bakışları parlıyordu. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Nerede olduğu kimin umurunda? Asıl, ne yapıyordun? *Hepsini* anlat.”

Onlara Jase ile köle avcılarından kaçtığımızı ve bizi birbirimize bağlayan zinciri anlattım. Yolculuğun Synové'nin duymayı umduğunu bildiğim kısımlarını atladım. “Ama en iyi tarafı, artık Tor Kalesi'ndeğim ve burada bir süre daha kalmak için bahanem var.” Kraliçeye yazdığım mektubu ve onlara koyduğum koşulları açıkladım. “*Patrei* ile yaptığım küçük anlaşma sayesinde yalnızca araziyi aramak için erişimim ve zamanım olmayacak, aynı zamanda yerleşimcilerin köyü de onarılmış olacak. Kaybettikleri her şeyi geri alacaklar.” Durup öylece bana baktılar, beklediğim kadar memnun olmuş gibi gözüküyorlardı. “İşler daha iyi gelişemezdi,” diye ekledim. “Natiya'dan haber var mı?”

“Dur bir saniye,” diye ayak diredi Synove. “Asıl konuyu atlayacağımızı mı sanıyorsun? *Jase*. Sizi son gördüğümüzde kanlı bıçaklıydınız ama şimdi ikinizin arasındaki kıvılcımlar saçımı yakacak neredeyse. Neler oluyor?”

Beni kurtarması için Wrene baktım. Omzunu silkmekle yetindi. “Anlat gitsin. Biliyorsun, başının etini yer.”

Ormandayken aramızda bir iki yakınlık anı olduğunu itiraf ettim ama artık bitmişti.

Synove burnundan soluyarak güldü. “Yaşlı bir adamın garezi gibi bitmiş desene. Yaptınız mı? Yani, o şeyi?”

“Hayır!”

“Hemen alınma, Kazi. Kafanı dağıtmak için ne istiyorsan yapabilirsin, benim için sorun değil. Ayrıca çok yakışıklı. Arkadaşı da öyle. Şu uzun boylu, koyu saçlı olan. Adı ne?”

İnanamayarak ona baktım.

“Şaka yaptım,” dedi ve omzuma vurdu. “Sayılır.” Arkasına saklandığımız dükkânın duvarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, artık ciddileşmeye hazırdı. “Henüz Natiya ve Eben’den ses yok. Şehirde onları bulmak için gözümüzü dört açtık ama nafile.”

İşte bu endişe vericiydi. Geç kalmak Natiya’nın adeti değildi ama yaptığımız planda hava koşulları ve sakat atlar gibi beklenmedik koşulları da göz önünde bulundurmuştuk. Bütün olasılıkları değerlendirirdik, yolda karşımıza yağmacılar çıkması olasılığını bile. Eben ile Natiya’yı düşünecek olursak yağmacıların bu karşılaşmadan sağ çıkması pek mümkün değildi. Eben, Venda’nın bir sonraki suikastçısı olmak için eğitilmişti ama savaştan sonra bu mevkiyi kaldırmışlardı. Kraliçe gizlice işlenen cinayetlerden hoşlanmazdı, kendisinin de böyle bir cinayete kurban gitmekten kıl payı kurtulduğunu düşününce bu mantıklıydı. Ama Eben’in becerileri de ortadaydı. Hançerde olan ustalığı hayranlık uyandırıyordu.

“Ortaya çıkacaklar, biliyoruz,” dedi Wren. “Eminim iyi bir nedenden ötürü geç kalmışlardır. Bu esnada biz de göze batmayız, bize emir verdiği gibi.”

“Sen de bu esnada Ballengerlardan köy konusunda alabildiğin kadar taviz alırsın,” diye ekledi Synové.

Gülümsedim. “Evet, o da var.”

Wren, şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı. “Sence verdikleri sözü tutacaklar mı?”

Jase bu fikirden nefret etmişti. Kardeşleri öfkeden köpürmüştü. Ama evet, o kibirli Ballenger gururu sayesinde verdikleri sözü tutacaklarından emindim. Sonuçta el sıkışıp yapmayı kabul ettikleri bir iş anlaşmasıydı. “Verdikleri sözü tutmakla kalmayacaklar, işi de kendi elleriyle yapacaklar. Hepsi anlaşmamızın bir parçası. Çitleri Ballenger ailesi bizzat dikecek.”

Wren sırıttı. “Sen fenasın,” dedi. “Bir adamın yüzündeki burnunu çalsan, bir hafta boyunca kaybolduğunun farkına varmaz.”

“Dâhice bir fikir olduğunu kabul ediyorum,” dedi Synové. “Duysa Natiya bile gülümsemeden edemezdi. Adamımızdan bir iz var mı?”

Adamımız. Burada olmamızın sebebi. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

Başımı salladım ve burasının içinde bir sürü ev ve saray gibi büyük ofisler olan geniş bir arazi olduğunu açıkladım. “Ayrıca bir tünel var ama nereye çıkıyor bilmiyorum. Her yeri aramam zaman alır, hem burada çalışan bir sürü insan var ve...”

“Ve köpekler!” diye araya girdi Wren. “Gözü dönmüş köpekleri var! Bunu biliyor muydun? Onlarcası!”

Onlarcası mı? Ben sadece iki tane görmüştüm. O kadarının gözüne girmek sandığımdan daha zor olacaktı. Wren, o korkunç canavarlar yüzünden Tor Kalesi’nin duvarları arasında beni arama çabalarının boşa çıktığını anlattı.

“Birkaç okla onları indirebilirdim,” dedi Synové.

Wren kaşlarını çattı. “Onlarca ölü köpek muhafızların şüphesini çekerdi.”

Synové omuz silkti. “Onları da indirirdim.”

“Gördüğün herkesi öldürmek de kraliçenin emirlerine karşı gelmek olur,” diye hatırlattım.

Synové bunu biliyordu. Avımızı yakalarken başka birini öldürmemiz yasaktı, tabii kendi hayatımız tehlikeye girmediği sürece. Venda söz konusu olduğunda hâlâ güvensizlik vardı, yeni bölgelere yerleşmeye çalışan Vandalılar için işleri zorlaştırmayacaktık. *Onu alın ve oradan çıkın.* Bizim görevimiz buydu, hepsi bu kadar. Bir kasanın içinden çürük olan elmayı almak gibiydi.

Onlara kendimi Karsen Ballenger’ın ölümüyle birlikte başlayan güç savaşının ortasında bulmamla birlikte yaşadığım talihsizliği de anlattım. Başka loncalar da Cehennem Ağzı’nı ve zenginliklerini ele geçirmek istiyordu. “Köle avcılarını gönderen de bu diğer loncalar. Şehir halkını korkutup gücü ele geçirmek için bir tür ayaklanma çıkarma amacıyla onlara önden ödeme yapmışlar. Venda köyünü yakıp yıkanlar da onlar olabilir.”

“Olamaz,” diye karşı çıktı Wren. “Caemus dedi ki...”

“Caemus, Ballengerların haraç olarak buzağıları aldığını söyledi. Hepsi bu.”

“Bu yeter de artar. Sonuçta hırsızlık yaptılar.”

“Yapmadılar demiyorum ama o gece köye saldırıp yıkanın kim olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı. Belki de başka biri Venda kraliçesinin öfkesini uyandırmak istemiştir. Jase, ailesinin yapmadığını söyledi.”

“Sen de ona inandın mı?”

Omuz silktim. “Bu mümkün.”

Wren ve Synové imalı imalı birbirlerine baktılar.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ama..."

"Seni kandırmış Kazi," diye mızımlandı Wren. "Bütün insanlar içinde seni kandırmış. Kendini kaptırdığına inanamı..."

"Kendimi hiçbir şeye kaptırmadım, Wren. Sadece burada Ballengerlar dışında başka riskler olduğunu da bilmeni istiyorum, gözümüzü dört açmalıyız. Birileri yangın çıkarıyor. Şimdiye dek altı yangın çıktı. Kulağınıza bir şey çalındı mı?"

"Yangınlardan birini biz çıkardık," dedi Wren.

"Belki de iki tanesini," diye ekledi Synové.

"Siz ne?"

"Başka seçeneğim yoktu!" dedi. "Gecenin bir yarısıydı ve hâlâ şehirden çıkmaya çalıştığımız için köşe bucak kaçıyorduk. İki oku ateşe verip birini gaz lambasına attım, diğerini de odun yığınınına. Adam olacak o seyyis bozuntusu eyerlerimizi ve eşyalarımızı çaldı, biliyor musun? Atları binadan çıkarmak için dikkatlerini dağıtmam gerekiyordu."

Ah Tanrılar, eğer Jase o yangınları çıkaranın onlar olduğunu bir öğrenirse...

"Bir evi ateşe verdiniz mi?" diye sordum, alacağım cevaptan korkarak.

"Odun yığını, Kazi. Saman arabası. Neden bu kadar diken üstündesin?"

"Çünkü Ballenger ailesi diken üstünde ve şehre kimin saldırdığını bulmaya kararlılar. Bu savaşa karışmak istemiyorum." Önüme fırlattıkları kesik kulakları hatırladım. "Anlayışlı davranmazlar, olaylar çirkinleşebilir."

"Kimse burada olduğumuzu bilmiyor."

Henüz. Jase, detayları aklında tutardı. Yeni kıyafetleri ve şapkaları onları uzun süre saklamazdı. Onları koruyacak daha kalıcı bir şeye ihtiyaçları vardı. Jase'in sözüne ihtiyaçları vardı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

“NEREYE GİTTİ?”

Sadece beş dakika için arkamı dönmüştüm. Tam yanımda duruyordu. Drake ile Tiago yerlerinde zıpladı, yüzlerinde utanç dolu bir ifade oluşmuştu. Gözleriyle çarşığı tarayıp sokaklara baktılar, nasıl olup da bu kadar hızlı yok olduğunu merak ediyorlardı.

Kazi gitmişti.

Birinin onu kaçırdığını sanmıyordum. O kendi isteğiyle yok olmuştu.

Gözlerimle çarşığı taradım, Yursan'ı arıyordum ve barın dışında onu buldum. O da Kazi'yi kaybetmişti. Ama Garvin'den iz yoktu, bu iyiye işaretti. Çarşının merkezine doğru yol aldık, onu izledik, bekledik.

Sonra bir ıslık duyuldu.

Onun işareti.

“Merhaba, Kazi.”

Şifacının önündeki tahta kaldırımında yürürken önünü kestim. “Nereye kayboldun böyle?”

Adımları yavaşladı, sonra da durdu. “Ben mi?” diye cevapladı masum masum. “Bir yere falan kaybolmadım. Etrafı geziyordum. Sanırım biraz fazla uzaklaşmışım.”

“Arkadaşlarınla mı buluştun?”

Arkasını dönünce kaldırımın sonunda duran suç ortaklarını gördü. Mason, uzun kıvılcık örgülü olanı kolundan tutuyordu. Samuel ve Aram diğerinin iki yanında duruyordu. Ekibin geri kalanıysa arkalarında duruyordu. Garvin de vardı, işini iyi yapmıştı. Artık kaçıp gitmek yoktu. Silah arkadaşları bunca zamandır buradaydı ve Kazi’nin bundan haberi olduğundan emindim.

Arkasını dönüp bana baktı, gözlerini ince bir çizgi haline gelene dek kıstı. Dilini yavaşça dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ardından bana doğru yürüdü. “Bak neredeyiz, Jase,” dedi, eliyle duvara vurarak. “İlk tanıştığımız yer. Eminim bu bir tesadüf değildir, öyle değil mi?”

Şaşırarak, üstümüzde duran şifacı tabelasına baktım. “Aslına bakarsan, tamamen tesadüf oldu.”

Yanıma yaklaştı ve ellerini boynuma dolayıp yüzünü yaklaştırdı. Dudakları benimkilerden sadece bir santim uzaktaydı. Yakınlaşmak için garip bir andı. Bunu beklemiyordum ama şikâyetçi olduğum da söylenemezdi. Ellerimi beline koyup onu kendime doğru çektim.

Yanaklarıyla yüzüme dokundu. “Bir daha düşün,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Bu bir tesadüf değil. Seni buraya ben getirdim. Bu, sana elimi uzattığım önemli bir an... *eğer* doğru şeyi yaparsan. Düşünsene, caziben ve önderliğine kendine aşık ettiğin geveze Rahtan herkesin içinde saçınla oynuyor, gülüyor, hatta belki de seni öpüyor. Seni şu duvara yaslayıp boğazına bıçak dayadığım günü zihinlerinden silmek için mükemmel bir yol. Herkese hatırlayacak ve fısıldaşacak yeni bir gösteri sunarız. Benim ve dolaylı olarak kraliçenin sizin tarafınızda olduğu iddianı güçlendirir.”

Gülümsemi, aynı söylediği gibi saçıyla oynayıp yüzüme düşen bir bukleyi çekti. "Bırak onları," diye emretti sessizce. "Hemen."

Bizi gören herkesin aramızda geçen konuşmayı çok farklı şekilde hayal ettiğine şüphe yoktu. "Sözünü tutup anlaşmamızı yerine getir," dedi. "Ayrıca Wren ile Synove'yi Ballengerların misafiri olarak tanıta-caksın ve istedikleri gibi gelip gitmelerine izin vereceksin. Hatta burada şehirde kalacaklar. Eminim onları hanlardan birine yerleştirebilirsin. Ücretsiz olarak. Soru sormadan. Ayrıca silahları onlarda kalacak."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman seni tekrar duvara yaslar ve dizlerinin üstüne çöken *Patrei* görüntüsünü insanların zihnine kazırım." Omuz silkti. "Tah-min ediyorum ki bu, sana daha fazla sorun çıkarır. Hatta senin şu tarih kitaplarına bile yazılır. Ballengerların Düşüşü."

"Yani bu da şantaj oyunlarından biri mi?"

"Bir anlaşma teklif ediyorum."

Güldüm ve belini daha sıkı tutup onu kendime doğru çektim. "Sen mi? Sen mi beni tekrar aşağı indireceksin? O günden beri işler biraz değişti."

"Öyle mi dersin? Numaralarımın yarısını bile görmedin. Bu riski almak istiyor musun gerçekten? Herkes bize bakıyor. Sanırım yolun öteki tarafında Paxton'u bile gördüm."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum, Jase. Doğru şeyi yapman için sana bir şans veriyorum. Benim arkadaşlarım senin sorunun değil. Bırak gitsinler."

"Bir yabancından doğru şeyin ne olduğunu duymaya ihtiyacım yok, hele bir Vandalıdan hiç yok."

"Belki de vardır. Onların canını yakmayacağına söz vermiştin. Masum olmalarına rağmen onları zorla tutmak da canlarını yakmak-tır. Sözüne sadık değil misin?"

Artık ikimiz de gülümseliyorduk.

“Bu akşam bahçede aile ve arkadaşlar arasında büyük bir akşam yemeği verilecek. Arkadaşların sessizce bizimle gelse daha iyi olur. Yeni konuklarımız olarak akşam yemeğine katılmamaları hem şüphe çeker hem de ayıp olur.”

Kazi gözlerini devirdi. “Siz Ballengerların ayıp bulmadığı bir şey var mı?”

“Hem de çok. Sorun siz Vendahlılarda, hakaret etme konusunda ustasınız.”

“Pekâlâ. Küçük şenliğinize gelecekler ama bittikten sonra gitmekte özgürler.”

Sert, amansız bakışlarla bana baktı.

Daha yangınları kimin çıkardığını bile bulamamışken ok ve yay da dahil bütün silahlarını kuşanmış Rahtan şövalyeleri misafirimiz mi olacaktı?

Kazi bakışlarını kaçırmadı, bir heykel gibi hareket etmeden duruyordu. Arkadaşlarına olan bağlılığı çok güçlüydü. En sonunda bakışlarını kaçıran ben oldum ve dönüp Samuel'a seslendim. “Misafirlerimizi Ballenger Hanı'na götür. Onları en iyi odalarda ağırladığımızdan ve ihtiyaçları olan her şeyi verdiğimizden emin ol.”

Kazi parmağıyla hafifçe çeneme dokundu, dikkatimi tekrar üzerine çekti. “Son bir isteğim daha var, *Patrei*. Artık peşime kimseyi takmayacaksın. İkisine de söyle, bıraksınlar. Ya anlaşma yaptığın saygıdeğer bir misafirin olurum. Ya da hiç olmam.”

Nereden biliyordu? Sahte hedefi görmesini anlıyordum ama Garvin neredeyse görünmezdi.

“Peşine adam takmak yok,” diye onayladım ve ardından tek kelime daha edemedim dudaklarına yapıştım. Artık şartlarını duymaktan bıkmıştım.

Onu öpmenin tuhaf ve gergin olacağını sanmıştım ama Kazi kendini kollarıma bıraktı, söz verdiği gibi bir gösteri sunuyordu. Bede-

nini duvara yasladım, herkesin zihnine kazınarak önceki görüntüyü silecek olan buydu. Ama gösteri burada sona erdi, en azından benim için. Dilimin üzerindeki dilini, dudaklarının sıcaklığını hissettim. Teninin ve saçının kokusunu içine çektim. Sanki yine ormana dönmüşüz gibi, her şey önemini yitirdi.

Meyhanenin karanlık bir köşesine oturup soğuk bira söyledik. Priya yırtık pırtık menü ile kendini yelpazeliyordu, Mason da dalgın dalgın masadaki kaşığı çevirip duruyordu. Wren ile Synové'nin hana yerleştiğinden emin olduktan sonra Kazi, Jalaine ve annemle birlikte Tor Kalesi'ne dönmüştü.

"Seni gördü," dedim.

Garvin bardağındaki son bira yudumunu da kafaya dikti. "Hayır. Benden yana bir kez olsun bakmadı," diye cevapladı. "Ama şifacının önünde onu durdurduğunda kalabalığın içinde beni görmüş olabilir."

"Seni daha önce gördü mü?"

Dudağının kenarını ısırıp, hafızasını tazelemeye çalışıyordu. "Mason bana ilk gösterdiğinde kim olduğunu anlayamadım. Çok uzakta duruyordum. Ama yakından görünce... onu bir şekilde, bir yerden tanıyorum ama nereden tanıyorum emin değilim." Eskiden arabacılık yaparken yolunun bazen Vendaya düştüğünü anlattı. Genellikle Komizar için gidiyordu, bazen de *jehendra* sokaklarındaki tüccarlar için ama en son gitmesinin üzerinden yedi sene geçmişti. "Kız kaç yaşında?"

"On yedi."

Yanağındaki sakalları ovdu, onu başka nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. "Yani onu son gördüğümde hâlâ çocuktu. Peki ismi ne?"

"Sadece Kazi. Soyadı yok. Ama kendine Aydınlıksisli Kazi diyor. Sanırım bu..."

"Kutsal Şehir'deki en fakir dördünlerden biri. Eh, işin doğrusu hepsi fakir ama Aydınlıksis'in durumu hepsinden daha kötü. Sakın ismine aldanma, aydınlık bir yer falan değil. Orada hiç satış yapamazdım. Oradaki kimsenin cebinde iki sikke bile yok. Gerçi ismi tanıdık gelmedi."

"En azından bir iki tane zengin aile olmalı. Babasının vali, annesinin de general olduğunu söyledi."

Şüphesiz omuz silkti. "Bu mümkün, sanırım."

Binlerce kişi içerisinden on yaşında bir çocuğun neden onun ilgisini çektiğini sordum. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama eninde sonunda kim olduğunu bulacağım. O zamanlar daha çocuk olsa da yüz hafızam iyidir."

"Yedi sene, uzamış bir boy ve..." Priya göğsünü işaret etti. "Yeni kıvrımları olduğunu düşünürsek, kız epey değişmiştir."

Garvin onaylayarak başını salladı. "Ama gözleri, gözler değişmez. Niye bilmiyorum ama onun gözlerini hatırlıyorum. Gözlerindeki ateşi. O kız insanları yaktı." Sandalyesini çekip masadan uzaklaştı. "Bu gece görüşürüz. Belki o zamana kadar aklıma gelir." Şapkasını çıkarıp selam verdi ve dışarı çıktı.

Priya parmağını havada sallayıp meyhaneciden bize birer bira daha getirmesini istedi. Ardından öne eğilip Mason'a sesini kesmesi için attığı attığı bakışla birlikte onun elinde çevirip durduğu kaşığı aldı. Sonra da başını kaldırıp bana baktı. "O küçük yok olma numarasını saymazsak, bugün gayet iyiydi. Sizi uzaktan takip ettik ve konuştuğumuz herkes ondan bahsetti. Sanırım fırıncının kızının kulağının arkasından sikke çıkarma numarası yapmış? İkisini de çok etkilemiş."

Kahkaha attım. "Evet, beni de etkiledi. Kız düşmüştü ve dizini sürttüğü için ağlıyordu ama Kazi kulağının arkasından parlak bir sikke çıkarıp dikkatini dağıtmayı başardı. Gözyaşları da çok geçmeden unutuldu." Kazi'nin tereddüt etmeden, sert görünümünü bir kenara

bırakıp dizlerinin üzerinde eğilerek kızla göz göze geldiği anı düşündüm. Her ne kadar itiraf etmese de iyilik Kazi'nin içinde vardı, özellikle de çocuklara karşı.

"Eh, hem Nash hem de Lydia onun başlarına gelmiş en iyi şey olduğunu düşünüyor. Bu sabah Kazi'den bahsedip durarak başımın etini yediler. Terziye gittiğimizde yüksüklerle bir hokkabazlık numarası yapıp onlara da nasıl yapılacağını gösterdi. Yakında evdeki tabakları kırmaya başlarlar." Gözlerini kocaman açtı. "Tabaklardan bahsetmişken, yeni bir aşçı mı işe aldın? Aklından ne geçiyordu senin? Dolise Teyze bu sabah söylenip duruyordu. Orası onun mekânı, anlıyor musun?"

"*Patrei*'nin yeni bir aşçı işe alması yasak mı? Yeni bir aşçıya ihtiyacımız vardı. O da sürekli bunun hakkında şikâyet ediyor. Tor Kalesi'nde doyuracak çok boğaz var, sadece aile yok. Bu sabah bekçileri bir aşçıyı geri çevirirken gördüm. İş arayan berduş bir kadındı, kocası da yanındaydı. Yarın Nehir Ayrımı'nda işe başlıyorlar. Dolise Teyze'nin mutfağına kimse karışmayacak ama ihtiyacı olduğunda ona yardımcı olacak insanlar var artık." Priya'ya söylemediğim kısmı ise, aşçı kadına adaçayı keki yapmasını bilip bilmediğini sormuş olmamdı. Bu, Kazi'nin tekrar yemek için her şeyi yapacağını söylediği özel berduş tatlısıydı. Kadın bu tatlının onun uzmanlık alanı olduğunu söyleyince onu hiç düşünmeden işe almıştım. Tabii kocasını da. Mutfaktaki bıçak hünerlerinin becerikli olduğunu söylemişti.

"Eh, önce Dolise Teyze'ye sormalıydın," diye karşı çıktı Priya. "*Patrei* olman ona karşı avantajlı olduğun anlamına gelmiyor. Hem ayrıca iki tür insanla aranı iyi tutmalısın, arkanı kollayanlarla ve mideni doyuranlarla."

"Onun gönlünü alırım."

Priya sırtarak bana baktı. "Eminim alırsın." Priya, ne zaman erkek kardeşlerimle yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa girsek Dolise Teyze'nin eridiğini biliyordu.

“Terzi de Kazi’den etkilendi,” dedi. “Bugün onu hizaya sokmak için her ne yaptıysan, aferin sana. İşe yaradı.”

Kaşlarımı çattım. “O eğitilmiş bir köpek değil, Priya. Ben komut verince zıplamıyor.”

“Artık bu şehirdeki herkes senin komutunla zıplıyor, Jase. Alış buna. Asıl önemli olan, onun senin yanında uysal uysal yürüdüğünü görünce yanımızdan geçen herkesin Venda’ya karşı üstünlük kazandığımızı düşünmesi.”

“Belki herkes değildir,” dedim.

“Rybart ile Truko’yu mu gördün?” diye sordu Mason.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Birlikte yürümeleri hoşuma gitmedi.”

“Onları Paxton’la konuşurken de gördüm,” dedi Priya. “Ne ara bu kadar yakınlaştılar?”

Bu soruyu cevaplamaya bile gerek yoktu. Zaten biliyorduk. Babamızın öldüğü gün yakınlaşmışlardı. İçten içe birbirlerinden nefret ediyor olabilirlerdi ama bizi yerimizden etmek için kim olsa kullanırlardı.

“Hâlâ burada olmaları hoşuma gitmiyor,” diye ekledi Priya. “Cenazeye katılmak ayrı bir konu. Ama ilgilenecek başka işleri yok mu?”

“Bence tam olarak bunu yapıyorlar,” diye cevapladım. “İlgilenecek yeni bir iş buldular. Bizden kurtulmak.”

“En azından Rahtan şövalyelerini gözaltına aldık. Onlar hakkında endişelenmek zorunda değiliz,” dedi Mason.

“Teknik olarak onları gözaltına falan almadık,” diye hatırlattım. “Onlar misafir. Unutma bunu.”

Mason şüpheyle kaşını kaldırdı. Ona hanın yanındaki tembris ağaçlarının üstündeki gök geçitlerine muhafızlar yerleştirmesini söylemiştim. Tam olarak kuyruk taktığım söylenemezdi, yalnızca şüpheli davranışlara karşı onları izliyorlardı. Wren ve Synové şüphe çekecek bir şey yapmadığı sürece sorun yaşamazdık.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Mason hana giderken onlara eşlik etmiş ve onları sorgulamıştı.

Mason burnundan soluyarak güldü. "Tuhaf bir ikililer. Zayıf olan, yani Wren pek konuşmadı ama suratını asması Samuel ile Aram'ın çok ilgisini çekti. O çocukları daha sık dışarı çıkarsak iyi olacak. Diğeri ise..." Mason başını salladı. "Bir saniye susmadı ama ağzından çıkan tek kelime bile mantıklı değildi, ona sorular sorduğumda bile." Öne doğru eğildi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "*Gömleğimle* ilgili konuşup durdu. Kumaşın nasıl işlendiğinden düğmelerin nasıl yapıldığına kadar her şeyi biliyordu, sonra da bütün yol boyunca benim boyumu tahmin etmeye çalıştığı bir oyun oynadı. Sanırım beni gülümsetmeye çalışıyordu. Hiçbiri hoşuma gitmedi. Dediğim gibi, askerlere göre tuhaf bir ikili ama çıkan yangınlarda parmakları olduğunu sanmıyorum. Sanırım Kazi kaybolduğu için saklandılar. Şimdiyse burada kalıp köyün yeniden inşa edilmesini görmek istiyorlar. Birkaç kez bundan bahsettiler."

Priya hoşnutsuz bir şekilde ofladı. "Bunu gerçekten yapacak mısınız?"

"Söz verdik," dedim. "Hem, malzemeleri çoktan sipariş verdim."

"Ama bu..."

"Bir taviz, Priya. Hem kazanacaklarımızla karşılaştırdınca bize az bir kayıp yaşatacak. Toprağımıza izinsiz girenlere bir sikke bile vermek benim de isteyebileceğim son şey ama Gunner şom ağızlılık yapıp kraliçenin geleceğini söyledi. Başka bir seçeneğim var mıydı? En azından şimdi ortaya attığımız iddiada bir doğruluk payı var, belki de bakarsınız Kazi'nin mektubu sayesinde kraliçe gerçekten de buraya gelir. Babamızın dileği gerçek olur. Bunların bedeli bizim bölgemizden uzakta birkaç baraka inşa etmekse, gururumu hiçe sayıp yapmaya hazırım. Sen ve diğerleri de aynı şekilde."

"Ama onları yerinden etmeye ne hakkımız var, Jase? Kralın bu konuda söyleyecekleri olabilir."

“Kral isterse gidip tavuklarına anlatsın,” dedim. “Onları başka yere taşıdığımızı asla öğrenmeyecek, üstelik toprağımızı da geri alacağız.”

Kazi haklıydı, belli sınırlarımız yoktu. Yabancı birine bunu açıklaması zordu. Bizim sınırlarımız rahatlık, müdahale edilen alan ve yakınlıkla ilgiliydi. *Gözünün alabildiği yere kadar*. Ufku ötesine kadar görebildiğimiz bütün toprakların bize ait olmadığına farkındaydık.

“Peki o öpücüğe ne demeli? O gösteriden sonra Paxton’un bile ağzının açık kaldığına eminim. Kazi bana onu hiç ama hiç önemsemediğini söylemişti.”

Parmaklarımı bardağımın etrafına doladım. “Bunu ne zaman söyledi?”

“Dün gece.”

Ona nereye gittiğimiz konusunda yalan söylediğimi, attan aşağı atmakla tehdit ettiğimi, sonra da arkadaşlarına zarar verdiğimi sandığını düşünürsek, neden onu önemsemediğimi düşündüğü açıktı. Asıl hislerimi göstermekte berbat bir şekilde başarısız olmuşum ya da belki de tek yaptığım o hislerin yok olmasını dilemekti. Onlarsa sürekli büyüyordu, yoluma koyulmuş etraftan dolanamadığım bir taş gibi. O taş artık bir dağ kadar kocaman olmuştu ve onu bir türlü geçemiyordum.

Priya aşağı bakıp başını salladı. “Lanet olsun, Jase. Abayı yakmışsın.”

“Ben *Patrei*’yim, unuttun mu?” diye cevapladım, sesimin hissettiğimden daha özgüvenli çıkmasını umarak. “Kimseye abayı falan yakmam.”

Bana pek inanmış gibi durmuyordu.

Meyhaneci gelip Priya’nın söylediği biraları önümüze bıraktı.

O gidince Priya uzanıp elimi sıktı. “Seni seviyorum, kardeşim. Ne yaparsan yap arkandayım, biliyorsun. Yeter ki dikkatli ol.”

Mason boğazını temizleyip kaşığıyla masaya vurdu. Priya uzanıp onun da elini sıktı ama benimkini sıktığından çok daha sert davranmıştı. “Seni de seviyorum, kardeşim,” dedi ona. “Ama eğer gürültü yapmaya devam edersen, o kaşığı alıp iki gözünü de oyarım.”

Mason onu sinirlendirmek için kaşığı bilerek yere düşürdü. Sonra da on iki yaşında çocuklar gibi kaşık için güreşmeye başladılar. Bazı alışkanlıklar hiç değişmiyordu, buna minnettardım. Priya tırnaklarını kulağına geçirince Mason pes etti.

“Pekâlâ, burada eğleneceğim kadar eğlendim,” dedi ve Mason’u bırakıp yere düşen bira bardaklarına baktı. “Eve dönsek iyi olur. Bu gece yeni özel misafirlerimizle bahçede ziyafet vereceğiz. Bakalım Vendalılar dans etmeyi biliyor mu?”

Ben zaten biliyordum.

Kazi usta bir dansçıydı ama Priya’nın bahsettiği türden bir dansçı değil.

Mason kulağını ovarak ayağa kalktı. “Diğer ikisini de eve götüreceğim. Ziyafete kadar keyif çatabilirler. Birkaç saat sonra tekrar buraya gelmek istemiyorum.”

“Dikkatli ol, Mason. Daha önce bir Rahtan’a keyif çatmasını söylediğimde başıma neler geldi görüyorsun.”

“O ikisi mi?” diye cevapladı Mason. “Niye dikkat edecekmişim ki?”

Ben de öyle demiştim.

“Geliyor musunuz?” diye sordu Priya, sipariş verdiği bazı paketleri toplarken.

“Siz gidin, ben gelirim. Geç saatte arenada toplantım var.”

Priya gözlerini devirdi. “Elçiyle mi?”

Başımı salladım.

“Ağzının payını ver, Jase. O pislikten bıktım usandım.”

O pislik gelirimizin büyük bir kısmından sorumluydu. Gülümsedim. “Selamını iletirim.”

“Dikkatli ol,” diye ekledi, masaya birkaç sikke koyup hesabı öderken. “O Candorlular deli.”

Ağzının payını ver ve dikkatli ol.

Bıçak sırtında yürü.

Patrei olmanın özeti buydu.

Kış geldi. Duvarlar dondu.

Yerler dondu. Yataklar dondu.

Odunumuz yok, yağımız yok. Bu yüzden defterleri ve kitapları yakıyoruz.

Onlar da bitince dışarı çıkmak zorunda kalacağım, yağmacıların beklediği yere.

- Greyson Ballenger, 14

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

KAZI

“YÜCE TANRILAR, KAZI. ŞİFACI ÇAĞIRMAMIZ GEREK. *FİKATANDE DRAGNOS!*”

Wren’in sesinde şaşkınlık yoktu. Bu korkuydu.

“Olmaz. Ben iyiyim.” Wren ile Synové, yerlere daha fazla kan damlatmayayım diye beni küvete yatırdı. “Yardım edin de tekrar sarayım.”

“Temizlemeden olmaz,” diye karşı çıktı Synové. Aldığımız eğitimden hatırlıyordu. Gerçek şuydu ki, hiçbirimiz daha önce ciddi bir şekilde yaralanmamıştık. Bunun sebebi işimizi iyi yapıyor olmamızdı, yaralı taraf hep karşımızdakiler olurdu. Buradaki sorun ise hiçbirimizin yaranın nasıl temizleneceğinden emin olmamasıydı. Bense temizlemek istediğimden pek emin değildim. Acı yüzünden odaklanmakta zorlanıyordum. Bütün gücümü ellerimin titremesini durdurmak için harcıyordum ki bu çok saçmaydı çünkü yaralı olan yerim ellerim değildi. Titremesinler diye tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Wren bana daha yakından bakınca bunu yapan siyah, sivri dişli canavarlara uzun bir lanet daha okudu.

Odama daha yeni varmıştım ki Wren ile Synov  bu akşamki ziyafet için geldiler. Öğleden sonrayı benimle birlikte geçirmeleri için Mason onları kapıma kadar getirmiş ama beni görmemişti. Ben de onlara banyodan seslenip içeri gelmelerini söyledim.

Aya ımı küvetin içine kaldırırken iliklerime kadar irkildim.  izmelerimi giymeliydim ama terlikler daha az ses çıkarıyordu.

Köpekler daha çok bile imi ısırmişti ama dişleri kemi ime kadar işlemişti. Sıcak ocak demirleri gibi yanan ısırık izleri tenimi acıtıyordu, bunun dışında baldırımında da    santimlik bir yırtık oluşmuştu. Kanın çoğu buradan geliyordu.

“Ya atardamara gelseydi?” diye hayıflandı Synov . “Kan kaybından  lebilirdin!”

“Sesini alçalt,” diye uyardım. “Eğer hayati bir yara almış olsaydım, çoktan  lm şt m. Tünelden buraya gelmek için çok yol gittim.” En büyük endişem, orada oldu umun bir kanıtı olarak ardımda kan izleri bırakıp bırakmamış olmamdı.

Etrafa bakınmak için harika bir zamanlama olduğunu düşünmüştüm. Jase ve diğerleri dönmemişti, bekçi köpekleri de henüz dışarı salınmamıştı.  nce Kara Kulübe'ye baktım. Bu hiç zor olmadı çünkü burası bariz bir şekilde bo tu. Ambar bombo , fırın so uktu. Ayrıca odaların hiçbirinde kişisel eşyalara dair bir iz yoktu.

Nehir Ayrımı'na bakmak da kolay oldu. Herkes bu akşamki ziyafete hazırlanmak için bahçedeydi, Ballenger ailesinin hizmetlilerinin ikamet  h  büyük oranda bo tu. Geriye Gri Kale kalmıştı. Koridordan gölge gibi süzülüp gizlice odalara bakarken foyam az daha ortaya çıkıyordu ama Cazwin Amca k  eyi dönmeden hemen önce yerlerin gıcirtısını duymuştum. Duvardaki girintiye saklandım ve o da hiçbir şeyin farkına varmadan geçip gitti. Buradaki odalarda da kumandan-
dan bir iz yoktu.

Bir sonraki hedefim Greyson Tüneli'ydi. Rahatlıkla içeri süzüldüm.

Odama daha yeni varmıştım ki Wren ile Synové bu akşamki ziyafet için geldiler. Öğleden sonrayı benimle birlikte geçirmeleri için Mason onları kapıma kadar getirmiş ama beni görmemişti. Ben de onlara banyodan seslenip içeri gelmelerini söyledim.

Ayağımı küvetin içine kaldırırken iliklerime kadar irkildim. Çizmelerimi giymeliydim ama terlikler daha az ses çıkarıyordu.

Köpekler daha çok bileğimi ısırmişti ama dişleri kemiğime kadar işlemişti. Sıcak ocak demirleri gibi yanan ısırık izleri tenimi acıtırdu, bunun dışında baldırımda da üç santimlik bir yırtık oluşmuştu. Kanın çoğu buradan geliyordu.

“Ya atardamara gelseydi?” diye hayıflandı Synové. “Kan kaybından ölebilirdin!”

“Sesini alçalt,” diye uyardım. “Eğer hayati bir yara almış olsaydım, çoktan ölmüştüm. Tünelden buraya gelmek için çok yol gittim.” En büyük endişem, orada olduğumun bir kanıtı olarak ardımda kan izleri bırakıp bırakmamış olmamdı.

Etrafa bakınmak için harika bir zamanlama olduğunu düşünmüştüm. Jase ve diğerleri dönmemişti, bekçi köpekleri de henüz dışarı salınmamıştı. Önce Kara Kulübe'ye baktım. Bu hiç zor olmadı çünkü burası bariz bir şekilde boştu. Ambar bomboş, fırın soğuktu. Ayrıca odaların hiçbirinde kişisel eşyalara dair bir iz yoktu.

Nehir Ayrımı'na bakmak da kolay oldu. Herkes bu akşamki ziyafete hazırlanmak için bahçedeydi, Ballenger ailesinin hizmetlilerinin ikametgâhı büyük oranda boştu. Geriye Gri Kale kalmıştı. Koridordan gölge gibi süzülüp gizlice odalara bakarken foyam az daha ortaya çıkıyordu ama Cazwin Amca köşeyi dönmeden hemen önce yerlerin gıcirtısını duymuştum. Duvardaki girintiye saklandım ve o da hiçbir şeyin farkına varmadan geçip gitti. Buradaki odalarda da kumandan-dan bir iz yoktu.

Bir sonraki hedefim Greyson Tüneliydi. Rahatlıkla içeri süzüldüm.

Buraya ilk geldiğim zamanki kadar fazla işçi yoktu, belki de onları ziyafet hazırlıklarına yardım etmek için bahçeye çağırmışlardı. Yanımdan geçen at arabaları ve karanlık gölgeler adımlarımı örtüyor, bana suç ortaklığı yapıyordu. Çok geçmeden soluk Ballenger armasıyla işaretlenmiş, ana yolla kesişen o tünele vardım. Yürürken bu tünelden çıkan, gittikçe küçülen üç tünel daha olduğunu görmüştüm. En uzaktaki tüneli seçip sona doğru yürüdüm, sandıktaki mücevherleri seçerken de aynı mantığı kullanıyordum: En değerli eşyalar hep en sona saklanırdı.

Tünelde tavandan damlayan suların ürkütücü sesinden başka çıt çıkmıyordu. Hemen sonra köşeyi döndüm. Kimsenin orada olmadığını emin olmak için önce köşeden bakmıştım. Dar, karanlık tünel birkaç metre daha uzuyordu ve boş gibi gözüküyordu, sonunda geniş, çelik bir kapı vardı. Kapının altından loş bir ışık sızıyordu. Araştırmak için oraya doğru ilerledim ve kilidi açmayı denedim. Kapının iki yanındaki nişlere zincirlenmiş olan siyah köpekleri görmemiştim.

Ama onlar beni gördü.

Sessiz iblisler gibi ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı, ben onların görüş alanına girene kadar bekleyip üzerime saldırdılar. Onları hızla üzerimden attım ama olan olmuş, beni yaralamışlardı. Sadece bacağımı yaraladıkları için şanslıydım. Ellerinden kurtulur kurtulmaz gömleğimi yırtıp bileğime sardım, yere damlayan kanları dikkatle silerken köpekler hırlayıp zincirlerini zorlayarak üzerime doğru yürüdü. Gürültüyü duyan olursa saniyeler içinde burada olurdu. O ilk çılgın anlarda acı hissetmedim ama başımın belada olduğunu biliyordum. Parmak uçlarıma iğneler batıyormuş gibi delice karıncalanıyordu. O şok anında düşünebildiğim tek şey, biri beni görmeden geri dönmem gerektiği idi.

Synovë bileğimi temizlemek için üzerine su döktü. Sıkıttığım dişlerimin arasından bir inleme koptu. "Özür dilerim Kaz," diye bağırp silmeye başladı. "Olamaz, burada görmediğin bir kesik daha var."

Bunu da görmeme gerek yoktu. Bileğimin etrafını dehşet verici, uzun bir çorap gibi saran onlarca delik vardı.

“Sar şunu,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Sar gitsin. Yeterince temizledin.”

İkisi de beni tekrar şifacı çağırmanın şart olduğuna ikna etmeye çalıştı. “Peki bunun nasıl olduğunu nasıl açıklayacağım? Jase’e etrafta sinsice dolandığımı mı söyleyeyim?” Derin bir nefes alıp Wren’e mutfağa gitmesini söyledim.

Bakışları küvete damlayıp gidere doğru giden kanlı suya takıldı. “Yolu bilmiyorum!”

“Merak etme, biri seni durdurmadan çok uzağa gidemezsin. Başının ağrıdığını ve ağrı kesici almaya gittiğini söyle. Yılan pençesi, kırmızı biber tozu, ne olursa. Ziyafetten önce ayaklanmalıyım.” Kumandan gerçekten de Tor Kalesi’ndeysse ziyafetteki konukların arasında olacağını umuyorduk.

“Bir şey daha,” dedim, gitmeden önce Wren’in kolunu tutarak. “Bugün benim peşime taktıkları adam var ya? Eskiden Ballengerlar için çalışmıyordu. Previzili bir arabacıydı.”

Wren başını salladı. “Emin misin? Onu tanıyamadım.”

“Eminim,” dedim ve o adamın, yıllar önce o kaplanı *jehendra* sokaklarına getiren arabacı olduğunu anlattım. “Sanırım o da beni tanıdı.”

“Bu imkânsız,” dedi Synové. “Kapanı çalanın sen olduğunu kimse bilmiyor ki.”

Wren, endişeli bir şekilde iç çekti. “Ama o zaman bile nam salmıştı. Her zaman şüpheliydi.”

“Ama artık göğüsleri var! Kalçaları da! Eskisi gibi gözüküyor ki.”

Ben de kendime böyle söyleyip durmuştum. Ne de olsa değişmiştim. Artık bir deri bir kemik değildim. Yanaklarım çökmüş mağaralara benzemiyordu. Hatta aynı insan gibi bile gözüküyordum. Ama

o yine de gözlerini bana dikmişti ve o anda belleğinde bir şeylerin titreştiğini görmüştüm. “Eğer Tor Kalesi’ndeysen ya da bu akşam ziyafete gelirse onun karşısına çıkmayın. Sorarsa da çocukken Kutsal Salon için ayak işleri yaptığımı söyleyin. Düşüncelerini o yöne doğru çekin. Bunun dışındaki her şeyi inkâr edin.”

Wren başını sallayıp odadan çıktı. O gittiğinde Synové özenle bacağını sardı. Bezin yaralara yaptığı baskı daha fazla ağrıya sebep oluyordu.

“Yaranı dikmem lazım, Kazi,” dedi Synové özür diler gibi. Cevap vermedim. Dikiş söz konusu olamazdı. Üç santimlik bir yara dikiş atılmadan da iyileşebilirdi. Synové’nin gözleri sulandı. “Kaybolduğun gece bir rüya gördüm. Suyun içinde çırpınıyordun, boğuluyordun ama bunu görmedim. Şu lanet rüyalar! Hiç işe yaramazlar.” Öfkeyle nemlenen kirpiklerini sildi.

Uzanıp elini tuttum. “Suda çırpındım, Syn. Az kalsın boğuluyordum. Rüyaların doğrudu.”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Seni o mu kurtardı?”

“Evet. Birden fazla kez. Beni bir ayağa karşı korudu ve kızgın kumlarda taşıdı. Başka bir rüya gördün mü?”

Tereddüt ederek dudağını ısırdı. “Hapishane hücrelerine zincirlendiğini gördüm.”

“Hiç şaşırmadım. Daha önce de zincirlenmişim. Bazı rüyalar sadece rüyadır, Synové. Benim için endişeliydin.”

“Ama rüyamda üstün başın kanla kaplıydı. Hayatta olduğunu bile sanmıyorum.”

“Söz veriyorum, bir daha hapishane hücrelerine dönmeye hiç niyetim yok. Sadece bir rüyaydı.” En azından öyle umuyordum.

Wren döndüğünde elinde ufak bir şişe kristal vardı. İçindeki şey tuza benziyordu. Emin olmak için kokladım ama kokusu yoktu. Tam tahmin ettiğim gibi Mason’un koridorun sonunda önüne çıktığını

söyledi. Onu mutfığa götürmüş ve deponun içini arayarak kristalleri bulmuştu. Sonra da büyük tenekedeki kristallerin birazını ufak bir şişeye doldurup ona vermişti. “Adının huşkanadı olduğunu söyledi, suyla karıştırıp içince ağrılara iyi geliyormuş.”

Synové burnundan soluyarak güldü. “Mason mu? Keşke ilaç almaya giden ben olsaydım.”

“Ne kadar alacağım?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi Wren. “Yarısını? Ya da sadece bir kaşık?” Yüzünü endişeyle buruşturdu. “Söyledi mi emin değilim.”

Artık umurumda bile değildi. Tek istediğim acıyı dindirmekti. Synové kristalin dörtte birini bardağa döküp suyla karıştırdı. Titreyen ellerimle bardağı alıp tatsız iksiri kafaya diktim. Arkadaşlarım beni yatağa yatırdı ve ayağımı yastığın üzerine koyup yükseltti. Wren yüzüme gelen saçları çekip yanıma uzandı. Synové ise yatağın ucuna ilişip yaralı olmayan ayağımı ovdu ve sohbet olsun diye kaldığım odadan bahsetmeye başladı. Jase’in yatağının etrafındaki ağır, mavi perdeleri incelerken gülümsedim. *Ah, şu perdelerin dili olsa...*

Bana deliksiz iki saat uyuduğumu söylediler.

Kalktığımda bacağım kaskatı kesilmiş ve sanki benim bedenime ait değilmiş gibi tuhaf bir ağırlık çökmüştü ama ağrım dinmişti. Ayağımı yatağın kenarından sarkıtıp üzerine baskı yapınca sadece hafif bir zonklama hissettim. Huşkanadı şişesini elimde tutup hayranlıkla inceledim. “Bir daha ihtiyacım olursa diye artık hep yanımda taşıyacağım.”

“Olmaz,” dedi Wren, şişeyi elimden alarak. “Son iki saat boyunca seni bayıltan da bu.” Wren’in elindeki aldatıcı şekilde masum görünen şişeye baktım. Bunun gibi güçlü kristaller işime yarayabilirdi. “Tabii eğer,” diye ekledi Wren. “Şu Ballenger oğlanının seni kucağına alıp odana taşımasını istiyorsan başka.”

Synov  göz kırptı. “Tabii ki ister.” Arkasını döndü ve elini sallayarak yan tarafı işaret etti. “Bak sen uyurken ne geldi.”

Koltukların üzerinde    tane elbise asılıyordu.

“Sarı olan benim,” dedi Synov  neşeyle. “Giyip denedim bile. Üzerime tam oldu, anlarsınız ya.”

Anlıyorduk. Synov nin kıvrımlı bir vücudu vardı ve bunun farkındaydı. Bu yüzden hep insanlar onun yaşça daha büyük olduğunu düşünürdü.

“Bayan Ballenger’ı tebrik etmek gerek,” diye ekledi. “Kısa sürede hemen anlamış. şehirde beni zar zor gördü. Menekşe rengi olan seninki.”

Bu da ortadaki elbisenin Wren’e ait olduğu anlamına geliyordu. Y zge leri ve pençeleri olan bir canavarmış gibi korkarak elbiseye baktı. “*Bu şeyi asla giymem. Ne renk olduğu bile belli değil.*”

“Pembe,” dedim.

“Dil gibi mi yani?”

Synov  tek gözünü kısıarak ona baktı. “Soğuk, solgun bir dil. İşte *bunu* teninde hissetmek istemez miydin?”

Synov yi uyarmak için bir bakış attım. Bazen hırsızlık becerilerimi kendi arkadaşlarımin üzerinde bile kullanmam gerekiyordu ve şimdi geri vermem gereken  alıntı bir şey vardı: Wren’in  zg veni. Hiçbir şey planladığımız gibi gitmiyordu ve Wren, her şeyin belli başlı bir yol izlemesi gerektiğini düşünürdü. Hazırlıklı olmayı severdi ve yaptığımız planların... eh, *planladığımız gibi* gitmesini isterdi. Bundan do-layı berbat bir hırsız olurdu çünkü hazırlıksızlığa hazır olma ve göz açıp kapayana dek plandan plana atlama becerilerim sayesinde bütün parmaklarım sağlam kalmıştı. Hazırlıksızlığa hazır olmak, kurallarımdan biriydi. Planımız istediğimiz gibi gitmemişti, ayrıca beni banyoda her yere kan bulaştırırken görmek onun asla unutamadığı bazı anıları hatırlamasına neden olmuştu. Hem Wren’in pembe bir elbise

giyip Tor Kalesi'ndeki ziyafete katılacağı da planımızın hiçbir yerinde yazmıyordu. Onun yapması gereken malzeme toplamak, ihtiyacım olan her neyse bulup bana getirmek, *ziethe* hançerlerini keskin, gözlerini ise daha keskin tutmak ve işareti gönderdiğimde hareket etmeye hazır olmaktı. Şimdiyse önündeki elbiseye bakarken hançerini nereye koyacağını düşündüğünü biliyordum.

Ama bu hafta ziyafete katılmak zorundaydık ve endişelenecek hiçbir şeyi olmayan gerçek konuklar gibi rahat görünmemiz çok önemliydi ki Ballenger ailesi de rahatlasın. Orada görebileceğimiz diğer konuklar da cabasıydı.

Ayağımın üstüne basmayı denedim, yeterince iyileşmiş olduğunu gördüğümde de odayı geçip Wren'in elbisesine dokundum. Onu nasıl ikna edeceğimi biliyordum. "Ah, bunu hiç beklemiyordum," dedim, elbisenin kumaşını elleyerek. Eteğin ucunu hafifçe yanağıma dokundurdum.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kumaşı. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir kumaş görmemiş-tim. Sanki bulutlardan dokunmuş gibi. Bir dokunsana," dedim, elbiseyi ona uzatarak.

Başını iki yana salladı, bukleleri de onunla sallandı. Ama sonra dayanamayıp ileri doğru bir adım attı ve parmaklarıyla şöyle bir dokundu.

Wren zeki ve ölçülüydü, yaptığım her hareketi görür ve bu hareketleri neden yaptığımı derinden bilirdi. *Güven bana, Wren*. Her ne kadar sert biri olsa da zafiyetlerinin farkındaydı... ona güven verenlerin de. Yumuşak şeylerin neden bu kadar ilgisini çektiğini, çarşıdan onun için çaldığım posta ya da nehirde bulup avcunun içinde tuttuğu tüylü ördek yavrusuna neden bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum. Geçmişte başına gelenlerle bir ilgisi olduğuna emindim, hepimizin geçmişinde asla bahsetmediği olaylar yaşanmıştı ve bu sırları

içimizdeki parçalanmış karanlığın derinliklerine gömmüştük. Belki de onun bile anlamadığı bir olay yüzündendi. Annesinin yanağını okşaması gibi basit bir anıyı hatırlattığı için bile olabilirdi.

“Yumuşakmış,” diye itiraf etti, yine de fazla yorum yapmak istemiyordu. “Ama rengini beğenmedim.”

“Menekşe rengi olan üzerine olabilir. İstersen takas yapalım.”

Pembe elbiseyi elimden aldı. Bu elbiseyi neden giymesi gerektiğini, neden gülümseyip Ballengerların onur konukları gibi, burada herkesin sandığından daha farklı bir nedenden dolayı bulunmuyormuşuz gibi davranması gerektiğini çoktan anlamıştı.

“Ama ben yine de *ziethe* lerimi takacağım,” dedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

BÜYÜKELÇİNİN GÖBEĞİ FIRINDA KABARAN BİR EKMEK GİBİ ALÇAK MASANIN üzerinde yükseliyordu. Ne zaman öksürse ya da derin, hırıltılı bir nefes alsa kopçaları, kemeri ve işlemeli zincirleri masaya vuruyordu. Su piposundan uzun bir nefes çekti. Tütünün nahoş kokusu havasız odaya yayıldı.

Ballengerların arenada sağladığı ücretli oda Candor tarzında döşenmişti. Duvarlara koyu renkli ağır örtüler asılmış, yere tüylü kilimler serilmişti. Pencerenin panjurları sıkıca çekilmişti, odadaki tek ışık kaynağı aramızda duran masanın üzerinde yanan bronz rengi gaz lambasıydı. Lambanın titrek ateşi arkasında duran korumalarına yansıyordu. İkisi de belinde kılıç olan devasa adamlardı. Hepsi gösteriş içindi. Bizim *straza* askerlerimiz de aynı nedenden ötürü aramızda duruyordu.

Büyükelçi hoşnutsuz bir şekilde üst dudağını büzdü. “Babana çekmemişsin. O olsaydı daha geçen hafta yanıma gelirdi. Onun bildiği...”

“Geldim işte,” dedim. “Derdini anlat. Senin dışında başka toplanmalarım da var.”

Başka bir toplantım yoktu, verdiğim sert cevap oyunumun bir parçasıydı. Odaya girmeden önce Gunner'a çenesini kapatmasını söylemiştim. Uzun sessizlikleri sevmezdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Gülümseyip sakın ve serinkanlı davranarak sandalyemde arkaya yaslandım ama içten içte en az Gunner ile Titus kadar gergindim.

Büyükelçi bana bakmaya devam etti ve pembe şişman dudaklarını ileri geri oynattı. Ağzının kenarlarından salya akıyordu. Bakışlarına karşılık verdim.

"Ticaret yapacak başka bir yer buluruz," dedi.

"Ama burası kadar kârlı olmayacaktır. Bu arenada büyük bir kazanç elde ediyorsunuz, bunu ikimiz de biliyoruz. Bildiğiniz gibi, siparişleri işleyen biziz."

"Kâr sadece kayıp olmadığında önem kazanır. Baban koruma güvencesi vermişti ama hâlâ bir korunmamız yok. Her yerde kulağımız ve gözümüz var. Neler olduğunu görüyoruz. Sıradaki yağmalayacakları kervanlar bizimkiler olacak. Shiramar'da ve Ráj Nivad'da da ticaret merkezleri var. İşimizi oraya götürebiliriz. Kira ve kesintiler daha ucuz, üstelik yolları daha güvenli." Puposundan uzun, rahat bir nefes çekti. "Ve biz geri çekilirsek... diğerleri de arkamızdan gelir."

Gunner ellerini yumruk yaptı. Masanın altından çizmemle ona vurdum.

"Babamın verdiği sözler hâlâ geçerli," dedim. "Geliştirdiğimiz silahlar..."

"Geliştiriyormuş!" dedi tükürerek, tiksinererek dudağını büzdü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Mallarınızı kapıdan kapıya koruyacağız demek oluyor. Tek bilmen gereken bu."

"Senin için fazla iddialı bir söz..."

"İddialı mı?!" dedim, benimle konuşurken kullandığı gibi tiksinererek. "Bu da ne demek oluyor? O Candorlu kafan için çok mu büyük konuştum?"

Fırça gibi kaşlarını titretti ve siyah boncuk gözleri parlayarak gü-lümsedi. "Baban ne zaman bize bekleyeceğimizi söylese gönlümüzü almayı ihmal etmezdi."

Ona istediğini vereceğimi bilsem de duraksadım. Eğer hemen ta-viz verirsem ayak direyip daha fazlasını isterdi ve tek istediğim alaca-ğımızı alıp buradan gitmekti. Alacağımız şeyi ise sadece Candorlular verebilirdi. En büyük ticaret ortaklarımız onlardı ve haklı şikâyetleri vardı.

Arenaya ticaret yapmaya gelip, içeriye sadece bir kişi soktuktan sonra da alıcılarla temasa geçerek onları kervanlarına çeken, bu sa-yede daha ucuza satış yapıp bizim payımızı ödemeyen tüccarlara baskın yapmak için bütün ana yollara devriye yerleştirmiştik. Kimse kiramızı ödmeden bize mağaza vitrini muamelesi yapamazdı. Kârı-mızı gözetken bu devriyeler meşru bir şekilde çalışan tüccarlarımızın da güvenliğini sağlıyordu ama bizim bölgemizden çıkan her kervana eşlik edecek kadar adamımız yoktu, zaten diğer kervanlar da tam bu-rada saldırıya uğruyordu. Bizim bölgemizin yüzlerce metre ötesinde. Kendi güvenliği olsa dahi arabacılar ölüyor ve mallar kayboluyordu. Eğer yağmacılar yüzünden çekildiklerinin dedikodusu bile duyulursa bu işimize büyük bir zarar verirdi. Diğer loncaların istediği de buy-du zaten ama bu durum değişmek üzereydi. Yakında adamlarımız tek başlarına bütün bir kervanı koruyabilecekti. Ballengerlar, koruma konusunda her zaman iyi olmuştu. Şimdiyse bu korumayı sınırları-mızın dışında da devam ettirebilecektik.

"Hiç mi?" diye üsteledi büyükelçi, bizimle çalışmaya devam etme-ye hevesli olduğu belliydi. Her şeye rağmen konumumuz daha mer-kezi bir yerde ve çok daha rahattı, bunu garantiye almıştık. Shiramar sıcak, kirli bir çukurdu ve Ráj Nivad gözlerden uzaktı. Üstelik payı-mızı aldığımız sürece büyükelçinin kralın haberi olmadan yürüttüğü ufak yan işlere de göz yumuyorduk.

“Sözümüzü yerine getirene dek bu dairenin kirası ücretsiz olacak. Gönlünü yeterince alabildik mi?”

Büyükelçi başını salladı, bodur parmaklarını neşeyle göğsüne vurdu. “Yanılmışım. Babana çok benziyorsun.”

Ayağa kalktım. Gunner ile Titus da ardımdan ayağa kalktı.

“Ballengerlar sözünü tutar,” dedim. “Artık beni taleplerinle boğmayı bırak.”

Oflayarak ayağa kaktı, kırıışık yüzünde kaypak bir gülümseme belirmişti. “*Patrii*. Seninle iş yapmaktan her zamanki gibi memnunuz.”

Daireden çıkar çıkmaz Titus, “Bedava kira bize çok pahalıya patlar. Hem diğer kiracıların kulağına giderse...”

“Sadece sözümüzü tutamazsak pahalıya patlar.”

Arenadan çıkıp doğruca Beaufort’u ziyarete, ona baskı yapmaya gittik. Sözümüzü yerine getirebilmemiz için o ve adamları da sözünü tutmalıydı, artık beklemekten bıkmıştık. Verdikleri sözler anlamını yitirmişti. Ama kapıdan içeri girer girmez, geleceğimizi bekliyormuş gibi bizi karşıladı ve önemli bir engeli aşmayı başardıklarını söyleyip apar topar talim alanına götürdü. “Sorun tamamen çevirideymiş,” dedi, ardından bize söz verdiği silahın talimini gösterdi. Son halinin sahip olacağının yarısı kadar ateş gücüne sahipti, yine de etkileyiciydi. Görünüşe bakılırsa umduğumuz her şeyi, hatta daha fazlasını karşılıyordu.

“Birkaç hafta daha. Son rötuşları yapmak için en fazla bir ay,” diyerek söz verdi. “Ama daha çok kaynağa ihtiyacımız var.” Gunner ve Titus ağızları açık halde birkaç metre ötede tamamen mahvolmuş halde duran hedefe bakakalmıştı, ardından bağıra çağıra ıslık çaldılar. “Neye ihtiyacın var, söyle yeter,” dedi Gunner. “Zaneë söyleriz, hemen getirir.”

“Peki ya humma tedavisi?”

Beaufort kaşlarını çatıp başını salladı. “Onu aceleyle getirmek biraz daha zor. Phineas üzerinde çalışıyor. Merak etme, her geçen gün daha çok yaklaşıyoruz.”

Yaklaşıyoruz. Anneme aylardır aynısını söyleyip duruyordum. Bu umut onu yatıştırmaya yetiyordu, şimdiki şartlara göre bana da yetiyordu. Şu an ihtiyacımız olan şey silahlardı ve onların başarılı olacağının kanıtını az önce görmüştüm.

Odama döndüğümde, büyükelçinin odasının ağır kokusunu üzerimden atmak için banyoya girdim. Üzerimi giyinirken silahları düşünüyorum, kendimi umutlu hissediyordum. Geçen gece başka yangın olmamıştı, köle avcılarından da iz yoktu. İşler yavaş yavaş normalde dönüyordu. Büyükelçinin kervan saldırılarıyla ilgili yanıldığını umuyordum ama eğer doğruysa da devriyelerimiz sertçe tepki vermek için emir almıştı. Saldırganları ne olursa olsun yakalayacak ve saldırılardan kimin sorumlu olduğunu bulacaklardı.

Gunner alçak sesle ıslık çaldı. "İşte bu her gün görmediğimiz bir manzara."

Wren, Kazi ve Synové omuz omuza ağaçlıktan çıkmıştı.

Kazi'ye baktım. Henüz beni görmemişti. Siyah saçlarını örüp zarif bir şekilde başının üzerinde toplamıştı, bu şüphesiz Jalaine'in eseriydi. Ağaçlıktaki sarı taçyapraklar saçlarına düşmüştü ve dizlerine kadar inen menekşe rengi elbisesinin etekleri meltemde hafifçe dalgalanıyordu. Elbisesinin incecik sapları dışında omuzları çıplaktı. Gözleriyle bahçenin başka bir tarafını tarıyordu, aradığı kişinin ben olduğumu düşünmeden edemedim.

Titus dirseğiyle bana vurdu. "Ağzını kapat, *Patrei*. Fazla hevesli gözükmek."

Ama hevesliydim.

"Pembeli olanın nesi var?" diye sordu Gunner.

"Adı Wren," dedi Aram ile Samuel aynı anda.

Wren de değişim geçirmişti, yanında sallanan kıvrımlı kılıcını

saymazsak bugün arka sokakta gördüğümüz amansız kızla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Kimse ona bunları evde bırakması gerektiğini söylemedi mi?" dedi Gunner.

Dikkatimi tekrar Kazi'ye verdim. Konudan bağımsız kelimeler zihnime dolmuştu, babamın uzun zaman önce yaptığı uyarıyı hatırladım. *Kelimelerini dikkatli seç, düşündüğün kelimeleri bile çünkü kelimeler tohum gibidir ve tohumlar eninde sonunda tarih yazar.*

Kazi ile tanıştığımdan beri düşünmekten kaçındığım bazı kelimeler vardı. Annem bana onu sorduğunda güvenli ve dengeli bir kelime seçip onun sadece becerikli olduğunu söyleyerek kestirip atmıştım. Ama artık diğer kelimeler de düşüncelerimde özgürce uçuşmaya başlamıştı. Zihnimin içine pervasızca doluşuyorlardı. Hepsinin kök salmasını, dallanıp budaklanmasını, tarih yazmasını istiyordum... tarihimin bir parçası olmasını. *Zeki, akıllı, acımasız, azimli, cesur, sinisi, sadık, şefkatli.* Kazi arkasını döndü. Gözleri kalabalığın içindeki başları sıyrıp geçiyor, boynuna dökülen dağınık saçları meltemde uçuşuyordu. Aklıma bir kelime daha geldi. *Güzel.* Düşünebildiğim tek kelime buydu, sonra hemen arkasından bir kelime daha göründü. *Gelecek.* Bu kelimenin düşünmek için fazla tehlikeli olup olmadığını merak ettim. Ama kök salmıştı bir kere.

Konuklar gelmeye devam ederken Kazi ile arkadaşları görüş alanımızdan kayboldu, Aram ve Samuel ise Wren'in olduğu yöne doğru ilerlediler. Mason haklıydı, ikisinin de boynunu bir anda kırıp üstüne gülümseyebilecek kapasiteye sahip birine kendilerini fazla kaptırmışlardı. Onlarla bu konuyu konuşmalıydım.

Geçen akşam kendi aramızda ufak bir akşam yemeği yemiştik ama bu akşam yeni *Patrei*'yi kutlamak için bütün aile davetliydi. Yakın arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız da öyle. Rahibe, kâhin ve babamı tedavi eden şifacı da burada olacaktı.

Beaufort da gelmek istediğini belirtmişti, gölgelerde saklanacağını söyledi ama yine de kabul etmedim. Yıllardır saklanmaktan sıkılmış, ayrıca bunca zaman boyunca krallıklardan kurtulmuş olmaktan dolayı biraz da ukalalaşmıştı ama benim gözetimimdeyken yakalanmasına izin vermeyecektim, hâlâ teslim etmesi gereken mallar varken olmazdı. Bu noktada çok fazla yatırım yapmıştık. Geçmişte akşam yemeklerine katıldığı olmuştu ama bu akşam aile dışında birçok misafirimiz olacaktı... özellikle de Kazi ile arkadaşları. Görünüşünün değiştiğini ve kimsenin onu tanımayacağını iddia etmişti ama bu yine de fazla riskliydi. Krallıklar tarafından hâlâ aranıyordu. Bazen tüccarların arenaya arama emirlerini getirdiğini görüyorduk ve buna artık alışmıştık. Görme ihtimalimizin olmadığı birçok insanın ismini saymışlardı ama Beaufort farklıydı. Bize elinde arama emriyle birlikte gelmiş, kim olduğunu gizlemeye çalışmamıştı. Artık kaçırmaktan bıkmıştı. Aranıyor olmasının nedeninin değerli bilgileri olarak kaçması olduğunu ve bu bilgileri güvenmediği insanlarla paylaşmaktansa bizimle paylaşmayı tercih ettiğini söylemişti.

Anlattığına göre, Büyük Krallıklar arasında çıkan savaşta bir kumandandı ve Morrighan kralı ile arasında bir kan davası vardı. Beaufort kralın yobaz olduğunu iddia etmiş ve kral da buna karşılık olarak onu karşı safa geçmekten dolayı hapse atmıştı. Savaş bittikten sonra krallıklar arasında yeni anlaşmalar imzalanmıştı ve şimdi hepsi Beaufort'ı yakalamak istiyordu. Hikâyesinin tamamen doğru olduğunu hiç sanmıyorduk ama Tor Kalesi'ni ilgilendirmediği sürece uzak krallıklar arasındaki siyasi çatışmalar ve garezlerle de pek ilgilendiğimiz söylenemezdi. Buna rağmen babam, kralın Parsuss'taki yargıcına gizli bir mektup gönderip "arenada dolanan bir arama emrinden" bahsederek Beaufort'un hikâyesini sormuştu. Yargıç Beaufort ile ilgili elinde hiçbir bilgi olmadığını söylemiş ve iddialarını ne teyit etmiş ne de karşı çıkabilmişti.

Belki de başını daha fazla belaya sokmasını engelleyerek krallıklara bir iyilik yapıyoruzdur, demişti babam. Aslında ona göz yummamızın asıl nedeni, hummayı tedavi edeceğine söz vermesiydi. Eh, silahlar da yaptığımız anlaşmanın tuz biberi olmuştu tabii. Asıl önemli olan aileyi güvende tutmaktı ve Cehennem Ağzı'ndaki herkes aileden sayılırdı.

"Patri."

Çatallı sesin geldiği yöne doğru döndüm. Konuşan kâhindi. Birdenbire yanımda belirmiş, gök mavisi gözleriyle bana bakıyordu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kapüşonunu indirmişti, bu pek rastlanan bir durum değildi. Dağınık siyah saçları yüzünü çevreleyip görünüşünü gölgeliyordu. Elimi tuttu ve sonra durup yüzüğe baktı, ardından da üzgünce başını sallayarak "Seni buldular, *Patri*. Üzgünüm," diye mırıldandı.

İlk defa, benim için geldiklerini söylerken kastettiği kişilerin loncalar değil, köle avcıları olabileceği aklıma geldi.

"Bana ne haberler getirdin?" diye sordum.

"Yeni kan kokusu alıyorum. Daire çizerek yaklaşıyorlar."

"Onu hallettik. Benim peşimde olanları öldürdük."

Gözleri endişeyle parladı. "Onları değil," diye fısıldadı. "*Diğerlerini*. Kalbini koru, *Patri*. Kalbinin üstünde bir bıçak görüyorum, onu kesmeye hazırlanıyor."

Gülümsedim. "Endişelenme. *Straza* askerlerim yanımda. Haydi git, yemeğe ve içmene bak. Annem senin için onur koltuğunu ayırdı. Titus sana gösterir." Titus'u gömleğinin arkasından yakalayıp konuşmasından alıkoyarak kâhine bir içki ikram etmesini ve yer göstermesini söyledim. Bazen onun uyarılarının annemin endişelerinden etkilenip etkilenmediğini merak ederdim. Her gün tapınakta konuşurlardı ve annem cömert bir bağışçıydı. Cehennem Ağzı'nda görü yeteneğine sahip olan çok az kişi vardı. Venda kraliçesinin bu yete-

neğinin güçlü olduğu iddia ediliyordu. Bunu düşününce aklıma ister istemez Kazi'nin sessizce yok olmaları geldi, neredeyse sihirli gibiydi. Bizim Ballenger tarihçemizde de görü yeteneği geçiyordu ama anlaşılan nesilden nesle geçerken etkisi azalmıştı.

Titus yanında kâhin ile gözden kayboldu, bense gözlerimi kısıp kalabalığı taradım. Garvin'i gördüm. Tek başına duruyor, etrafa bakınıyordu. Nereye baktığını görmek için bakışlarını takip edince karşıma Kazi çıktı.

Aydınlıksis. Kutsal Şehir'deki en fakir dördünlerden biri. Sakın ismine aldanma, aydınlık bir yer falan değil.

Garvin yanılıyordu.

Aydınlıksis'teki tek aydınlık şey tam karşımda duruyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

BURAYA UYGUNSUZ KAÇIYORDUK. Her şekilde sahtekârdık ve rol yapıyorduk. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız bir şeymiş gibi güzel kıyafetler giyyorduk ama işin doğrusu hiç giymemiştik. Bir kez bile.

Wren sanki elbisesi üzerinden düşecekmiş gibi saplarıyla oynayıp duruyor, ince ve dayanıksız sapların bir işe yaramadığını söylüyor, bir yandan da parmaklarıyla karnında daireler çizerek pembe yumuşak kumaşa tekrar tekrar dokunuyordu. Synové kendi yansımasını görmeye çalışarak kadehini havaya kaldırmıştı, sarı kumaşın gözlerinin önündeki kristalin üzerinde dans etmesini izledi. Ardından ellerini ipeksi kıvrımlarında gezdirip sanki yok olacakmış gibi elbiseye eliyle bastırdı. Ben de farksız sayılmazdım. Önceleri yeğimin abartı olduğunu düşünürdüm ama en azından bir işlevi vardı. Gizli cepleri silah ve harita taşımaya yarıyordu. Sağlam derisi kötü havalarda beni koruyordu. Şimdi üzerime giydiğim elbisenin ise beni güzel göstermek dışında bir işlevi yoktu. Hayatımda daha önce hiç kendimi güzel hissetmemiştim. Yalnızca kimsenin görmek istemediği kirli bir lağım faresiydim.

Bir de yiyecekler vardı.

“Kokuyu alıyor musun?” diye fısıldadı Synové.

Kokuları almamak mümkün değildi. Marine edilmiş rosto etlerin kokusu üzerimizde uçuşan görkemli, karmaşık bir bulut gibiydi, yanaklarımızı şişirip bir şarkı gibi midelerimizi uyandırıyor. Masalar peynir, ekşi ekmekler ve içimizi hem hayranlık hem de suçlulukla dolduran birçok yiyecekten oluşmuş ilk öğünle dolup taşıyordu. Vende’da hâlâ kıtlık vardı, yerleşim köyleri bu yüzden hayati önem taşıyordu. Burada durup bir leziz yiyecekten diğerine atlamak ise hainlik gibi geliyordu.

Ama rollerimizi oynamalıydık. Yedik. Gülümsedik. Doğaçlama yaptık. Bizler Rahtan’dık, bizi rahatsız eden ve tuhaf hissettiren durumları yontabilir, eğer gerekirse onları cehennemde bir buz heykeline bile dönüştürebilirdik.

Gözlerim Jase’i aradı. Onu göremiyordum ama diğer konuklarla konuşmakla meşgul olduğunu düşünüyordum. Çok fazla konuk vardı, tahminim iki yüze yakın kişi olduğu yönündeydi.

Lydia ile Nash küçük kuzenlerini peşlerine takmış halde, masalar ve çalılar arasında koşup oynuyordu. Kumandan konukların arasında olsaydı mutlaka kendini gösterirdi, kimliğini gizlemek için başka bir isim kullanıyor olabilirdi. Belki de Ballengerların aralarında aranan bir suçlu barındırdıklarından haberi bile yoktu. Bu mümkün müydü? İçimde birdenbire bir ümit yeşerdi.

Kendime hâkim olamayıp gözlerimle tekrar o solgun, kansız yüzü ararken başka bir yüze denk geldim. Bugün beni takip eden adamdı. Wren’le Synové’ye haber verdim. Belli ki artık beni takip etmiyordu, o halde neden hâlâ gözlerini üzerimden ayırmıyordu?

“Hâlâ sana bakıyor,” diye fısıldadı Wren birkaç dakika geçtikten sonra.

“Kim olduğumu anladı,” dedim.

“Eğer anlamış olsaydı, hâlâ sana bakıyor olmazdı,” diye yanıtladı Synové. “Bana kalırsa hâlâ çıkarmaya çalışıyor. Kim olduğunu anlasa bile, inkâr edersin. Artık o kıza hiç ama hiç benzemiyorsun.”

“Ama adı aynı,” diye cevapladı Wren.

“Hiçbir Previzili arabacı bir lağım faresinin ismini bilmez.”

“Kazi değil. Öbür ismi. On. Herkes bunu biliyor.”

“O zaman bu ismi de inkâr eder.”

Tüm kapıların suratıma kapanmasına sebep olan o isim. Başarılı bir hırsızın etrafında kimse gardını indirmezd.

O tarafa doğru döndüm ve doğruca adama bakarak şaşırılmış gibi gülümsedim. Başını sallayıp yürüyerek uzaklaştı.

“Şunun tadına baksana,” dedi Synové, arabacıyı çoktan unutarak. Elime üzerine yoğun, ekşi ve iştah açıcı bir sos sürülmüş olan kızarmış ekmeklerden tutuşturdu. Bu sırada sanki tanrıların meyvesini yiyormuş gibi gözlerini devirerek kendinden geçiyordu.

Keyifle iç geçirdim. Wren de parmaklarındaki kırıntıları yaladı.

Synové gülümsedi ve ellerini beline koydu. “Halimize bak. Kraliçeler gibi yiyor ve giyiniyoruz.”

Wren ağzını şapırdattı. “Şansınız varken keyfini çıkarın.”

Hepimiz bunun kısa sürecek bir keyif olduğunu biliyorduk.

“Ah, güven bana,” diye cevapladı Synové. “Çıkaracağım. Ama Kazinin çıkaracağı kadar değil.” Gözlerini kısarak bana baktı, neyi kastettiğini anlamıştım. Bana kızmasını bekliyordum ama tam tersine endişeli gözüküyordu. “Ben de ondan hoşlandım,” dedi. “Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorsun. Sonuçta biz...”

Kaşlarını kaldırdı ve son cümlesini tamamlamam için havada bıraktı. Sonuçta Jase’in gizli konuklarını çaldığımızda mı? Sonuçta gerçekte neden burada olduğumu öğrendiğinde mi?

“Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmesini beklemiyorum,” dedim hayal kırıklığıyla. “Sadece işimi elimden geldiği en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum.”

"Takdir ettim," dedi Wren, Synové ile aralarında manalı bir bakışma geçti.

Kafamı karıştıran şeydu, neden? Ordusu bile olmayan hain, kaçak bir kumandan Ballengerlara ne verebilirdi? Savaş alanından zar zor kaçtığında sırtındaki kıyafetlerden başka eşyası yoktu. Komizar'ın söz verdiği hazineye asla sahip olamamıştı ama yine de elinde *bir şey* olmalıydı. Aldıkları riske değecek bir şey. Tabii *eğer* buradaysa. Ama kraliçe aldığı istihbaratın güvenilir olduğundan emindi yoksa bizi buraya göndermezdi.

Yemekleri tatmaya devam ederken onlara arazinin krokisinden bahsettim ve binaları gözlerimle işaret ederek gösterdim. "Gri Kale ile Nehir Ayrımı'nın arkasında ahırlar ve ek binalar var. Kara Kulübe bomboş, yani orada kalmıyor."

Müzik çaldı ve bir grup kadın dans etmeye başladı. Vairlyn de aralarındaydı.

Wren yüzünü ekşitti. "Ayağın nasıl?"

"Sızıyor," diye cevap verdim. "Huşkanadı etkisini kaybetmeye başladı. İkiniz benim yerime de dans etmelisiniz. Ballengerlar kolayca alınır ve *eğer* hiçbirimiz dans etmezse..."

Wren kaşlarını çatıp alnında bir V harfi oluşturdu. "Ben dans etmeyi bilmem ki."

"Tabii ki bilirsin, Wren," dedi Synové, dirseğiyle onu iterek. "Seninle eskiden *jehendra* sokaklarındaki çarşı günlerinde flüt ezgisiyle dans ederdik."

"O dediğin etrafımızda dönmek, arkamıza düşmek ve kahkahalara boğulmaktan ibaretti."

Synové omuz silkti. "Hepsi aynı zaten. O dediğine biraz salınma ekle. Sadece diğerlerinin yaptığını tekrar et yeter. Lanet olsun, üzerindeki elbiseye bir baksana, kimse ayaklarının nereye gittiğine bakmayacak ki! Biz..."

Lydia koşarak yanımıza geldi, gözlerini kocaman açıp, "Saklayın beni! Saklayın beni, çabuk!"

Wren'in elleri anında hançerine uzandı.

Öne doğru uzanıp onu durdurdum. "Bu sadece bir oyun, Wren," dedim sessizce. "Sadece bir oyun." Buna rağmen benim kalbim de küt küt atmaya başlamıştı.

Beni saklayın. Lütfen, beni saklayın.

Çıglıklar duyduğum ilk günkü gibi canlıydı. Blackstone Meydanından kaçan kalabalıklar gözyaşları içerisinde yalvarmış, kapılara vurup katliamdan kaçmak için karanlık köşelerde saklanmaya çalışmıştı. *Beni saklayın.* O zaman bu bir oyun değildi. Daha on bir yaşındaydık. Ağılımda üç kişiyi saklamıştım. Kapı kilitlenmiyordu. Elimdeki tek silah, annemin zamanında yetişemediği ufak bastondu, o da muhafızların kılıçları ve uzun baltalı kargıları karşısında işe yaramazdı. İçeri giren olmadı ama insanları teker teker öldüren muhafızların ayak seslerini duyabiliyorduk. Çıglıkları duyuyorduk. Klanlar, prenses Komizar'ı bıçakladığı zaman sevinip tezahürat yaparak büyük bir hata etmişti. Prens, Komizar'a saldırmıştı çünkü Komizar bir çocuğu, Kutsal Salon'da ayak işlerine koşan Aster adında bir kızı öldürmüştü. Ne yazık ki aldığı bu yara onu öldürmemişti ve o da klanların bu sadakatsizliğine karşılık intikamını almıştı.

"Çabuk!" diye yalvardı Lydia.

Onu arkamıza aldım, sonra da Wren ve Synové ile birlikte omuz omuza vererek ipek ve satenden bir kalkan oluşturduk. Lydia arkamızda durup kıkırdarken Nash koşarak yanımıza geldi ve onu görüp görmediğimizi sordu.

"Kimi gördük mü?" diye sordu Wren, hâlâ nefes nefeseydi.

Lydia bir çıgık koparıp aramızdan kurtuldu ve hızla koşarak Nash'i geçti. Nash de peşinden koştu ve üçümüz arkalarından bakakaldık. Omuz omuza vermiş bir halde gözden uzaklaşmalarını izliyorduk.

"Sadece bir oyun," diye tekrarladı Synové ve yutkundu. Ağılarda saklanan çocuklardan biri de oydu.

Tor Kalesi, bizimkinden farklı bir dünyaydı.

Burada oyunlar daha farklıydı.

"Danstan bahsediyorduk," dedim, önceki konuya geri dönmeye çalışarak.

"Doğru," diye cevapladı Synové. Sarı ipek elbisesinin altında göğsü inip kalktı, kendine gelmek için derin nefesler alıyordu. Parmak uçlarında yükseldi, gözleri bahçenin ufukta görünen yerlerini aradı. "Çoktan başladım bile. Tek ihtiyacım olan uzun boylu, yakışıklı ve..." Yanımızdan uzaklaştı ama kimi aradığını çok iyi biliyorduk. Eben'in yerini geçici olarak Mason almıştı.

Sağıma bakınca Jase'in ikiz kardeşlerinin gözlerini Wren'e dikmiş bir halde bize doğru geldiğini gördüm. Dirseğimle onu dürterek, "Aram ile Samuel geliyor," diye fısıldadım. "Jase'in küçük kardeşleri. Sanırım senden hoşlandılar. Kibar ol."

"Kibar olmayı bilmediğimi de nereden çıkardın?" diye homurdandı. Omuzlarını dikleştirdi, elbisesinin oymalı pembe kollarını düzeltti ve asık suratını değiştirip gülümsedi. "İşte oldu. Peki onları nasıl ayırt edeceğim?" diye fısıldadı.

"O kadarını da sen bul ama kalıcı izler bırakma."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi ve onların yanına gitti.

Rae Evi'ne gizlice girmek için aradığım fırsat buydu, henüz araştırmadığım tek bina burasıydı. Ofisler şu anda kapalıydı, Priya da ziyafetteydi. Ön kapı gölgelerin arasına gizlenmişti ve şansıma kilitli değildi. Üstelik bu akşam etrafta dolaşan köpekler de yoktu, yalnızca kolayca atlabileceğim birkaç devriye muhafızı vardı. Ziyafeti aydınlatan fenerlerin loş ışığı pencerelerden içeri vuruyor, bana hareket edecek kadar ışık sunuyordu. Ofis sade mobilyalarla döşenmişti, ilk kattaki odaların çoğu oturma odasına benziyordu. Belki de toplantı-

lar için ayrılmıştı. Bina üç katlı olsa da geri kalan kısmın çoğu depo olarak kullanılıyordu ve görünüşe bakılırsa yalnızca bir ofis vardı, o da Priya'nınkiydi.

Jalaine'in bahsettiği sessizlik ve yalnızlık bu olmalıydı. Priya'nın ofisi ikinci katın büyük çoğunluğunu kaplıyordu ve evin geri kalanının tam tersiydi. Burada ona arkadaşlık edecek kimse olmayabilirdi ama dekorlar arayı kapatıyordu. Oda temizdi ve özenle düzenlenmişti, sanki kızın yirmi üç yıllık hayatının özeti buraya sığdırılmış gibi renkler ve detaylarla dolup taşıyordu. Ne zaman bir dördünlordun'un ya da bir tüccarın evine gizlice girsem birkaç dakikamı eşyalarını incelemeye ayırırdım. Evlerini doldurdukları nesneler onlar hakkında çok şey anlatıyordu. Pencereilerin önünde çiviler, kafeslerde kuyruğu kopmuş fareler, parlak renklerde ipeksi iç çamaşırları olurdu ve her zaman yastıklarının altında bir bıçak bulundurulardı. Kimseye güvenmiyorlardı.

Priya'nın ofisinde doğal olarak hesap defterleri, kitaplar, tüy kalem, mürekkep şişeleri, haritalar ve cevap bekleyen kâğıt tomarları vardı. Fakat benim asıl dikkatimi çeken şey, masasının öbür tarafına özenle dizdiği ufak, ışığı yansıtan cilalı taşlardı. Taşların biraz altında, mürekkep kutusunun tam ortasında ufak bir tüy kalem duruyordu. Kalemin yanında Priya'nın çok sık göstermediği yumuşak yanını gösteren karakalemle çizilmiş küçük kelebek çizimleri vardı.

Masanın diğer yanında bir not dikkatimi çekti.

*Jase'in onayına gönder:
BI için kaynak siparişi*

BI neresiydi? Ballenger İlkokulu mu?

Listeyi gözden geçirdim. Morrighan şarabı, Gitos zeytinleri, Gastineux balık yumurtaları, Cruvas tütününü, büyük miktarda kömür ve daha önce ismini duymadığım birkaç toz. Şifalı otlar?

Sayfanın sonunda Jase'in imzası vardı. Priya'nın listesi onaylanmıştı. Masasında gördüğüm tek onay listesi buydu ama yüklü miktarda malzeme içeren bir listeydi. Belki de bu yüzden Jase'in onayı gerekiyordu.

Kapının açıldığını duydum, alt kattaki koridorun ışığı yandı. Priya ofisine girdiğinde ben çoktan ayrılmış, arkadaki merdivenlerden dışarı çıkıyordum. Belki sabaha kadar bekleyemeyen başka bir listeyi hatırlamıştı ya da belki de ziyafetten kaçıp yalnız kalmaya gelmişti. Burada istediği kadar yalnız kalabilirdi. Kumandan Rae Ev'inde de kalmıyordu.

Ziyafete yeniden katıldığımda nihayet Jase'i bulabildim. Bahçenin öbür tarafında Kara Kule'nin yakınında durmuş, yaşlıca üç adamla sohbete dalmıştı. Siyah gömleği sarı saçlarını daha canlı gösteriyordu, elmacıkkemikleri ise yolculuğumuz boyunca uzun süre güneşte kaldığı için bronzlaşmıştı. Yanına giderken onu izledim ve bugün gördüğüm şeyi tekrar fark ettim, onun dikkatleri nasıl üzerine çektiğini. Sadece *Patrei* sıfatını taşıdığı için değildi bu. Onda bir tavır, hem çarpıcı hem de çekici bir yoğunluk vardı. Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı ama insanları duraksatan özelliği duruşu değildi. Daha ziyade size bakarken başını hafifçe çevirmesi, çenesini kaldırmasıydı ve önemli olan; bakışlarındaki o bilinci, kumaşı kesmeden önce ölçüsünü alan bir terzi gibi zihninde döndürdüğü düşünceleri görebilmektir. Bakışlarında sizi bir pırlanta bıçağı gibi kesebilecek bir hassasiyet vardı.

Bir yabancından doğru şeyin ne olduğunu duymaya ihtiyacım yok, hele bir Vandalıdan hiç yok.

Ona baktığımı hissetmiş olacak ki başını çevirdi ve bahçenin karşı tarafındaki gözleri benimkilerle buluştu. Gülümsemedi, aslında hiçbir tepki vermedi ama bakışlarını da kaçırmadı. Bir an sonra hızlı birkaç kelime söyleyip yanındaki adamı bıraktı ve bana doğru gelmeye başladı.

Kalbim göğsümde pır pır atmaya başlamıştı. Bugünkü ayrılığımız konusunda hâlâ tereddütlüydüm. Aniden gitmek zorunda kalınca kontrol altına almak istediğim öpücüğün sahte bir yanı kalmamıştı.

“Jase,” dedim, önümde durduğunda.

Bana baktı, çenesini sıkmış, şakaklarındaki damarlar ortaya çıkmıştı. Ardından uzanıp elimi tuttu. “Konuşmalıyız. Yalnız.”

Beni de çekerek yürümeye başladı, adımları telaşlıydı. Ona yetişmeye çalışırken bileğimin üzerindeki baskı artıyordu. Benim hakkımda bir şey mi öğrenmişti? Tüneldeki kan damlalarını mı görmüştü? Aceleyle Kara Kulübe'nin gölgelerle kaplı tarafına gittik.

“Jase, sen ne...”

Derken beni birdenbire karanlık, kavisli bir çardağa doğru çekti. Hızla arkasını döndü ve kollarını iki yanımdan geçirerek duvara yasladı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Bizi gizleyen karanlığa rağmen, kaşlarının üzerinde parlayan nemi görebiliyordum. Gözlerinden anlayamadığım bir fırtına geçip gitti. Yutkundu ve bana doğru eğildi. “Seni öpmek istiyorum Kazi,” dedi nihayet, sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Ve senin de beni öpmeni istiyorum. Ama bu sefer sadece elimizden gelenin en iyisini yaptığımız için olmasını istemiyorum. Sadece gösteriş olsun diye ya da şartları olan bir öpücük istemiyorum. Beni istediğin için öpmeni istiyorum. Derinden istediğin için. Şu anda kimse bizi izlemiyor. Arkanı dönüp gidebilirsin, tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum, bir daha konusunu bile açmam.”

Nefesimin kesildiğini hissettim. Bugün onu isteyerek öptüğümü biliyordu ama bazı şartlarım vardı. Etrafımızdaki her şey karmakarışık. Aradığı öpücük bu değildi, her ne kadar gerçek ve içten olursa olsun. Benden ona asla veremeyeceğim bir kesinlik istiyordu. “Jase, ben Venda ordusunda askerim. Ben...”

“Senden başka biri olmanı istemiyorum.”

“Birkaç haftaya buradan gideceğim. Köy yeniden inşa edilince...”

“Köyün işi birkaç haftadan daha uzun sürebilir. Yeniden inşa edilmenin çok uzun süre boyunca devam etmesini sağlayabilirim.”

Gözleri içime işliyor, açık ve kesin bir cevap arıyordu ama yalnızca inşaatı uzatmakla buna sahip olamazdı.

Ne var, Kazi? Aramızda ne var?

Soru hâlâ oradaydı ama şimdi *vızıltısı* daha da gürültülü hale gelmişti. Midemde kor bir ateş yanıyordu. Yine de verecek bir cevabım yoktu ya da belki de cevap vermek istemiyordum. “Geri dönmeliyim, Jase. Sadece kısa bir vaktimiz...”

“Birkaç haftada çok şey değişebilir, Kazi. Planlar değişir. Garanti veremeyiz. Hepimiz ölebiliriz.”

Kaderin ellerinden söküp alındığını, ayaklar altında ezilip ters döndüğünü hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirdim. İnsanın kendini nasıl beklenmedik durumlarda bulabileceğini de. Ama Jase mi ölecekti? O ölemezdi. Varlığı fazla dolu, fazla hisli, fazla... Başımı salladım. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordum. Babasının zamansız ölümü onu etkilemiş olmalıydı.

Omuzlarını geriye atıp ellerini duvardan çekti ve cevabını almış gibi benden uzaklaştı. Alnındaki damarlar öfkeyle atıyordu.

Buna verecek bir cevabım yok, Jase! diye bağırdım içimden. *Bu soru için yok!*

Arkasını dönüp gitmeye yeltendi ama parmağımı kemerine takıp onu durdurdum.

Duraksadı, burun delikleri genişlemişti. Ürkek bir şekilde bekliyordu.

“Bir öpücük bütün farklılıklarımızı ortadan kaldırmayacak, Jase. İşe yara...”

“Farklılıklarımızın ortadan kalkmasını istemiyorum ki!” diye tısladı. “Sadece tek bir şey hakkında dürüst olmanı istiyorum! Yarını

ya da bundan binlerce gün sonrasını düşünmeyi bırakamaz mısın? Lanet olsun, şimdi, tam şu anda ne *istiyorsun?!*"

Ona bakakaldım, konuşamıyordum bile.

Kalbim deliler gibi atıyordu. *Çevir! Sabit dur! En son göz kırpan ol!* Kurallarımın her biri serbest düşüşe geçmişti. Jase'in yine uzaklaştığını hissedebiliyordum, kemerini sertçe çekip onu durdurdum. Bakışlarımı ona kilitledim, içimdeki her şey farklı yönlere dağıldı. "Evet, seni öpmek istiyorum, Jase Ballenger. Gösteriş olsun diye ya da elimizden gelenin en iyisini yapmak için değil. Seni öpmek istiyorum çünkü *seni* istiyorum, her yönünle seni, beni kelimelere sığmayacak kadar sinir eden yönlerini bile. Beni içimden atmak istemediğim bir zehirle zehirledin, belime dolanıp nefesimi kesen vahşi bir yılan gibisin ama seni nefes almaktan daha çok istiyorum. Evet, Jase, seni öpmeyi *istiyorum*, sırf istediğim için ama lütfen benden yarınların sözünü vermemi isteme."

Jase bana bakakaldı, ağızından çıkan bütün sözcüklerin gözlerinden geçip gittiğini görebiliyordum. Onları ölçüyor, zihninde evirip çeviriyor, onları reddediyor ya da içine işliyordu. Nihayet omuzları biraz olsun rahatladı.

"Zehir mi?" Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı. "O halde gel, seni biraz daha zehirleyeyim."

Aynı anda iki farklı hayat yaşamak mümkün müydü? Kaderlerinde çakışmak olan iki amaca birden sahip olmak? Bir elle yalanlar dokurken diğer elimle dokuduğum yalanları sökmek?

Beni baştan çıkaran onun kibarlığıydı, şimdiyse onun hakkındaki her şey beni baştan çıkarmaya yetiyordu. Ateşle dans ediyor ve yanmamaya çalışıyordum.

El ele tutuşarak ziyafete döndük. Müzik artık daha neşeli, yemek-

ler daha lezzetliydi. Ceplerimizde görünmeyen dilek sıırıkları vardı sanki. *Sadece tek bir şey hakkında dürüst olmanı istiyorum.* Ben de olmuşum.

Masalar kurulmuş olsa da akşam yemeği yavaş ilerleyen esnek bir etkinlikti. Toprak fırınlardan çıkan etler ve daha fazlası gece devam ederken uzun masalara serilmişti. Jase beni masadaki herkesle tanıştırdı, birden fazla konuk bana kraliçe ziyarete ve tura geldiği için olan minnettarlıklarını dile getirdi. Hikâye çoktan dallanıp budaklanmıştı.

Sonunda yalnız bir an yakalayınca Jase yana doğru kaydđ ve dudaklarıma yapıştı. Göğsüme rahat, dertsiz bir sıcaklık yayıldı. “Arkadaşının kiminle dans ettiğini gördün mü?” diye sordu.

Omzunun üzerinden baktım. Bahsettiği kişi Mason’du ve durumdan pek de hoşnut görünmüyordu. Dokunmayı gerektiren bir dans değildi bu, birçok bölgede yaygın olan basit bir taşra dansıydı. Ama Synové sürekli yanlış adım atıp duruyordu, üstelik dansın Ballenger yorumunda fazladan bir iki hareket daha vardı. İkisi birlikte dönerken Synové, Mason’un kaburgalarına vurarak ona takılıyordu. O da karşılık olarak ona kibar ama gergin bir şekilde gülümsüyor, misafirperver bir ev sahibi gibi davranıyordu. Muhtemelen Jase ona böyle yapmasını söylemişti. Synové ışık saçıyordu, yanakları sıcaklıktan parlıyordu. *Zitar* ve flütlerin ritmine eşlik ederek sallanan uzun örgüleri fener ışığının altında altın bir marmelat gibi pırıl pırıldı. Bazen içimden onun gibi olmak geliyordu. O her ana umarsızca atılıyor, neşesi derinlerdeki karanlığı örtüyordu.

Dans pistinde Wren’i de gördüm. “Yerinde olsam Aram ve Samuel için endişelenirdim,” diye cevapladım sorusunu. Birkaç adım uzakta Wren’in iki yanında durmuşlardı, Wren ne zaman dönse birileri onun *ziethe*’inden kaçınmak için hamle yapıp duruyordu.

“Onun yanında güvende değiller mi?” diye sordu Jase.

“Tabii ki değiller ama sanırım onlar için işin eğlencesi burada.”

Jase gülümsedi ve onaylayarak başını salladı.

“Peki ya biz?” diye sordu. “Onlara katılsak mı? Seninle henüz dans etmedik.”

Bu soruyu iki kez geçiştirmiştim. Üçüncü kez geçiştirirsem şüphe uyandırabilirdi. Dans etmeyi sevmiyormuş gibi de davranamazdım. Jessop Ovasının ortasında geçirdiğimiz gece onunla ay ışığının altında dans ettiğimi, bileklerimize kadar gelen çimenleri ve kulağıma fısıldadığı melodiye eşlik eden cırcırböceklerini hatırlıyordum. Ona, bu gecenin bitmesini istemediğimi söylemiştim.

Şimdiyse bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Bileğimin durumu gittikçe kötüleşiyordu. Kaskatı kesilmişti ve yanıyordu. Üstelik şiştiğine de emindim ama elbisemi çekip bakmaya cesaret edemiyordum. İlacın etkisi geçmişti ve ağrı, üzerinde sivri uçlu iğneler olan bir demir gibi bileğimi kaplamıştı. Attığım her adımda bileğimi tekrar ısıyorlardı sanki. Artık bacağım bile ağrıyordu. Alnımda nokta nokta terler birikmişti. Jase sırtımın ıslak olduğunu söylediğinde havanın sıcak olduğunu söyleyip geçiştirdim.

“Pekâlâ,” diye yanıtladım. “Hadi yanlarına gidelim.” Belki kısa bir dansa dayanabilirdim ve böylece konu kapanmış olurdu. Zıplamak yoktu, sadece sallanacaktık.

Etrafa asılan fenerlerin parlak ışıklarıyla aydınlatılan dans pistine doğru birkaç adım atmıştık ki Jase birdenbire durdu. “Sorun ne?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Topallıyorsun.”

Ona baktım ve gözümün önüne düşen nemli saçları alnımdan çektim. Güçlkle gülümsedim. “Ayakkabılarımdan dolayı. Biraz sıkıyor da...”

“O zaman çıkar onları. Dur, sana yardım edeyim...” Eğilmeye yeltendi.

“Olmaz!” dedim, sesim fazla yüksek çıkmıştı. Sırtımdan terler

akıyordu ve ağrı artık başıma vurmuştu. Tam o anda aklıma köpeklerin hastalıklı olabileceği geldi. Peki ya...

"Kazi." Jase'in bakışları ciddiydi. Anlamıştı.

Çevir, Kazi. Yalanını anladı.

Dizlerimin bağı çözüldü, öne doğru yalpaladım ama yere düşmeden Jase beni kolumdan yakaladı. Alçak sesle mırıldanırken beni kucağına aldı ve tam o anda sargıyı gördü.

Korkuyla sargıya baktım. Kan içindeydi.

Yaralarım sızıyordu.

"Bu da ne böyle..."

"Jase, lütfen..."

Yüzüm hastalıklı bir ısıyla yanmaya başlamıştı. Jase, Tiago ile Drake'e seslendi. Beni karanlık bir patikadan geçirip konuklardan uzağa götürdü ve Drake'e şifacıyla Oleez'i bulması için emir verdi. Kapılar açılıp duvarlara çarptı ve uzun koridor etrafımda yukarı aşağı sallandı. Jase beni bir koltuğa yatırdı, sonra da başımın altına bir yastık koydu.

"Ne oldu?" diye sordu sertçe. Bileğimdeki sargıyı açmaya başlamıştı bile.

Gerçeği, en azından gerçeğin bir kısmını söyleyip söylememeyi düşündüm. Birdenbire titremeye başladım, ardından midemde başlayan şiddetli bir kramp yüzünden iki büklüm oldum. Hastalıklı. Köpekler hastalıklı olmalıydı.

Vairlyn ve Jalaine yanlarında iki kadınla Drake'in ardından içeri daldılar, odayı soru bombardımanına tutmaya başlamışlardı.

"Köpekler yaptı," diye cevapladım. "Sana söylemeye korktum. Üzgünüm."

"Hangi köpekler?"

"Sesini alçalt, Jase!" diye emretti Vairlyn.

"Tünellerdeki," dedim. "Ben..."

“Tünellerde ne yapıyordun peki?”

Jalaine, Jase’in omzuna vurdu. “Annem susmanı söyledi!”

“Bu benim hatam,” dedi Vairlyn. “Ona bu akşam mahzeni göstereceğine söz vermiştim.”

“Jase’in hatası,” diye tersledi Jalaine. “Onu gezdirmesini söylemiştim.”

“Dışarı çık, Jalaine!” diye bağırdı Jase. “Burada sen olmadan zaten yeterince...”

“Gitmeyeceğim...”

“Kenara çekil. Bana biraz mesafe tanı.” Uzun boylu, zayıf bir kadının dirseğiyle yol açarak odaya girdi ve elbisemi çekip bacağıma baktı. “Evet, kesinlikle *ashti* tarafından ısırılmış. Bacağına doğru çıkan örümcek ağuna benzer damarlarına bakın. Hizmetçiye çantamı getirmesini söyledim.”

Jase’in dikkati şifacıdan bana doğru kaydı. “*Ashti* köpekleri mahzenin girişinden uzakta duruyor. O kadar uzağa neden gittin?”

“Beni geri çevirdiler. Ben...”

“Orada *mahzen* yazan bir tabela falan yok, Jase!” diye araya girdi Jalaine. “Nereden bilecekti?”

Karnım başka bir kasıntıyla sarsıldı. Jase yine bağıırıyordu, anlaşılan bu sefer hedefi şifacıydı. En azından, öyle olduğunu sanıyordum. Emin olamıyordum. Dudaklarının hareketi duyduğum seslere uymuyordu, tek duyabildiğim uzun ve karman çorman hecelerdi.

Acıyla kıvrandım, parmaklarımı karnıma bastırdım. Derken Ölüm’ün kalabalık odaya doluştuğunu gördüm, gülümsüyor, bir köşede durmuş kemikli parmağıyla beni gösteriyordu. *Sen, sıradaki sensin.*

“Hayır!” diye bağırdım. “Şimdi olmaz! Bugün olmaz!”

Kasılmalar nihayet geçmişti. Birinin elini havaya kaldırıp Jase’in başına vurduğunu gördüm. Annesiydi. “Onu duydun! Kenara çekil! Bırak da şifacı işini yapsın.”

Şifacı dudaklarıma bir şişe götürdü ve şişenin içindeki acı mavi sıvıyı içmemi söyledi. Sıvıyı kafaya dikerken az kalsın boğuluyordum.

"Bu sana iyi gelir. Al bakalım, sakın çıkarma. Bir yudum daha. İşte böyle."

Mavi tozdan biraz daha kullanıp bir macun yaptı ve macunu bacağımdaki yaralara sürdü. Homurdandığımı duydum. "Bu yarayı dikmemiz gerekecek. Hıh, burada da bir tane var. Aklından ne geçiyordu, kızım? İşte, bundan bir yudum iç. Yaralarını dikmeden önce uykuya dalmanı sağlar. Panzehir yakında etkisini gösterecektir. Sabah bir şeyin kalmaz."

"Panzehir mi?"

"Seni ısırın köpeklerin ısırığı zehirliydi," dedi Jase. "Panzehir olmasaydı, birkaç güne ölmüş olurdun. Senin için uzun ve dayanılmaz bir ölüm olurdu."

Zehirli köpekler mi?

Bu düşünce diğer düşüncelerin bulutunda kayboldu, gözkapaklarım yavaş yavaş ağırlaşıyordu. Gördüğüm son şey ince bir iğnenin parıltısı ve iğnenin ucundan geçirilen ipti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

KAZİ BAŞINI GÖĞSÜME KOYMUŞTU, BEN ONU ODASINA TAŞIRKEN derin bir uykundaydı. Uykuda olmasına rağmen bir yandan sayıklıyor, dudaklarından tedirgin sözcükler dökülüyordu. *Bana zarar verme... Hiçbir şeyim yok... Lütfen... yapma.* Oturma odasında şifacı yarasını dikerken de benzer sözcükler mırıldanmıştı. *Lütfen bana zarar verme.* Bu kelimele duyulduktan sonra odaya ağır bir sessizlik çökmüştü.

“Şşşt,” diye fısıldadım, odasının olduğu koridora girerken. “Kimse sana zarar vermeyecek.” Odasına ulaştığımızda yüz ifadesi rahatlamış ve nihayet sessizleşip derin, sorunsuz bir uykuya dalmıştı. Gece boyunca yaralarını benden nasıl sakladığını aklım hâlâ almıyordu. Isırıklar bile tek başına dayanılmaz olmalıydı, üstüne bir de zehir...

Annem önümden yürüyüp yatak odasının kapısını açıverdi. Kazî’yi içeri taşıyıp yatağına yatırdım. Gözünü bile kırpmadan uyuyordu. Boynunda nabzını bulmaya çalıştım. Hayatta olduğunun tek belirtisi buydu.

"Uyku iksirinin etkisi altında," dedi annem, aklımı okumuş gibi. İlkimiz de uzun, sessiz dakikalar boyunca orada durup Kazi'yi izledik.

Annemin aklına ne geldiğini anlamıştım. *Sylvey*.

Ten rengi uymuyordu ama uykudayken Kazi aynı ona benziyordu. Ufak tefekti, savunmasızdı ve kırıksık çarşafların arasına gömülmüştü. Sylvey öldüğünde on bir yaşındaydı. Onu buz banyosundan yatağına ben taşımıştım. Kollarımda ölmüştü.

Elimi tut, Jase. Bırakmayacağına söz ver, diye ağlamıştı kalan son gücüyle. Beni mezara koymalarına izin verme. Korkuyorum. Bu saçmalıkları yalnızca yüksek ateşi başına vurduğu için söylediğini düşünmüştüm.

Böyle konuşmayı bırak, kardeşim. İyileşeceksin.

Söz ver bana, Jase, beni oraya koymasınlar. Mezarı istemiyorum. Lütfen, söz ver bana.

Ama ona söz vermedim. Dudakları soyuluyordu ve solgundu. Gözleri içe çökmüştü, teni nemli ve soğuktu, sesi de bir hayaletten çıkıyormuş gibi uzaktan geliyordu. Bütün bunlar, onun bu dünyayı terk ettiğini gösteriyordu. Fakat ben işaretleri görmeyi reddediyordum. Bir Ballenger'ın böyle ölebileceğini kabul etmeyecektim. Hele Sylvey hiç ölmemeliydi.

Artık uyu, kardeşim. Uyu. Sabaha bir şeyin kalmaz.

O anda kendini benim kollarıma bıraktı. Uykuya daldığını sanmıştım. Annem hasta olan diğer kardeşlerime bakmak için birkaç dakikalığına odadan çıkmıştı. Geri döndüğü zaman, Sylvey kollarımda ölmüştü.

Annem bir bezle Kazi'nin alnını sildi. "Ona sert davrandın," dedi.

"Sadece cevap vermesini istiyordum."

"Biliyorum." Yatağın yanına bir tabure çekti. "Üstelik korkmuştun. Ben yanında otururum. Sen git ve cevaplarını bul."

Burası her zamanki gibi rutubetliydi, sanki ölülerin soğuk nefesleri buradaki karanlıkta sıkışmış ve kaçamıyormuş gibiydi. Tüneller hem bir sığınak hem de bir hapishaneydi, Sylvey'nin girmek istemediği mezar gibi havasızdı. Çakılların üstüne basınca çizmelerimin çıkardığı gürültünün bozduğu sessizliği dinledim ve Kazi'nin fark ettirmeden buraya geldiğini hayal ettim. Girişteki muhafızları saymazsak tünel artık bomboştı ama bugün Kazi buraya geldiğinde buraya gelip giden onlarca işçi olmalıydı... Hiçbiri onu durdurmamış mıydı?

Etraftaki at arabalarına, paletlere ve gölgelere bakınca dikkatli olunduğunda burada saklanacak birçok yer olduğunu fark ettim. Üstelik çalışma alanı ile ana tünelden türeyen diğer tünellerin olduğu T yeri arasında birkaç adımlık bir mesafe vardı. Girişteki soluk arma işaretinin önünde durdum, fener ışığı altında zar zor aydınlanıyor olsa da mahzenin bu tarafta olduğunu belirten tek şey buydu.

Ona sert davrandın.

Bağırdığımı, kontrolü kaybettiğimi hatırlıyordum. Aklımdan dans etmek geçerken kendimi bacağındaki kanlı sargıyı çıkarırken bulmuş, Kazi'nin acıdan iki büklüm olduğunu görmüştüm. Burnumun dibinde bir şeyler olmuştu ve ben görmemiştim bile. *Sana söylemeye çekindim.* Görmek istememiş olabilir miydim? Sırtındaki terleri hatırladım. Alnından akan terleri de fark etmiştim. *Bu akşam hava çok sıcak.* Hava o kadar da sıcak değildi, üstelik rüzgâr vardı. Ama yaptığı bu açıklamayı sorgulamamış, başka detaylara takılıp bütün bu olanlara göz yummuştum.

Mahzenin girişini geçip Kazi'nin gittiği yere kadar gittim, yolun çok uzağına gitmişti. Son köşeyi de döndüğümde bağırarak göremediğim köpeklerle emir verdim. Saklandıkları yerden çıkıp havlayarak, mırıldanarak ve kuyruklarını sallayarak bana selam verdiler, kulak-

larının arkasını kaşımamı umuyorlardı. *Ashti* köpekleri herhangi bir köpek gibi görünebilirdi ama gri kurtlar kadar büyük ve kurnazlardı. Kazi'yi öldürebilirlerdi. Başka kişileri öldürdükleri olmuştu. Kazi onların elinden kaçmayı başarabildiğine göre refleksleri oldukça hızlı olmalıydı.

Köpekler izinsiz girenleri uzak tutuyordu ama izinsiz girmeye teşebbüs edenler genelde onlara yem olmaktan ziyade zehirli ısırıklarına yakalanmaktan korkardı. Ölmek için hiç de hoş bir yol sayılmazdı, üstelik panzehir herkeste yoktu. Panzehir, köpeklerin anavatanı olan kuzeyden geliyordu. Kbaaki tüccarları, nesiller önce kışın ortasında bir fırtınada burada sığınmalarına izin verdiğimiz için onları bize hediye etmişti. Sütsapı panzehiri buralarda yetişmediği için Kbaakiler her sene güneye göç ederken bize panzehiri tedarik ederdi.

Aşağı eğilip meşalemi yere yakın tuttum. Yerde bazı izler olduğu belliydi. Kanı temizlemeye özen göstermişti, izlerini kapatmaya çalışıyordu. Ama neden?

Mason'un sözleri, bir türlü ölmeyen bir yabancıları gibi zihnimi sokup duruyordu.

Ona güvenemeyiz.

Kapının önüne gidip kilide baktım. Yerinde duruyordu ve görünüşe bakılırsa kimse açmaya çalışmamıştı. Geri dönüp köpeklerin kulaklarının arkasını okşadım, onlar da inleyerek hoşnutluklarını belli ettiler.

Bu doğrudu, mahzenin önünde bir işaret yoktu. Buraya ulaşmak için nereden döneceğini bilmen gerekiyordu ama Kazi neden diğer iki geçidi es geçip en son buraya kadar gelmişti? Sadece merak yüzünden mi? Birlikte olduğumuz ilk birkaç gün içerisinde ona mahzenden bahsetmiştim. Taş dağın içine oyulan sığınağa, orada başlayan tarihe ve hikâyelere hayran kalmıştı. Her ne kadar hepsine inanmadığını bilsem de gerçekten ilgilenmesi hoşuma gitmişti. Anlattığım hikâye-

lerin kaynağını görmek istemesi şaşırtıcı sayılmazdı, Kazi'nin hiçbir şey için izin istemediğini de artık öğrenmiştim.

Gezi için zaman ayırmayı unutma, Jase. Kazi mahzeni görmek istiyormuş. Bu akşamüstü arenadan ayrılırken Jalaine çaktırmadan söylemeye çalışmıştı ama sesindeki gururu duymamak imkânsızdı. Kazi bir Vandalıydı, bir yabancıydı ve mahzeni görmek istemişti. Bu farkındalık bizim için bir saygı göstergesiydi. Jalaine içinse Kazi'yi aileye daha da yakınlaştırdığını tahmin edebiliyordum. Ne de olsa mahzen bizim başlangıcımız, derslerimizin başladığı yer, tarihimizin kaynağıydı.

Mahzen olmasaydı hiçbirimiz burada olmazdık. Artık tozlu, büyük oranda terk edilmiş bir anıttan başka bir şey değildi. Nash ve Lydia hepimizin küçükken yaptığı gibi arada sırada oraya gidip yazıların kopyasını çıkarırdı ama ben aylardır oraya gitmemiştim. İçerideki kırık dökük, çürümüş eşyalara rağmen birçok açıdan çarpıcı bir yerdi. Doğal filtre görevi gören dağ sayesinde içeride temiz hava ve su vardı ama bunun dışında yerleşim için uygun olan bir tarafı yoktu ki bu da tasarımının bir parçasıydı. Bir zamanlar olduğu haliyle hatırlanmalıydı.

Jase'in suçu.

Ana eve döndüm. Hizmetliler ziyafetten sonra hâlâ bahçeyi temizlemekle meşguldü, bütün konuklar ya gitmiş ya da Gri Kale'ye çekilmişti. Wren ve Synové oturma odasına girip Kazi'yi o halde gördüklerinde, onu kollarımdan koparıp almadıkları kalmıştı. Aramızda hiç güven yoktu, şifacının Kazi'nin yaralarını diktığını görene kadar en kötüsünü ummuşlardı. Sonra da yüzlerinde suçlu bir ifade belirmişti. Isırıldığını biliyorlardı ama onlar da ağızlarını açmamıştı. Tabii, köpeklerin ısırığının ölümcül olduğunu bilemezlerdi. Kazi'nin iyileşeceğinden emin olduktan sonra birkaç adamımla birlikte hana dönmeyi kabul ettiler.

Kazi'nin odasının kapısını açtım. Annem hâlâ taburede oturuyordu. Oleez ise yatağın diğer tarafına bir sandalye çekip oturmuştu. Kazi'nin elbisesini çıkarıp yerine gecelik giydirdiklerini gördüm. Saçındaki örgüleri de açmışlardı, siyah bukleleri dalgalar halinde yastığa dökülüyordu.

"Onunla artık ben otururum," dedim. "Gidebilirsiniz."

Onlar çıktıktan sonra yatağın yanına gelip bakışlarımı indirerek Kazi'ye baktım, ilacın etkisiyle hâlâ rüyalar alemindeydi. Göğsünün yavaşça kalkıp indiğini görmek içimi rahatlattı.

Göğsüme mi bakıyordun?

İtirafım üzerine beni yakaladığı günü hatırladım. Kendimi açıklamaya çalışmış, on iki yaşında bir çocuk gibi heyecanlanıp kekelemeye başlamıştım. İkimiz de henüz birbirimize güvenmiyorduk. O gün şimdiden yüzlerce yıl önceymiş gibi geliyordu.

Çizmelerimi çıkarıp yatakta yanına ilıştim ve onu kendime doğru çektim. Hafifçe mırıldanarak bana sokuldu ve kolunu bana doladı.

Beni içimden atmak istemediğim bir zehirle zehirledin.

Yanında öylece uzandım, şifacı iyileşeceğine dair güvence vermiş olsa da parmağımı bileğine koyup kalbinin atışını dinledim.

Sana yarınların sözünü veremem.

Benim ise tek istediğim buydu.

OTUZUNCU BÖLÜM

KAZI

O SABAH ŞAFAKTAN ÖNCE BİR ANIYA, BİR KOKUYA, BİR DOKUNUŞA UYANDIM. *Jase*. Boynumu öpüyordu, ayın altında dans ediyorduk, dilek sırığını bileğime bastırıyordu ve bana yarınlar hakkında fısıldıyordu. Ama gözlerimi açıp ona sarılmak istediğimde orada değildi ve önceki gece yaşadığım kabusla ilgili anılar zihnime doluşmuştu. Hepsi bir rüya mıydı?

O berbat kramplar ve sancılar geçmişti ama parmaklarımı oynattığımda gergin bir ağrı hissettim. *Jase*'in öfkesini ve suçlayan sorularını düşündüm, birkaç dakika sonra elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdiği zaman kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Ama o kötü bir tepki göstermek yerine tepsiyi komodinin üzerine koydu ve önceki gecenin son kısmından hiç bahsetmedi ama söyleyemediği şeylerin onu sıktığı gergin hareketlerinden belli oluyordu.

“*Jase*, dün geceyle ilgili...”

“Bağırdığım için üzgünüm,” dedi. “Çok ağrın vardı. Köpekler konusunda seni uyarmalıydım. Belki o zaman muhafızları atlatıp oraya gitmezdin.”

Ah, işte oldu. Özrün ardına gizlediği bir suçlama. “Muhafızları atlatmadım, Jase. Yanlarından geçtim ve beni durdurmadılar. Sanırım yoğunluktan dolayı beni fark etmediler. Mahzene gitmek için izin almam gerektiğini bilmiyordum. Almalı mıydım?”

Gözlerinin arkasında binlerce soru uçuşuyordu. Tepsiyi dönerek bardağıma sıcak çay doldurdu. “İstersen şimdi götürebilirim. Yürüyebilecek misin?”

Şimdi mi? Evet demem gerektiğini biliyordum. Kahvaltımı hızlı hızlı yaptım ve mahzene doğru yola koyulduk. Ayağım yüzünden hâlâ topallıyordum ama görüldüğü kadar çok ağrımiyordu. Birlikte yürümeye başladığımızda Jase adımlarını yavaşlatmıştı.

İlk geçitten döndük ve biraz ilerledikten sonra devasa, çelik bir kapının önüne geldik. Jase kapının ortasındaki çarkı çevirdi. Yüzlerce kilit aynı anda açılırken çıkan gürültülü *tak, çın ve vın* seslerinin bitmesi yıllar sürmüştü sanki.

“Geri çekil,” diye uyardı.

Kapı, Jase’in tek başına çekemeyeceği kadar ağır gözüküyordu, onun iki katı boyunda ve iki at arabasının rahatça geçebileceği kadar genişti ama dokunduğu anda rahatça hareket etti. Kadim, aç bir canavarın engin gırtlığı gibi ardına kadar açıldı ve açıldı. Kapının ardındaki dünyanın rutubetli kokusu bana doğru uzanıp içimi heyecanla doldurdu. Eğer hayaletlerin olduğu bir yer varsa işte burasıydı.

“Bekle biraz,” dedi Jase, kendisi ise içeri girdi. Bazı kıpırtılar duydum ve titrek bir alev görüldü, ardından bütün mağara ürkütücü sarı bir ışıkla aydınlandı.

Jase elini sallayıp beni içeri çağırdı, bir yandan da burada binlerce aynanın kullanıldığı bir ışıklandırma düzeneği olduğunu anlatıyordu. Tek bir fener bile bütün odayı aydınlatmaya yeterdi.

Önümüzde, taş dağın içine kabaca oyulmuş bir salon vardı. Salonun iki yanına boş, demirden raflar dizilmişti. Rafların en azından

yarısı yere yığılmış haldeydi. Çıkık, paslı kirişler ise kırık kemikler gibi yukarıya uzanıyordu.

“Yatak odaları daha iyi durumda. Bu taraftan,” dedi Jase.

“Peki ya orada ne var?” diye sordum, başka bir metal kapıyı işaret ederek.

“Oraya sera diyoruz,” dedi. “Ama içerisi sadece boş bir mağara. İçeri girmenin diğer tek yolu yüzlerce metre yüksekteki bir delik ama buradan giren su ve güneş ışığı sayesinde geri kalanı yeşillenmiş.” Odadaki bitkilerin büyüüp orman olduğunu ve delikten girerek yıkımdan sağ kalan yılan, porsuk ve sincap gibi hayvanların orada yaşadığını söyledi. Bir keresinde yaralı bir Candok ayısı bile görmüşlerdi. İlk Ballengerlar orada yiyecek arayıp hayatta kalmak için birkaç bitki bile yetiştirmişti. “Orayı da başka bir zaman gösteririm. Yanımızda mızrak ve ağ olmadan oraya giremeyiz.”

Başka bir geçitten daha geçtik ve kendimizi daha ufak, daha sıradan bir kapının önünde bulduk. Jase kapıyı açıp diğer feneri yaktı.

Burası beklediğim gibi bir yer değildi. Tüylerim diken diken oldu. Burada duvarlara yaslanmış halde duran, ordu kışlasını andıran yüzlerce yatağın metal çerçevesi vardı. Birkaçı çökmüştü ama çoğu sanki sahiplerinin gelmesini bekliyormuş gibi hazırda duruyordu. Şilteler çoktan haşereler tarafından yenmişti ve karyolalardan hayalet örtüleri andıran ince iplikler sarkıyordu. Düz duvarlar ürkütücü, alacalı gri bir renk almıştı. Nihayet, “Burası neresi?” diye sormayı başardım.

“Burası, her şeyin başladığı yer,” diye cevapladı Jase. “Yüzlerce kişi için yapılmış bir sığınaktı. Sadece yirmi üç kişi hayatta kaldı.”

“Ama bu yazılar?” diye sordum yatakların arasında yürürken. Duvarların her yerine yazılar yazılmıştı. Bilmediğim bir dilde yazılmış binlerce kelime vardı. Jase bunun Lande dilinin eski hali olduğunu söyledi. Dil yüzyıllar boyunca değişim geçirse de isimleri tanıyordum, onlar değişmemişti. Miandre ve Greyson’u gördüm. Başka isimler de

vardı; Leesha, Reyn, Cameron, James, Theo, Fujiko, Gina ve Razim.

“Aaron Ballenger son nefesiyle onlara hatırladıkları her şeyi yazmalarını söyledi. Onlar da yazdı. Kağıtları yoktu, bu yüzden duvarlara yazdılar. Dahası da var. Bu taraftan.”

Beni başka bir odaya götürdü, ardından başka bir odaya daha girdik. Mutfak, çalışma odası ve revir, hepsinin duvarları sözcüklerle kaplıydı. Nereye ve nasıl yazdıklarının bir mantığı yoktu. Bazı cümleleri duvar boyunca kocaman harflerle yazmışlardı. Diğerleri ise ufacık cümlecikler gibiydi, zar zor okunuyordu.

“Peki, bütün bu odalar? Malzemeler? Hiç kâğıtları yok muydu?”

“Isınmak için hepsini yakmışlar.” Çalışma odasındaki boş rafları işaret etti. “Bu raflar muhtemelen kitaplarla doluydu. Çok uzun süre boyunca içeride kalmışlar. Yağmacılar dışarıda onları bekliyormuş.”

“Ne anlama geldiklerini biliyor musun?”

Başını aşağı yukarı salladı ve yanındaki duvarda yazılı kelimelere baktı. “Bu en sevdiklerimden biri.” Benim için yazılanları çevirdi:

Greyson dan nefret ediyorum. Bunu yazarken omzumun üzerinden bakıyor. Bilmesini istiyorum. Ona olan nefretim binlerce kızgın kömürün ateşi gibi yanıyor. O zalim ve vahşi biri, ölmeyi hak ediyor.

- Miandre, 13 yaşında

“Ama onlar...”

Jase gülümsedi. “Yıllar sonra. Sanırım fikrini değiştirmiş.”

“Yine de saygıdeğer önderinizle ilgili iyi şeyler düşünmemi sağlamıyor.”

“On dört yaşındaydı. Herkesin hayatta kalmasını sağladı. Bu her şeye değer.”

“Neden her yazıdan sonra yaşlarını da yazmışlar?” diye sordum.

"Bunu okuyunca anlarsın." Odayı geçip karşı duvara gitti ve yere yakın yazılmış bir yazıyı okudu.

Bugün Fujiko'nun doğum günü. Miandre bir porsiyon mısır unundan kek yaptı. Diyor ki, doğum günleri eskiden kutlanırmış ve kaç tane daha doğum günümüz olacağını bilmediğimiz için biz de kutlamalıyız. Söylediğine göre, her sene bir zafermiş.

Keki yedikten sonra yazılarımızın hepsinin altına yaşlarımızı yazdım.

Bir gün hepimiz 20, 30 ve 40 yazacağız, dedim herkese.

O zamana kadar duvarlar dolar, dedi Miandre.

O zamana kadar yeni duvarlar buluruz, dedim.

İlk defa o zaman, sadece Sonra ile dolu olan bir dünyada geleceği düşünmüştüm. Tor Kalesi bizim yeni başlangıcımızdı.

- Greyson Ballenger, 15

"Düşüncelerini duvarlara yazıp herkesle paylaşmaları sence de tuhaf değil mi?"

"Bence hayatları baştan aşağı tuhaf. Burada yaşamak tuhaf. Belki de hayatta kalmak için savaşıırken insan diğer insanlarla bir şeyler paylaşmak istiyordur. En derin sırlarını bile."

Son sözleri söylerken gözlerini tekrar bana çevirmesinin bir rastlantı olmadığını biliyordum. Bilgi almaya çalışıyordu. Köpeklerin saldırısıyla ilgili hâlâ bir şeylerden mi şüpheleniyordu?

"Belki de," diye cevapladım.

"Dünyayı sadece kendimize göre yargılayamayız. Ben onların gözünden görmeye çalışıyorum, kendi gözümünden değil."

Başka bir duvarın yanına gidip başka cümleleri de okudu. Burada yaşayanlardan sadece altısı düşen yıldızlara şahit olacak yaşıyordu. Diğerleri daha sonra doğmuştu. Bu altı kişiden sadece birkaçı; Greyson, Miandre, Leesha ve Razim, Kadimlerin dünyasını hatırlıyordu. Harabeleri harabe olmadan önce görebilmişlerdi. Göğe uzanan parlak kulelerde yaşıyor, kanatlı arabalarla uçuyor ve Kadimlerin parmak uçlarında tuttukları birçok sihri hatırlıyolardı. Işıkları, sesleri, dünyanın kanunlarına karşı gelip gökyüzünde süzölmeyi... Kesin olan tek şey, bunların başka çocuklara liderlik yapıp onları koruyan çocuklar olduğuydu.

Bu, Ballengerlar hakkında birçok şeyi açıklıyordu.

İddialarının doğru olup olmadığını, gerçekten de ilk krallık olup olmadıklarını merak ettim. Görünüşe göre Tor Kalesi, yıkımdan on yıldan az bir süre sonra kurulmuştu. Morrighan ise bundan altmış yıl sonra kurulmuştu. Diğer krallıklar ise yüzyıllar sonra. Pauline bize tarihlerin Vendahıların bildiğinden daha farklı olduğunu söylediğinde hepimizin buna şüpheyile yaklaştığını hatırlıyordum.

Jase odayı arşınlayıp yazıları okudu.

Onlara erzak verirsek gideceklerini söylediler. Sonra da Razim'i bıçaklayıp daha fazlasını almaya çalıştılar. Yaşayacak mı bilmiyoruz. Ağlamasına daha fazla dayanamıyorum. Mahzenin içi yatak dolu ama silahımız yok. Aletlerle bir şitneyi yırtarak metali yukarı çektim ve elime alıp denedim. Keskin olsaydı iyi bir mızrak olabilirdi, yüzlerce yataktan yüzlerce mızrak yapabilirdik.

- Greyson, 15

Razim iyileşti. Artık daha öfkeli ve daha sert bir Razim. Her gün mızrakları biliyor. Ona yardım ediyorum. Asla yeterince mızrağımız olmayacak çünkü yağmacılar sürekli gelmeye devam edecek.

- Fujiko, 12

Büyükbabam asil bir adamdı ve büyük bir toprağa hükmediyordu. O öleli bir yıl oldu. Eğer bir gün buradan çıkarsak onun öldüğü yere gidip doğru dürüst bir cenaze yapacağım. Onun onuruna taşları yükseğe dizeceğim. Miandre'nin sandığı gibi bir vahşi değilim ama bazen vahşi seçimler yapmak zorunda kalıyorum. Arada fark var.

- Greyson, 15

Başımı kaldırıp bakınca Jase'in beni izlediğini gördüm. Yazıları okumuyor, ezbere söylüyordu. Omuzlarını indirmiş ve çenesini yukarı kaldırmıştı. Duruşu geçilmez bir duvarı andırıyordu.

"Beni neden buraya getirdin, Jase?"

"Tarihimizi öğrenmeni ve ayrılmadan önce kim olduğumuzu biraz daha iyi anlamanı istiyorum."

"Ayrılmak mı? Nasıl yani?"

Ağzındaki baklayı çıkardı. Malzemeler gelmişti, sabah köyün kurulacağı araziye gidiyorduk. Zamanlama iyiydi. Burada işler şimdilik yatışmıştı ama buna rağmen o, köyde bir günden fazla kalamayacaktı.

"Ama demiştin ki..."

"Bir günden fazla olmaz, Kazi. Yardım etmeyi kabul ettim. Edeceğim de. Bir iki çit çekip planların yolunda gideceğinden emin olacağım ama yarın sabah Tor Kalesi'ne dönmeliyim. Burada daha önemli sorumluluklarım var. Zaten uzun zamandır yoktum. Arkamı dönüp birkaç gün daha yok olamam."

“Peki işlerin düzgün gittiğinden kim emin olacak?”

“Kardeşlerimden biri ya da güvendiğim biri orada kalıp gözetim yapacak.”

Gözlerimi devirdim. “Umarım Gunner değildir.”

“O ne istersem onu yapar.”

“Doğru ya. Sen namı diğer *Patrei*’sin. Bilgin olsun diye söylüyorum, Vandalılar unvanlardan pek etkilenmez.”

“O halde ortak bir noktamız var.”

Mahzenden çıkarken durdum ve başımı çevirip diğer tarafa baktım. Bu uzun, karanlık koridorun sonunda bir yerlerde kilitli bir kapı, zehirli köpekler ve belki de zehirli sırlar vardı.

“Hadi durma,” dedi Jase. “Sor gitsin.”

“Kapının arkasında ne var?”

“Biz, Kazi. Kapının arkasında biz varız. Öbür tarafta hiçbir şey yok. Tor Kalesi’ne açılan başka bir geçit sadece. Her sağlam kalenin birden fazla çıkış yeri olur. Yoksa içeride sıkışıp kalabilirsin. O kapı, Tor Kalesi’nin arka tarafına giden bir patikaya çıkıyor. Dar ve biraz zorlu bir patika ama sonuçta bir çıkış yolu. Ya da giriş yolu. Orayı da korumak zorundayız.”

Çıkış mı? O kapının ardında çok daha kötücül bir şey olduğunu hayal etmiştim, mesela içinde Illarion’un oturup dünyadan saklandığı geniş ve karanlık bir oda. Yanlışlıkla bıçakladığım elçiyi, bir de sürekli arayıp taradığım ama bir türlü karşıma çıkmayan o yüzü düşündüm. Acaba kumandan da kapılar ardında saklanmayan, rüyalarımın giren o yüz gibi dünyadan uzak ve uçucu bir hayalet olabilir miydi?

Gördüğüm ince ışık, kapının ardındaki güneş ışığından geliyor olmalıydı. Üstelik altından cereyan geldiğini hissetmiştim. Belki de mantıklıydı. Belki yalnızca bir geçitti, köpekler de dış kapıdaki köpekler gibi kapıyı koruyordu.

“Döndüğümüzde sana gösteririm. Şimdi vaktimiz yok.”

Başımı salladım. Onu zorlarsam yalnızca kaybolmadığımı, bir şey aradığımı itiraf etmek zorunda kalırdım. Ayrıca bana göstermeye niyetli olduğu için bir şeyler sakladığını da sanmıyordum.

Ama ana tünele vardığımız zaman, girişe daha önce görmediğim başka bir muhafız koyduğunu fark ettim.

“Yeni muhafızlar getirmişsin,” dedim.

“Burada her zaman muhafızlar vardı. Dün sen buradayken nöbete ara vermiş olmalı. ”

Yolculuğumuzun her adımında aramızdaki gerginlik daha da artıyordu. Jase atını öne sürüp kardeşlerinin yanına gitmişti. Diğerleri arkamızdan geliyordu, *straza* askerleri ve Vendahıları eşyalarıyla birlikte yeni araziye taşıyacak olan boş arabalar vardı. Jalaine ve Priya da gelmek istemişti ama Jase, onların tavuk kümeslerini bağlayıp çit dikmektense arenada kalıp defterlere ve ticarete göz kulak olmalarının daha yararlı olacağını söylemişti.

Aralarında açık ara farkla en neşelileri olan Aram ile Samuel bile mağrur ve çoğunlukla sessiz duruyordu. Wren'e sadece bir kez dönüp baktılar. Jase'in bu sabah anlamamı istediği şey belliydi: Ballengerlar her ne kadar anlaşmanın gereğini yerine getirse de bunu yaparken mutluymuş gibi davranmayacaklardı.

“Bu akşam yemeği eğlenceli olacak desene,” diye takıldı Synove. Jase, Wren ile Synove'nin de gelip Ballengerlar ile yerleşimciler arasında arabuluculuk yapması için ısrar etmişti.

At üstündeyken kendi aramızda rahatça konuşmamız zordu. Arkamızdaki serin rüzgâr sözcüklerimizi taşıyordu.

“Görünüşe göre hayranlarını kaybettin,” diye fısıldadım.

Wren, umurunda olmadığını belirtmek için burnundan soluya-rak güldü.

"Onları birbirinden nasıl ayırt edeceğini anladın mı?" diye sordum.

"Kolay oldu," diye cevapladı Wren. "Samuel'in kirpikleri Aram'ın-kilerden daha uzun. Arkadan bakınca da buklelerinden belli oluyor." Mason'un iki yanında at süren çocukları gösterdi. "Sağdaki Samuel. Soldaki de Aram."

İkisinin de saçları düzdü.

Synové ile bir an şaşkın şaşkın birbirimize baktık, ardından güldük.

Her ne kadar Ballenger oğlanları bugünü böyle geçirmekten memnun olmasa da Synové'nin içi içine sığmıyordu. Sesinin duyulmasını umursamıyordu, hatta o özellikle duyulmasını istiyormuş gibi hissediyordum. Zehirli köpek beslemenin tamamen saçma olduğundan, Venda çeliğinin ne kadar üstün olduğundan, önceki gece giydiği elbisenin üzerine ne kadar iyi oturduğundan bahsedip durdu. En çok da Mason'a takılıyordu. Mason onu tamamen görmezden geliyordu ama asıl tepkisi boynunu hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi başını çevirmesinden anlaşıyordu. Synové onun ne kadar becerikli bir dansçı olduğundan, ayakları normal bir ayağın iki katı olmasa daha iyi olabileceğinden bahsetti. Söylediğine göre adamın ayakları çok büyüktü ve hep araya giriyordu.

"Hem baksana," dedi Synové yüksek sesle. "Biri onu durdursa iyi olur. Gözlerini benden alamıyor!"

Mason doğal olarak sinirlenerek başını salladı, belli ki köye varana kadar olan adımları saymaya başlamıştı. Hepimiz sessizce kıkırdadık.

Öğlene doğru Venda köyüne vardığımızda, Jase atıyla yanıma geldi. Yerleşkeye birlikte girmeyi kararlaştırmıştık. Kardeşleri ve diğerleri, aynı şekilde de *straza* geride kalacaktı ki köyün üzerine çöken saldırgan bir ordu gibi gözükmeylem.

"Zamanı geldi. Yaklaşıyoruz," diye seslendi, böylece atımı onun yanında sürmeye başladım.

Çenesini sıkıyordu. Bu, inandığı her şeye karşı gelmek demekti. Toprağına zorla giren insanları ödüllendirmekle aynı şeydi.

"Unutma, Jase. Burası resmi olarak senin toprağın değil. Cam Lanteux'nun bir parçası ve onlara Eislandia kralı tarafından verildi. Onların da öfkeli olmaya hakkı var."

Zayıf noktası olduğunu biliyordum ama söylemem gerekiyordu. O bu sabah nasıl benden ailesinin bakış açısını anlamamı istediye ben de onun Caemus ve diğerlerinin bakış açısını anlamasını istiyordum. Kollarını açıp onu minnettarlıkla kabullenmeyeceklerdi.

Sessiz kaldı ve gözleri önümüzdeki inişli çıkışlı tepelere odaklandı, yerleşkenin oradan bir yerden çıkmasını bekliyor gibiydi.

"Bileğin nasıl oldu?" diye sordu sonunda.

"Çenenden daha iyi olduğu kesin."

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Çeneni sıkmayı kes."

Bakışları buz gibiydi, üstelik çenesini biraz olsun gevşetmedi.

Yerleşke nihayet güzüktü. Atlardan ve at arabalarından oluşan uzun konvoyumuz dışarıdan bakınca göz korkutucu duruyor olmalıydı. Elllerinde kazmalar, kürekler ve mızraklarla yerleşimciler teker teker evlerinin önüne çıktı. Biz hâlâ köye uzak bir mesafedeyken Jase elini kaldırarak arkamızdakilere durmalarını emretti.

Köye yaklaştığımızda Jase duraksayarak yanıp kül olan, en ufak bir rüzgârda yıkılmaya hazır bir iskelete dönen ahıra baktı. Bakışları önce kömürleşmiş kulübelerde, ardından bariz bir şekilde boş olan kümeslerde dolandı. Kümesin hayvanları, oluğun yanında toprağı eşeleyip gagalayan birkaç tavuktan ibaretti. Kavrulmuş çimler evlere kadar gidiyordu. Yeşil olan tek yer, buraya ilk geldiğimizde Caemus'un biçtiğini gördüğümüz ufak sebze bahçesiydi. Köylüler burayı ölümüne korumaya hazır gözüküyordu.

"*Watavo, kadraves!*" diye seslendim. "*Sava Kazi vi Brightmist. Le ne porchio kege Patrei Jase Ballenger ashea te terrema. Oso tor...*"

Caemus, Jase'e kötü kötü baktı. "*Riz liet fikatande chaba vi daka renad!*"

Jase'e baktım ama Caemus'un söylediklerini çevirmeye cesaret edemedim. "Seni gördüğüne sevindi," dedim.

Jase kaşlarını çatıp atından indi, anlaşılan çevirmenliğime ihtiyacı yoktu. "Lande dilini biliyor musunuz?" diye sordu Caemus'a.

"Biliyoruz," diye cevapladı Caemus.

"Güzel. Ben de az önce beni bir eşeğe benzettiğini anlayacak kadar Venda dilini biliyorum. Artık işimize bakalım, Caemus. Size bir anlaşma teklif edeceğim, hem de müthiş bir anlaşma. Ama sadece şu an için ve sadece burada geçerli, bir daha asla teklif etmeyeceğim çünkü bugünden sonra seni bir daha görmek istemiyorum. Sizleri başka bir yere taşıyacağız. Her şeyinizi. Sonra da köyünüzü bizim topraklarımızdan uzak daha iyi bir arazide yeniden inşa edeceğiz." Jase anlaşmanın şartlarını ve detaylarını sertçe ortaya koydu. Ardından yanmış binalara uzun ve dikkatlice tekrar baktı. "Toprağımıza izinsiz girdiğiniz için buzağınızı haraç olarak aldık ama bunu biz yapmadık ve kimin yaptığını da bilmiyoruz. Bir daha olmayacağından emin olmaya çalışacağız ama eğer bir daha bizi haksız yere suçlarsanız birkaç ahırdan fazlasını kaybedersiniz. Kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

Caemus ağzını bile açamadan arkasında duran küçük bir çocuk öne doğru koştu ve elindeki sopayla gürültülü bir *pat* sesiyle Jase'in dizine vurdu.

Jase iki büklüm oldu ve yüzünü ekşitip lanet okudu. Tek eliyle dizini tutarken diğer eliyle de çocuğu ensesinden tuttu. "Seni küçük..."

"Ona zarar verme!" dedi Caemus, öne atılarak.

Jase, Caemus'un emrini duyunca şaşırılmışa benziyordu ama dikkatini çocuğun üzerinden çekmedi. "Adın nedir?" diye hırladı.

Çocuk Nash'ten daha küçüktü ve sinirli bir adam onu ensesinden yakalamış olmasına rağmen kocaman kahverengi gözleri öfkeyle doluydu. "Puslukırlangıçlı Kerry!" diye tersledi.

"Eh, Puslukırlangıçlı Kerry, çitleri dikerken bana yardım edecek şanslı kişi sensin. Hepsini. Anladın mı?"

"Senden korkmuyorum!"

Jase gözlerini kısarak çocuğa baktı. "O zaman ben de korkman için elimden geleni yaparım."

Çocuğun gözleri biraz olsun büyüdü. Jase onu bıraktı ve çocuk koşarak Caemus'un yanına geri döndü.

"Kabul ediyoruz," dedi Caemus.

İçimde tuttuğum nefesi verdim. Synové'nin de diyebileceği gibi, neşeli bir başlangıç yapmıştık.

İlerleyen saatler araziye dolaşmak, envanter tutmak, kurtarılabilecek malları belirlemek; ayrıca aletleri, tavukları, tahılları, kutuları, tabakları ve insanları toplamakla geçti. Ballenger kardeşler etrafı incelediği sırada, Vandalıların bütün eşyalarını toplamasının ne kadar az zaman aldığı gerçeğini fark ettiklerini hissetmiştim. Ara sıra Jase'i öylece boşluğa bakarken görüyordum, neden burada olduğunu çözmeye çalışıyordu sanki. Köylülerin bellerindeki iplere asılmış kemiklere de bakıyordu. Vandalılar şehre indiklerinde dikkat çekmemek için kemikleri takmazdı ama burada kemikler, yaptıkları fedakârlığın bir nişanesi olarak bellerinde tıkrırdıyordu.

Wren, Synové ve ben kadınların bahçedeki olgunlaşan fasulyeleri toplamasına, sebze köklerini ayıklamasına ve ardından samanla bağlayıp fiçılarla doldurmasına yardım ettik. Otları kökleriyle birlikte koparıp yeni arazide yeniden dikilmek üzere sandıklara yerleştirdik. Alabileceğimiz her şey bizimle geliyordu. Biz bunlarla uğraşırken Jase, Gunner ve Mason'un biraz uzaktaki tepeye tırmandığını gördüm. Tuhafıma gitti çünkü orada ne bir bina ne de hayvan vardı. Elleri taş taşıyorlardı ve tepeye ulaştıklarında taşları daha önce görmediğim bir yığının üstüne dizdiler.

Tepeden geri döndüklerinde Jase'e ne yaptıklarını sordum. Gittikleri yerin Greyson Ballenger'ın, yırtıcı hayvanlara yem olmasın diye büyükbabasının cesedini taşlarla kapladığı noktayı belirten bir anıt olduğunu söyledi.

Yeni arazi güneye doğru yirmi metre uzaktaydı ama yanımızda birçok araba, malzeme ve at olduğu için oraya varmamız bütün öğleden sonrayı aldı. Uzun yolculuk boyunca Jase ile kervanın başında at sürdük. Çoğunlukla sessiz kaldı, kafasında hâlâ tilkiler dönüyordu.

“Yani Venda dilini biraz olsun biliyor musun?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp sırtıttı. “Hayır ama bazı kelimeleri anlamak için çevirmene ihtiyacım yok. Söyleyiş şeklinden anlaşılıyor”

“Eh, şaşırtıcı şekilde turnayı gözünden vurdun. Sanırım dizine vrediğin darbeyi anlamak da çok zor değil. Nasıl oldu?”

“Güzel bir şişliğim oldu. Küçük şeytan dizkapağımı kırmadığı için şanslıyım.”

“Galiba asıl şanslı olan o, çitleri kazarak paçayı kurtardı.”

“Ona iyi gelecek. Önce herkesi yedirelim. Aç karnına kazamazlar.” Arkaya uzanıp heybesini karıştırdı. “Neredeyse unutuyordum. Öncesinde sana bunu verecektim.” Elindeki küçük, kapaklı sepeti bana uzattı. “Aç bakalım.”

Sepetin kapağını açtığımda karşıma çıkan küçük yuvarlağı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Düşündüğüm şey mi...” Burnumu yaklaştırıp kokusunu içime çektim.

“Adaçayı keki,” diye onayladı Jase.

“Unutmamışsın!” Kekten bir parça koparıp ağzıma attım. Zevkle inledim. Hatırladığım kadar lezzetliydi. Parmağımdaki kırıntıları yaladım. “İşte,” dedim, eğilip bir parça da onun ağzına koydum. Onaylayarak başını sallayıp yutkundu ama benim kadar beğenmediği belliydi. “Ama nasıl?” diye sordum. “Yoksa Dolise...”

“Hayır. Yeni bir aşçı işe aldım. Tor Kalesi’ne dönünce gidip ona teşekkür edebilirsin.”

Geniş, yumuşak bir vadiye girdik. Bir yanda ağaçlarla kaplı alçak tepeler, diğer yanda da kıvrımlı bir nehir vardı. Altımızda ise yaz sıcaklığının henüz kavuramadığı koyu renkli, canlı çimenler rüzgârla birlikte sallanıyordu. Arazinin burası olduğunu anlamıştım. Artık Caemus da atını yanımıza getirmişti, üçümüz de durup birlikte manzaraya baktık. Nefes kesiciydi. Caemus atından inip arabadan bir kürek aldı. Küreği toprağa batırıp çevirince ortaya koyu renkli, yoğun ve bereketli toprak çıktı. Caemus küreği üzerine bastırıldığında toprak kolayca dağılıyordu. Önceki arazide killi toprağı kürekle kazmaya çalışırken zorlandığını hatırladım.

Gözlerini kaldırıp Jase'e baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İyi toprak."

"Biliyorum," diye cevapladı Jase.

Geri kalan Vandalılar arabalardan inmeye başladı ve yolun geri kalanını yürüyerek gittiler. Yere eğilip toprağa dokundular ve ellerini çimenlerin üzerinde gezdirdiler. Buranın kokusu taze ve umut doluydu.

Ben de atımdan inip daireler çizerek yürüdüm ve manzarayı içime çektim. Yakınlarda avlanmak ve odun kesmek için bir orman vardı. Yakın ve bereketli bir su kaynağı vardı. Bereketli toprak ve düz bir arazi. Arazinin ortasındaki görkemli meşe ağaçları gölgelik bir alan sağlıyordu. Arkamı dönüp hâlâ eyerinin üzerinde oturan Jase'e baktım, boğazıma bir yumru oturdu. Caemus da ben de ondan şüphe etmiştik.

"Burası mükemmel, Jase. Mükemmel."

"Mükemmel değil. Ama buradan daha iyi mahsul alacaklar. Ayrıca saklı bir vadide. Burada onları kimse rahatsız etmeyecek."

Vadiden aşağı inmeye devam eden Vandalıları izledim. Adımlarındaki heyecanı izlerken içime bambaşka bir heyecan doldu. Bu ara-

zi öncekine nazaran çok daha üstündü. Eislandia kralı önceki araziyi rastgele seçecek kadar kuzey bölgesi konusunda beceriksiz ve ilgisiz miydi? Arazinin Tor Kalesi'ne yakın olması ve Ballenger taş anıtını net bir şekilde görmesi tesadüf müydü? Yoksa sorun çıkarmak için yaptığı kasıtlı bir hareket miydi? Amacı aileye zorluk çıkarmak, işlerine çomak sokmak mıydı? Ballengerların topladığı verginin bütünü-nü alamadığı için intikam mı alıyordu?

Jase vadiyi inceledi, zihninde dönen hesaplamaları görebiliyordum. İtiraf etmese de bu işe gönül vermişti. Boğazımdaki düğüm şimdi göğsüme iniyordu.

Aramızda ne var?

Sorunun cevabı dudaklarımın ucuna hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Onlara yetişelim," dedi. "Birkaç saate güneş batacak, Caemus ile köyün taslağının bir kısmını oluşturmak istiyorum. Ahırları nereye yapacağımıza dair aklımda birkaç fikir var. Ayrıca sana bir çit sözüm var. Sabah ayrılmadan önce en azından bunu yapmak istiyorum."

"Artık Kerry de sana yardım eder."

Dizini ovdu, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Evet, küçük baş belasını iyi çalıştıracam."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

ORAYA SON GELİŞİMİZDE YERLEŞKEYE BİR KEZ BİLE DÖNÜP bakmamıştım. Sığırları köyün dışındaki meraya götürürken babam onlara, “Sizi uyarmıştım... bizim toprağımız, bizim havamız, bizim suyumuz. İzinsiz girerseniz bedelini ödersiniz! Burada kalırsanız gelip daha fazlasını alacağız,” diye bağırmişti. Geri gelmemiştik, gelseydik bile sadece bir tane daha sığır alırdık. Ama birileri gidip daha fazlasını almıştı. Her şeyi almışlardı.

“Kim yaptı bunu? Bulun çabuk!” diye hırladım Mason’a. Yargıçlara göz kulak olan oydu. Biri bir şey görmüş ya da duymuş olmalıydı.

Ballengerlar her açıdan saldırıya uğruyordu. Vandalılardan hoşlanmasam da bu onların savaşı değildi. Ne için kullanıldıklarını bile bilmiyorlardı.

Yıkımı ilk gördüğümüzde dilimizi yutmuştuk ama sonra şaşkınlığın yerini öfke almıştı. Tepeye tırmanıp taş anıta doğru yürümüş, kimselerin bizi duyamayacağı kadar uzağa geldiğimizde de herkes köyü kimi talan ettiğine dair tahminlerini söylemişti.

"Rybart ve Truko," dedi Mason. "Onlar bebeğin ayağındaki çorabı tük çalar. Bu kesin onların işi."

"Dört Ravia atını da kaçırmışlar," diye ekledi Gunner. "Ahırlarda olsalardı mutlaka görürdük."

Titus başını salladı. "Hayır, şimdiye satmışlardır. Döndüğümüzde Previzililere sorarım. Şüpheli mallar almışlar mı bakalım."

"Onların aldığı malların yarısı şüpheli," diye hatırlattım. Previzililer arabalarında izi sürülemeyen malları taşırdı... Candorlu büyü-kecinin kirli ticaretleri gibi. Elimize gelen Valsprey kuşu gibi. Herkes gibi biz de onların bize verebileceklerinden yararlanıyorduk. On iki yaşındayken onları neden kullandığımızı sormuştum. *Bazı mallar gizlice alınıp satılmalı,* diye açıklamıştı babam. *Bazı sorular da sorul-masa daha iyi olur,* diye de eklemişti.

"On tane buzağıya ne oldu?" diye sordu Gunner. "Onları gütmek kolay değildir, hele de gece yarısı baskınında. Onları nereye götür-düler?"

"Öldürüp bir çukura atmışlardır," diye cevapladım. "Belki Ravia atlarını da atmışlardır. Starling Boğazı buraya yakın ve etrafında ka-lın bir orman var. Bunu hırsızlık için yapmadılar. Mesaj göndermek için yaptılar."

"Bizi kötü göstermek için."

Yangınlar ve köle avcıları halkı korkutmak içindi. Kervan saldı-rıları işletmelere zarar vermek ve tüccarları arenadan uzak tutmak içindi ama bu saldırının tek amacı krallıkların tepkisini üzerimize çekmekti.

Vendalıların derme çatma eşyalarını toplamamız bittiğinde bütün sorularımız tükenmiş gibi hissediyordum ve tekrar sessizliğe bürün-dük. Kazi'nin sözleri kemikli bir dirsek gibi göğsüme batıyordu. *Za-ten ellerinde pek bir şey yoktu. Çok uzun sürmez.*

Caemus ile temeli işaretlemek için vadinin zeminine kazık çakar-

ken bu sözler zihnimde yankılanıyordu. İkimiz iyi bir başlangıç yapmamış, sonra da aramızı düzeltememiştik. İnatçı bir keçi gibiydi. İyi toprak mı? Bu *manyak kaliteli* bir topraktı. Belki de hiçliğin ortasında böyle bir yerleşkeye önderlik etmek için onun gibi sürekli somurtan inatçı bir odun olmak şarttı.

Toprağın iyi olduğunu zaten biliyordum. Bu vadiye daha önce birçok kez babam ve kardeşlerimle kamp yapmaya gelmiştim. Vadinin ortasındaki heybetli meşe ağaçları hâlâ duruyordu, ucuna bodur bir çubuk bağlanmış ip de hâlâ ağaçtan sallanıyordu. O ipten sayamaya-çağım kadar çok kez düşmüştüm. Nasıl oldu bilmiyorum ama hiçbir yerimi de kırmamıştım.

Dokuz yaşındayken, babama bir gün buraya gelip bir ev inşa ederek orada yaşayacağımı söylemiştim. Olmaz demişti, bu vadi yalnızca ziyaret edilecek bir yerdi, benim evim ve kaderim Tor Kalesi'ndeydi. Bu vadi, henüz gelmemiş birinin kaderiydi. Bu kişinin kim olduğunu hep merak etmiştim.

Çocukların çığlıklarını duyunca ikimiz de başımızı çevirip baktık. İlk iş olarak ipi bulmuş, sırasıyla teker teker ağaçtan sallanıyorlardı.

“Buraya bir ev daha yapalım mı?” diye sordum.

“Dört tanenin temelini attık. Eskiden de bu kadar vardı. Bazılarımız aynı evde kalıyordu.”

Kazi yedi aile olduğunu söylemişti, ben de yedi evlik kereste göndermiştim.

“Elimizde fazladan kereste kalabilir. Eğer daha çok ev inşa etmek isteseydin nereye yapmamızı isterdin?” Seçimleri ona bırakmaya özen göstermiştim. Daha sonra yeni yerleşkeyi sabote etmekle suçlanmak istemiyordum.

Caemus, temkinli bakışlarla bana baktı. Hâlâ bir numara olduğundan şüpheleniyordu.

Boşver gitsin.

Yorulmuştum ve acıkmıştım. Kalan son üç çıtayı da ben diktim.

Kerry sessizce çalışıyor, hiç şikâyet etmiyor ama ufak bahçıvan küreğini dizime batırır gibi toprağa batırıyordu.

“Kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“Yeterince büyüğüm.”

“Bu nasıl cevap böyle?”

“Senden hoşlanmadığımı bilecek kadar büyüğüm.”

“Dört,” dedim. “Dört yaşında olmalısın.”

Gözleri öfkeyle parladı. “Yedi!” diye bağırdı.

“O halde doğru düzgün çukur kazmayı öğrenmelisin.”

“Çukur kazmarında bir sorun...”

“Gel buraya. Sana göstereyim.”

Kazmasını da arkasında sürükleyerek istemeye istemeye yanıma geldi. Çubuğumla toprağa küçük bir çember çizdim ve beraber yeni bir çukur kazmaya başladık. Yüzünü buruşturup somurtuyordu ama yine de yaptıklarımı tekrar etti.

“Okula gidiyor musun?” diye sordum.

“Jurga bana harfleri öğretti ama hepsini o da bilmiyor.”

“Jurga annen mi?”

“Sayılır. Beni o büyüttü.”

Yerleşkede sekiz çocuk olduğunu öğrendim. Bunlardan üçü yetimdi, Kerry de onlardan biriydi. Anne babasını hayal meyal hatırlıyordu. Veda'da çıkan yangında ölmüşlerdi. Bu da kolundaki pembe yaraları açıklıyordu.

“Tüm harfleri öğrenmek ister misin?”

Omuz silkti. “Belki. Ne işe yarar bilmiyorum.”

“Hikâyeleri sever misin?”

Gözleri parlamıştı ama sonra somurtması gerektiğini hatırladı ve kaşlarını çattı. “Bazen.”

“Eğer tüm harfleri öğrenirsen hikâyeleri kendi başına okuyabilirsin.”

“Yine de işime yaramaz. Hiç kitabım yok ki.”

Evlerden alınıp arabalara yüklenen eşyaları düşündüm. Eşyaların arasında kap kacak, kurumuş besinle dolu fiçılar, tencereler, aletler, kıyafetler ve basit birkaç mobilya vardı, hepsi bu kadar.

“Çukur bitti,” dedim. “Bugünlük bu kadar kazma yeter. Git de yemeğini ye.”

Gömleğimi çıkarıp nehrin kıyısında yıkandım. Birkaç Vendalı da orada toplanmış, benim gibi yıkanıyordu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Omzumdan göğsüme doğru giden dövme inceliyor, anlamaya çalışıyorlardı. Ya da belki de anlamaya çalıştıkları bendim.

Arkamda hantal ayak sesleri duyuldu. “Çadırları kurduk,” dedi Mason, ardından yanıma eğilip yıkanmaya başladı. Evler bitene kadar güneşten ve yağmur muhalefetinden korunmak için birkaç açık hava çadırı kurmalarını söylemiştim. Mason yanıma yaklaştı. “Ne kadar dost canlısı insanlar, öyle değil mi?”

“En azından biri öyle.”

Kimden bahsettiğimi anlayıp kaşlarını çattı. “Bana kafayı takmış. Niye bilmiyorum.”

“Belki de Cehennem Ağzı’nda silahlarını elinden aldığın içindir.”

“Ama sonra geri verdim, ayrıca hâlâ bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyorum.”

“Kazi ile yaptığım anlaşma böyleydi. Synove’nin seni bıçaklamasından korkmana gerek yok.”

“O usta bir okçu, biliyor muydun?”

“Ne olmuş yani, devriyelerimizin çoğu da öyle. O bir Rahtan. Bu beni hiç şaşırtmadı.”

“Hayır, usta dediysem, *usta* olduğunu söylemek istiyorum. Yüz metre uzaktaki sineğin gölgesini bile vurabilir.”

Emrettiğim gibi silahları geri verdiğinde, Synové'nin bir saniye bile düşünmeden okunu çıkarıp yoldaki bir arabadan sarkan zinciri vurarak arabaya sabitlediğini anlattı. Kız, zincirin şingirtısının sinirini bozduğunu söylemişti.

“Bence seni tehdit etmekten ziyade etkilemeye çalışıyordu. Endişeli misin?”

Başını salladı. “Beni öldürecek olan şu ağzı.”

“Ağız demişken Gunner uslu durdu mu?”

“Ona ne söylediyse içine işlemiş olmalı. Tek kelime etmedi.” Gunner'ın öfkesini kontrol altında tutmak için onu uyarmam gerektiğini sanmıyordum. Eski yerleşkeden ayrıldığımızdan beri bariz şekilde sessizdi. Muhtemelen hepimizle aynı şeyi düşünüyordu. Vandalılar, onlarla ilgisi olmayan bir çapraz ateşin ortasında kalmıştı.

Üzerimize bir gölge düşünce başımı kaldırıp baktım. Gelen Caemus'tu. Yanımıza gelip sessizce yıkanmaya başladı. Nehrin iki yönde uzandığını düşünürsek, daha uzakta bir yer seçebilirdi. Aklında bir şey olduğu belliydi.

Eline bir avuç dolusu kum alıp tırnaklarına sürdü ve altındaki toprağı çıkarmaya çalıştı. “Kerry iyi bir iş çıkardı mı?” diye sordu sonunda.

“Yavaş yavaş öğreniyor.”

Caemus ellerini temizlemeyi bitirdi ve yüzünü yıkadı. Sonra da ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi. Yaşlı yüzünden sular akarken bana bakıyordu.

“Atalarınızın burada gömülü olduğunu bilmiyordum.”

Bir an için sessiz kaldım. Eski öfkem gün yüzüne çıkmıştı, onları toprağımızdan atmak için bir gerekçe vermem gerektiğini bile sanmıyordum.

“Aslında değiller,” diye cevapladım nihayet. “Burası atalarımızın öldüğü yeri göstermek için bir işaret sadece.” Ayağa kalkarak onunla göz göze geldim. “Burada öldüklerini kesin olarak bilmiyoruz ama nesillerdir bu noktayı bir gelenek olarak kabul ediyoruz. Biz Ballengerlar geleneklerimize bağlıyızdır.”

Başını yana çevirdi ve çenesini bir kez eğerek onayladı. “Bizim de geleneklerimiz var.”

Kemerinden asılan kemiklere baktım. “Şu da geleneklerinizden biri mi?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Eğer vaktin varsa anlatayım.”

Nehrin kenarına oturup Mason'u da yanıma çektim.

“Vaktimiz var.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

AŞÇI SICACIK YAHNİYİ TABAKLARA DÖKTÜ VE ÜZERİNE siyah çavdar ekmeği koydu. Jase, Ballengerların kereste kamplarında çalışan saha aşçılarını getirmişti. Wren, Synové ile beni de sayarsak eşit sayıda Vandalı ve Ballenger vardı. Otuz onlardan, otuz da bizden. Herkes akşam yemeğini alıp kendi tanıdıklarıyla oturmaya gitmişti.

Ballenger ekibi meşe ağacının bir tarafına, Vandalılar diğer tarafına oturdu. Bu aralarında herhangi bir muhabbet geçmesini engelliyordu ama belki de amaç buydu. Uzun ve zorlu bir akşam olacaktı. Biri, birinin söylediği iğneli bir sözcüğe alınırsa çekişmeli bile geçebilirdi. Güneş batarken oluşan karanlığı dağıtmak için ortadaki çemberde küçük bir ateş yanıyordu. Vandalıların eşyalarından kalan birkaç kanep ve sandalye vardı ama herkese yetecek kadar yer olmadığı için, insanlar yemeklerini boş arabaların kenarına ya da üst üste dizilmiş odunların üzerine oturarak yiyordu.

Jase, yemek arabasına son gelen kişi oldu. Yemeğini alırken Titus ona seslenip yanındaki sandığa, yani Ballenger tarafına oturmasını

söyledi. Jase'in gözleri beni aramadı bile. Tüneldeki köpeklerle olan karşılaşmam aramızda kalıcı bir mesafe mi oluşturmuştu?

Vendalıların Jase'i hâlâ dikkatle izlediğini fark ettim. Arabaları boşaltırken şüphe ile devamlı bir ihtiyat arasında değişen hislerini dile getirmişlerdi ama hepsinin minnettar olduğunu biliyordum. Çoğu, bu gelişmeler karşısında hâlâ şaşkıındı. Eşyalarını kaldırıp çekilen tentenin altında belirlenen bir noktaya taşırken çoğunun gözleri yaşlarla parlıyordu. Bu arazinin, öncekinden daha çok şey vadettiğine şüphe yoktu. Bir kadın hıçkıra hıçkıra ağlamıştı ama şimdi, oturup yemeğimizi yerken herkes sessiz kalmış ve yabancıların yanında yapmaya alışık oldukları gibi duygularını bir kenara koymuştu.

Her iki taraf için geçerli olan bir merak da vardı. Bakışları görebiliyordum. Kamp aşçısı bile endişe ve şefkat arasında gidip gelen bakışlarla onları izliyordu. Porsiyonları verirken elini korkak alıştırmadı.

"Hah, buna ne demeli," dedi Synové. Öbür tarafta duran Gunner'a bakıyordu. "Huysuz olan gözlerini Jurga'dan alamıyor."

Günün erken saatlerinde ağlayan o kadın Jurga'ydı.

"Ona baktığını nereden biliyorsun?" diye sordum. Yanında oturan birden fazla Vendalı vardı.

"Çünkü o da ona bakıyor."

Daha dikkatli bakınca haklı olduğunu gördüm. Jurga temkinli davranıyor ve yalnızca Gunner gözlerini kaçırınca kirpiklerinin altından ona bakıyordu.

Belki de aramızdaki mesafe sandığım kadar geniş değildi. Huysuz olan bile iyi yürekli Jurga'nın ilgisini çekebiliyorsa belki bu mesafe biraz yardımla kapanabilirdi.

"Hemen dönerim," dedim. Aramızdaki boş alana yürüdüm. Yürürken sanki ben toprakları arkamdan sürükleyen bir sabanmışım gibi birçok göz beni takip etti. Gunner benden hoşlanmıyordu. Bunu açıkça belli etmişti ama duygularımız karşılıklı olduğu için onu suç-

lamıyordum. Kraliçeye yazdıkları mektubu imzaladığım anda işim bitmişti ve onun için artık ölüydim. Oraya gidip önüne dikildiğimde manzarasını kapatan bir sinek sürüsüymüşüm gibi bana baktı. “Isırmaz, anladın mı? Yanına gidip bir merhaba diyebilirsin.”

“Burada oturmuş yemeğimi yiyorum. Neyden bahsettiğini hiç anlamadım.”

“Kâsen boş, Gunner. Yemeğin bitmiş. Evlerini inşa ettiğin insanlarla gidip tanışsan ölür müsün?”

Kucağındaki kâseyi alıp yana koydum. Sonra da elini tutup onu ayağa kaldırdım. “Onun adı Jurga. Bugün ağladığını gördün mü? Siz Ballengerların yaptıklarına minnettar olduğu için ağlıyordu.”

Sıkıca tuttuğum elini çekti. “Söyledim ya, neyden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Bırak da rahat rahat yemeğimi yiyeyim.”

İkimiz de boş kâseye baktık.

“Merhaba.”

Jurga arkamızda duruyordu.

Belki de Gunner’ın yanına gidip konuştuğumu görünce cesaretlenmişti. Emin değildim ama ne olduysa Gunner sakinleşti ve ağırlığını beceriksizce bir ayağından diğerine verdi. Böylece ben de aralarından çekilip ikisini tanışması için yalnız bıraktım.

Şimdi sıra diğer Ballenger’daydı.

Flütte notaları çıkarmayı deneyen Vendalı bir gencin yanına gittim. Ona Synové’nin bazen mırıldandığı ünlü bir Fenland şarkısı olan “Kurt Ay” şarkısını bilip bilmediğini sordum. Bildiğini söyledi, ilk notaları çalarken ben de salınarak Mason ve Titus ile sohbete dalan Jase’in yanına gittim. Önünde eğilerek selam vererek dikkatlerini üzerime çektim. “Dün gece dans etme fırsatımız olmadı, *Patrei*. Şimdiye ne dersin?”

Emin olamayarak bana baktı. “Bileğin ne olacak?”

“Saatlerce at sürdüm, havuç ve patatesle dolu fiçıları taşıdım, iki

arabayı boşaltmalarına yardım ettim ve sen hâlâ bileğim için mi endişeleniyorsun? Belki de asıl yorulan *senin* narin ayaklarındır? Bu danstan da mı kaytarmaya çalışıyorsun, *Patrei*? Öyleyse söyle de başka birini...”

Jase hemen ayaklandı, kolunu belime dolayıp beni Ballengerlar ile Vendalılar arasındaki ayrıma doğru sürükledi. İşin aslı bileğim hâlâ hassastı ama Jase itirazlarıma rağmen bunu sezmiş olacaktı ki dansımızı hafifçe sallanmayla sınırlı tuttu.

“Bence iki kamp arasındaki buzları ancak böyle eritebiliriz,” dedim.

“Yani sırf gösteri olsun diye mi yaptın?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Artık umursamadığımı düşünüyorum, yeter ki sen kollarımda ol.”

Şarkının melodisi yavaş ve rüya gibiydi, notalar gün batımında yuvalarına dönen kuşlar misali havada süzüldü. Jase beni kendine yaklaştırdı, dudakları alnıma değiyordu. “Herkes bize bakıyor,” diye fısıldadı.

“Asıl amacım da o ya zaten.”

“Tam olarak değil.” Dudaklarını giderek yaklaştırdı.

Bu dansın göstermelik olup olmadığı bir kenara atıldı, unutuldu. Aramızda başka sırlar da olabilirdi ama şu kadarı gerçek ve doğrudu: Onun kollarında olmak istiyordum, o da benim.

Belki de bu kadarı yeterliydi.

Belki de dünyadan bekleyebileceğimiz bütün gerçekler bunun gibi anlardan ibaretti. Öyleymiş gibi buna tutundum.

“En son dans ettiğimizde dizlerimize kadar çimenlere batmıştık,” dedim.

“Üstelik şimdi aramızda zincir de yok,” diye fısıldadı Jase.

“Belki de artık zincire ihtiyacımız yoktur.” Yine ormandaydık, bu yüzden bize tanıdık gelen bu delikten geçmek kolay ve doğal geliyordu.

Diğerlerinin de bize katıldığının hayal meyal farkındaydım, ba-

Çocukları Jase'e kenetlemiştim ve onun bakışları da benim üstümdeydi. Etrafımızda ayak sesleri arttı. Diğerleri dans ederken onların da benim gibi bir deliğe düşüp düşmediğini, bu kez bunun sonunu getiremeyeceğimizi merak ettim.

Bana bir bilmece sor, Kazi.

Jase, telaşla zaten düzenlenmiş olan malzemeleri düzenlediğini görün-üstü. Diğer herkes yataklarında uyuyordu. Arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. "Ben de uyuyamadım," dedi. Dudaklarını boynuma dokundurdu ve "Bana bir bilmece sor, Kazi," diye fısıldadı.

Cimenlerin üzerine battaniye serdik. Uzaklardaki Hetişanın At Arabası, Kartal Yuvası ve Altın Hırsız takımyıldızları geceyi aydınlatıyordu.

Yanına yerleşip başımı omzuna yasladım. Oda elini belime dolatarak beni kendine doğru çekti.

"Şimdi iyi dinle, Jase Ballenger. Kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Ben iyi bir dinleyiciyim."

Bunu biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri biliyordum. Seni tehlikeli kılan da bu. Seninle her şeyi paylaşmak istememi sağlıyor-
sun. Başlamaya hazır olduğumu belirtmek için boğazımı temizledim.

*"Eğer bir renk olsaydım gül gibi kırmızı olurum,
Kanını kaynatır, parmaklarını karıncalandırırım,
Tadım bal ve bahar, bir de bela gibidir,
Ama söyletirim kuşlara şarkı, çoğaltırım tüm yıldızları.
Hızlı olabilirim, ufak bir ısırık gibi, ya da yavaş ve kutsal,
Bu da muhtemelen, en iyisidir hepsinin içinde."*

"Hmm..." dedi, aklına bir şey gelmemiş gibi. "Dur biraz düşü-

neyim...” Gömleğinin kolunu yukarı çekti ve gözlerini indirip bana baktı. Yıldızlar, elmacıkkemiklerinde parlıyordu. “Bal.” Alnımı  pt . “Bahar.” çenemi öptü. “Sen en güzel belasın, Ayd nl ksizli Kazi.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Bunu yavaştan almam gerekebilir...” Elini acele etmeden belimde gezdirdi, kaburgalar ma doğru ilerledi. Boynuma geldi ve en sonunda yanaklar mı avcuna aldı. Kanım kayn yor, gökteki yıldızlar bulanıklaşıyordu. “ ok yavaşça... hepsini çözmek için.” Hemen sonra sıcak dudaklarını ısrarcı bir şekilde benimkilere bastırdı. Bilmeceyi çözmesinin sonsuza kadar sürmesini umdum.

Wren ve Synov yle bir odun yığının üzerine oturmuş, gölgede kendimize yelpaze yapar bir halde temeli düzleştirmeye ara vermiştik. Sabahın geç saatleriydi ama yaz ortası olduğu için hava şimdiden çok sıcaktı.

Jase’in çoktan gitmiş olduğunu sanıyordum. Bütün aile bu sabah yola çıkıp eve dönecekti ve bizi de yanlarına alacaklardı. Ama Jase, Caemus ile ah rlar hakkında bir tartışmaya tutuşmuş, sonra ekibe göz kulak olması için bırakacağı işçilerinden biri olan Lothar ile atışmış, ardından da kulübelerden birinin temelini atan taş ustalarını izlemişti.  nce kulübenin daha geniş olmasına karar verdi. Sonra da bütün vadiyi, meşe ağacında sallanan çocukları izleyerek gözlerini tekrar kulübe inşaatına çevirdi ve Mason’a dönüp, “Bence toprağın altında bir mahzene de ihtiyaçları var. Mahsulleri soğuk tutacak bir depoları olmayacaksa bu büyük bahçeyi ne yapsınlar? Eğer kollarımızı sıvarsak, birkaç saate kazabiliriz,” dedi.

Mahzen mi?

Duyduklar ma bir türlü inanasım gelmiyordu.

Jase, Mason ve Samuel bir yanda, Aram, Gunner ile Titus diğer

yanda olmak üzere kazmaya başladılar ve aralarında bir yarış başladı. Yavaş bir yarışmaydı. Sıcığın etkisini onlar da hissediyordu, gömleklerini çoktan çıkarıp atmışlardı. Sırtları terden parlıyordu. Sık sık durup alınlarındaki terleri siliyor, dereden getirdikleri kovalardan avuç avuç su içiyorlardı. Bazen de kovayı başlarından aşağı döküyorlardı.

Synové'den ses çıkmıyordu. Gözlerini kocaman açmış, göz kırpmayı bile unutmuştu. "Yemin ederim, hayatımda bu kadar güzel cilt sanatı görmedim."

"İşe dönsek iyi olur," dedim.

"Hayatta dönmem," dedi sertçe. "Biraz daha dinlenmeden olmaz."

İki kez söyletmeye niyetimiz yoktu. Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık.

Wren, suyundan büyük bir yudum aldı. "Göge yükselen güzel, kaslı bir kuş sürüsü gibiler."

Her birinin dövmesinde küçük farklılıklar vardı, birinin göğsünde, diğerinin omzunda, sırtında ya da kollarındaydı ama hepsinde Ballenger arması bir şekilde yer alıyor, kartallar bize kanat çırpıyordu. Jase'in dövmesine baktım, ilk gördüğüm anki kadar etkileyiciydi. Synové haklıydı, bu bir sanat eseriymi ve bakmaktan büyük zevk alıyordum.

Jase gözlerini kaldırdı, beni ona bakarken yakalamıştı. Gülümsedi ve midem birdenbire alev aldı. "Yarısı bitti," diye seslendi.

Yarısı.

İşte tam da böyle hissettiriyordu. Dünyam yarıya bölünmüştü, iki yarısına da uyan bir hikâye bulmaya çalışıyordum. Mahzeni kazmayı bitirince ahıra geçti, ardından su değirmeniyle uğraştı ve dereden bir oluk çıkardı. Bir gün geçti, sonra bir gün daha. Dört gün, dört gece. Vadi çekiç ve testere sesleriyle doldu. Gunner, Tor Kalesi'ne döndü. Titus döndü. Aram ve Drake de döndü. Hepsinin ilgilenmesi gereken işler vardı. Ama Jase burada kaldı. Elinde olmayan, ona sözünü veremediğim yarınları harcıyordu.

Cehennem Ağzı'nı yönetme şekilleri, tarihleri ve krallıklar arasındaki yerleri, hükmetme hakları, yani kısacası her şey hakkında yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başlamıştım. Burada yaptıkları işler, sözleşmemizi yerine getirmek için istemeyerek yaptıkları bir iyilik değildi. Çok daha fazlası gibi geliyordu. Su toplamış bir ayağa bastırılan bir dilek sıırı, ay ışığı altında beni uykuya çağıran sözler gibi.

Yemek arabasının başında beraber duruyor, yemeğimizi almak için sıramızı bekliyorduk. Jase yakınımnda duruyordu, bacağı bana degecek kadar yakındı, bana orada olduğunu hatırlatıyordu. Birdenbire yemekten daha aç olduğum şeyler olduğunu düşündüm.

“On?”

Bir fısıltı.

Omuzlarım gerildi. Soru, arkamdan bir yerlerden gelmişti. Dönüp cevap vermeye cesaret edemedim ama bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle sordu.

“On?”

Bir kız gelip önümde durdu. “Kusura bakma ama sen On değil misin? İlk günden beri seni çıkarmaya çalışıyorum, şimdi aklıma geldi. Ailem bir sene boyunca Kutsal Şehir’de yaşadı ve...”

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. Beni biriyle karıştırdın sanırım.”

“Ama...”

“Benim adım Kazi,” dedim sertçe. “*Bogeve ya*.” İşine bak.

Gözlerini bir an için Jase’e çevirip yaptığı hatayı anlamış olacak ki hemen aşağı baktı. “Anladım. Rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Önemli değil.”

“On mu?” diye sordu Jase, kız uzaklaşırken. “Bu nasıl bir isim böyle?”

Omuzlarımı silktim. "Galiba yayla halkına özgü bir isim. Tenashe'nin kısaltılmışı."

"Adının Kazi olduğunu bilmemesine şaşırdım."

"Öğrenecek birçok yeni isim var. Muhtemelen karıştırdı."

Jase'in dikkati tabaklarımıza birer parça av eti koyan aşçıya kayıncaya yemeğe minnettar kaldım. Yarın sabah Tor Kalesi'ne dönmek için sabırsızlandığıma karar vermiştim.

Güneş batmadan önce, Aleski dönüşümüzü daha acil hale getiren haberler getirdi. Gunner'dan mektup vardı. *Eve gelin. Venda'dan mektup geldi. Kraliçe buraya geliyor.*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

MİJE BURNUNDAN SOLUDU. JALAINÉ'İN YELESİNE ÖRDÜĞÜ örgüler taranıp açılmıştı, sanırım o da ben de böylesini tercih ediyorduk. Kaslı ama dengeli, pırıl pırıl siyah bir postu olan heybetli bir hayvandı. Vandalılar at yetiştirmeyi iyi biliyordu. Kazi onu taramayı bitirip eyer altlığını boynunun arkasına geçirdi. Eyerini elime aldım.

“Ben yaparım,” dedi Kazi, eyeri elimden alarak. Gergin olduğu belliydi. Belki de Tor Kalesi'ne döndüğümüz için söyleyemediğimiz kelimeler aramızda yüzeye çıkmıştı.

Eyeri sıkıca tuttum. “Lütfen, bırak da yardım edeyim, Kazi. Hem sanırım benden hoşlandı.”

Gözlerini devirdi. “Onu yediriyorsun da ondan. Görmediğimi sanma.”

Omzumu silkip eyeri üzerine yerleştirdim. “Sadece birkaç taze fasulye.”

“Ve havuç.”

Yaramaz Mije kolumu dürterek beni ifşa etti.

"Gördün mü? Onu şımartıyorsun." Atın gövdesini okşadı. "Üstelik baksana, böyle giderse şişmanlayacak."

Şişmanladığı falan yoktu, ayrıca Kazi'nin bunu gerçekten dert etmediğini biliyordum. Eğildi ve eyerin kolanını sıktı. "Yakında yetişiriz," dedi.

"Atlarımız hızlı hareket etmeyecek," dedim, Mije'nin boynunu okşayarak. "Acele etmene gerek yok."

Bu sabah parmağımın ucuna açtığım kesiği fark etti. "Ne oldu?"

Bu kesik, tanrılar ile benim aramdaydı. Kan yeminleri yalnızca tapınaklarda değil, bazen de ormanda yapıldı. "Hiç," diye cevapladım. "Sadece çizildi." Süreceğim arabanın yanına gidip düğümleri ve atlarımın mihlalarını kontrol ettim.

Mason, Samuel ve ben birkaç atın sürdüğü arabalarla arenaya gidecektik, Tiago da bizimle gelecekti. Malzemeleri getirirken kullandığımız uzun, ahşap arabalar ağır yükleri taşımaya uygundu ve yakında onlara kereste çiftliğinde ihtiyaç olacaktı. Yolda zıplamasınlar diye arkalarına koyduğumuz birkaç kaya dışında arabalar boştu. Onları buraya taşıyan arabacılar geride kalıp köydeki işlere yardım edecekti.

Sadece bir gece kalmaya niyetlenmişim. Eve dönünce ilgilenmem gereken çok işim vardı ama arabalar her sabah yeni malzemeleri getirirken evde ve arenada her şeyin yolunda olduğu haberlerini de getirmişti. Her şey Gunner'ın kontrolü altındaydı. Burada hız yakalamışken gelişmeleri sürdürmek önemliydi. Ağıllar tamamlanmıştı, ahırda da bir günde ayağa kaldırmayı başarmıştık. Ama şimdi, birkaç gün boyunca bütün iş taş işçilerine kalacaktı. Mahzenin tuğlalarını örecekti, fırınları bitirecek ve evlerin duvarlarını yapmadan önce temellerin taşlarını dizeceklerdi. Belki de kalmayı istememin başka sebepleri vardı. Buradayken Kazi ile aramız daha farklıydı. Bazı açılardan dönmeyi hiç istemiyordum.

Kazi heybesini atına yükledi ve yüzünü bana döndü. "Merak ediyorum, acaba onları taşıdığını öğrenirse kral ne yapacak?"

“Asla öğrenmeyecek ki, öğrenirse de umurunda olmayacak. Buradaki dünya onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Ona göre bir toprak parçasıyla diğeri arasında hiçbir fark yok.”

“Emin misin, Jase? Peki ya anıtınızın hemen yanındaki öbür araziyi sizi kızdırmak için özellikle seçtiyse?”

“Bundan haberi bile olmadığına eminim. Onun ve dünyanın geri kalanının gözünde anıtımız bir taş yığınının ibaret. Üstelik kral oraya bir kez bile gelmedi. Uygun bir bölge bulmak için izcilerini gönderdi.”

“Peki ya alıkoyduğunuz vergi parası? Bunun yüzünden sinirlenmiş olabilir mi?”

“Sadece yarısını alıyoruz. Yargıçlara, devriyelere, öğretmenlere maaşlarını kim veriyor sanıyorsun? Sarnıçları ve gök geçitlerini kim onarıyor? Bu şehrin yürümesi için hepsine ihtiyacımız var. Biz almadan önce vergi parasının bir kuruşunu bile şehre vermedi. Ballenger ailesi bu şehri bir tur içki uğruna elinden kaçırdığında büyük bir hata yaptı. Cehennem Ağzı'ndaki herkes bunun bedelini ödemek zorunda değil. Aldığımız yüzde birlik kısım masrafları zar zor karşılıyor. Bunu o da biliyor. Gerisini kendimiz karşılıyoruz. Bu onun için iyi bir anlaşma ve o bile bunu çöpe atacak kadar aptal değil.”

Başını salladı, hâlâ ikna olmamış gibiydi. Dikkatini meşe ağacının altında oynayan çocuklara verdi. Eskisi koptuğu için yeni bir ip asmıştık.

“Caemus bir öğretmen göndereceğini söyledi. Buna paraları yetmez, Jase. Zaten zar zor...”

“Faiziyle birlikte onarmamızı istedin. Faiz bu işte. Öğretmenin maaşını Ballengerlar ödeyecek. Belki bu sayede Kerry bir dahaki sefere geldiğimde dizlerime vurmaktan daha farklı işlerle ilgilenebilir.”

“Bir dahaki sefere mi?”

“İşin bitmiş halini görmeye geldiğimiz zaman. Bir sonraki hafta kadar erken olabilir. Hızlı ilerliyor.”

"Yani uzatmamaya mı karar verdin?"

"Seninle oyun oynamak gibi bir niyetim yok, Kazi. Hislerimi biliyorsun. Ne istediğimi biliyorsun. Ama bazen istediklerimize sahip olamayız."

"Döndüğümüzde bize ne olacak?"

"Sanırım köyde işimiz bittiğinde ve kraliçe de ayrılmaya karar verdiğinde bize ne olacağı sana bağlı olacak."

Geniş yolda, birbirimize toz yutturmamak için yalpalaya yalpalaya yürüdük. Tek başıma araba kullanırken zihnim tekrar yerleşkeye gitmişti. Aklım hâlâ dün gece gördüğüm bir şeye takılıydı. Geç olmuştu ve Kazi ile buluşmak için meşe ağaçlarının arasından ses çıkarmamaya çalışarak yürüyordum. Ay ışığı dalların arasından sızıyordu. Sonra bir ağaca yaslanmış duran Mason'u gördüm. Hastalandığını sanmıştım. İnleme sesleri geliyordu. Ama sonra, ağaçla Mason'un arasında birini gördüm.

Synové.

Beni gördü ve sessizce elini sallayıp beni uzaklaştırdı. *Hadi yayan, git buradan* dermiş gibiydi.

Ben de öyle yaptım, hem de elimden geldiğince hızlı ve sessizce.

Mason ile Synové mi? Mason'ın tüm itirazlarına rağmen?

Anlaşılan Mason ya kızın yakınlaşma çabalarına boyun eğmiş ya da en başından beri ondan etkilenmiş ama bana itiraf etmek istememişti. Ne de olsa, Kazi'ye güvenilmeyeceğini söyleyen oydu. Acaba hâlâ böyle mi hissediyordu?

Tempomuz yavaştı, ağır ağır ilerlerken zihnimde köyün ihtiyacı olabileceği malzemelerin listesini yaptım. *Koyunlar*, diye düşündüm. *Birkaç koyun da göndermeliyim.* Kadınlardan biri, Venda'dayken yün eğirmekten hoşlandığını söylemişti. Kullanmadıkları kısmını sata-

bilirlerdi. Yün her zaman alıcı bulurdu. Ayrıca daha fazla fenere de ihtiyaçları vardı. Yağ. Kâğıt. Yazı araçları.

Meyve ağaçları.

Vadide meyveler iyi yetişirdi. Bu fikri bana Kerry vermişti.

Bütün gün onunla çalışmış, çukur kazmış, olukları güçlendirmiş ve ona kazmasının ucunu nasıl bileyeceğini göstermişim. Bütün bunlar olurken kahkahalara boğulmamak için elinden geleni yapmıştı ama bir gün Kazi'nin yanımızdan geçtiğini görmüş ve sırtmıştı. Anlaşılan bir rakibim vardı.

"Bu gülümseme de nereden çıktı?" diye sordum.

"Onu senden daha çok seviyorum."

Onu suçlayamazdım. "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çuvalımıza portakal dolduran oydu. Eve gidene kadar orada olduklarını bile anlamadık."

O zaman dönmüş ve Vendalı bir kadının suyla dolu bir küveti taşımaya yardım ederken Kazi'yi izlemiştim. Onu gördüğüm ilk anı düşündüm.

O portakalların parasını ödedim. Sen ve çetendeki arkadaşların kendi burnunuzun dikinden başka bir şey göremeyecek kadar sarhoştunuz.

Belki parasını gerçekten ödemişti. Belki de ödememişti. Haklıydı, o gün kafam neyi gördüğümünden emin olamayacak kadar bulanıktı. Ama durup da o portakallara ne olduğunu düşünmedim.

Vadide portakal ağaçları da yetişecekti.

*Çünkü ejder saldırdığında,
Acıması yoktur,
Dişlerini geçirir teninize,
Aç bir hazla.*

- Venda şarkısı

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

“ACELE ET, SYNOVE!”

Synové derede yüzünü ve saçını yıkamakla meşguldü. At tezeği yüzünden talihsiz bir kaza yaşamıştı. Yüzüstü bir şekilde büyük, sıcak bir yığının içine düşmüştü ve kamptaki herkes de onun çığlıklarını duymuştu. Ona karşı anlayışlı olsak da Wren ile gitmeye hazırдық, Rahtan'ların yazılı olmayan kuralları gereği zamanında orada olmalıydık. Her zaman. Talimlere geç kaldığımızda Eben ve Natiya bize bedelini fazlasıyla ödetirdi. Şafakta diğerleriyle birlikte ayrılmamız gerekiyordu. Sabırsız bir şekilde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken kendimi Griz gibi hissettim.

“Bir dahaki sefere önüne bakarak yürü, sanat eserlerine değil,” dedi Wren. Dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Bize söylemeyi reddediyordu ama güçlü bir tahminimiz vardı.

Synové ayaklarını vurarak dereden çıktı. Üzerinden su ve öfke akıyordu. Baştan aşağı çıplaktı ve güzel kıvrımlarını kimin gördüğünü umursamıyordu. Elbiselerini üzerine geçirdi, kumaş ıslak teni-

ne yapışmıştı. Ardından uzun saçını tarayıp sıkıca örmeye koyuldu, örerken de sık sık bakıyor, at pisliğini iyice temizlediğinden emin oluyordu.

Nihayet yola koyulduğumuzda Jase ve diğerlerinin yarım saat gerisinde kalmıştık. Yoldayken yerleşkede yakaladığımız şaşırtıcı başarı hakkında konuştuk.

“Caemus, Jase’in bir öğretmen göndereceğini söyledi,” dedi Wren. “Maaşını çoktan vermiş. Büyük bir altın kesesi ama üzerinde kan varmış. Caemus dedi ki...”

Synove burnunu buruşturdu. “Kan mı?”

“Jase bu sabah parmağını kesmişti,” dedim. “Belki de sikkeleri sayarken bulaşmıştır.”

Mahzen, fazladan evler, malzemeler... Ballengerların yaptığı bütün beklenmedik hareketler içerisinde, öğretmen getirmek bizi en çok şaşırtan gelişme olmuştu. Biz öğrenime geç başlamış ve Kutsal Salona gelene kadar hiç ders görmemiştik. O zaman on bir yaşındaydık. Öncesinde hiçbirimiz tek kelime okuma bilmiyordu. Çoğu Vendalı öyleydi. Altı yıllık eğitimimiz boyunca iki dilde okumayı ve yazmayı öğrenmiştik, Venda ve Morrighan dillerinde. Amansız bir eğitimdi, kılıçla olduğu kadar kalem kağıtla da vakit geçirirdik. İsyan ettiğimiz bazı zamanlar olmuştu. Pauline ve Kraliyet Alimi acımasız öğretmenlerdi ama kraliçe akıcı okuma yazmayı Rahtanlara zorunlu kılmişti ve hepimiz birer Rahtan olmaya kararlıydık. Derslerde zorlanıyordum, hayal kırıklığımı ise çoğu zaman öfkeyle dışa vuruyordum. Kelimelerin o sessiz, anlaşılmasız dünyasını takdir etmeyi öğrenene dek asıl önemli olan noktayı fark etmemiştim; ama kraliçeye o mektubu yazarken Gunner’ın yazıp önüme verdiği sözcükleri kraliçenin anlayacağı daha farklı bir mesaj göndermek için biraz değiştirdiğimde bunun önemini her şeyden daha iyi anlamıştım. Gönderdiğim mesaj şuydu: Bu mektubu görmezden gel.

Seyahatleriniz dolayısıyla meşgul olduğunuzu biliyorum.

Kraliçe aylardır seyahat etmemişti. Seyahat edemiyordu ve seyahat etmesini beklemediğimi biliyordu.

İyi niyetimizin bir nişanesi olarak altın thannis getirin.

Hediye olarak yalnızca mor renkli acı thannis verilirdi. Altın renkli tatlı thannis ise ölümcüldü. Zehri neredeyse kraliçenin babasını öldürecekti.

Kibar ev sahiplerimiz bu onuru hak ediyor.

Onlara güvenemeyeceğimizi onaylıyordum.

Tor Kalesi'ne yerleştik, halihazırda ailenin misafirperverliğinden yararlanıyoruz.

İçeri girdik ve aramalara başladık.

Sadık hizmetkârınız, Kazi.

Kraliçe beni yalnızca tam ismim Kazimyrak ile çağırırdı. Mektubu Kazi şeklinde bitirmek onun dikkatini mezarlıkta çalınan bir zil gibi üstüme çekecekti.

Gelmeyecekti, gelmeyeceğini biliyordum. Gönderdiği mektupta her ne yazıyorsa sadece benim anlayabileceğim gizli bir mesaj içeriyor olmalıydı. Gunner ise sadece kraliçenin görmesini istediği sözcükleri görmüştü.

“Şuraya bakın,” dedi Wren. “Tam ilerideler. Tahmin ettiğimizden daha çabuk yetiştik.”

Uzaklarda bir yerde, ardında bir toz bulutu bırakarak ilerleyen arabayı görebiliyorduk.

"Belki bir gün Mason'a, bana birkaç atı birden sürmeyi öğretmesini isterim," diye sesli düşündü Synové. "Tabii, eğer geri gelirsek."

Wren başını salladı. "Birincisi, bunun için önce Mason'un seninle konuşması lazım ve ikincisi, geri gelsek bile hoş karşılanacağımızı sanmıyorum."

Synové omuz silkti. "Duruma göre değişir. Kazi etrafa baktı ve kumandana ait bir iz bulamadık. Eğer burada değilse en azından dost canlısı bir şekilde ayrılabiliriz."

Dost canlısı mı? Synové, daha önce hiç aklıma gelmeyen bir ihtimalden bahsediyordu.

"Korkak buradan çoktan kaçmış olabilir," diye katıldı Wren. "O bir savaş alanını terk etti. Daha önce de kaçmıştı. Kaçmak konusunda çok iyi."

Evet, bir açıdan korkak olduğu doğrudu ama büyük çapta bir cinayet işlemekten çekinmediği kesindi. Wren'in yüzündeki endişeyi, dudaklarını ısırmaya başladığını görebiliyordum. Hepimizin içine dert olmuştu. Devriye Kumandanı her nerede olursa olsun tehlike teşkil ediyordu. Karanlık bir odada zehirli bir yılanı kaybetmek gibiydi. Bastığımız her yer zehirli olabilirdi. Kraliçenin verdiği ipucu en azından yılanın saklandığı köşeyi aydınlatan ufak bir ışık görevi görüyordu.

Synové abartılı bir şekilde iç çekip gözlerini kırptırdı. "Ama eğer Tor Kalesi'nde ortaya çıkarsa canavarımızı yakalamış olacağız... Sanırım zavallı Mason da bensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak."

Wren kıkırdadı. "Eben gibi mi yani?"

Synové kaşlarını çatarak ona baktı ve ardından bana döndü. "Peki ya sen, Kazi? Buradan ayrılmak senin için zor olacak mı?"

Konuyu eninde sonunda buraya getireceğini biliyordum. "Bir

açıdan evet,” diye itiraf ettim. Bariz olandan bahsetmemeye çalışıyor, safça konuyu bırakacağını umuyordum. “Cehennem Ağzı’nın her karışına hayran kaldım. Daha önce hiç böyle bir şehir görmemiştim. *Tembris* ağaçları ve gök geçitleri...”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedi Synové. “Hani hayran olduğun diğer konu var ya.”

Uzun süre sessiz kaldım. “Hayır,” diye cevapladım sonunda. “Ay-
rılmak benim için zor olmayacak.” Kalmak gibi bir şansım yoktu.

Önümüzdeki arabaları ve arabaların ardından dalgalanan toz bulutunu izlerken başka bir şey gözüme takıldı. “O nedir? Uzakta, şu tarafta?” Midem endişeyle kasıldı.

“Atlılar,” dedi Wren.

Birçok atlı vardı ve içimden bir ses, arkadaş canlısı olmadıklarını söylüyordu.

“At arabasını takip ediyorlar,” dedi Synové.

“Kurtlar gibi,” diye ekledi Wren.

Mije’ye tek kelime etmeme bile gerek yoktu. Dizimle bir kez dürtüp ağırlığımı üzengilerden çekmemle birlikte uçarcasına ileri atıldı. Birlikte kırı koşarak geçen karanlık bir rüzgâra dönüştük.

Düşüncelerim Mije gibi dörtmala koşuyordu, zihnimde bir yerlerde bana ait olamayacak çaresiz kelimeler yankılandı. *Seninle yarınlarım olsun istiyorum, Jase. Bir ömür boyu kadar yarın istiyorum.*

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

“ŞUNU GÖRDÜN MÜ?” DİYE BAĞIRDIM, ekibimi Samuel’inkine yaklaştıracak. Tiago onun yanında oturuyordu.

Samuel başını salladı. “Gözüm üzerlerinde.”

Benim de üzerindeydi. Uzak bir mesafede duruyorlardı ama bir süredir bize paralel gidiyorlar ve birkaç yüz metre önce geçtiğimiz bir ağaçlıktan ilerliyorlardı. Tenha bir yoldaydık. Burada kimseyi görmeyi beklemiyorduk. Mason çok önümüze geçmiş ve duyuş alanımızdan çıkmıştı, atlılar ise onun görüş alanının tam dışında kalmayı başarıyordu. Mason’ın onları görmediğine emindim, yoksa yavaşlar ve geride kalarak yanımıza gelirdi.

“On kişi saydım,” dedi Samuel.

“On bir,” diye karşı çıktı Tiago.

Saymak zordu. Çok uzaktalardı ve yan yana duruyorlardı. Ne kadar kalabalık olursa olsunlar, at arabası olmadan gidemeyecek kadar kalabalık bir gruptu. Üstelik hayvanları da yoktu. Burada olmalarının bir amacı yoktu ve bir arada durmaları hoşuma gitmiyordu. Müzaker ediyorlardı. Plan yapıyorlardı. Yağmacılar.

Derin bir nefes aldım, iki parmağımı ağzıma koyup tiz bir ısıklık olarak Mason'un dikkatini çektim. Beni duymadı. Islığın sesi rüzgârda yankılandı.

"Önce ona saldıracaklar," diye bağırdım Samuele. Çeteye saldırmadan önce başıboş duranı vuracaklardı. Mason'a onlardan daha yakındık ama arabayı çeken yük atları yalnız yağmacılardan daha hızlı hareket edemezdi. "Mason'un sağına doğru," dedim. "Hazır mısınız?"

"Gidelim," diye cevapladı Samuel.

"Deh!" Dizginlere asıldım. "Deh!" Takımlarımız uçuşa geçer geçmez yağmacılar da hızlandı ve Mason'a doğru ilerlediler.

"Deh!" diye tekrar tekrar bağırdım. Takımların sesi ovada yankılandı, at arabası zıplayarak ilerledi. Dengeyi sağlamak için arabaların arkasına koyduğumuz taşlar uçarak aşağı düştü. Samuel avazı çıktığı kadar bağırdı ama rüzgâra karşı ilerlememiz ve at arabasıyla atların sesi yüzünden Mason bizi hâlâ duyamıyordu. Arkasını dönüp onları görseydi bile on kişiye karşı tek başına kalacaktı. Ya da on bir.

Derken öbür yanımdan bir gölge geçti. Hançerimi çıkardım ama bulanık siyah gölge çoktan önüme geçmişti bile. Onu iki gölge daha izledi, tam bizi her yandan sıkıştırdıklarını düşünecektim ki kim olduklarını anladım: Bunlar Kazi, Wren ve Synovéydi. Atlarını yağmacıların üzerine sürüp onları Mason'un yolunun üstünden attılar. Onlar yaklaşırken yağmacıların yarısı sürüden ayrılıp bizim üzerimize gelmeye başladı.

At arabalarının hızını bozmadan ilerledik ama saniyeler içerisinde üzerimize çullandılar. İkiisi benim arabamın üzerine yürüdü, bir tanesi de bana yetişip yanıma geldi. Arkaya atlayıp bana doğru ilerliyordu, dizginleri bırakıp kılıcımı çekmekten başka çarem kalmamıştı. Zıplayarak koltuktan kalkıp yatağa atladım, iki elimde de birer silah vardı, at arabası hâlâ son sürat ilerliyordu. İkimiz de yalpalıyor ve tekerlekler çakıllara değdikçe sarsılıp dengemizi kaybediyorduk ama

kılıcımı kılıcıyla buluşturmayı başardım, çeliğin keskin uçları titreşti. Kılıçların çınlaması etrafımızdaki diğer gürültü ve bağırışmalara karıştı. Adamın savunmaları şiddetli ve güçlüydü, eğitilmiş ve ne olursa olsun galip gelmeye kararlı olan biri olduğu belliydi.

Gözümün ucuyla kendi savaşlarını veren Samuel ve Tiago'yu gördüm, yağmacılar ikisinin de etrafını sarmıştı. Araba tümseğe varınca dizlerimin üzerine düştüm, ardından diğer yağmacının da içeri atlamasıyla birlikte araba bütünüyle sarsıldı. İki yağmacı arasında kalmıştım. Etrafımda dönüp darbelerine karşılık verdim ama sonra üçüncü bir yağmacı arabaya yanaştı. Üçünü birden uzak tutamazdım. Öne atılıp ilk saldırganın dengesini bozdum, sonra da boştaki elimi savurup hançerimi dizine sapladım. Bir çılgılık kopardı ve hareket halindeki arabadan düştü. Diğer tarafa dönüp öteki saldırganla yüzleşmeye hazırlandım. Bu esnada üçüncüsü de arabaya çıkmış, korkudan deliye dönen atları durdurmaya çalışıyordu.

İkinci adam ben ayağa kalkmaya kalmadan ileri atıldı. Elimi savurup kılıcını elinden attım ama hız kazanmıştı bir kere. Bana doğru atıldı, beni iterek dizini kaburgalarımın üzerine geçirdi. Başım at arabasının kenarından sarktı. Dönüp duran tekerleğe tehlikeli bir şekilde yakın duruyordum. Araba taşlı yolda sarsılarak ilerlerken kılıcın ucu tekrar ve tekrar tenimi kesti. Gözlerime kaçan toz gözlerimin sulanmasına neden oluyordu. Zar zor görüyordum ama adamın arkasında bize doğru gelen üçüncü yağmacının devasa gölgesini seçebiliyordum, ardından da dördüncüsünü...

Düzgün görmeye çalışarak gözlerimi kırptırdım. Dördüncü kişi Kazi'ydı. Arabanın içine atladığında diğer yağmacı ona doğru dönüp saldırı pozisyonuna geçti, kılıçları buluştu; ama adam onun iki katıydı ve Kazi onun saldırısı karşısında geriye uçu. Üzerimdeki adamın dengesini bozmak, bir an önce Kazi'ye ulaşmak için ayağımı hızla yukarı kaldırdım ama adam yuvarlanırken beni de yanına alıp aşağı

çekti ve ikimiz birlikte arabadan düşerek tozlu yola yuvarlandık. Nihayet durduğumuzda aramızda duran hançerini gördüm. Aynı anda hançere uzandık. O daha yakındı ve ilk o kaptı ama o karnının üstünde uzanıyordu ve ben uzanmıyordum. Adam yuvarlandıysa da savurduğum yumruktan kaçamadı ve geriye doğru savruldu. Yüzü kırık dökük, kanlı bir yığına dönene ve elindeki hançerin bir önemi kalmayana dek onu yumrukladım. Sonra da hançeri alıp koşarak yolun kenarında duran atlardan birine atladım.

Araba çoktan gözden kaybolmuştu, dörtmala giden atımın üzerindeyken bile ne Kazi'yi ne de yağmacıyı görebiliyordum. Atımı sürerken karşıma bulanık birer resim gibi çıkan diğerlerini gördüm. Wren, Samuel'in yanında savaşıyor, *ziethe* hançerleri bir görünüp bir kayboluyor, saldırdığı yağmacının boynundan kanlar fışkırıyordu. Tiago ile Samuel de diğer saldırganları öldürüyordu. Uzakta bir yerlerde geri kalan yağmacılar Mason'un arabasının etrafını sarmıştı, Synové ise onları ok yağmuruna tutuyordu. İki yağmacı birbirini ardına düştü, Mason da üçüncüsüyle ilgilendi. Ulaşmaya çalıştığım araba nihayet ileride durmuştu, atlar hâlâ telaşla oldukları yerde sıçırıyordu ama ne Kazi ne de saldırganı arabanın içindeydi. Gözlerimi ovuşturdum, toz yüzünden hâlâ sulanıyordu. Ciğerlerim ateş almış gibi yanıyordu ama hemen sonra son bir nefes verdim. Onu görmüştüm, neredeyse adamın altına gömülmüş halde yerde yatıyordu. Atımdan atlayıp elimdeki hançeri sıkı sıkı tutarak çok geç kalmamış olmamak için bütün tanrılara dua ettim. O çılgın birkaç an boyunca dudaklarımdan binlerce dua ve yakarış döküldü... *O olmasın, lütfen o olmasın...* Hançerimle yağmacının boynunu kesmeye hazırlanıyordum ki Kazi'nin "O öldü. Üzerimden çekmeme yardım et," dediğini duydum.

Dizlerimin üzerine düşüp adamı Kazi'nin üzerinden ittim. Kazi'nin üstü başı kanla kaplıydı. Parmaklarımla ister istemez bir yarası var mı diye kontrol ettim.

“Onun kanı. Benim değil.” Elindeki hançeri gördüm. Nefes nefese kalmıştı, zar zor konuşuyordu. Onun ciğerleri de benimki gibi tükenmişti. Dudaklarımı teninde, alnında, yanaklarında gezdirdim. Boğazımdan kesik kesik nefesler yükseldi. “İyi misin?”

Başını salladı. “Diğerleri nerede?”

“Hâlâ ayakta. Hepsini hakladık.”

Toplam on iki kişi vardı. Kazi ve Wren ikişer tanesini, Synové ise diğer üçünü öldürmüştü. Geri kalan beşini ise Mason, Samuel, Tia-go ve ben halletmiştik. Hepimiz kan içindeydik. Her tarafımız kesik, çizik ve yara bere doluydu ama aramızda en ciddi yarayı Samuel almıştı, avcunda derin bir kesik vardı. Eve döndüğümüzde dikilmesi gerekecekti. Wren, Samuel’in gömleğini sargı bezi niyetine kullanıp yarayı örtmüştü. Saldırganlardan birinin fırlattığı bıçak ise Synové’nin başını teğet geçmişti ve ciddi bir kesik gibi gözükmesine de bolca kanıyordu, başını sarmamız gerekecekti. Kazi, Samuel’in gömleğini yırtıp parçalara ayırmıştı. Benim gömleğimde ise yağmacının hançerinin geldiği yer olan kalbimin üzerinde ufak bir kan lekesi vardı. Kâhinin uyarısı aklıma geldi. *Diğerlerini. Kalbini koru, Patrei. Kalbinin üstünde bir bıçak görüyorum, onu kesmeye hazırlanıyor.*

Neredeyse kesmişti.

Mason ile cesetleri arabalardan birinin arkasına dizerken birbirimize baktık, hâlâ şoktaydık. Daha önce böylesini hiç görmemiştik. Yağmacılar sayıca bizden üstündü ve bizi gafil avlamıştı. Neyse ki Rahtan şövalyeleri tam zamanında yardımımıza koşmuştu.

“Onlar olmasaydı ölmüştüm,” dedi Mason.

“Hepimiz ölebilirdik. Eminim Synové’ye silahlarını geri verdiğine seviniyorsundur. Haklısın, o kız sineğin gölgesini bile vurur.”

Mason gözlerini çevirip ona baktı. Synové başına bir bez bağlamakla meşguldü. “Ama eğilmeyi öğrenmesi lazım.”

Kazi'nin elindeki baltayla başını ikiye yarmak üzere olan adamlardan birini öldürdüğünü anlattı. "Cüssesi iri olmayabilir ama çok hızlı olduğu kesin. Rüzgâr gibi hareket ediyor."

Tanıştığımız ilk gün ne kadar hızlı olduğunu ilk elden görme şansım olmuştu.

Üçü de bir an için bile kendilerini düşünmeden deliye dönmüş iblisler gibi yağmacıların üzerine atılmıştı. Rahtan'ların iyi eğitilmiş, disiplinli askerler olduğunu biliyordum ama önümde dizilen cesetleri görmeden önce, aslında ne kadar yetenekli olduklarını anlamamıştım.

Kaç kişiyi öldürdün?

İki. Elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyorum.

Artık dört kişiyi öldürmüştü. Bugün ölümden kaçamamıştık. Bize saldıranlar, alelade haydutlar değildi. Kasten önümüzü kesmişlerdi. Atlarını toparlayıp kim olduklarına dair fikir edinmek için eşyalarını karıştırdık. Her şey şüphe uyandıracak bir şekilde temizdi. Eyer örtüleri bile nereden geldikleri konusunda bir fikir vermiyordu.

Kazi yanıma geldi, boynundaki izlerin rengi koyulaşmaya başlıyordu. En son saldırganı bıçaklamadan önce adam onu boğmaya çalışmıştı. Wren'in yaralarını temizlemekle meşgul olduğu Samuel'a götürmek üzere su tulumunu eline aldı. "Gözlerini tekrar yıkasan iyi olur," dedi. "Hâlâ kızarıklar."

"Yıkarım. Bundan sonra."

Duraksadı ve dizdiğimiz cesetlere baktı. "Boş arabalara niye saldırırsınlar ki? Çalacak bir şey yoktu."

"Büyük, boş arabalar bazen daha değerlidir," diye cevapladı Mason. "Mal almak için çarşıya gidiyorlardır. Bu yüzden yanlarında yüklü miktarda para taşıyor olabilirler."

Kazi, Wren'in Samuel'in yaralarını sardığı yere gittiğinde Tiago hepimizin aklından geçeni söyledi. "Ballenger onuruna leke sürmek için başka bir saldırı olabilir."

Muhtemelen öyleydi.

Cesetleri dizerken diğler loncaların adamlarını tanımak için suratlarına dikkatle baktık. Bu haydutların yaptığı rastgele bir saldırı mıydı, korku uyandırmak için yapılan bir saldırı mıydı, yoksa başka bir amaçları mı vardı? *Patrei* ve kardeşlerini öldürmek istiyor olabilirler miydi?

Amaçları ne olursa olsun, cesetleri alıp bir çukura atmamız gerekiyordu. Buradan geçen tüccarların kan banyosuyla karşılaşmasını istemiyorduk. Haberler büyük bir hızla arenaya kadar yayılırdı. Oradaki tüccarların her biri kâr etme derdindeydi ama tıpkı Candorlu büyükelçi gibi hayatta kalmak onlar için daha önemliydi ve bu güç savaşının ortasında kalmak istemiyorlardı.

Mason başını salladı. “Onlar bir tuhaf,” dedi. “Bir şeyler...”

“Tıraş olmuşlar ve temizler,” dedim. “Kıyafetleri kokmuyor. Bunlar uzun süredir yolun kenarında avını bekleyen adamlar değil. Buraya sadece bu amaç için gelmişler. Burada olacağımızı biliyorlardı.”

Ama nasıl? Onları kim göndermişti?

Öndeki arabaya gidip cesetlerin sonuncusu aldık, Kazi’nin üzerinden ittiğim adamdı. Yüzüstü yatıyordu. Mason ile Tiago onu alıp at arabasına fırlattı. Onu çevirince kafası yana düştü, gözleri hâlâ açıktı.

Üçümüz onu hemen tanıdık.

Tiago dişlerinin arasından tısladı.

“Orospu çocuğu,” dedi Mason.

Bu Fertig’di, yani Jalaine’nin sevgilisi.

İlk önce Fertig’in cesedini çukura attık. Taşlık dağ geçidinde gözden kayboldu. Onu burada kimse bulamazdı. Mason ve Tiago’ya öğrendiğimiz gerçekler hakkında kimseye, Samuel’a bile bir şey söylememesini tembihledim.

Bildiğimiz kadarıyla Fertig loncaların hiçbirine çalışmıyordu. Arenadaki ahırlardan birinde seyis olarak çalışıyordu. Tiago, Fertig'in kumar oynamayı sevdiğini ve zar bağımlılığı olduğunu söyledi. Belki de birileri bundan yararlanıp kulağını yerde tutması için para ödemişti. Jalaine ile başından beri bu yüzden mi ilgileniyordu? O arenadaki ofisleri yönetir ve çoğunlukla ağzını sıkı tutardı ama Fertig'in ondan daha iyi bir istihbarat kaynağı bulamayacağı kesindi.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturdu. Jalaine kraliçenin mektubundan bahsedip övünmüş, ardından Gunner'ın mektup yazıp bizi eve çağırdığını söylemişti.

Fertig ve çetesi, burada olacağımızı böyle öğrenmişti.

Onlara Jalaine söylemişti.

Tuhaftı ama öfkemin yanında bir yandan da rahatlamış hissettim. Bize karşı komplo kuranlar olduğunu zaten biliyordum ama artık en azından elimizde bir ipucu vardı. Bir ipucu bulduğumuzda gerisi gelirdi. Tek yapmam gereken ardında bıraktığı kırıntıları takip etmektir. Şimdi, elimizde takip edebileceğimiz bir kırıntı vardı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KAZI

BU KEZ, DEDİM KENDİ KENDİME.

Bu kez öldüm.

Hançerimi kaybetmiştim, arabanın içindeki hengamede ortadan kaybolmuştu.

Adamın ağırlığı beni eziyordu, metal yüzükler taktığı parmaklarını boynuma dolamıştı. Tırnaklarımla tenini, yüzünü ve kollarını çizdim. Sesler bulanıklaştı. Nefes alamıyordum. Dünyamın kenarları karanlığa gömülüp yok olurken parmaklarım son bir defa çaresizce dans etti.

Adamın arkasında duran Ölüm'ü gördüm, bana gülümsüyordu.
Sırada sen varsın.

Parmaklarımı çektim, bir şeyler arıyordum.

Bir dilek tut, Kazi, yarın için bir dilek tut.

Nefesim tükeniyordu.

Bir sonraki gün, sonra bir sonraki gün için dilek tut.

Nefes alamıyordum.

Mutlaka biri gerçekleşir.

Sonra elim sert bir şeye dokundu. Adamın hançeri. Hançeri belindeki kılıfında duruyordu.

Arabada Jase'in yanındaki koltukta oturuyordum. Kolunu belime dolamıştı ve her şey doğru, basit ve mutluluk verici bir şekilde huzurluydu. Kıyafetlerim hâlâ kanla kaplıydı, Jase'in elleri ise yara bere içinde kalmış ve şişmişti. Mije arabanın arkasına bağlanmış bir şekilde bizi takip ediyordu. Yağmacıların atlarını da diğer arabaların arkasına bağlamıştık. Jase'e sokuldum, ara sıra gözümü kapattım. Bazen rüya gördüm. Bazen, dudaklarını alnıma değdirdiğini hissettim.

Yarın.

Sonraki gün ve ertesi gün.

Hayaletler hiç gitmiyordu. Beklenmedik anlarda bana sesleniyorlardı.

Çünkü eğer yarına ya da ertesi güne inanırsan, belki de sihre gerçek olacak vakti tanımış olursun.

Zaman zaman, tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ederdim. Bir kâbus. Acaba bir annem var mıydı? Yoksa ateşli bir uykudan doğup o andan itibaren sokaklarda dolaşan aç bir gölge olmaya mahkûm muydum? Yüzü siliniyordu, dokunuşları soluyordu, tıpkı hatırlamaya ne kadar uğraşırsanız uğraşın eninde sonunda unuttuğunuz bir rüya gibi. Ama sesi, beni bıraktığı ilk günkü gibi aklımdaydı. Hem acı hem tatlı bir anıydı, kendini kurtaramazken beni kurtarıyordu.

Sihri bulmalısın, benim chiadrah'im.

Jase'in yakınına sokuldum.

Belki de zaten bulmuştum.

Belki de yarınlar olabilirdi.

Bu düşünce artık eskisi gibi korkunç gelmiyordu.

Ana evde büyük bir koşturmaca vardı. Yaralı halimiz ve kanlı kıyafetlerimizle şehirden geçip telaş yaratmamak için Greyson Tünelinden geçip arka kapıdan girmiştik. Haberler biz tünelden geçene dek yayıldı. Ana evin merdivenlerine ulaştığımızda Vairlyn çoktan gelmiş, emirler yağdırmaya başlamıştı. *Şifacıyı bulun! Gunner ve Jalainee söyleyin, eve gelsinler! Depodan sargı bezi getirin! Yemek odasına revir malzemelerini hazırlayın! Buzhaneden bir kova dolusu buz getirin! Bir Tiago'ya, bir Samuele, bir Wrene gidiyor, yaralarına bakmak için çenelerini kaldırıp başlarını iki yana çeviriyordu. Yemek odasına geçin! İçeri! Synove her ne kadar çekinse de Vairlyn'in ellerinden kaçamadı. Vairlyn onun kanlı ve sargılı kafasını inceledi. Emir yağdırmayı sürdürdü. Banyoyu hazırlayın! Misafir odalarını hazırlayın! Bunu daha önce de yaptığı belliydi. Kim bilir kaç defa başına gelmişti.*

Merdivenlerin sonunda dururken Jase o bizi bulamadan beni kenara çekti.

Parmaklarıyla nazikçe boynumdaki yaralara dokundu ve başını salladı. "Gelmemeliydin demek istemiyorum ama eğer gelmeseydin..."

"Teşekküre gerek yok, Jase Ballenger. Tamamen kendi yararım için yaptım."

Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Bana hâlâ bir bilmece borçlusun. İyi bir bilmece. Elimden o kadar kolay kurtulamazsın."

Gülümsedi. "Sözümü her zaman tutarım, Aydınlıksizli Kazi. Bil-meceni alacaksın." Eğilip beni öpmeye yeltendi ama bir el araya girip onu çekti.

"Onu sonra yaparsınız," dedi Vairlyn. Boynumu inceledi. "Yüce tanrılar, umarım bunu yapan hayvan çoktan ölmüştür." Nazikçe boynumdaki izlere dokundu. "Buz turalım. İçeri geç."

Jase'e gelince öncelikle yanağındaki kesiğe baktı, ardından elini tutup eklemlerini inceledi. "Kırılmış."

Jase elini geri çekti. "Kırık falan değil..."

"Bal gibi de kırılmış! Diğeriyle birlikte yemek odasına geç."

"Şimdi olmaz," dedi Jase sertçe, ses tonu bir anda değişmişti. "Önce Jalaine ile konuşmalıyım. Buraya gelir gelmez çalışma odasına gönderin."

Vairlyn yavaşladı, bakışlarıyla onu inceledi. Aralarında sözsüz bir konuşma geçti ve en sonunda başını salladı. "İşin bitince gelirsin." O anda anladım. Konuşan onun oğlu değildi. Konuşan, *Patrei*ydi.

Yemek odası iyileşme sesleriyle doluydu. Kesilen sargı bezleri, suyu sıkılan paçavralar, sıyrıklar, kesikler ve yaralar temizlenirken çıkan uğuldama ve inleme sesleri... Tiago bir boğa gibi iri yarıydı ama Vairlyn koluna batan kıymıkları cımbızla alırken en çok sesi o çıkardı. Sahipsiz bir kedi gibi inliyordu.

Uzun yemek masasının öteki ucunda Oleez, Wren'in yuvarlanıp sıyırdığı dirseğine tentür sürdü. Sonra da boynumu temizleyip muayene etti. Şişliklerin üzerine koymam için bana bir buz torbası vermişti. Priya, Mason'un dudağına merhem sürdüğü sırada Mason da şifacı başını muayene ederken irkilen Synove'yi izliyordu. Kana durmuştu ama saçı kanla kaplanmıştı. Şifacı ona bir merhem ve banyo yaptığında değiştirmesi için yeni bir sargı bezi verdi. Artık gitmekte özgürdük.

Biz giderken Wren, Samuel'in arkasından baktı. Adamın kolu gergindi, kasları ve damarları ortaya çıkmıştı ve şifacı avcunu dikerken gözlerini sıkıca kapamıştı. Tek kelime etmiyordu ama göğsü dengeli bir şekilde inip kalkıyordu. "Yara izi kalacak," dedi Wren. "Artık onu Aram'dan ayırt edebilen sadece ben olmayacağım."

Odalarımıza varmak üzereydik, hepimiz banyo yapıp üzerimizi değiştirmek için sabırsızlanıyorduk ki bir hizmetkâr nefes nefese arkamızdan geldi. İçinde hassas bir peçete olan bir tabak taşıyordu. “Yeni aşçıdan geldi,” dedi. “Sizin almanızı istedi.”

Elindeki tabağı alınca aceleyle uzaklaştı, evde hâlâ yapılacak çok iş vardı. Peçeteyi kaldırır kaldırmaz aromanın kokusu burnuma geldi. Adaçayı. Synové peçeteyi aldı. Tabağın ortasında üç küçük adaçayı keki duruyordu. Tabağın kenarına bir mesaj iliştirilmişti.

Patri bana adaçayı sevginizden bahsetti. Mutfaka gelip tatmak isterseniz başka berduş lezzetlerim de var. Her zamanki aşçı hastalandığı için akşam boyunca orada olacağım. Elimde hoşunuza gidebilecek thannis çayı da var.

“Thannis mi?” diye ciyaktadı Synové.

“Yüce iblisler,” diye fısıldadı Wren. “Sence...” Düşündüklerini sesiyle dile getirmeye cesaret edemedi.

Keklerimizi yiyerek gerisingeri merdivenlerden indik, yürürken hizmetkârlara ve *straza*’lara baş sallayarak selam verdik. Artık kimse dolaşmamıza ses çıkarmıyordu. Ne de olsa *Patri* ve kardeşleriyle omuz omuza savaşıyorduk. Yaralı ve incinmiştik, lekeli kıyafetlerimiz girdiğimiz savaşın izlerini taşıyordu. Şüpheli durumuna düşecek konumu çoktan geçmiştik.

Köşeyi dönünce mutfaktan gelen muhteşem kokular bizi karşıladı. Berduş kokuları. Dolise Teyze harika bir aşçı olabilirdi ama bu kokular öyle tanıdıktı ki... Sarımsak, dereotu, biberiye, kekik ve tabii ki adaçayı.

Döner kapıdan elinde tabaklarla çıkan bir hizmetkâr, “Aşçıyı görmeye mi geldiniz?” diye sordu. “Geleceğinizi söylemişti. Size ikramlar hazırladı. Kocasını ile içeride sizi bekliyor.”

Artık yavaş adım atmaya bir kenara bıraktık ve aynı anda kapıya saldırıp içeri doluştuk. Aşçı ocakta kaynayan tencereyi bırakıp bize

baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. Ellerini beline koymuştu. Eşi kilerden çıkıp odaya geldi ve aşçı kapıya işaret etti. Adam kapıyı aralık bıraktı. "Tamamen temiz."

Bize sarılmayacağını biliyordum. Adam da sarılmayacaktı. Ama kadın yüzündeki taştan ifadeyle duygularını saklamaya çalıştıysa da başaramadı, Natiya'nın ne kadar rahatladığı gözlerinin parıltısından okunuyordu. Hatta belki Eben'in de öyle.

"Aşçı mı?" diye sordum. "İçeri aşçı olarak mı girdin?"

"Becerime güvenmiyor musun?" Natiya ellerini önlüğüne sildi. "Yemek pişirmek hâlâ kanımda var, anlıyorsun ya? Ama bizi kabul etmelerinin asıl nedeni, *Patrei*'nin seni etkilemek istemiş olması. Adaçayı keki ile ilgili bir şeyler işte." Kaşını kaldırıp imalı bir şekilde bana baktı. "Açıklamak ister misin?"

Birbirimize zincirlenmemizi ve ardından olan olayları kısaca anlattım. Sessizce dinledi. Ballengerlara şantaj yaptığım kısmı anlatırken gözleri neşeyle parladı.

"İyi iş çıkarmışsın," dedi. "Peki ya bizim tavşan? Ondan hiç iz yok mu?"

Başımı iki yana salladım. "Ahırlar ve birkaç ek bina dışında her yere baktım. Hiç yok."

"Biz mutfağın içi dışında bir yeri göremedik," diye mırıldandı Eben.

"Ne kadar şüpheli insanlar," diye açıkladı Natiya. "Her hareketimizi izliyorlar."

"Hem biz Gölgeyapan kadar iyi yok olamıyoruz," dedi Eben, bir gözü hâlâ kapıdaydı.

Öyle bile olsam, henüz işime yaradığı söylenemezdi. Tor Kalesi'nin gizli yerlerinde aradığım cevabı bulamamıştım.

"Buralarda bir yerde olmalı. Arenaya ne dersin?" diye sordu Natiya. "Oraya baktınız mı?"

Jase'in bana anlattıklarına dayanarak arenanın insanlarla kayna-
dığına emindim. Saklanan birini orada bulabilirmişiz gibi gelmiyor-
du ama gidip bir bakmaya değerdı. "Jase yarın arenaya gidecek. Ben
de ona sorup..."

"Gelen var!" diye fısıldadı Eben.

Natiya tezgâha işaret etti ve her birimiz hızlıca tabaklardaki tat-
lılardan birini aldık, hizmetçi kapıdan içeri girerken neşeyle sohbet
ediyormuş gibi yaptık. Kız, dolaptan kalaylı bardakları aldı.

"Şahane!" dedi Synovë. "Şunu dene, Kazi."

"Muhteşem!"

"Çok lezzetli!"

"Bir tane daha alabilir miyim?"

Natiya bunun üzerine ağzı kulaklarına vararak gülümsedi ama
hizmetçi gider gitmez gülümsemesi yok oldu ve o kadar da lezzetli
olmayan konulara geri döndük.

"Peki ya tüm bunlar..." Elini sallayarak kan lekeli kıyafetlerimizi
gösterdi. "Nasıl oldu? Kalıcı hasar yok, değil mi?" diye sordu, Syno-
venin başındaki sargıyı elleyerek.

"Biz iyiyiz," diye cevapladım. "Burada bizimle alakası olmayan
bazı işler dönüyor. Jase yeni *Patrei* olunca güç savaşının ortasında
kaldık"

"Ben de öyle duydum. Ayrıca kraliçeden bir mektup geldiğini de
duydum. Geleceğine gerçekten inandılar mı?"

"İnandılar. Yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Yerleşkeyi yeni-
den inşa etmelerine karşılık bunu yaptık."

"İyi iş çıkardın, *kadravës*," dedi Eben, gözleri benimkilerle buluştu
ve başını salladı. Yaptığım fedakârlığı, eninde sonunda vazgeçmem
gereken isteğimi anlıyordu.

"Peki ya Dolise?" diye sordum. "Siz ikiniz ona ne yaptınız?"

Natiya yüzünü ekşitti. "Yalnızca birazcık mercanotu. Birkaç gün
boyunca lazımlığın başından ayrılmayacak."

“Bir şekilde sizinle konuşmak için ana evin mutfağına geçmek zorundaydık,” dedi Eben, kapıyı tekrar aralık bırakarak.

“Reena Teyzemin eskiden dediği gibi, iyi bir *arınma*.” Natiya tatlı tabağını elimize tutuşturdu. “Şimdi gidin. Temizlenin ve dinlenin. Sizinle bu akşam yemekte görüşürüz.”

“Peki ya arenada da yoksa?” diye sordu Wren.

Natiya kaşlarını çatı, bu ihtimal onu pek de memnun etmişe benzemiyordu. “Eğer orada da yoksa o halde yolumuza bakmak zorundayız. Onu bulana kadar başka yerlere bakarız.”

Yolumuza bakarız.

Kraliçenin emirleri böyle değildi. Sadece buraya bakıp buradan da eve dönecektik. Elimizde hiç ipucu olmadan kocaman kıtada tek bir insanı aramak imkânsızdı. Bu durumu yakından tanıyordum. Belki de Natiya çaresiz bir umuda tutunmuştu, birçok kişinin ölümlünde parmağı olan o adamı başka insanları öldürmeden bulacağımızı ümit ediyordu.

Bize doğru tuttuğu tabağı elinden aldım. “Adaçayı kekleri mükemmel olmuş, bu arada.”

“Teyzeninkinden bile daha güzel,” dedi Eben.

Natiya sırtıttı. “Aman kulağına gitmesin.”

Eben gülümsedi. “Aptal değilim herhalde.” Bizim de orada olduğumuzu unutmuş gibi bakışları bir an Natiya’ya odaklandı.

Odalarımıza götürmek için berduş tatlılarından bir tabak daha hazırladık ve Eben’le Natiya da işlerine döndü. Aşçı rolü yapmaya devam edip akşam yemeğini hazırlamaları gerekiyordu. Kapıdan çıkıp gitmek üzereyken Synové dönüp onlara baktı. “Soran olursa hepimiz aynı şey söyleyelim diye diyorum, ikiniz karı koca rolü mü yapıyorsunuz?”

“Hayır,” diye cevapladı Eben. “Rol yapmıyoruz.” Ardından işine geri döndü.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

BABAMIN ÇALIŞMA ODASI ARTIK BENİM ÇALIŞMA ODAMDİ. Buraya o öldüğünden beri hiç girmemiştim. İnsanın hem düşüncele- re dalabileceği hem de kendisini mahkûm gibi hissedebileceği, mah- remiyet sağlayan bir odaydı. İçimizden biriyle yalnız konuşmak iste- diğinde bizi buraya çağırırdı. Odanın karanlık bir köşesinde karşılıklı duran iki tika basa dolu deri koltuk vardı.

Jalaine o koltuklardan birine oturmuş, karşımda titriyor, bağırı- yor ve hâlâ anlamak istemiyordu.

Sıçrayarak ayağa kalktım. “Şu halime bir bak, Jalaine! Kan içinde- yim! Üstelik en iyi durumda olan benim! Samuel elini bir daha kul- lanamayabilir!”

“Ama Jase...”

“Yeter artık! Son kararımı verdim! Artık arenayı sana bırakma- yacağım!”

“Sadece bir kez oldu! Bir hata...”

“Ama kocaman bir hataydı! Neredeyse hepimizi öldürüyorlardı!”

“Bunun *senin* hatan olmadığına emin misin?” diye bağırdı, suçu üzerime atmaya çalışarak. “Onu öldürmeden önce sordun mu?”

"Biraz düşüneyim, ne zaman sorsaydım? Kılıcıyla üzerime saldırmadan önce mi? Yoksa Kazi'yi boğarken mi?"

"Sadece ben değildim! Gunner kraliçenin geleceğini herkese söyledi!"

"Ama Gunner eve gelmem için bana mektup yolladığını ya da hangi yoldan geleceğimizi herkese söylemedi! Tam olarak ne zaman orada olacağımızı biliyorlardı!"

Aklıma yeni bir fikir geldi, Ballengerlar gibi davranıp Vendahlıların yerleşkesine saldıran grup da onlar olabilir miydi?

"Peki ya sığırlar? Fertige haraç kesmek için yerleşkeye gittiğimizi de söyledin mi?"

Gözlerini kocaman açtı ve ardından hıçkırıklara boğuldu. "Bilmiyordum, Jase. Beni seviyordu. Beni sevdiğine yemin etmişti."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Nasıl bu kadar aptal olabildin, Jalaine?"

Üzerime atılıp beni yumruklamaya çalıştı, tırnaklarıyla çenemi çizdi. Onu yakalayıp kollarını tuttum ve göğsüme bastırdım. Hıçkırıklara boğulup ağlamaya başlamıştı.

Nihayet sakinleştğinde, "Kumar oynadığını biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Şimdi onu konuşurken gördüğün herkesin isimlerinin bir listesini vereceksin. İsterse atıyla konuşuyor olsun, umurumda değil. Bilmek istiyorum."

O masada yazarken ben de başında durup bekledim. Gözyaşları kâğıda düşüyordu. Yazmayı bitirdiğinde listeyi okudum ve sonra ikiye katladım.

"Bu akşam yemekte bulunacaksın," dedim. "Tek kelime etmeyeceksin. Orada oturup masadaki herkese dikkatle bakacaksın. Kesiklere, sıyrıklara, sargılara bakacak ve bir dahaki sefere canı yanabilecek kişilerin, yani Nash'le Lydia'nın yüzüne bakacaksın. Düşüncesizliğin yüzünden az kalsın neleri kaybettiğimizi göreceksin."

Önce'den geriye sadece parçalar, bir bütün oluşturmayan kifayetsiz anılar kaldı. Önce'nin artık önemi yok ama kalan parçaları ağlayan çocuklara anlatıp onları susturmak için elimden geleni yapıyorum.

Bir varmış bir yokmuş...

Bana hikâyeleri Gaudrel'in annesi anlattı çünkü benim annem zaten ölmüştü. Bazen onu dinlemeye korkardım. Keşke burada olsaydı. Artık unuttuğum yerleri kendi kelimelerimle dolduruyorum.

Bir dağın tepesinde duran büyük bir kale varmış...

Yağmacılar yüksek sesle kapıya vurup içeri girmeye çalıştı. Bizi öldüreceklerini, sakatlayacaklarını, işkence edeceklerini söylediler ama onları içeri almadık. Greyson bir kolu çevirdi ve dışarıdan çığlıklar duyuldu. Sivri uçlu demirler işe yaramıştı. Kapıdan dışarı bakıp geri kalanlar da kaçarken ona işaret verdim. Bir kolu daha indirdi ve bir kez daha çığlıklar duyuldu. Hayatta kalan birkaç yağmacı da artık bizi rahatsız edemeyecekti. Artık sayımız onlardan fazlaydı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

SYNOVÉ’NİN ODASINDA PENCERENİN KENARINA TÜNEMİŞ, DİZLERİMİ göğsüme çekmiştim ve şifacının söylediği gibi boynuma buz tutuyordum. Oturduğum yerden aşağıdaki bahçeyi ve bahçenin arkasındaki, sivri uçlu taşları gün batımını delerken heybetli tahtlarında oturan krallar gibi görünen devasa binaları rahatça görebiliyordum.

Koyu turuncu renkteki ince ve puslu bulutlar binaların üzerinde tembel tembel süzülüyor, bu büyük kaleye taştan bir askerden çok sıcak bir yuva görünümü veriyordu. Yorgundum. Her yerim ağrıyordu. Şu anda ihtiyacım olan tek şey bir yuvaydı.

Gökyüzünde koyu renkli, bir kalp gibi atan bir bulutun belirmesiyle kalenin güzelliği birdenbire sihirli bir özellik kazandı. Yarasalar. Binlerce, belki de milyonlarca yarasa kalın ve inişli çıkışlı bir dalga halinde aynı yöne doğru uçuyordu. Alacakaranlık, rüzgâr fırtınasında çıkan kıvılcımlar gibi kanatlarından geçerek parlıyordu. Jase, Moro Dağlarının mağaralarla dolu olduğunu anlatmıştı. Söylediğine göre, bu mağaralar-

dan bazıları o kadar genişti ki Tor Kalesi'ni bütünüyle içine alabilirdi. Şimdiyse yarasaların orada yaşadığını öğrenmiştim.

Gelip bakın, diyecektim ki Wren'in koltuğa gömülüp gözlerini kapatmış olduğunu gördüm, parmaklarıyla üzerindeki yumuşak bornozla oynuyordu. Synové ise hâlâ banyoda oyalanıyor, tek bir dokunuşla sıcak su geliyor olmasına hayret ediyordu.

"Sence nasıl başardılar?" diye sordu.

Oleez'in bana söylediğini anlattım. Çatıda ısıtılmış sarnıçlar vardı. Kalenin ardında yükselen dağlar bol bol su ve basınç sağlıyordu. Synové öne eğildi, sıcak suyu daha fazla açıp lüksün tadını çıkardı ve tekrar geri yaslandı.

Onu izlerken sessizliğine hayret ettim. Kollarını başının arkasına yerleştirmiş, ayak parmağıyla musluktan damlayan suyla oynuyordu. Eben'den henüz bahsetmemiş olması tuhaftı. Bir kere bile. Mutfaktan çıkmadan önce söylediği son kelimeler bile onu saatlerce konuşturmaya yeterdi. Yalnızca birkaç hafta önce onu dilinden düşürmüyordu. Şimdiyse öğrendiğimiz şaşırtıcı haberden çok sıcak banyoyla ilgileniyordu. Eben ve Natiya karı koca rolü yapmıyordu. Gerçekten evlenmişlerdi.

Synové'yi düşünürken araya girip beni şaşırtan Wren oldu. "Natiya'nın kumandandan neden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum. Ben-ce Komizar'dan bile daha rezil biri."

"Nasıl yani?" diye sordum. Ondan daha nefret edilesi birini daha hayal edemiyordum.

"Komizar bizim gibi fakirdi ve hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu ama kumandanın her şeyi vardı: Morri-ghan'da prestijli bir pozisyon, kabinede bir koltuk, zenginlik, güç... ama hiçbirisi ona yetmedi. Elindeki bütün şeylere rağmen zalim biriydi. Kraliçe vurulunca..."

"Hayır," dedi Synové.

Wren ile irkildik. İkimiz de dönüp ona baktık, neyi kastettiğinden emin değildik. Hâlâ küvette keyif yapıyordu, gözlerini uzağa dikmiş, tavana bakıyordu. Bizi dinlemiyor bile olabilirdi.

“O gün Black Stone Meydanı’nda bize arkasını dönen valiler ve bekçilerdi,” diye devam etti. “En reziller onlardı.” Gözleri eski bir anıya dalıp gitmişti, bir an sonra bu sözcükleri yüksek sesle söylediğine şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. Hepimizin yaşadığı korku dolu anlar olmuştu ama bunlardan hiç bahsetmezdik. Korkunun kenarından yürür, birbirimizin kırıklarını onarıp boşluklardan atlamasına yardım eder ama korkuların ortasına basmazdık.

Bir kez daha gözlerini kırıştıtarak son birkaç saniyeyi zihnimizden silmek istercesine gülümsedi, ardından küvetin içinde oturdu. “Peki, ikiniz de Eben ve Natiya hakkında tek kelime etmeyecek misiniz?”

Wren kekeleyerek konuştu. “Biz... Ben bilmiyordum...”

“Bize de sürpriz oldu,” diye ekledim.

Synové yüksek sesli bir şekilde nefes verdi. “Eh, ben anlamıştım. Bunun nesini anlamayacağım ki? Ama sanırım artık onu yapıp yapmadıklarını biliyoruz, öyle değil mi?”

Sanırım biliyorduk.

Wren iç çekti. “Bundan bir daha bahsetmemize gerek yok.”

Synové ayağa kalkıp küvetten çıktı ve kendini havluya sardı. Dola-ba doğru ilerledi. Vairlyn’in ona gönderdiği yeni kıyafetleri inceleyip hepsi hakkında teker teker yorum yaptı. Hepimizin yemek odasında mı yiyeceğini, Mason’un gelip gelmeyeceğini, yemekte ne yiyeceğimizi, kalabalık Ballenger ailesinin ne tuhaf olduğunu ve en son kalan keçi peyniri parçasını yemesini kimsenin dert edip etmediğini sordu. Synové yine Synové gibi davranıyordu.

“Vairlyn bana teşekkür etti, biliyor musunuz? Oğluna yardım ettiğim için. Yanlışını düzelttim. Ben Mason’a sadece yardım etmedim. Hayatını kurtardım. Ayrıca...”

"Merhem," dedim, şifacının Synové'nin başına sürmek için gönderdiği kavanozu göstererek.

Wren ayağa kalkıp masada duran kavanozu aldı. "Ben yaparım."

Tekrar duvara yaslandım. Parlayan bahçe beni büyülüyor, Wren'in Synové'ye düz durmasını söyleyip onu azarladığını görmek beni gülmsetiyordu. Hepimiz hayatta olduğumuz için minnettardım. Jase hayatta olduğu için minnettardım. Bugün Mije'nin üzerinde dört nala giderken düşünebildiğim tek şey, saniyelerin bile önemli olduğuydu. Bir saniyede her şey değişebilirdi. Bir saniye önündeki bir yolu silip, insanı tamamen başka bir yola sokabilirdi.

"Bu nedir?" diye sordu Synové, eliyle başının arkasına dokunarak.

"Hiç," diye cevapladı Wren, Synové'nin elini uzaklaştırarak. Hiç dediği yer aslında kel kalan bir noktaydı. İkimiz de Synové'ye bakır rengi güzel buklelerinin ufak bir parçasının başının üzerinden geçen bir hançerin kurbanı olduğunu söylememiştik. Yerine yeni saç çıkana dek dikkatlice tarayarak burayı gizleyebilirdik ve anlaşılan Wren bu kısmı çoktan halletmişti.

Bahçenin ortasındaki fokurdayan çeşmeyi izlerken gözkapaklarım ağırlaştı ama tam o anda gözümün ucunda olup biten hızlı bir hareketlenme rüyamı bozdu. Dönüp bakınca bir şeklin Kara Kulübenin basamaklarını hızlı hızlı çıkıp içeride kaybolduğunu gördüm. Doğrulup oturdum. Ne gördüğümünden tam olarak emin değildim, çok hızlı olmuştu.

Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu ama baktığım yerden yüzünü göremiyordum. Beni huzursuz eden şey acele hareket etmesi ve içeri sığışmadan önce bir kez daha dönüp bahçeye bakmasıydı. Belki de az sonra salınacak olan köpeklerden korkmuştu. Ya da belki başka bir şeyden korkmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Wren, hareketlendiğimi görünce.

"Biri Kara Kulübe'ye girdi," diye cevapladım.

"Belki bir hizmetçidir."

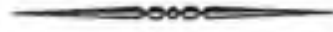
"Belki de. Ama uzun boylu ve geniş omuzluydu." Kraliçe, kumandanı tabir ederken de aynen böyle demişti.

Synové sandalyesinde zıplayıp pencereden dışarı baktı. "Saçı ne renkti?"

"Beyazdı sanırım ama tam göremedim. Her şeyin üzerinde tıruncu bir ışık vardı."

"Kumandanın saçı siyahtı," dedi.

Wren yanımıza gelip pencereden baktı, keskin bakışlarıyla araziye inceliyordu. "Altı yıl oldu. Saçı değişmiş olabilir."

Kara Kulübenin basamaklarını hızlı hızlı çıkarken kalbim göğüs kafesimde sıkışmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Bulutlar daha yoğun ve daha tehditkâr bir hâl almıştı. Gece çöküp köpekler salınana kadar fazla vaktim yoktu. Kulağımı kapıya dayayıp içeriyi dinledikten sonra kapıyı biraz araladım. Beni sessizlik karşıladı ama içeri girdiğimde burnuma bir koku geldi. Tuhaf bir koku.

Şarap kokusu olabilir miydi? Ya da ter? Belki de ev kapalı olduğundan dolayı içerideki hava ağırlaşmıştı.

Ama bu koku, buraya son gelişimde aldığım bir koku değildi.

Kumaşla örtülmüş pencereden içeri zayıf bir ışık sızıyordu. Zifiri karanlıkta neredeyse tek ışık kaynağım buydu. Gıcırtı yapıp ses çıkarmamak için ahşap zeminin kenarından yürüdüm. Oda oda sessizce ilerleyip mutfığa, oturma odasına, kilere, mahzene ve üst kattaki, buraya önceki gelişimde baktığım odalara baktım. Şimdi de boşlardı, bir değişiklik yoktu. Burada kimseyi bulamadım.

Binanın arka tarafındaki kapıya baktım. Kapıyı açınca arazinin bomboş olduğunu, dışarıda sadece alacakaranlığın olduğunu gördüm. Çalılar ve ağaçların arasından ahırlar gözüküyordu. Kulübe-

ye giren kişi buraya gitmek istiyor olabilir miydi? Ama neden Kara Kulübe'den geçsindi ki? Gidebileceği daha kesin yollar vardı. Kapıyı kapattım. Geç olmuştu. Geri dönmeliydim.

Arkamı döndüğümde birdenbire ürperdim. *Git*, diyordu tüylerimi diken diken eden bir ses. *Kaç buradan*. Bir parmak çeneme dokundu. *Acele et*. Derken karmakarışık sesler, eller ve yüzler koridorda koşmaya başladı. *Şşşt, bu taraftan, koş. Tek kelime etme*. Ölüm koşan insanların arasında dolanıyordu, göz ucuyla bana baktı ama bu sefer gülümsemedi. Tersine, ağlıyordu. Kolları dolmuştu ve artık daha fazlasını taşıyamıyordu.

Ana eve döndüğümde odamın kapısının aralık olduğunu gördüm. Kapıyı sessizce açtığımda Jase'i dolabıma bakıp, çekmeceleri açarak içindekileri karıştırırken buldum. Üzerinde sadece pantolonu vardı, gömleği yoktu, ayakları çıplaktı ve saçları hâlâ ıslaktı. Aceleyle bir şeyler bulmaya çalıştığı belliydi.

Kapıyı ardından sertçe kapattım.

İrkilerek dönüp bana baktı. "Üzgünüm, kapıyı çaldım ama bakmadın. Akşam yemeğine hazırlanırken gömleğimin kalmadığını fark ettim. Çoraplarımın da. Misafir odasında birkaç tane vardı ama onlar da şimdi kirli bir şekilde çantamda duruyor."

Omuzlarımı indirdim. Buraya *kendi* dolabına bakmaya gelmişti. Benimkine değil.

Onun odasına konduğumu neredeyse unutuyordum.

"Eşyalarını alt çekmecelere koydum," dedim. "Sen keyfine bak. Ben manzarayı seyrediyorum." Gerçekten de öyleydi. Elini havaya kaldırdı, parmakları sargılıydı. Yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. "Yaralıyım. Bana yardım eder misin?"

Gözlerimi devirdim. "Zavallı bebek. Ağını ören bir örümcek bile senden daha az yaralıdır, sen de beni ağına çekiyorsun."

“Ama çok güzel bir ağ?”

“Ona ben karar veririm.”

Yanına yürüdüm ve beni kollarının arasına aldı, beni acıtmaktan korkarmış gibi dudaklarını belli belirsiz dudağıma bastırdı. “Boynum iyileşti,” dedim. “Sadece iz kaldı. Kalıcı hasar yok. Ama senin elin...” Geri çekildim ve elini kaldırıp sargılı parmaklarını inceledim. “Annem haklı mıymış? Kırılmış mı?”

İtiraf etmek istemiyormuş gibi muzip bir şekilde omuz silkti. “Belki biraz çatlamış olabilir. En azından şifacı öyle dedi.”

“Annenin sözünden çıkmamalısın.”

“Aynı onun gibi konuştun.”

Eğilip alttaki çekmecede gömlek aramaya koyuldum. “Beyaz mı? Gri mi?”

“Peki ya sen, Kazi?” diye sordu. “Sen hep annenin sözünü dinler misin?”

Duraksadım, elimdeki çorapları sıkıca tutup parmaklarımın arasında oynadım. “Bizim durumumuz farklı, Jase. Söyledim ya. O bir kumandan ve birçok sorumluluğu var. Birbirimizi çok sık görmüyoruz.”

“Ama yine de senin için endişeleniyor olmalı. Ve bugün...” İç çektiğini duydum. Suçlu hissettiği sesinden belli oluyordu. “Seninle ilgisi olmayan bir savaşın içine düştün. Önce köle avcıları, şimdi de bu. Annem burada olduğunu biliyor mu?”

Biliyor mu sahiden? Kaybım gelip boğazıma oturdu. Bugün yeni, zalim bir kayıp hissiyle karşı karşıyaydım. Bu his kalbime kadar uzanıp sıkılmış, elimden kayıp gidenleri hatırlatmıştı. Boynuma bakan Vairlyn’nin gözlerindeki endişeyi gördüğümde ve o yaralarımı sarmak için sanki çocuklarından biriymişim gibi beni de evin içine kışkırladığında kendi annemle kaybettiğim anları, sahip olma şansını asla elde edemediğim anları görmüştüm. Previzili arabacı bunu benden almıştı. Onunla yalnızca altı kısa sene geçirebilmişim. An-

nemin yokluğunu yeni bir acı gibi içimde hissettim çünkü bazen biri size sahip olabileceğiniz şeyleri gösterene dek kaybettiğiniz şeyleri hilemezsiniz.

Çekmeceleri karıştırmaya devam ettim. “Bu krem rengi gömleğe ne dersin?”

“Kazi...”

Ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldim. “Dur artık. Kendini suçlu hissetmek zorunda değilsin. Annem beni küçük yaştan itibaren bir savaşçı olarak yetiştirdi. Görünüşe bakılırsa bu işte de iyiyim. Artık ödülümü alabilir miyim?”

Dudağına yapışıp onu uzun uzun öptüm, tutunabileceğim bir anı yaratmaya çalışıyordum. Geri çekilip gömleğinin düğmelerini ilikle-dim. Jase derin, titrek bir nefes aldı. “Parmaklarımın sargılı olmasının da iyi bir yanı varmış.”

“Bence çoraplarını kendin giyebilirsin. Ben de hazırlanmalıyım.” Onu koltuğa itip seçmesi için üç çift çorap fırlattım. “Jalaine ile konuşman nasıl gitti?”

Olanları düşünüyormuş gibi sessiz kaldı. “İyi geçti,” dedi nihayet. “Arenada ihmal ettiğim işleri bitirdim.”

“Birkaç günde ne kadar işi ihmal etmiş olabilirsin ki?”

“Arena kalabalık bir yer. Kısa sürede çok şey olabilir.”

Yarın ona benim de onunla gelip gelemeyeceğimi sordum. Mem-nun olmuş gibi göründü ama dolu bir gün olacağını ve bazen kendi başıma kalmam gerekebileceğini söyleyip beni uyardı. Meşgul olması işime gelirdi, rahat rahat etrafa bakacak vaktim olurdu ama belki de yine hiçbir şey bulamazdım. Aslında bulmayı umduğum şey bu olabilir miydi? Hiçbir şey? Artık emin değildim. Aylardır kumandanı bulmanın, hayatımdaki bazı kapıları kapatacağını düşünmüştüm. Hem de birçok kapıyı. Yalnızca sürmekte olan tehlikeleri ortadan kaldırmakla kalmayacak geçmişteki başarısızlıkları da ortadan kaldıracaktım. Di-

ger yanlışları düzeltecektim. Tek bir kişi bile adalet bulamazken birçok kişi için adalet sağlayacaktım.

Jase sessizliğini fark etti. "Ne oldu?"

Sana söyleyemeyeceğim sırlar var, Jase. Bozamayacağım yeminler var. Paylaşmayı istediğim ama paylaşamayacağım sırlar. Aramızda ne var? Bunu cevabını, Jase'in gözlerinin kahverengisini bildiğim kadar iyi biliyordum. "Arkanı dön," dedim. "Üstümü değiştireceğim."

Dudaklarını kıvrarak sırıttı. "Seni zaten yarı çıplak gördüğümü unuttun mu?"

Ormandayken birbirimize yakın mesafede zincirli olmak ve ince ıslak iç gömleğim hayal gücüne pek yer bırakmamıştı. "Ama sadece yarısını. Arkanı dön."

O çoraplarını giyerken yeni kıyafetlerimi üzerime geçirip saçımı taradım. Kaçamak bir şekilde, "Bu akşam yemekte misafirler de olacak mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece aile arasında bir yemek olacak."

"Peki ya Kara Kulübe'de kalan misafiriniz? Synove'nin odasında-ken birinin oraya girdiğini gördüm."

Çizmesini geçirirken yüzünde kafası karışmış bir ifade yerleşti ama cevabını vakit kaybetmeden yapıştırdı. "Misafir falan yok. Muhtemelen bekçilerden biri pencereler kapalı mı diye kontrol ediyordur. Fırtına çıkacak"

Fırtına. Bu mantıklıydı. Kara bulutları ben de görmüştüm. Üstelik bütün pencereler ve panjurlar sıkıca kapatılmıştı.

"Beyaz saçları vardı," diye ekledim.

Jase ayağa kalktı ve bir an için düşündü. "Uzun boylu muydu?"

Başımı salladım.

"Evet. Bu Erdstaff olmalı. İyi adamdır. Yıllardır bize çalışıyor. Burada yaz fırtınaları haşın geçer."

Jase ile Kemik Yolu'nu geçerken birdenbire başlayan feci fırtınayı

düşündüm. Tam o anda oda patlayan bir şimşekle aydınlandı ve şimşegin darbesiyle pencereler sallandı. Hepsi, gördüğüm kişinin sadece bekçilerden biri olduğunu kanıtlıyordu.

Jase, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Koridordan yürüyerek geçtik. Adımlarımızda *beraber* olduğumuzu belli eden, bana kendimi güçlü ve durdurulamaz hissettiren bir ritim vardı. Kaçınılmaz. Dünya bizi beklemiyormuş, aramızdaki sırların bir önemi yokmuş gibi duraksadık, öpüştük, oyalandık. Her duvar, her köşe, her merdiven bizim ve sadece bizimmiş gibi... Bugün ölümden dönmüştük ve ikinci bir şans bizim olmuştu.

“Sen en güzel belasın, Kazi,” diyerek beni girişteki duvara yasladı. “Öyle bir bela ki ben...” Sözleri gözlerinde yanıyordu, söylemek istiyor ama aramızdaki sözsüz anlaşmadan dolayı kendini tutuyordu. Sert kalçalarını kalçalarımaya yasladı, kesik nefeslerim değişken bir rüzgâr gibi göğsüme yayılıyordu. Jase parmağıyla hafifçe alt dudağıma dokundu ve “Akşam yemeğini geçebiliriz,” dedi, boğuk bir sesle. Bana asla baskı yapmazdı ama aklından geçenı biliyordum. Benim de aklımdan aynısı geçiyordu.

“Akşam yemeği, güzel çocuk,” diye fısıldadım yaklaşıarak. “Ailen bizi bekliyor.”

Yemek odasına girdiğimizde herkes masada yerini almıştı. Dolise Teyze ve ailesinin yokluğu hissediliyordu.

“Nihayet teşrif edebildiniz,” dedi Mason.

“Tanrıların gazabından kork, yemek duasını kaçırdın,” diye ekledi Titus.

Priya dilini şaklattı. “En azından soğuk çorba soğumamış oldu.”

Alaylı bir şekilde selam vermiş olsalar da hepsi içten içe gülüyorlardı. Kardeşlerini gördüklerine sevinmişlerdi. Belki beni de.

"Geciktiğimiz için üzgünüz," dedim. "Zaman nasıl geçti anlamadık. Biz..."

"Özre hiç gerek yok," dedi Vairlyn. "Olaylı bir gün oldu."

Soğuk nane çorbası kaseleri çoktan herkesin önüne konmuştu. Vairlyn ile Gunner uzun masanın bir başına oturmuş, masanın başındaki iki koltuğu da boş bırakmışlardı. Jase sandalyelerden birini benim için çekti, diğerine de kendisi oturdu.

"Hmm," dedi Priya sessizce, masanın başına oturmama yorum yaparak.

Wren ve Synove ortaya yakın bir yere oturmuştu, Mason'un Synove'nin yanına oturduğunu fark ettim. Synove'nin bunu nasıl becerdiğini merak ediyordum. Samuel, Wren'in karşısında oturuyordu. Sağ eli sıkıca sarılmış ve kolu askıya alınmıştı. Onun sakatlığını, Synove'nin sargılı başını; Wren, Mason ve Jase'in üzerindeki kesik ve çizikleri düşününce hâlâ zavallı gibi görünüyorduk ama yine de bu sabaha nazaran daha az kanlı göründüğümüz kesindi.

"Gördünüz mü?"

"Gördünüz mü?"

Lydia ve Nash oturdukları yerde zıplayıp birbirlerinin heyecanını taklit ettiler.

"Açın hadi! Okuyun!" dedi Lydia.

Tabağımın yanında kraliçenin mektubu duruyordu. Mührü çoktan açılmıştı. Masanın diğer tarafına baktım, Gunner omuz silkti. "Burada değildiniz. Acil mi değil mi emin olamadım."

Mektubu açtığımda Venda değil, Morrighan dilinde yazıldığını hemen anladım. Beklediğim gibi, kraliçe onların da okumasını istemişti. Odadaki herkesin çoktan okumuş olduğundan emindim, yine de yüksek sesle okumaya başladım.

"Sevgili Kazi, değerli kraliyet hizmetkârı sadık Rahtan,"

Wren suyunu içerken az daha boğuluyordu, ona uyaran bir bakış gönderdim. Kraliçe gündelik dilde yazmayı tercih ederdi. Gösterişten ve formaliteden hoşlanmazdı. Verdiği bu resmi selam söyleyeceği hiçbir kelimenin görüldüğü gibi olmayacağını belli ediyordu. Mektubumu en ince ayrıntısına kadar anlamıştı.

"Ballenger ailesinin sana ve diğer saygıdeğer muhafızlarıma sıcak bir misafirperverlikle yaklaştığını memnuniyet ve minnetle okudum."

Memnuniyet demek, bütün Venda Konseyi ile birlikte katıla katıla güldükleri anlamına geliyordu.

"Yaptığın keşifler kelimenin tam anlamıyla büyüleyici."

Tek kelimesine bile inanmıyorum.

"Mektubunda anlattığın vahşi ve balta girmemiş ülke gerçekten ilgi çekici, umuyorum ki değerli vaktini iyi değerlendirip orası hakkında elinden gelen her şeyi öğreniyorsundur."

Umarım adamımızı bulmuşsundur.

"Lord Falgriz..."

Kahkahamı bastırma sırası bendeydi. Griz lord falan değildi, kraliçenin şaka amaçlı ona böyle seslenmesinden nefret ederdi.

"Lord Falgriz," diye devam ettim. "kardeşime Merencia'daki saraya kadar eşlik ediyor, kendisiyle orada buluşacağım."

Griz buluşma noktasında bekliyor, yanında askerler var.

"Ama uzun süreli planlarımı askıya alıp Cehennem Ağzı'na kısa bir ziyaret yapabilirim."

Kraliçe bile olsa bazı planları askıya alamazdı.

"Ballengerların davetini kabul ediyorum. Ay sonunda sizleri görmeyi dört gözle bekliyorum."

Hedefinizi o zamana kadar bulamazsınız, orada değil demektir. Eve dönün.

"Sadık hizmetiniz hem benim hem de bütün krallıklar için büyük bir lütuf. Asla unutmamak üzere."

Mektubunu hepimize tam ismimizle hitap ederek bitirdi ki bu hiç yapmadığı bir şeydi.

Son cümlesi dışında, mektupta şaşırtıcı bir bilgi yoktu. Son cümle ise bir hatırlatmaydı: *Size inanıyorum.*

Masada memnuniyet dolu uğultular duyuldu. Wren, Synové ve ben burada bulunduğumuz için kibar davranıyorlardı ama gururlarının okşandığı seslerinden belliydi. Bu onların hak ettiği, hatta geç bile kalınmış bir armağandı onlar için ama Jase'in sessiz kaldığını ve bakışlarını Jalaine'den ayırmadığını fark ettim. Jalaine geldiğimizden beri tek kelime etmemişti. Sandalyesinde dimdik oturmuş ve bakışlarını kucağına indirmiş halde duruyordu.

Jase, gözlerini Jalaine'den ayırmadan "Samuel, elin nasıl oldu?" diye sordu.

Odadaki neşe birdenbire soldu.

Samuel kaşığını sol eliyle tutmakta zorlanıyordu, yeşil çorbayı sakar hareketlerle kenara döküp duruyordu. "Hayattayım ya," diye cevapladı.

"Jalaine, kaldır kafanı," dedi Jase. "Etrafına bak. Eklemek istediğin bir şey yok mu?"

"Jase," dedi Priya, uyarıcı bir ses tonuyla.

Jase onu susturmak için buz gibi bir bakış attı.

Jalaine, bakışlarını kucağından çekti. Gözleri şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Masadaki herkesi ilk kez görüyormuş gibi teker teker baktı, en sonunda da Jase'e döndü. "Ekleyeceğim bir şey yok, abi. Tek kelime bile."

Masada herkes merakla birbirine baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, odadaki havayı düzeltmeye çalışan huysuz kardeş oldu. "Benim bir iyi haberim daha var," dedi Gunner. "Siz yokken bir krallık daha daire kiralamak istediğini söyledi. Cruvas da artık bizi bir ticaret merkezi olarak kabul edecek. Ayrıca Candorlulara söz verdiğimiz o sevkiyat var ya? İki hafta içerisinde burada olacağına dair teyit aldım."

Şimdi Gunner, Jase'in tüm dikkatini üzerine çekmişti. "İki hafta mı? Bu harika bir haber." Öne eğildi, uzun uzun tartışmaya hevesli gibiydi ama sonra arkasına yaslandı. "Daha sonra konuşuruz."

Vairlyn gözlerini endişeyle masada gezdirdi. "Bu kadar iş konuştuğumuz yeter," dedi. "Hadi çorbamızı içelim."

Herkes yemeğe yumulurken masadaki sohbet de şahlandı. Nash, Wren'i soru yağmuruna tutmuştu, sorularının çoğu *ziethe*'ler hakkındaydı. Onları bu akşam odada bırakması için onu ikna etmeyi başarmıştı ama yine de yanında bir hançer taşıyordu. Mason'un sessizce Synove'yle sohbet ettiğini görünce şaşırdım, ona başının nasıl olduğunu soruyor, ayrıca duyamadığım başka şeyler fısıldıyordu. Priya, Samuele'ye yerleşke hakkında sorular soruyordu. Jalaine'nin sessiz kalması gözümünden kaçmadı.

"Kardeşine ne oldu?" diye fısıldadım Jase'e.

"Sonra anlatırım," diye cevapladı ve masanın altından elini uzatıp bacağıma sıktı. Yüz ifadesi gergindi, burası şu anda olmak istediği son yermiş gibi görünüyordu.

Yüksek sesli bir gürültü sohbeti böldü ve herkes durup Samuele'e baktı. Kaşığını düşürmüş, yeşil renkli çorbayı masaya dökmüştü. "Üzgünüm," dedi. "Sol elimi kullanmaya alışmam zaman alacak." Masadaki yeşil lekeleri peçeteyle sildi. Wren sandalyesini geriye itti ve masanın etrafından dolaşp Samuel'in yanına yürüdü, gelirken de dolaptan bir kupa aldı. Kupayı Samuel'in önüne koydu ve kasedeki çorbayı içine döktü. "İşte," dedi. "Böyle içebilirsin. Sorun çözüldü." Kendi sandalyesine döndü.

Samuel gülümsedi ve kupayı dudaklarına götürdü ama onu izleyen Jalaine gözlerini korkuyla kıstı. Sandalyesini geri itip odadan koşarcasına çıktı.

"Jalaine'in nesi var?" diye sordu Lydia.

Nash, Wrene baktı. "Ben de çorbamı kupadan içebilir miyim?"

"Birimiz arkasından gitsek mi?" diye sordu Aram.

"Jalaine'in bir şeyi yok," dedi Jase sertçe. "Yorulmuş sadece. Arenadaki işine biraz izin veriyorum."

Gunner arkasına eğilip homurdandı. "Neden böyle bir şey..."

"Gunner," dedi Jase, kardeşini cümlesini bitiremeden keskin bir bakışla durdurarak. Jase'in nasıl iki farklı insan, yani hem erkek kardeş hem de *Patrei* olabileceğini görmüştüm. Yüzünde gördüğüm gerginlik işte buydu, üzerindeki baskı yüzündedi.

Dikkatini tekrar başka bir yere yöneltti ve onun Lydia'yla Nash'i izlediğini gördüm, bir sonraki sözlerini özenle seçiyordu. Ayağa kalktı ve dolaba yürüdü. İki kupa alıp Nash ve Lydia'nın önüne koydu, ardından kasedeki çorbayı kupaya boşalttı. Bir yandan da açıklama yapıyordu. "Bugün karşılaştığımız ekipteki biri Jalaine'nin arkadaşıydı."

Priya'nın ağzı açık kaldı. Titus koltuğunda dik oturdu. Vairlyn'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. Nash ve Lydia hariç herkes, bugün karşılaştığımız "ekibin" şimdi bir çukurun dibinde yattığını biliyordu.

"Kimdi peki?" diye sordu Aram.

Jase iç çekti. "Fertig."

Herkese sessizlik çöktüğü anda Lydia, "Fertig'i tanıyorum! Jalaine'nin sevgilisi," diye bağırdı.

O ve Nash kupalarını kaldırıp mutlu mutlu çorbalarını içti.

Jase masanın etrafından yürüyüp tekrar yerine döndü. "Dahası da var. Jalaine, Gunner'ın bizi eve çağırdığı mektuptan Fertig'e bahsetmiş. Bizi nerede bulabileceğini bu sayede öğrenmiş."

Vairlyn öne eğildi, parmaklarını alnına bastırmıştı.

"Fertig mi?" dedi Priya, sanki hâlâ duyduklarına inanamıyordu.

"Biz oradayken niye bir şey söylemedin?" diye sordu Samuel.

"Önce Jalaine'den duymak istedim."

"O hangisiydi?" diye sordum.

Jase soruma, boynuma bakarak cevap verdi.

Fertig beni boğan, yani öldürdüğüm adamdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

BUGÜN, BABAMIN ANLATTIĞI BÜTÜN CEHENNEMLERİN BİRLEŞİMİYDİ. Kendimi bir yangından diğerine koşarken bulmuştum. Bir saldırı. Bir ihanet. Yağmacının bedeninin altında ezilen, kanlar içinde kalan Kazi. Bu görüntü gözümün önünden gitmiyor, bana tekrar tekrar acı veriyordu. Üstelik işim daha bitmemişti.

Bazı günler uyumayacaksın, Jase.

Bazı günler yemek yiyemeyeceksin.

Bazı günler yüzlerce karar alman gerekecek ama bir tane bile almaya vaktin olmayacak. Bazı günler yapmak zorunda olduğun seçim sana derin kemiklerine kadar soyuluyormuş gibi zor gelecek. Bazı günler yaptığın seçimlerden dolayı insanlar senden nefret edecek. Bazı günler sen, kendinden nefret edeceksin.

Yüzlerce parçaya bölüneceksin. Verdiğin kararlara ve güvendiğin insanlara karşı şüphe duyacaksın. Her şeyden önce bir ailen, tarihin, koruman gereken bir şehrin olduğunu unutma. Bu senin hem mirasın hem de görevin. Eğer Patrei olmak kolay olsaydı, başka birine verirdim.

Ölüm döşeğinde sorumluluklarını bana veren babamın yaşadığı zorlukları şimdi anlıyordum. Bu bir yük olduğu kadar aynı zamanda bir onurdu.

Mağara Bitimi'ne daldığımda Beaufort uzandığı divandan zıplarak kalktı ve beni karşıladı. Bir elinde dolu bir kadeh diğer elinde de şişe vardı.

"Ne demeye böyle bir şey yaptın?" diye sordum.

"Eh, beklediğim selam bu değildi. Özellikle de düşündüğüm..."

"Gözlerden uzak duracağın konusunda anlaşmıştık. Bizimle kalan Rahtan şövalyelerinden biri seni Kara Kulübe'ye girerken görmüş. Bir hikâye uydurup bekçi olduğunu söylemek zorunda kaldım."

Beaufort dudağını büzdü. "Neden hâlâ buradalar? Kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyorum! Sana onlardan kurtulmanı söylemiştim!"

Ona bakakaldım. Kemerli kapının ardından gözüken odaya, onun deyimiyle "kafese" yayılmış diğerlerine baktım. Etrafları kaliteli şaraplar, tütünler, aşırı miktarda ithal Gitos zeytinleri ve Gastineux balık yumurtalarıyla doluydu ve o mu *Patrei* ye emir verecekti? Silahları boş verip hepsini gecenin bir yarısı Tor Kalesi'nden aşağı atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Hatasını anladı. "*Patrei, Patrei*, haddimi aştım. Affet beni. İçeri gel. Sana bir kadeh içki ikram edeyim mi?"

Birçoğumuz uzaktayken Tor Kalesi de sessiz olunca Rae Evi'ne gidip Priya ile malzemeler hakkında konuşmanın güvenli olacağını düşünmüştü ama sonra kervanımız Greyson Tüneli'ne girmiş ve etrafta telaşlı bir faaliyet başlamıştı. O da Mağara Bitimi'ne dönmek için ortalığın durulmasını beklemek zorunda kalmıştı.

Malzemeler hakkında mı? "Size daha yeni büyük bir sipariş gönderdik."

"Deney yapınca çok ziyan oluyor korkarım ki ama artık formülü ve zanaatı mükemmel kıvama getirdik. Üretime geçmeye hazırız."

Nihayet bu haberi aldığım için mutlu olmadığımı söylesem yalan olurdu. Fertig'le çetesinin arkasında olan her kimse çıktığı deliğe geri dönecek ve Cehennem Ağzı'nı bir daha rahatsız edemeyecekti.

"Peki ya humma tedavisi?"

Omuz silkti. "Yaklaştık."

Aynı cevabı vermişti. Cehennem Ağzı'nda geçen kış üç çocuk hummadan ölmüştü. Üç çocuk çok fazlaydı. Beaufort bana alimlerin tuttuğu not tomarlarını, deney yaptıkları tuhaf şişeleri ve kapları göstermişti ama hesaplamalar bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Yapın şunu," dedim. "Kış gelmeden."

"Tabii ki," diye cevapladı Beaufort. "Eminim o zamana kadar bulmuş oluruz."

Kadehini masaya koyup diğer odaya doğru bağırdı. "Sarva! Kardos! Bahr! Hepiniz! Buraya gelin de *Patrei*'ye parasını çarçur etmediğimizi gösterelim!" Kolunu omzuma doladı, âlimleri Torback ve Phineas da dahil olmak üzere bütün sefil adamları arkamızdan geldi. "Bu taraftan," dedi. "Ürünün son haline bir bakalım."

Gökyüzü tentesinin altında, mağaranın eve ve arazinin büyük bir kısmına uzanan bölümünde durduk. Buna rağmen sert bir rüzgâr esiyordu ve çiseleyen yağmur damlaları bize kadar geliyordu. En azından fırtına ve gök gürültüsü sayesinde sesimiz duyulmayacaktı.

"Doğru mu tutuyorum?" diye sordum, tüfeği Kardos'un gösterdiği gibi omzumda tutuyordum. O, Bahr ve Sarva emekli askerdi. Sarva eskiden çelik ustası olarak çalışırdı ve alimlerin tasarımından yola çıkarak tüfeği yapan da oydu.

"Sıkı tut," diye uyardı Bahr. "Ucu baskının çoğunu azaltır ama yine de geri tepmeye hazırlan. Ok fırlatacakmış gibi hedefini belirle. Şimdi de düz tut ve kolu çek."

Yüksek sesli bir patlama duyuldu ve tüfeğin ucunda bir ışık parladı. Tüfek omzuma vurup beni bir adım geriye fırlattı ama yüz metre

ötede duran hedefi vurunca oluşan patlamayla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Etrafımızdaki dağlar patlamanın etkisiyle yankılandı.

Herkesten sevinç nidaları duyuldu.

"Bu, sorunlarını çözmeye yeter mi?" diye sordu Bahr.

"Evet," diye cevapladım. "Hem de nasıl." Candorlu büyükelçinin tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Bunu görse gelişme gösterme konusu hakkında atıp tutmazdı, ayrıca artık kimse arena kervanlarına dokunamazdı.

"Her dolumda dört kez ateş edebilirsin," dedi Sarva. "Gerçi ilk atıştan sonra vuracak pek bir şey kalacağını sanmıyorum."

"Ölçülerini yazdınız mı?" diye sordum. "Özenle belgelendi mi?"

"Tabii ki yazdık," diye cevapladı Beaufort.

"Peki ya depolama?" diye sordum. "O konuda bir tehlike var mı? Yakında yaşayan aileler var."

"Tehlike falan yok," dedi Kardos. "Tabii mermileri mutfak fırınına atarsan bilemem." Bir çocukla dalga geçer gibi kıs kıs güldüler.

"Bu detaylara şimdilik takılma," dedi Sarva. "İlk sevkıyatı yaptığımızda hepsinin üzerinden geçeriz."

Gülümsedim, *sevkıyat* sözcüğünü söylemenin beni yoluma göndermek için yeterli olduğunu düşünüyor olmalıydı. "İki hafta içinde mi?"

Beaufort başını salladı. "Doğru."

"Güzel," dedim. Silahı elimde çevirip bir kez daha inceledim. "Bu esnada bu bende kalsın." Tüfeğin sapını omzuma astım.

"Dur biraz," dedi Sarvo. "Onu alamazsın." Silahı ona geri vermem için elini uzattı.

Ona baktım. Bu cevabı almayı bekliyordum, yine de şaşırmıştım. "Nedenmiş o, Sarva? Bu benim, hatırladın mı? Parasını ödedim. Neredeyse bir yıldır ödüyorum. Üstelik yenisini yapmak için ölçülerini yazdığınızı söylediniz."

O ve Kardos, ne yapacağını bilemez halde birbirlerine baktı.

Beaufort öne çıkarak gülümsedi, gerginliği yumuşatmaya çalışırken boğazından zorlama bir kahkaha çıkmıştı. “Evet, tabii ki var ama...”

“O halde bir sorun yok. Kereste fabrikalarında çalışan adamlarımdan bazılarını kervan eşlikçisi olarak yetiştirmek istiyorum. Kışın yapacak bir işe ihtiyaçları var.” Masaya uzanıp mermileri yanımda getirdiğim bez torbaya doldurdum. “Bunları da alıyorum.”

Arkamı dönerken Sarvanın ağzının açık kaldığını gördüm. Belli ki söyleyecekleri daha bitmemişti. Ben çıkarken Zane elinde bir tavuk buduyla oturma odasından çıkıp hole girdi. Beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırmıştı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. “Sevkiyat yapmak için geç oldu.”

Sinirli bir şekilde nefes verip başını salladı. “Farkındayım. Malları getirmek için arka kapıdan girdim.” Gözlerini devirdi. “Daha fazla şarap ve zeytin. Sonra da fırtına başladı ve burada mahsur kaldım.”

“Eğer bunu tercih edersen seni Nehir Ayrımı'na yerleştirebilirim?”

“Sorun yok. Malları bıraktım zaten. Umarım fırtına sabaha kadar diner.”

Omzuma astığım tüfeğe baktı. “O şeyi yanında mı götüreceksin?”

“Aynen öyle.”

Omuz silkti. “Senin için bir yere bırakmamı ister misin? Burada durduğum sürece göz kulak olabilirim. Ben...” Tüfeği elimden almak için uzandı.

“Olmaz,” dedim, uzaklaşarak. “Bu bende kalacak.”

Tıpkı birkaç gece önce yaptığım gibi yumruğumu kapıya yaslayıp çalmakla çalmamak arasında kaldım. Sırılsıklam olmuştum ve saçımdaki sular yere damlıyordu. *Kazi*. Bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Baş başayken, bütün dünya omzumuzun

üzerinden bize bakmıyorken her şey ne kadar kolaydı. Tek yapmak istediğim onun yanında olmak, ona sarılmak, sesini duymak ve gülüşünü dinlemektir. *Numaralarımın yarısını bile görmedin.* Ama ben hepsini öğrenmek istiyordum. Yarınlar için söz veremiyor olabilirdi ama onun da en az benim kadar istediğini biliyordum. Geç olmuştu, muhtemelen çok geç...

Orada olduğumu hissetmişçesine kapıyı ardına kadar açtı.

“Haline bak! Sırılsıklam olmuşsun,” dedi ve elimi tutarak beni içeri çekti. “Sana kuru bir gömlek ve...”

"Sadece seni istiyorum, Kazi, tek istediğim sensin."

KIRKINCI BÖLÜM

KAZI

YOLUMUZ SUYLA ISLANMIŞTI, GEÇEN GECEKİ FIRTINANIN SON KALINTILARI dağlardan aşağı yağarken ufak dereler akıyordu. Kır edici gökyüzü, su birikintileri ve dolu oluklardan bana göz kırıyor, alakarga sürüleri üzerimizden geçerken garklıyordu.

Tor Kalesi'nin arka tarafı yemyeşildi, ağaçlar kalın gövdeliydi ve insan boyunu geçen devasa, renkli likenler şık ve gösterişli kıyafetler giymiş seyirciler gibi yolumuzu gözleyen kadim harabelere yayılmıştı. Bu tarafta her şey büyüyüp kocaman oluyordu sanki.

Arenaya Jase'in bahsettiği kestirme yoldan gidiyorduk. Priya, Titus, Gunner ve *straza* da arkamızdan geliyordu.

Jase biraz olsun kendine gelmişti, etrafa daha dikkatli bakıyor ve arenada onu bekleyen işler için sabırsızlanıyordu. Ama önceki gece odama geldiğinde bambaşka bir Jase'ti. Bana sarılmış, bedenimi kollarının arasına alıp beni de ıslatmıştı. *Sadece seni istiyorum, Kazi.* Yemekten sonra halletmesi gereken bir işi olduğunu söylemişti. "Bu yağmurda işin mi var?" diye sormuştum şüpheyile. Dışarıda amansız bir fırtına vardı, gök gürültüsü camları öyle bir sarsıyordu ki nere-

deyse kırılacaktı. İşinin Greyson Tüneli'nde olduğunu, giderken sağanağa yakalandığını söyledi. İçimden Jalaine'i sormak geçiyordu. Jase'in işinin bunu kapsadığını biliyordum ama onun ne kadar yorgun olduğunu da görebiliyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

Üzerimize kuru kıyafetler geçirmiş, ateşin önündeki kalın halıya uzanmıştık. *Bana bir hikâye anlat, Jase*, dedim. Onun beni defalarca kendi düşüncelerimden kurtardığı gibi, bu sefer kurtarılması gerekenin o olduğunu hissetmiştim. Omuzlarını indirdi, sert bakışları yumuşayarak içime doğru aktı ve beni kendine hasret bıraktı. Jase'ten daha fazlasını, bizden daha fazlasını istiyordum. Bana Moro Ormanı'nı ve orada yaşayan efsanevi yaratığın hikâyesini anlattı. Başını kucağıma koymuştu, ateş yanımızda çıtırdıyordu. Parmaklarımı saçlarına doladım ve gözkapakları ağırlaşmış kapanana dek okşadım. Hikâyesi yarım kaldı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. *Benim chiadrah'm*, diye fısıldadım kimsenin duyamayacağı kadar derinlere. Ardından onun yanına sokuldum ve birlikte uykunun derinliklerine daldık.

Tepemizde yüksek sesli bir *gak* duyulunca ikimiz de başımızı eğdik. Bir dönemeçten dönüyorduk ve ötüp duran alakargalar bize yakın uçuyordu. "Sakin ol Mije," dedim, onu rahatlatmak için boynunu okşayarak.

Jase, Mije'nin yelesine bakıp kaşlarını çattı. Yeleleri yine örgülüydü. Jalaine geçen gece ahıra kaçıp Mije'yle kimseyle paylaşmadığı sırları paylaşmış olmalıydı.

Jase, Gunner ile bir şey konuşmak için öne geçince Priya geride kalıp yanıma geldi.

"Boynun nasıl oldu?" diye sordu.

Morlukları gizlemek için uzun yakalı bir gömlek giyip omuzlarıma düşen saçlarımı açık bırakmıştım.

"İyi," diye cevapladım.

Muzip bir şekilde nefes verdi. "Senin pek utanman yok, öyle değil mi?"

Acaba Fertig'i öldürenin ben olduğumu biliyor muydu? Acaba Jalaine de öğrenmiş miydi?

"Bu sabah Jalaine'i gördün mü? Nasıl oldu?"

Priya başını salladı. "Kendini odasına kapatmış durumda. Dışarı çıkmıyor."

Kıpkırmızı olmuş, şişmiş gözleri aklıma geldi. O sessizliği. "Ona aşık mıydı?" diye sordum.

"Artık bir önemi yok," diye cevapladı Priya. "Aileye ihanet ettiği anda, Fertig bizim için öldü."

"Ama..."

"Jalaine bunu atlatır. İhanetin bedelinin o da farkında. Eğer bilseydi onu kendisi kılıçtan geçirirdi. Fertig kardeşlerini öldürmeyi amaçlıyordu. Belki geri kalanımızı da öyle. *Patrei* nin ailesiyle birlikte katledildiği ilk sefer olmazdı."

"Ne?"

Priya sırtıttı. "Jase sana bu hikâyeyi anlatmadı demek. Ama Jalaine adı gibi biliyor, buna emin olabilirsin. Yüzyıllar önce, bir *Patrei* ailesiyle birlikte katledildi ve..."

"Ballenger soyu hiç bitmedi sanıyordum."

"Hepsi öldürüldü, bebek kız kardeşleri hariç." Priya bana bir amcasının sevgilisi tarafından ayırtıldığını anlattı. Gecenin bir yarısı kilitli kapıyı açıp onu içeri sokmuş. Arkasından da saldırganlar içeri doluşmuş. Aile kaçarken rakip güçlerin saldırısına uğramış ama hizmetçilerden biri bebeği almış ve başka bir yoldan kaçıp onu mahzene yetiştirmiş. Hizmetçi nihayet mağaraları kullanarak kaçmayı başardığında kızı dağlarda yaşayan kuzenlerinin arasında büyütmeye başlamış. Kız yirmi yaşına girdiğinde kuzenleriyle birlikte buraya geri dönmüş ve aynı evde bir katliam daha yaşanmış... ama bu kez öldüren, ailesinin ölümünün intikamını alan kişi o kızmış ve böylece yeni bir Ballenger nesli başlamış. "Bazıları odalarda dolaşan ölüleri görebildiğini söyler. Bu yüzden misafirler orada kalmaktan hoşlanmaz."

“Orası neresi?”

“Kara Kulübe. Orası Ballengerların ilk yuvasıydı.” Omuz silkti.
“Orada hiçbir şey duymadım.”

Ama ben duydum.

“Ruhlardan korkar mısın?” diye sordu.

Korkar mıydım gerçekten? Ruhlar beklenmedik anlarda size fısıldardı. Bazen ölümle yaşam arasındaki sınırı geçip soğuk parmaklarıyla size dokunur ve bazen de sizi uyarırdı ama hepsi bu kadar.

“Korkmam,” diye cevapladım. “Ölüler insana zarar vermez. Ben asıl yaşayanlardan korkuyorum.”

Priya yan gözle bana baktı. “İlk geldiğinde sana karşı şüphelerim vardı. Başımıza bir ton iş açacağından korkmuştum ama itiraf etmeliyim ki yanılmışım. Her ne kadar bana yalan söylemiş olsan da.”

“Neyden bahsettiğinden emin değilim.”

“Başından beri rol yapmıyordun. Kardeşimi gerçekten umursuyorsun. Neden saklamaya çalıştın bilmiyorum. Venda kanunlarına aykırı mı, yani bir askerin...”

“Hayır,” dedim sessizce, duymaktan kaçındığım kelimeyi söylemesini istemiyordum. Yüksek sesle *aşk* demesi tehlikeli olabilirdi. Tehlikeyi somut, kolayca tutup kırılabilecek bir şeye dönüştürürdü. Ya da belki asıl korktuğum, tanrıların bunun farkına varıp onu benden almasıydı.

“Ballengerlar kardeşim için yaptıklarını unutmayacak.”

Evet unutmayacaksın, diye düşündüm. Eğer aslında neden burada olduğumu öğrenecek olsan, evinizin her odasını karış karış aradığımı ve özel eşyalarınızı karıştırdığımı, masanı altüst ettiğimi, özenle dizdiğin çakıl taşlarına dokunduğumu ve müttefik değil bir istilacı olduğumu bilsen, beni başka türlü hatırlardın.

Bütün aile başka türlü hatırlardı.

Sessizce atlarımızı sürüp ilerlerken düşüncelerim yine Priya'nın anlattığı hikâyeye gitti. Bütün ailenin katledilmesi akla hayale sığma-

yan bir dehşetti. Ballengerların böyle korumacı, geçmişlerini öğretmeye böyle hevesli olmasına şaşmamalıydı. Ama Priya'nın söylediği bir şey aklıma takılmıştı, *Bir hizmetçi başka bir yoldan kaçıp çocuğu mahzene yetiştirmiş.*

Hangi yol?

Mahzenden Kara Kulübe'ye doğrudan giden bir yol yoktu. Açık alanda koşarak bahçeyi geçmek zorunda kalırdı, bu da onu kolay bir hedef yapardı ama gerçi saldırı gece gerçekleşmişti. Bebek ağlamadığı sürece gölgelerde gizlenerek oraya varmış olabilirdi. *Tabii eğer* bebek ağlamadıysa. Kutsal Şehir'den kaçırdığım kaplanı sessiz tutmak için neler yapmam gerektiğini hatırladım. Üstelik benim kaçışım detaylı bir şekilde planlanmıştı, eve zorla giren işgalcilerden telaş içinde kaçmaya çalışmıyordum.

"Neredeyse geldik," diye seslendi Jase. Geri dönüp atıyla yanıma geldi, Gunner'la işi bitmişti. Priya ise atıyla öne geçti.

"Oraya varınca sana hızlıca etrafı gösteririm, ben kiralar ve diğer işleri hallederken gerisini de sen kendin keşfedersin."

"Diğer işler mi? Fertig gibi mi?"

"O da var. Fertig kimin için çalışıyordu bilmiyorum ama her kimse on iki adamını birden kaybetti. İnsanlar konuşacak."

"On iki iyi eğitilmiş adam, Jase. Konuşan falan olmayacak. Nasıl çalıştıklarını, birbirlerine nasıl işaret verdiklerini ve bir saat gibi işleyen hareketlerini gördüm. Wren, Synové ile ben daha önce hiç yara almadık. Onlar sıradan haydutlar değildi. Buz gibi soğuklardı, Fertig bile. Beni boğarken tamamen ruhsuzdu, onu bıçakladığımda da... gülümsedi."

Jase sessiz kaldı, ciddi bir yüz ifadesiyle değerlendirmemi dinledi.

"En az hangisinden şüpheleniyorsun?" diye sordum. "Aradığın suçlu işte o."

"Hepsinden şüpheleniyorum," diye cevapladı. Beş lonca lideri ol-

duğunu anlattı. Rybart, Truko ve Paxton aralarında en güçlü olanlardı ama diğer önderlerin de geçmişte kervanları yağmalayıp bela çıkardığı olmuştu. “On iki adamının ölmesi herkesin işine balta vurur. Bizim bir düzine adamımız ölse işlerimiz sekteye uğrardı. Onlarınkini ise mahvederdi. Yine de arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum.”

*Böylece daha fazla bir bedel ödeyecekler. Söylemediği sözler gözle-
rinden okunuyordu.*

Dönemeçten döndük ve Jase uzakta bir yeri işaret etti. “Şuraya bak.” Ağaçların arasındaki bir açıklıktan arenayı ilk kez gördüm. Başlı başına bir şehir gibi gözüküyordu. Sivri, oval yapı yerden altı kat yükseliyordu. Ana yapıyı çevreleyen sekiz kule, topraktan çıkan bir canavarın sivri dişlerini anımsatıyordu. Canavarın ağzı açıktı ve canlılıkla doluydu. Arenanın arkasında depolar, ahırlar, hangarlar ve çitle çevrili otlaklar gibi başka yapılar da vardı.

Jase bana arenadaki tüccarları anlattı, bazıları mallarını doğrudan satarken diğerleri mallarını sadece sergiliyor, daha sonra sözleşmeyle satıyordu. En alt kattaki orta alanda yiyecek, ufak eşyalar ve incik boncuk satan yerel tüccarlar vardı. Bu orta alanın etrafına ise daha büyük çapta tüccarlar yayılmıştı.

“Reux Lau’nun kıtada başka hiçbir yerde bulunmayan egzotik deri malları var, Azentil ise aklına gelebilecek her türlü balı satar.”

Birden fazla bal türü olduğunu bile bilmiyordum.

“Civica’dan gelen Quiassé danteli fahiş fiyatlara satılıyor ama her zaman tüccarın elindeki dantellerden daha çok alıcı çıkıyor.”

Anlaşılan bu dünyadaki herkes benim dünyamdan çok daha zengindi.

“Peki hepsinden pay alıyor musunuz?”

“Adil davranıyoruz. Payımızı anlaşılmaya göre alıyoruz ama arena olmasaydı tüccarlar burada yaptıkları satışın yarısını bile yapamazdı. Onlar da hatırı sayılır bir gelir elde ediyor. Bu yüzden geliyorlar.”

Loncaların arenayı ele geçirmek istemesine, hatta bunun için *Patrei*'yi öldürmeye kalkışmasına şaşmamalı. Daha azı için öldüren insanlar görmüştüm.

Uzaktan gördüğüm keskin kuleler meğerse üst katlara ve en üst kattaki dairelere çıkan uzun, yuvarlak merdivenlermiş. Ballenger daireleri oldukça şaşırtıcıydı, Tor Kalesi'nden çok daha şık ve lükstü. Elçileri, zengin tüccarları ve bazen de arenaya ticaret yapmaya gelen kraliyet soylularını burada ağırlıyorlardı. Anlaşmalar burada yapılıyordu. Odalar derin ve karanlıktı, arenaya bakan tarafları hariç odaların üç tarafında da pencere yoktu. Her birinin içi şatafatlı şamdanlarla aydınlatılmıştı.

"Burada başka kimleri eğlendiriyorsun?" diye takıldım, süslü yatak odalarından birinin içine bakarak.

"Seni burada ağırlamaktan memnuniyet duyarım," dedi Jase, çakırmadan arkama geçip saçımı kenara atarak. Kollarını belime dolayıp enseme öptü.

Tam o anda Gunner sabırsızca "*Patrei*," diye seslendi.

Jase homurdandı. "Candor ile görüşmem var. Bir saate kadar seni bulurum."

Dönüp ona baktım. "Peki bu devasa labirentte beni nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Numaraları olan tek kişi sen değilsin."

Yanağıma bir öpücük kondurup gitti ama Gunner'ın yanına varmadan önce bana döndü. "Orta alandan portakal da alırsın. Duyduğuma göre *Patrei*'yi tanıdığını söylersen indirim yapıyorlarmış, hatta belki bir tane bedavaya alırsın."

"Gerçekten mi?" dedim, inanamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Ben de tam tersini duydum, *Patrei*'den bahsedersem başım belaya girermiş."

Gülümsedi. "O da doğru. Tehlikeyle iç içe yaşa, risk al."

Beni dairede yalnız bırakıp gitmişti, artık arenayı keşfetmekte özgürdüm. Bu saklayacak bir şeyi olan birinin yapacağı bir hareket değildi. Yine de emin olmak için odalara teker teker baktım ama şüpheli bir şeye rastlamadım. Bir endişeyi üzerimden atarken diğeri çöreklendi. *Devam edin.* Bu düşünceyi uzaklaştırıp işimi bitirmeye baktım. Bu dünyanın saklı köşelerini keşfedecektim.

Arenaya girdiğim anda parmaklarım kaşınmaya başladı. Ortamın gürültüsü, kalabalık, satıcılar... sanki *jehendra* sokaklarına geri dönmüş, bir sonraki yemeğimi bulmaya çalışıyordum. Kendime karnımın doyduğunu ve cebimde param olduğunu hatırlattım ama satıcılara takılıp onlarla biraz sohbet etmekten zarar gelmezdi.

Zemin katı çevreleyen dış halkada Jase'in bahsettiği bazı tüccarları ve mallarını gördüm: Cortenai'nin çiçekli halıları, Cruvas'ın kumaşları, Azentil balları. Dahası da vardı. Satılabilecek her şey burada satılıyordu. Mobilyalar, değerli taşlar, madeni eşyalar, buğday, arpa, baharat, besi hayvanları, odun, ince yazı kağıtları, mineraller, hassas tartılar ve ağırlıklar, kristaller ve on iki krallığın en kaliteli malları... Her şey karşı konulamaz bir ses, koku ve tat şöeniyle burada buluşmuştu. Havaya yayılan odun ateşinin leziz kokusunu içime çektim. Konuşmaların uğultuları, tabak çanağın takırtısı ve uzaktan gelen flüt sesi birleşince ortaya cazip bir karşılama çıkıyordu. Mallardan bazıları başı boş geziyordu. Kalabalık bir grup, kementlerinden kurtulan ipeksi bir lamanın arkasından koşuyordu. Hayvan tezgahlarının arasından kaçıyor, sahiplerini her defasında atlatmayı başarıyordu. Yöntemine hayran kalmıştım.

Tezgahların çoğundan uzak durup sadece uzaktan izlemekle yetindim ama sonra orta alandaki yerel tüccarların tezgahlarından birinde bana evimi hatırlatan, altın bir çemberin etrafına sarılmış narin gümüş bir sarmaşıktan oluşan bir yüzük gördüm. Annem eskiden özel günlerde saçlarıma sarmaşıklardan bir taç yapardı. İlginç tüccarın gözünden kaçmadı, alışkanlıktan kendimi bir ağız dolusu

hakaret duymaya hazırladım. *Kaybol! Pis lağım faresi! Kış kış! Ada-* mın öfkesini yatıştırmak için zihnimdeki bütün numaraları düşünüp bir bilmece, bir şaşırtmaca bulmaya çalıştım ama adam bana hakaret etmek yerine çok iyi tanıdığım bir açıklama yapmaya başladı, yalnız bu açıklama genelde *başkalarına* yapılırdı. Artık dışarıdan bakıldığında o *başkaları* gibi gözüküyor olabilirdim ama içten içte her zaman o kaçmaya hazır kız olacaktım.

“Gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor!” dedi, konuşurken ellerini hevesle sallıyordu. “Bu yüzük nadir bir parçadır! Eşsiz ve zor bulunur, göz kamaştırıcı bir yüzük! Saf altın ve en kaliteli gümüşten yapılma!”

Gerçek altın ve gümüşten yapıldığını hiç sanmıyordum.

“Böyle bir hazineyi hak ediyorsunuz! Sizin gibi hoş bir hanım için harika bir hediye!” diye devam etti abartılı bir heyecanla, konuşurken kelime oyunu yaptıkça daha da keyifleniyordu. “Sizin için, sadece bugünkü, yarı fiyatına veriyorum. On gralo!”

Gülümsedim ve başımı salladım. “Bugün olmaz...”

“Ama durun!” dedi, elimi tutarak. “En azından bir deneyin! Göreceksiniz, kibar elinize tam olacak.” Kısa boylu, bodur bir adamdı. Neşeli suratı, yuvarlak yanakları ve gözlerinin kenarında çizgiler vardı.

“Ağzınız iyi laf yapıyor efendim, sözleriniz gerçekten ilgi çekici ama böyle şık bir parçayı satın almaya gücüm yetmez.”

Yüzüğü parmağıma geçirdi. “İşte. Sizin oldu! Karşılığında başka bir şey veremez misiniz?”

Satış yönteminin *jehendra* sokaklarındaki satıcılardan farklı olduğu kesindi. Sadece satış yapmak için değil, etkileşime girmek için de hevesliydi. Gülümsedim ve bir an düşündüm. “İkna kabiliyetinize övgüler dizebilirim. Sadece sizin için hazırladığım bir bilmece.”

Adamın gözleri parladı, uzun fırça gibi kaşlarını neşeyle oynattı. Merakla bekliyordu. Onun için fazladan abartı katarak bilmecemi sordum.

“Parmağım yok ama parçalarım seni,

Seni iyileştiremem ama dikerim kalbini,

Seni eğlendirir ve susturur, kandırır ve şaşırtırım,
Dövülmedi beni kesecek bir kılıç daha,
Al al yanaklarımla bükerim dudağımı,
Evirip çevirir, alırım istediğim neşeyi,
Ben bir kapan, bir dâhi, bir altınım, ”

“Ve siz, kibar beyefendi,” dedim, yüzüğü çıkarıp ona verirken.
“Sizse getiriyorsunuz bu cüreti.”

Son sözümle birlikte adam heyecanla ellerini çırpı. “Kelimeler mi?” diye kıkırdadı. “Tabii ya, kelimeler!” dedi, cevabı söyleyerek.
“Zanaatımın tuzu biberi!” Elini parmaklarımın üzerine kapayıp yüzüğü bana geri verdi. “Adil bir ödeme, verdim gitti.”

Ben karşı koydukça o ısrar ediyordu, en sonunda ona cömertliği için teşekkür edip yürümeye devam ettim. Birkaç adım atmıştım ki birisi yanımda belirdi, onu görmektense bitlenmeyi yeğledim.

“O yaşlı bunağın kendi malları dışında başka bir şeyle bu kadar ilgilendiğini görmemiştim.”

Bu Paxton’du.

“Kendisi bir *logofil*’.”

Paxton kahkaha atıp yüzünü buruşturdu. “Nedir o, hastalık mı?”

Kraliyet Alimi sayesinde kendini pek beğenmiş Paxton’un bile bilmediği bir kelime bildiğime memnun olmuşum.

“Ne istiyorsun, Paxton?” diye sordum, ondan bir an önce kurtulmak istiyordum.

Koluma girmeye yeltendi. “Ah. Dikkatli ol. Onu kaybetmeyi göze alamıyorsan deneme bile,” dedim, koluna bakarak.

Belimdeki hançere baktı ve sonra sıırttı. “Artık kuzen sayılıyoruz. Bir-birimizi daha yakından tanımamız iyi olur dedim. Arkadaş oluruz.”

“Bence seni yeteri kadar tanıdım. Seni ilk gördüğümde anlamıştım.”

“Cenazede mi? Kimse duygularına hâkim olamadı. Ballenger kânında var.”

1 (ç.n.) Güzel kelimelere zaafı olan kişi, kelime sevdalısı.

"Jase'de yok."

Paxton başını yavaşça yana eğip boynumdaki morluğa baktı. "Tam tersi, özellikle onun var."

Boynumu kapatmak için saçlarımı önüme getirdim. Arkasını dönüp tepemizde yükselen kulelere bakarak başını salladı. "Senin yanında yürüdüğümü şimdiye çoktan görmüştür, bu yüzden ben yavaş yavaş gideyim. Ama unutma, ben de bir Ballenger'ım ve sandığın kadar tatsız biri değilim. Hem artık masada yellenmiyorum." Ben gülmeyince elini kaybetmek pahasına elimi tutup hafifçe sıktı. "Eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Adımlarını dikkatli at, kuzen. Unutma, herkes her zaman görüldüğü gibi olmayabilir ve yanlış kişiye bulaşırsan boynundan büyük belalara karışabilirsin."

Beni tehdit mi ediyordu? "İhtiyacım olmayan bilgece bir nasihat," diye cevapladım. "Ama aklımda tutarım..."

"Paxton?" diye seslendi biri. "Sen olduğunu biliyordum!"

Paxton arkasını döndü, tozlu ve kırıkkı kıyafetler giymiş bir adam gelip omzuna vurunca dengesini bir an için şaşırmıştı. Hızlıca toparlandı ve yüzündeki endişeli ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. "Bu ne hoş bir sürpriz!"

Adam uzun boylu ve zayıftı, keskin elmacıkkemikleri vardı. Dikkatini bana verdi. Koyu renkli, rüzgârda uçuşan saçları, adam attan az önce inmiş ve onları taramaya zahmet etmemiş gibi ani bir dalga gibi yana doğru uçtu.

"Peki bu tatlı yaratık kim olabilir?" diye sordu. "Paxton, nezaketi elden bıraktın mı yoksa?" Adam sırtıttı ve hevesli bir çocuk gibi parmaklarını oynattı.

"Ha, evet, elbette," diye fısıldadı Paxton, başını kaldırıp kulelere bakarak. "Majesteleri, bu Aydınliksizli Kazi, Venda kraliçesinin gönderdiği ziyaretçi askerlerden biri."

Adamın yamuk saçlarına, çamur içindeki botlarına ve şapşal gülümsemesine baktım. "Majesteleri mi?"

"Eislandia kralı Kral Monte," diye açıkladı Paxton.

Kral ellerini önünde birleştirdi, kaşlarını ve omuzlarını beklenti içerisinde havaya kaldırdı. "Minik bir reverans bile yok mu?"

Tıpkı Jase'in anlattığı gibi tam bir soytarıydı. Egosu büyük bir soytarı. "Evet, elbette Majesteleri." Aşağıya kadar eğilerek derin bir reverans yaptım, ayağa kalktığımda koyu renkli gözleri memnuniyetle parlıyordu. Belki başka bir şey daha vardı. Beklenti mi? Biraz da olsa ayaklarına kapanmamı bekliyor olabilir miydi? "Bağışlayın, bir an için heyecandan ne yapacağımı şaşırdım," dedim. "Size saygısızlık etmek istemem. Yalnızca sizi burada görmeyi beklemiyordum. Sizinle tanışmak büyük bir onur."

Yüzündeki gülümseme solar gibi oldu. "Evet, mutlaka öyledir."

Ellerine baktım. Nasır toplamamışlardı, temiz ve bakımlılardı. Bunlar çalışan bir çiftçinin tırnakları değildi. Bir an sessiz kaldı, gözleri üzerimde bir kez daha gezindi, işte bu an neşeli tavrının ardındaki rahatsızlığı görmeme yetti. "Sizi arenaya getiren nedir?" diye sordum.

"Lamalar. Suri lamaları, kesin konuşmam gerekirse," diye cevapladı. "Tarımcı kralların hayatı böyledir işte, hep bir koşuşturmaca. Duyduğuma göre Candorluların kaliteli besi hayvanları varmış. Almaya gücüm yeterse tabii." Kıkır kıkır güldü ve bunların hepsi bir oyunmuş gibi omuzlarını kaldırdı. "Anlaşma ihlalleri araştırması nasıl gidiyor?" diye sordu, Natiya'nın ona yaptığı ziyaretle benim burada olmam arasındaki bağlantıyı nihayet kurabilmişti.

"Gayet iyi, Majesteleri." Yerleşkenin yerinin değiştiğini asla söylemeyecektim. Ne kadar az konuşursam, o kadar iyiydi.

Paxton bana baktı, yüz ifadesinden daha fazla bilgi almak için hevesli olduğu belliydi ama cevabımı kısa ve öz bıraktım.

"Öyle mi?" diye cevapladı kral. "Bunu duymak güzel." Sonra Paxton'a döndü, bu konudan sıkılmıştı bile. "Benimle Candor ahırlarına

kadar yürür müsün? Daha fazla pulluk ve tarım aleti üretmeye başlayacağız ve sana bir sonraki domuz demiri sevkiyatı hakkında sorularım var. Bana daha ucuza verebileceğini iddia eden başka bir tedarikçi buldum.” Bana veda ettiler ve giderken arkalarından baktım. *Straza* ve kralın küçük çaplı birliği de arkalarından geliyordu ama kalabalığın içinde kralın Paxton’a dönüp omzunun üzerinden baktığını gördüm. Yüzündeki palyaço gülümsemesi yok olmuştu, bakışları keskin ve dikkatliydi. Bir *straza* birdenbire önüme çıktı ama o önümden çekilince kralın ceketinin cebine bir şey soktuğunu gördüm. Paxton’a bir şey mi vermişti? Yoksa kral mı Paxton’a verecekti?

Yeni yüzüğümü alıp serçe parmağıma taktım, orada daha bol duruyordu. Ardından tezgahların arasından ilerleyip arenanın öbür tarafına geçtim. Ana yolun etrafından dolaşarak yürüdüm ve başımı eğip yüzüğüme baktım. Diğer insanlara çarpmamak için dikkatle gidiyordum ki önüme çamurlu çizmeler çıkınca çizmelerin sahibini zızp geçtim, az kalsın ikimizi de düşürüyordum. Birlikte sendelerken kral beni kollarının arasında yakaladı, ellerimle beline tutundum.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. “Ah, Majesteleri! Gerçekten çok, çok üzgünüm. Ne kadar sakarım! Dikkat etmemişim. Yüzüğüm...”

Ellerini kollarımdan çekmedi, hâlâ dengemi bulmama yardım ediyormuş gibi beni gereğinden fazla yakına çekti ve gülümsedi, her zamanki budala gülümsemesi değildi. Bu seferki gülümsemesi farklı nürden bir ilgiye işaret ediyordu. “Yine karşılaştık. Zıyanı yok,” diye cevapladı, birdenbire centilmen davranarak. “İşte, yüzüğün orada. Alayım.” Eğildi, yüzüğü aldı. Üzerindeki tozları üfleyip parmağıma geri taktı.

“Teşekkür ederim,” dedim, masumca gülümseyerek.

Paxton’un gözleri şüpheyile parladı. “Adımına dikkat et,” diye uyardı. “Bir dahaki sefere daha tehlikeli bir şeye çarpayım deme.”

Sayfaları yırtıp bir kitap daha yaktık. Miandre titreyen ellerini ateşte ısıtırken ağladı. Dışarı çıkıp odun kesmek istiyordu ama Greyson izin vermedi. Uğultuları duyuyoruz. Kurt mu, canavar mı, yoksa insan mı bilmiyoruz.

- *Fujiko, 11*

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

KALBİM HÂLÂ KÜT KÜT ATİYORDU. AZ ÖNCE İLK KEZ bir kraldan çalmıştım, üstelik yanında bir asker birliği ve *straza* vardı. Gerçi ödülüm beklediğim kadar heyecan verici değildi, yalnızca üzerinde *Devereux 72* yazan bir kâğıt parçasıydı. Belki de bu, domuz demiri için daha iyi bir teklif yapan tedarikçinin adıydı? Ya da belki Paxton, krala anlaşmayı yapacak olan yeni adamının adını vermişti? Bunu almaya beni neyin ittiğini tam olarak bilmiyordum. Kralın omzunun üzerinden attığı kurnaz bakış, bana aklında Suri ile ticaret yapmaktan daha önemli bir şeyler olduğunu düşündürmüştü.

Belki de şüphelendiğim şey, onun Paxton'un yanında yürüdüğünü görmektir. Jase'in kuzeni ile ilgili her şey şüpheliydi, kendini beğenmiş uyarıları da ona olan güvenimi artırmıyordu.

“Keyfin yerinde mi?”

Arenanın sürekli müşterilerinden biri daha yanıma geldi ama bu seferkini gördüğüme sevinmiştim.

“Hem de nasıl,” diye cevapladım. “İki saat oldu. Her katı gezdim,

en az bir düzine portakal yedim. Ayrıca çok zeki ve yakışıklı bir lama gördüm.”

“Rakibim var desene,” dedi Jase. “O uzun boynu yüzünden olmalı”

Kahkaha attım. “Ve tabii, bir de içli bakışları. Yerinde olsam endişelenirdim. Niye geç kaldın?”

“Toplantılarım uzadı. Duyduğuma göre kralla tanışmışsın?”

Durdum ve yüzüne baktım. “Nereden bildin?”

Muzip bir şekilde omuz silkti. “Dedim ya, benim de numaralarım var.” Başını kaldırıp kulelere baktı. “Her kulede nöbetçilerim ve her birinin elinde de bir dürbün var. Onlar sayesinde belayı en aza indiriyoruz.”

Yani, beni mi izliyorlardı? Ne kadarını görmüşlerdi? Gerçi, Jase’in ses tonundan ve yüzündeki ifadeden benden hiçbir şekilde şüphelenmediği belliydi.

“Ne tür bir bela?” diye sordum.

“Yankesiciler, hırsızlar. Bazen de kavga çıkar ve işin içine yumruklar girer.”

“O halde sanırım burada herkes kendini çok güvende hissediyordur.”

“Amacımız işte tam olarak bu. İnsanlar rahatlayınca para harcarlar. Kral hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Söylediğin gibi tam bir soytarı. Üstelik çiftçi olduğunu bile sanmıyorum. Şimdiye dek elinin çay bardağından daha tehlikeli bir şey görmediğine eminim. Burada olacağını biliyor muydun?”

Jase başını salladı. “Gunner bu sabah gelirken görüldüğünü söylemişti. Bu sefer Suri besi hayvanlarına bakmaya gelmiş. Her zaman yeni bir bahane buluyor. Bırak bütün ülkeyi, kendi çiftliğini yönetmesini bile bilmiyor o.”

“Belki de hâlâ acemidir. Ne zaman kral oldu?”

“Üç ya da dört sene önce. Yani işi öğrenmek için yeteri kadar vakti vardı.” Montegue’nun henüz yirmi yaşındayken babası bir yük atı

tarafından ezilince kral olduğunu anlattı. "Peki ya Paxton? O ne istiyormuş?" Jase ne zaman Paxton'un ismini söylese, sesinde ölümcül bir tını oluyordu.

"Arkadaşım olmak istiyormuş," diye cevapladım. "Ayrıca bazı insanlara bulaşmamam konusunda uyardı. Acaba kimi kastetti?"

Jase'in boynunda bir damar çıktı. "Eğer bir daha yanına yaklaşırsa..."

"O halde yine çaresine ben bakarım, güzel çocuk. Rahatla."

"Onunla *ben* başka çıkarım, Kazi," dedi Jase sertçe. "İmalı konuşmalarından bıktım usandım. Bir dahaki sefere ona dişlerini yutturacağım."

Arenanın arka tarafına yayılmış geniş depolara ve ahır alanına çıkan arka tünel çıkışına doğru ilerledik. Burası aynı zamanda kiralık bir at ahırına çıkıyordu. Ayrıca Fertig'in eskiden çalıştığı yerdi ve Jase'in onlara soracak birkaç sorusu vardı. Yürürken Jase'in keyfi yerine gelmeye başladı. Tüccarlar ona gülümsüyor ve neşeyle takılıyordu, şakaların çoğu sade kolunu süsleyen değerli mücevhere yöneltilmişti. Jase, yokluğunda Gunner'ın işleri temiz bir şekilde yürüttüğünü görünce rahatlamıştı ki bu, beni de rahatlatmıştı. Yerleşkeyi yeniden inşa etmekten pişman olmasını istemiyordum. Yürürken yüzünde rahatlama ve biraz da gurur gördüm. Burada yüzyıllardır süren bir Ballenger tarihi, korumak istedikleri bir miras vardı ve bu yük kısa zaman önce onun omuzlarına yüklenmişti. Her detayı göstermek, beni dünyasının diğer kısımlarının derinliklerine çekmek için hevesliydi ve ben de memnuniyetle ona uyuyordum.

Tünel çıkışında yolu yarılamıştık ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu bir rüzgâr değildi. Çevremizi sardığını hissettim. Soğuk parmaklar omuzlarımı sıyırdı. Boynum gıdıklandı. Sonra sakın bir ses, *Geri dönün*, dedi. Bunu hafif soğuk bir uyarı ve daha fazlası izledi. *Durun. Geri dönün*. Işık kıvılcımları bir çizgi halinde tünelin sonuna yayılmış, birbirine kenetlenmiş eller geçişimizi engelliyordu. *Bu yoldan gitmeyin*.

“Sorun nedir?” diye sordu Jase. Durduğumu fark etmemiştim. İnsanlar etrafımızdan yürüyor, tünelden rahatça geçip gidiyordu.

Rüzgâr saçlarımı kaldırdı. *Bu yoldan gitme.*

“Kazi?”

Belimdeki hançerlere dokundum, gerçi sesler artık susmuştu. Burada yüzyıllar süren bir tarih vardı. Birazını duyuyor olmam şaşırtıcı değildi. Ölüm, çok kez buradan geçmişti. “Hiç,” dedim ve yolumuzda ilerlemeye devam ettik.

Geniş bir meydana çıktık. Güneş tenimi ısıtıyor, çam kokusu beni rahatlatıyordu. Her şey yolunda ve tam da kalabalık bir arenanın olması gerektiği gibiydi. Uzun boylu ağaçlar geniş depolar ve ahırlarla çevrili çarşıda çizgi çizgi gölgeler oluşturunuyordu. Kiralık at ahırını önümüzdeydi ama yürürken karanlık, izbe bir köşeye sıkışmış başka bir yer gördüm. Diğer bir deponun içinde at arabaları yüklenip üzerleri muşambayla kaplanıyordu. Burada bir şeyler dönüyor...

Durdum. “Orası nedir, Jase?”

Gösterdiğim tarafa bakmadı bile. “Sadece bir depo işte,” diye cevapladı ve kolumu tutup beni ileri götürdü.

Onun elinden kurtuldum. “Ne tür bir depo?” Cevabını beklemedim. Çoktan oraya yürümeye başlamıştım bile. Deponun geniş kapısında durdum. İçerisi karanlıktı. Soğuktı. Midem kalbimde atıyordu. İçim hafif ve havasızdı, bir şey beni ele geçirmişti, adımlarım birbirine giriyordu. Hissizleşmiştim, bir yanımda hepsinin üstünde süzülüyor, olan biteni izliyordu. Yüklenen üç araba vardı. Muşambanın üzeri iple bağlanmıştı, tentelerin üzerinde siyah çizgiler vardı. Beni durduran da bu çizgiler oldu. Boğazıma tırmanan sivri tırnaklar gibi beni yakaladı.

“Previzi,” dedi Jase, yanıma gelerek. “Bu depoda çalışıyorlar.”

Devasa bir depo. Bir kenarda duran yüklenmeyi bekleyen boş arabalar sıra sıra dizilmişti. Artık çalışanlar da bizim girişte durduğumuzu fark etmişti. Yüzlerine baktım, hiçbiri aradığım yüz değildi.

Cildim. Gözlerim. Süzülüyordu. Benim parçam değillerdi. Sesim benden çıkmıyordu, tanımadığım birinin sesi gibi geliyordu. Küçük, narin, kırılgan. Kaçmaya bile korkan bir kız.

"Ama Previzi yasadışı," dedim. "Yıllardır yasadışı. Krallıklara girmeleri yasak."

Sesim hâlâ zayıftı. Uzaktan geliyordu.

Jase güçlü, kendinden emindi ve başka bir dünyada süzülüyordu. "Resmi olarak öyle olabilir ama güven bana, krallıktaki hiçbir tüccar onlarla iş yapmaktan çekinmiyor. Onların malları..."

Dönüp ona baktım, sesim artık daha güçlü çıkıyordu. "Malları nedir, Jase? Çalıntı mallar!"

"Bazen bazı mallar... Aslında pek..."

"Burada 'çalışıyorlar' derken neyi kastettin?" diye sordum.

Bana baktı, kafası karışmıştı ama nihayet bir şeylerin çok ters gittiğini anlamıştı. "Burası onların karargâhı," diye cevapladı.

Karargâh mı? "Ne zamandan beri? Ne zamandır buraya konuşlandılar?"

"Kazi, ne fark..."

"*Ne zamandan beri?*" Sesim şimdi yükselmiş, bir çığlığa dönüşmüştü. Hava etrafımda parçalara ayrılmış, duyduğum her ses kulaklarımın daha keskin geliyordu.

"Pek emin değilim."

"*On bir yıl olabilir mi, Jase? Buraya on bir yıldır konuşlanmış olabilirler mi?*"

Başını salladı. "En az."

İçimde ağırlıksız olan her şey ısınıp erimiş, başıma fırlayıp tenimi yakıyordu. "Onlar hırsız! Hırsızlara yataklık ediyorsun! Onlar çalıntı mallardan başka..."

"Kazi, sesini alçalt," diye emretti Jase, dişlerini sıkarak. İşçiler arabaları yüklemeyi bırakmış, bizi dinliyordu. Kapının önünde bir

kalabalık toplanmıştı, bizi izliyorlardı. Jase öne eğildi. “Previzi arabacıları...”

“Onlar yırtıcı!” diye bağırdım. “Pislik! Ayrıca sesimi falan alçaltmayacağım! Buna nasıl göz yuma...”

“Dur artık!” diye emretti Jase. Kolumu tutup beni uzaklaştırmaya çalıştı. Ondan kurtuldum ve diğer elimi savurup çenesine vurdum. Jase geriye savruldu, olanlara inanamıyormuş gibiydi. Gözlerini benden ayırmıyordu. Bense koştum. *Jehendra* sokaklarında, tezgahların arasından, gölgelerin, çamurun ve kabusların içinden nereye gittiğini bilmeden koşan o kızdım artık.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

JASE

İLERİ DOĞRU BİRKAÇ ADIM ATTIM, ONUN ARKASINDAN BAKARKEN ağızımda kanın tadını alıyordum. Elimi çeneme koydum.

“Peşinden gidelim mi?” diye sordu Titus. O ve Gunner bağrıışmalar olurken yakındaydı.

Başımı salladım. “Hayır, bırakın onu.” Eğer bulunmak istemiyorsa onu asla bulamayacaklarını çoktan öğrenmiştim. Hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Durup bizi izleyen insanlara baktım. Bütün bu insanlar, *Patrei*’nin kendisinin yarısı boyunda Vendah bir şövalye tarafından yumruklandığına şahit olmuştu.

Derken arkamda bir ses duydum.

Yanlış ses.

Cık cık. İç çekti. “Ah, zavallı. Aşıklar kavga mı etti yoksa? Aşk ne kadar da geçici, öyle değil mi?”

Arkamı döndüğümde, Paxton geriye doğru bir adım attı, *straza* ise öne çıktı, belki de yüzümde bir şeyler görmüşlerdi.

Onların bana bir yararı olmadı. Yumruğumu savurup Paxton’u yere yapıştırdım.

“Eğer önceden kırık değilse bile, şimdi kesinlikle kırıldılar,” dedi Mason. Parmaklarımı çekip eklemlerimi tekrar sardı.

Gunner çeneme koymak için buz getirmişti. Dişlerimin ağzımın içini kestiği yer yara olmuştu.

“Sağ kroşesi sağlammış,” dedi Titus hayranlık duyarak. O yumruğun hedefinin benim ağzım olduğunu unutmuş olmalıydı.

“Neler oluyor?” diye sordu Priya, holden geçip daireye girdi.

“Meğerse Jase’in en sevdiği Vandalı asker Previzi’yi sevmiyormuş,” diye cevapladı Mason. “Onu herkesin içinde bir güzel azarladı.”

“Sonra da sana vurdu mu?”

“Kendinde değildi,” diye cevapladım. Ama o kimdi? Ona söylediklerimin yarısını bile duyduğunu sanmıyordum. Previzi deposunu gördüğü anda başka biri oluvermişti sanki. Malları bazen şüphe uyandırıcı olabilirdi ama lanet olsun, bütün krallıklar el altından onlarla çalışıyordu. Evet, göz yumuyorduk. Herkes gibi. Onlarda insanların istediği mallar vardı. Üstelik arenada satmak için birçok mal alıp burada ucuza satarlardı.

Priya kaşlarını kaldırdı. “Ne yani, Vandalılar yasalara harfi harfine uyuyor muymuş?”

Hayır. Kazi, yasalara uyan biri olamayacak kadar kez yasaların etrafından dolanmıştı. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Tünele girdiğimiz andan beri bir tuhaftı. Bakışları uzaktan geliyordu.

“Arenaya gidip hasarı kontrol edelim,” dedi Priya. “İkinizin arasının düzeldiğini ve buna gülüp geçtiğinizi söyleyelim. Basit bir sevgili kavgası. Herkes ikinizi bugün öpüşüp el ele tutuşurken gördü, inancaklardır.” Duraksadı, ellerini beline koydu. “Bu doğru Jase, öyle değil mi? Sadece sevgili kavgasıydı.”

Başımı salladım. Belki. Hâlâ yaşananları hatırlayıp söylediğimiz sözcükleri düşünüyordum.

“Ee?” diye homurdandı Gunner, Priya ve Titus’la birlikte kapıdan çıkarken. “Git, onu bul ve onunla barış. Kraliçe’nin eli kulağındadır.”

Mason onlarla gitmedi. Sargıyı bağlayıp kapının kapanmasını bekledi. “Diğerlerinin yanında söylemek istemedim ama sana söylemek istediğim bir şey var. Biraz tuhaf bir şey.”

Dilimi ağzımdaki şişliğin üzerinde gezdirdim. “Söyle gitsin.”

Şehirdeki şifacının bugün yanına gelip bir sonraki huşkanadı sevkiyatının ne zaman geleceğini sorduğunu anlattı. Elinde stok kalmamıştı ve soran bir müşterisi vardı.

“Sevkiyatın ne zaman geleceğini biliyorsun, Mason. Yılda bir, şanslıysak iki kere.” Kuzeydeki huş ağaçlarında büyüyen kanat benzeri mantarlardan yapılan bir ilaçtı. Kbaaki’ler hazırladıkları diğer karışımlarla birlikte onu da getirirdi. Mantar şu anda umurumda değildi. “Biz alınca o da al...”

“Konu huşkanadı değil. Konu, kimin istediği. Wren’miş. Bütün şehri uyutacak kadar çok huşkanadı siparişi vermiş.”

“Belki de dozunu fazla kaçırmıştır.”

Başını salladı. “Partinin olduğu gece depodakilerden ufak bir şişe verdim. Başının ağrıdığını söylemişti. Ona verdiğimin şişenin dört kullanıma yeteceğini söyledim.”

Kazi’nin dolabında gömleğimi ararken yarısı boş şişeyi görmüştüm.

“Sence neden bu kadarını aldı?” diye sordu Mason.

Omuz silktim. “Bilmem ki. Belki de Venda’ya dönerken yanında götürmek istemiştir. Orada böyle ilaçları olmayabilir.” Ayağa kalktım. Gidip Kazi’yi bulmalıydım. Muhtemelen şimdiye kadar Tor Kalesi’ne geri dönmüştü. “Sen depoya göz kulak ol yeter. Kilitli kaldığından emin ol.”

Tam kapıdan çıkacakken Garvine rastladım. Onunla daha sonra konuşacağımı söyleyip başımdan savdım. “Söylemem gereken şeyi şimdi duymak isteyebilirsin. Şu Aydınlıksisli kız hakkında.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Anlat bakalım.”

“Sonunda çözdüm. Kulede durmuş, onu gözetliyordum ki kafama dank etti. Krala çarpıyormuş gibi yaptı... bilerek. Bence ondan bir şey aşırıdı.”

“Krala karşı *hırsızlık* mı yaptı yani?”

“Emin olamıyorum,” diye cevapladı. “Kulenin tepesinden gördüm. Çok hızlıydı. Ama ona bilerek çarptı, bu kadarını gördüğüm-den eminim. Tezgahların arasından koştuğunu gördüm, etrafta dola-nıp tam onun önünde durdu... sonra da ellerini üzerinden çekmedi.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip sinirli bir şekilde nefes verdim. Kraldan bir şey aldığından bahsetmemişti. Tekrar Garvin'e döndüm. “Bir şeyi anladığını söylemiştin.”

“Adı On. Eskiden Venda'da ünlü bir hırsızdı. En iyilerdendi.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

HIÇKIRA HIÇKIRA NEFES ALDIM. EBEN, KOLLARINI BANA DOLAMIŞTI.

“Nefes al, Kazi. Yavaş ol biraz,” diye fısıldadı kulağıma.

Çaydanlıkta su kaynıyordu. Fırında sıcak ekmek vardı. Yarısi kesilmiş turplar tezgâhın üzerinde öylece duruyordu. Sesleri birer detaydı, tıpkı ekmek ve buhar ve boğazımdaki yumru gibi. Hepsi sanki parçalara ayrılan bir dünyaya adım atmışım gibi içimde parçalanıyordu. Eben beni koridorda fırtına gibi eserken görüp mutfığa doğru çekmişti. Natiya'nın bakışları görüş alanıma bir giriyor, bir çıkıyordu. Wren tırnaklarını yiyor, Synovë örgüsüyle oynuyordu. Bense gözlerimi kapatmıştım.

Dağdan geri yürürken düşünebildiğim tek şey, *on bir yıl* oldu. On bir yıl boyunca o arabacı Ballengerların izniyle buraya girip çıkmıştı. Başından beri buradaydı. Yolculuğuna burada başlamış, burada uyuyup burada yemek yemiş ve burada yıkanmıştı. Burası onun hayatının devam ettiği, benimkininse bittiği yerd.

“Sen iyi misin?”

İyi mi? Kendime söz vermiştim. İyi olmaktan başka çarem yoktu. Ama içim kanıyordu.

Gözeneklerimden oluk oluk kan akıyordu.

Her yanımda yine bomboştu.

Çaresizliği hatırladığım.

Açlığı.

Aradan geçen yıllar birdenbire yok oldu ve kendimi yine o yatağın altında saklanırken buldum.

Velet nerede? Nereye gitti?

Depoyu gördükten sonra hançerime uzanmıştım. Oradaki herkesi öldürmeye hazırdım, tıpkı elçiye saldırdığımda olduğu gibi. Durmamın tek nedeni, benim yüzümden bütün ekibimin hapishaneyi boylayacak olmasıydı.

Annemi kaçıran adam buradaydı. Burada bir yerlerde. Eğer bugün burada değilse bile yarın at arabasına atlayıp gelecekti ya da ertesi gün. Geldiğinde de bu odadaki herkesi tehlikeye atacak bir harekette bulunacaktım çünkü o, benim için ölümlerin yattığı binlerce vadiden daha önemliydi. Ben sadece bir kişi için adalet istiyordum.

Sana ihtiyacım var, Kazimyrak. Sana inanıyorum.

Farklı dünyalar arasında, yeminler ve korkular, sözler ve adalet... sevgi ve nefret arasında süzülüyordum.

“İç şunu,” dedi Natiya sertçe.

Eben beni bıraktı ve Natiya'nın uzattığı suyu elinden aldım. Bardağı bitirip bir bardak daha istedim ve arkamı döndüm. Tezgâha yaslanarak aç kaldığım günlerdeki gibi bir soğukkanlılık göstermeye çalıştım. Yüzlerce numarayı birbirinin üzerine dizdim, kendimi kandırıp yapabileceğime inandırdım, tırnaklarımı avcuma geçirdim. Ta ki bir acı dayanamadığım diğer acıyı gölgeleyene kadar.

İkinci su bardağını da kafama dikip nihayet dönerek onlarla yüzleştim. Onlara Previzi deposunu anlattım.

Wren'in yüzü öfkeyle büzüldü. "Previzi mi? *Burada mı?*"

"Üstelik sıcak bir karşılama onları bekliyor," diye onayladım. "Bir şey daha oldu. *Patrei'nin yüzüne yumruk attım.*"

Derin bir sessizlik çöktü.

"Dişlerini de söktün mü?" diye sordu Synové sonunda. Göz kırpısında ve gülümsemesinde bir tür çaresizlik vardı.

"Az bile olurdu."

Natiya iç çekti. "Biz gidene kadar onun gönlünü almalısın. Özür dile..."

Asla özür dilemeyecektim. Asla. "Yarın gidiyoruz," dedim.

"Ama..."

"Yanımızda hedefimizle birlikte," diye ekledim. "Kumandanın nerede olduğunu biliyorum... en azından bildiğimi düşünüyorum."

Onlara içgüdülerimden bahsettim. Bana cevabı veren Jase olmuştu. Bir de Priya. Bir de annemle benim kaçacak başka bir yolumuz olmasına dair unutulmuş dileklerim.

Arenadan kaçtıktan sonra, Mije var gücüyle yokuşu tırmanıp Tor Kalesi'ne doğru ilerlerken Priya'nın söyledikleri aklıma gelmişti. *Başka bir yoldan kaçmışlar. Ardından da, Her sağlam kalenin birden fazla çıkış yeri vardır. Yoksa içeride sıkışıp kalırsın, diyen Jase.*

Başka bir çıkış yolu.

Wren ile Synové benimle geldi.

"Bazı sesler duyabilirsin," diye uyardım Synové'yi. "Zararsızlar. Bir şey olmaz. Yanımdan ayrılma yeter."

Bahçede avare avare dolaştık. Birilerinin bizi izliyor olma ihtimaline karşı gülümsedik, birbirimize olmayan kelebekleri gösterdik ve etrafı tarayıp bize bakan pencerelerin temiz olduğuna karar verince de Kara Kulübe'nin arka kapısına giden yoldan yürüdük. Sessizce içeri

sıvıştık ve mutfığa gidip bize biraz ışık vermesi için panjurlardan birini araladım. Sadece el hareketleriyle iletişim kuruyorduk. Mahzena giden merdivenleri gösterdim. Önce ben gittim ve odanın boş olduğundan emin olduktan sonra diğerlerine de arkamdan gelmeleri için işaret verdim. Merdivenin başındaki loş bir ışık huzmesi dışında oda tamamen karanlıktı.

Onlara duvarlara dokunup menteşe, kulp, yerinden oynamış taş ve hareket ettirilen herhangi bir şey bulurlarsa, çatlaklardan sızan bir ışık görürlerse ya da bir cereyan hissederlerse haber vermelerini söylemiştim. Burada olduğumuzu belli edecek bir ses çıkarmamaya özen göstererek sessiz ve yavaşça ilerledik. Mahzen genişti, üstelik karanlıkta hareket etmek güçtü. Bir duvarın sonuna ulaşp diğerine dokundum, Synové ile ortada buluştuk. Hiçbir şey yoktu. Yine de emindim ki...

Derken Wren'in olduğu taraftan belli belirsiz bir ses duyuldu, ne olduğunu bilmesem eski evin tahtalarının gıcırdadığını düşünebilirdim. Aradığımızı bulmuştu, merdivenin yanındaki duvardaki panoların arasından cereyan esiyordu. Durup dinledik, panelin hemen arkasındaki yerin boş olduğundan emin olunca da duvara bastırdım. Duvarın ardındaki kapı aralandı ve kendimizi upuzun bir tünelin sonunda bulduk. Öbür tarafta altından zayıf bir ışık sızan bir kapı vardı. Eğer buradan ilerlersek, kendimizi koruyamayacaktık. Tek silahımız belimizdeki hançerlerdi. Bahçeden elimizde ok ve yayla geçmek fazla şüphe uyandırıcı olurdu.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadım.

İkisi de başını salladı. Tünelde ilerledik, kapıya yaklaşırken duyabildiğim tek şey küt küt atan kalbimin sesiydi. Elimi kaldırıp beklemelerini söyledim, bu esnada ben de yavaşça ilerleyip köpeklerin saklandığı bir girinti olmadığından emin oldum. Etraf temizdi. Kulakımı kapıya dayadım ve mandalı hafifçe çevirdim. Çıt sesi duyulunca

hepimiz irkildik. Kapıyı milim milim açarken içeriye toprak ve çimen kokusuyla temiz hava doldu. Kapının öbür tarafı çevresindeki duvarın üzerindeki taşlardan yapılmıştı, orada olduğunu bilmiyorsanız görmeniz imkânsızdı. Önümüzde uzanan, birkaç kavisli geçidin birleştiği, neredeyse bir fuayeyi andıran geniş ve boş terasa baktım. Tam önümüzdeki geçit loş alacakaranlık ışığıyla aydınlanan çimenlerle kaplı bomboş bir bayıra açılıyordu. Bayırın öteki tarafında, uzaklarda gözüken bir yer dikkatimi çekti. Taştan duvara işlenmiş geniş, kavisli ve çift kanatlı bir kapı. Bu kapı garip şekilde tanıdık geliyordu.

Wren'le Synov'e gözcülük yapmaları için işaret verip dikkatle duvarlara ve gölgelere sarınarak terastan çıktım. Terasın bitiminde durup çimenliğin ötesinde gözüken uzaktaki kapıya baktım ve bu kapıyı daha önce gördüğümü fark ettim ama diğer tarafından görmüş-tüm. Jase sadece başka bir çıkış olduğunu söylemişti. *Diğer tarafta hiçbir şey yok.*

Ama bütün bunlar vardı.

Omurgamdan soğuk bir yumruk yemişe döndüm.

Bütün bunlar.

Önümde göğe kadar uzanan bir mağara vardı. Sahile vuran dalgalar gibi arazinin yarısına yayılmıştı. Tavanından sarmaşıklar asılıyordu. Sarmaşıkların altında, duvarın yanında birçok yamuk terası olan uzun, dar bir ev vardı. Evin birkaç adım ötesinde bir bina daha vardı. Mağara duvarının bittiği yerde orman bir duvar gibi yükseliyor, hepsini gözden saklıyordu. Burası, Tor Kalesi'nin ortasında gizli bir sığınaktı.

Evin duvarının kenarında yürüdüm, verandaya vuran gölgelerden farkım yoktu. Sütunların ardına saklanıp pencereden içeri baktım. İçeride yatak odaları ve bir sürü de oturma odası vardı.

Tam o anda boğuk sesler duydum. Aniden durdum, terli cildim loş ışıktaki parlıyordu. Burada bulacaklarım için hem heyecanlanmış-tım hem de korkuyordum. Konuşmaları dinledim ama ne dediklerini

çıkaramadım. Sesin kaynağına biraz daha yaklaştım ve geniş terasa açılan kapıları olan bir odadan geçen birini görünce de sütunun arkasına saklandım.

“Bana da bırak. Neredeyse bitti.”

Başka bir ses.

“Sabah yenisi gelecek.”

“Ama ben şimdi istiyorum.”

Başka bir ses daha.

“Partimizin bitmesi yazık olacak.”

“Bu parti asla bitmeyecek. Ballengerlar sayesinde zenginliğimiz katlanarak artacak.”

Kahkahalar duyuldu.

“Büyük Savaş yanında piknik gibi kalacak.”

“Yakında bütün krallıkları parmağımızda oynatacağız. Zıpla dediğimizde ne kadar yükseğe diye soracaklar.”

“Özellikle de Venda’daki şu kahpe kadın.”

“Buraya geldiğinde onu bir sürpriz bekliyor olacak, umduğu kraliyet karşılaşmasını bulamayacak.”

“Sonunda hak ettiğini alacak.”

“İlmek.”

Herkes buna katılarak mırıldandı.

“Gerçi çalışan tek silahımızı götürmesi kötü oldu.”

“Bir hafta içinde koca bir cephanemiz olacak. Tek bir silahın önemi kalmayacak. Hem, muhtemelen şimdiye ağaçlara ateş edip bütün mermileri bitirmiştir.”

Bu sefer de kahkahalara boğuldular.

İlmek mi? Silah cephanesi mi?

“Daha fazla malzemeye ihtiyacım var.”

“Endişelenme. Ballenger ailesi cömerttir. İstediklerini veririler. Bu iş için onlar da en az bizim kadar hevesli.”

Kahkahalar.

Ne için hevesliler? Jase ve ailesi ne planlıyor böyle? Bütün krallıkları parmaklarında mı oynatacaklarmış? Kraliçeyi buraya davet etmek başından beri bir tuzak mıydı?

"Cömert efendilerimiz, Ballengerlara."

Birbirine vurulan bardakların çınlaması ve bir kıkırdama duyuldu. Bunu uzun, rahat bir geçirme sesi izledi. Ardından içlerinden biri dengesini kaybetmiş olacak ki küfrettiğini ve bacağına ya da dizini bir yere çarpıp ofladığını duydum. Bu kargaşa anından istifade sütunun arkasından çıkıp adamları inceledim.

Gördüğüm ilk şey, geniş bir alnın ortasında çok açık bir şekilde belli olan, ay şeklinde bir yara iziydi. İkinci olarak kirli sakallı çenesindeki derin yarığı fark ettim, ikisine de sahip olan adamın saçları ayrıca bembeyazdı. Bu Erdsaff değil, Kumandan Illarion'du.

Jase'in hileleri birbiri ardına ekleniyordu. Bana yalan üstüne yalan söylemişti.

O anda kumandan ve tanımadığım iki adam önümden çekildi ve karşıma çıkan manzarayla boğazım kurudu.

Arkalarındaki divanda, Balwood valisi Sarva oturuyordu. Karataş Meydanı'nda klanlara karşı yapılan saldırıya öncülük eden oydu. Ölü olduğu sanılıyordu. Onun yanında oturmuş, bir bardak birayı kafasına diken adam ise Komizar'ın konsey üyesi, aslında gözden kaybolan ama öldüğü düşünülmüş diğer bir kişi, Chievdar Kardos'tu. Onların yanında duran masada oturmuş parmaklarını yalaya yalaya bir tabak dolusu et yiyen kişi ise, klan saldırısındaki Kutsal Salon muhafızlarından biri olan Bahr'dı.

Yine sütunun arkasına saklanarak sırtımı duvara yasladım.

Bunu Synove'ye nasıl söyledim?

Her şey daha karmaşık bir hal almıştı. Bu adamlar en az kumandan kadar kötü, hatta ondan daha beter insanlar, Venda'da nefret

edilen suçlulardı. Zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Jase, hepsine yataklık ediyordu. Ağzımda acı bir tat oluştu. *Canavar dönüp seni öldürebilir.* Artık etrafımızda birçok canavar vardı.

Hepsini geri mi götürecektik? Zorundaydık. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Belki, diye düşündüm. Belki bir yolu vardı.

Bunun için bir at arabasına ihtiyacım olacaktı.

Kara Kulübenin mutfağına sağ salım döndüğümde onlara gördüklerimi anlattım.

“Evet, kumandan burada. Tam düşündüğüm gibi, gördüğüm beyaz saçlı adam oymuş.”

Wren derin, yavaş bir nefes verdi. Başarmıştık. Onu sonunda bulmuştuk.

“Ama dahası var,” diye ekledim ihtiyatla. “Beş kişi daha var.” Synové’ye bakıp omuzlarını duvara dayayıp vereceği tepkiyi bertaraf etmeye çalıştım. “Bunlardan biri ise Bahr.”

Synové başını salladı. “Ama o öldü. Savaşta. O...”

“Hayır,” dedim.

Ağzını açtı, o çığlık atamadan elimi üzerine koyup kapattım. Parmaklarımın arasından boğuk sesler çıkardı. Wren onu tutmama yardım etti, ikimiz birlikte onu oturtmak için bütün gücümüzü kullandık. Yanaklarından gözyaşları dökülüyordu.

“Onu götüreceğiz,” diye fısıldadım. “Diğerlerini de öyle.”

Çetin, boğuk bir inlemeyle karşı çıktı.

“Yaptıklarını ödeyecek,” diye söz verdi Wren. “Ama oraya döndükten sonra adalet yerini bulacak, kraliçe böyle istedi. Uzun yol ona yapabileceğimiz en iyi işkence olur.” Wren’in ailesini öldüren *chievdar* savaşta ölmüştü ama onun da dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu, Synové’nin acısını kendi acısı gibi hissediyordu.

Birbirimize kenetlenip öylece durduk, hem sarılıyor hem de birbirimizi tutuyorduk. Odadaki tek ses Synové'nin derin nefesleriydi. Ellerimizin altında sıkıca tuttuğumuz omuzları zamanla rahatladı. Nefesleri sakinleşti, başını salladı, ettiği yeminleri ve görevini kabullendi.

Akşam hızlıca çöküyordu, ana eve dönerken bir yandan da plan yapıyorduk, ellerim Synové'nin gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tam içeri girmiştik ki köpeklerin dışarı salındığını duyduk.

Odama giden son adımları da atarken bacaklarım ağrıyordu, içimdeki son derman da artık tükenmişti. Kendi acım zaten tazeyken Synové'nin ıstırapı da üstüne tuz biber olmuştu.

Bu akşamki yemekten korku ve endişe duyuyordum. Jase'i görmekten korku ve endişe duyuyordum. Bilmiyormuş gibi davranabilir miydim?

Bütün bunları benden nasıl olmuş da saklayabilmişti? Hiçbir yere çıkmadığını söylediği kapıların önüne zehirli köpekler koymuştu. Kraliçeye gönderdiği davetiye aslında bir tuzaktı. Bekçi olduğunu söylediği adam aslında kaçak bir katildi. Bütün krallıkları ele geçirmek için silah üretiyordu.

O küçük sığınağı, karanlık bir ejder mağarasıydı.

Beni bir kez aldattın, Jase.

Düşüncelerim şaha kalktı, kendi sözlerim aklıma gelmiş bana sataşıyordu. *Belirlediğim hedeflerin ortak noktası hepsinin kafasında yalanlar kurmuş olmasıdır. Hepsinin inanmayı delice istediği bir yalan vardır ve benim tek yapmam gereken bu hayali beslemektir.*

Ama bu sefer yuvarlak ağzını açıp yüzeye çıkan balık bendim, ekme kırıntılarını izleyip hepsini teker teker mideye indirmiştım.

Hedef bendim, kendi oyunumda gafil avlanmıştım.

Jase beni ustaca oyuna getirmişti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

“NEREDEYDİN, KAZI?”

Nefesimi tuttum ve sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Jase, odamın köşesinde duran sandalyede oturuyordu. Karanlıkta.

“Dur, ben yapayım.” Öne eğilip yatağın ucundaki gaz lambasının çarkını sadece onu görebileceğim kadar çevirdi. Odanın geri kalanın hâlâ gölgelere boğulmuştu.

Yüzü ve ses tonu korkunç şekilde hissizdi. “Soruma cevap vermedin,” dedi. “Uzun zamandır bekliyorum. Nerelerdeydin?”

Onun gönlünü almalısın.

Özür dile.

Hokkabazlık, Kazi. Her zaman yaptığın gibi hokkabazlık yap.

“Seni ilgilendirmez,” diye cevapladım. “Git buradan.”

Artık hokkabazlık yapacak gücüm kalmamıştı. Şu anda yoktu. Onun için yoktu.

Jase istifini bozmadı. Yalnızca hafifçe çenesini kaldırdı. Soğuk. Mesafeli.

Ayağa kalktı.

"Sanırım sorunun ne olduğunu anladım. Sana doğru adınla seslenemedim. Üzgünüm. Sana *On* demeliydim."

Bir adım öne geldi, omuzlarını geri attı. Biliyordu. Midem büzüldü. "Ben..."

"*Sakin*," diye uyardı, bakışları jilet gibi keskindi, soğuk tavrından eser kalmamıştı. "İnkâr etmeye çalışma sakın. Artık her şey ortada. Anahtarları, yüzüğümü cebine atman, burnumuzun dibinde ortadan kaybolman, yerleşkedeki kız sana *On* deyince onu susturman..." Burun delikleri hiddetle açıldı. "Ormandayken hırsız bir Ballenger olduğum için *bana* yönelttiğin o kendini beğenmiş içerleme ne kadar ironik, sence de öyle değil mi? Gülmeliyim, öyle değil mi?"

Öfkesini kontrol altına almak için kendini zorladığı belliydi ama bu loş ışıktaki bile şakaklarındaki damarların öfkeyle attığını görebiliyordum. "Peki ya bugün olanlara ne demeli?" Çenesine vurmamla çıkan şişliği ovdu. "Arenadaki *herkesin* içinde bana bağıırıp Previzi ile ilgili nutuk çektin, meğerse sen de basit bir hırsızdan ibaretmişsin! O yüzden mi onlardan bu kadar nefret ediyorsun, sana *kendini* mi hatırlatıyorlar?"

Ellerim titriyordu. Yutkundum, kontrolü elden bırakmamaya çalıştım. "Odamdan çık, Jase, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Bana doğru bir adım attı. "Soruma cevap ver, lanet olası!"

"Bana emir mi veriyorsun, *Patrei*?" diye sordum tükürerek. "Çünkü sen her istediğini elde edersin! Her istediğini alırsın! Ne istersen yaparsın!"

Gözleri parlıyor, beni teşrih ediyor, yargılıyor, yakıyordu. Yüzünün kenarındaki şişlik koyu bir mor rengine dönmüştü. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladı. "Cevabımı almadan şuradan şuraya gitmeyeceğim."

Tırnaklarımı avuç içime geçirdim.

Gözünü bile kırpmıyordu. Üzerinde gerekirse sabaha kadar burada bekleyecekmiş gibi bir hal vardı. Kendi öfkem sonunda doruk noktasına ulaşmıştı. Dikişler nihayet söküldü, yırtıldı, patladı ve en sonunda her şey serbest kaldı. "Pekâlâ Jase," diye bağırdım. "İşte cevabın! Evet, eskiden bir hırsızdım! Ama sakın basit bir hırsız olduğumu söyleme!"

Ellerimi kaldırıp onun önünde salladım. "Parmaklarıma bir bak, Jase! Hepsine tek tek dikkatle bak, o zaman hiçbirinin eksik olmadığını fark edeceksin. Ben ismimi işte *böyle* hak ettim! Bununla da gurur duyuyorum! Vende'da, kraliçe tahta geçmeden önce Komizar hırsızları cezalandırırken parmak uçlarını keserdi, çocukların bile! Bir parça ekmek çalmış olsan bile!

"Altı yaşımdan itibaren sokaklarda tek başıma yaşadım. Kimsem yoktu. Yaşamışım, ölmüşüm, kimsenin umurunda değildi. Bunu hayal edebiliyor musun, Jase? Ben *senin* gibi büyümedim." Sesim gittikçe yükseliyor, gittikçe kızışıyor, zehirli bir hal alıyor, kontrolden çıkıyordu. Volta atmadım, hareket etmedim. Yere mihlanmış bir taş gibi öylece durdum. "Hayatta kalmak için çalmak zorundaydım! Ailem yoktu. Her akşam yemek masasına oturup güzel tabaklarda yemek yemedim. Ayağımın altında bir halı, başımın üzerinde şamdanlar yoktu. Bana hizmet eden bakıcılarım yoktu. Parti verecek bir bahçem olmadı. Yediğim her küflü yiyecek için canımı dişime takıp mücadele etmek zorundaydım. Bana ceketler diken terzilerim yoktu. Kışın donmamak için üzerime paçavra üstüne paçavra giydim. Harabelere saklanıp orada uyumak zorunda kaldım. Isıtma yoktu! Sıcak banyo yoktu! Banyo yapabildiğim zamanlarda da umumi küvetlerde buz gibi suyla yıkanırdım. Bazen saçımı hançerle kesmem gerekirdi çünkü o kadar bitlenirdi ki kendi kafamı hissetmezdim!"

Kitaplığın yanına yürüyüp elime geçirdiğim kitapları yere fırlattım. "Ayrıca öğretmenim, kitaplarım, kalem kağıdım falan yoktu! Eğer

yenecek bir şey değilse işime yaramazdı. Bütün hayatım bir sonraki yemeğimi nasıl bulacağıma bağlıydı. Hırsızlıkta kendimi geliştirene kadar her gün ölümün eşiğinde yaşadım ve bunun için özür dilemeyeceğim!”

Jase’in yüzünde şimdi daha farklı bir ifade vardı, bütün sertlik gitmişti, muhtemelen bir zamanlar olduğum kirli sokak faresini hayal ediyordu. “Peki ya annen ve baban?” diye sordu.

İçimde dolanan zehir damarlarımı buza çevirmişti. Başımı salladım. “Babamı hiç tanımadım. Yaşıyor mu, öldü mü, yoksa ayın imparatoru mu oldu bilmiyorum! Umurumda da değil!”

Gözlerimi indirdim. Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Aramızda sürekli asılı duran konu. Diğer bütün sorular buna bağlıydı, bu soru binlerce kapıyı açan anahtardı.

“Peki ya annen? Ona ne oldu?”

Kimseye anlatmamıştım. Düşününce bile midem utanç ve korkuyla büzülüyordu. Çenem ağrıdı, sözcükler dilimin ucundaydı. Arkamı dönüp kapıya yürüdüm.

“İyi!” diye bağırdı. “Kaç git bakalım! Her zaman yaptığın gibi kapat kendini! Kendine yarattığın o hapishanede yaşamaya devam et!”

Kapının önünde durdum, öfkeyle titriyordum. *Kendime yarattığım hapishane mi?* Gözümün önünde karanlık bulutlar uçtu. Hızla dönüp onunla yüzleştim, gözlerini bana kenetlemişti.

“Anlat bana, Kazi.”

Tenim terden sıırılsıklam olmuştu, toparlanmak için kapıya yaslandım. İçimde bir şeylerin ikiye bölündüğünü hissediyordum. Bir yanım hâlâ korkudan büzülmüş durumdaydı, diğer yanımsa kararsız bir gözlemci gibi fersah fersah öteden beni izliyordu. “Annem kaçırıldığında altı yaşındaydım,” dedim. “Gecenin bir yarısıydı, kaldığımız ağılda ottan yatağımızın üzerinde uyuyorduk. Uyuyorken parmağını dudağıma koymasıyla uyandım ve bana fısıldadığını duydum. Şşt,

Kazi, sakın tek kelime etme. Bana söylediği son sözler bunlardı. Beni yere itip yatağın altına sakladı. Ve sonra...”

Bakışlarımı kaldırıp tavana baktım, gözlerim yanıyordu.

“Sonra ne oldu, Kazi?”

Omuzlarım sarsıldı, içimdeki her şey büzülüyor, karşı koyuyordu. “İzledim. Yatağın altında saklandığım yerden, bir adamın evimize girdiğini gördüm. Silahımız falan yoktu, sadece kenarda duran bir sopa vardı. Annem sopayı almaya çalıştı. Zamanında yetişemedi. Onun yanına koşmak istedim ama biz işaretlerle anlaşırdık ve o bana işaret gönderip sessiz kalmamı, hiç kıpırdamamamı söylemişti. Ben de kıpırdamadım. Adam anneme ilaç verip onu götürürken yatağın altında korkudan titreyerek öylece yattım. Annemden iyi kâr edeceğini söyledi. Onun için annem bir maldı. Beni de almak istedi ama bulamadı. *Dışarı çık, velet,* diye bağırdı ama çıkmadım. Annem yalan atıp orada olmadığını söyledi.”

Görüşüm bulanıklaştı, artık Jase’i seçemiyordum. “O yatağın altında iki gün boyunca kendi pisliğimin içinde yattım, titreye titreye, ağlaya ağlaya. Hareket etmeye bile korkuyordum. Geri döneceğini düşünüp dehşete düşüyordum. Dönmedi. Annem de öyle. Tekrar bir yatağın üzerinde uyumaya alışana dek yıllar geçti. Açık alanların beni neden korkuttuğunu sormuştun ya, Jase? Çünkü o zaman kaçacak bir yerim olmuyor. On bir yıldır benim hapishanem bu ama inan bana, bunu ben yaratmadım.”

Gözlerimi kırptırdım, gözyaşlarımı silerken beni nihayet anladığını fark ettim. “On bir yıl. Bu yüzden ne kadar uzun süredir...”

“Aynen öyle, Jase. O adam bir Previzi arabacısıydı. Ben Venda sokaklarında aç kalır, soğuktan donar ve hırsızlık yaparken, annem de Tanrı bilir nereye kaybolmuşken, sen ona sıcak, güvenli evini açtın. Ne kadar şanslı adammış.”

“Aradan on bir yıl geçti. Previzi olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirsin? Hafızan...”

"Yapma! Hafızamı sakın sorgulama!" diye hırladım. "Detayları iyi hatırlarım ve altı yaşımdan beri o gün aklımdan çıkmıyor! Bazı günler unutmak için tanrılara dua ediyorum! O sabah at arabasıyla döndü, tentesinde dört siyah çizgi vardı!"

Jase, bunun Previzi'nin işareti olduğunu iyi biliyordu.

"Altı yaşındaydın! Gecenin bir yarısıydı! Aynı adam bile olmaya-bilir! Belki de..."

"Uzun boyluydu, Jase... tıpkı senin gibi! Ama zayıftı, kemikli bir suratı vardı. Solgun beyaz tenliydi ve uzun, yağlı siyah saçları vardı. Gözleri parlak akik taşlarını andırıyordu. Yeni aşçının kocasını tanıyor musun? Gözleri hariç, tam da ona benziyordu. Sanırım şimdi otuz beş yaşlarındadır. Ayrıca elleri, ilacı zorla annemin boğazına tırkarken parmaklarındaki koyu renk kılları ve sağ bileğinde büyük bir ben olduğunu gördüm. Senin için yeterince *detaylı* oldu mu?"

Cevap vermedi, belli ki o da son on bir yılın anılarını düşünüyordu.

"On bir yıl önce sen de daha çocuktun ama artık hepsini tanıyor-sundur," dedim. "Anlattığıma benzeyen bir arabacı var mı?"

"Yok!" diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. Arkaya dönüp odanın içinde volta atmaya başladı. "Öyle bir arabacı falan yok!"

"Ama nasıl..."

Kapıda bir tıkırtı duyuldu.

Dilimin ucundaki kelimeleri yutarak arkamı döndüm. İkimiz de kapiya baktık. Bir tıkırtı daha duyuldu. Odayı geçip kapıyı açtım.

Lydia ve Nash yan yana durmuş, gözlerini endişeyle kocaman açmış halde bana bakıyordu.

"Nash. Lydia." Başka ne desem bilemiyordum.

"İkiniz kavga mı ediyordunuz?" diye sordu Nash. Sesi cılız, narindi, masumiyeti bir hançer gibi kalbime saplandı. Korku dolu gözlerine baktım. Biri onu karnından yumruklamışa dönmüştü. Masumiyetin bu kadar hızlı koparılmasından nefret ediyordum, derenin kenarında

dilek sırtığı toplayan bir çocuk bir anda çaldığı ekmeği mantosunun altına saklayacak duruma düşebilirdi.

Dizlerimin üzerinde eğilip onlarla göz göze geldim. “Hayır, tabii ki kavga etmiyorduk.” Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Sadece sesli bir şekilde tartışıyorduk.”

“Ama... ağladığınızı duyduk.” Lydia uzanıp gözümü sildi.

“Ha, o mu?” Elimin tersiyle hızlıca yanaklarımı sildim. “Uzun süre dörtmala at sürünce gözüme kaçan tozlar yüzünden oldu,” dedim. “Ama bu ne böyle?” İkisinin kulağının arkasına birden erişip kaşlarımı çattım. “Bugün yıkanmadınız mı yoksa?”

İkisinin de kulağının arkasından birer sikke çıkarıp yalancılıktan dilimi şaklattım. Sikkeleri avuçlarına koydum.

“Siz ikiniz ne istiyorsunuz bakalım?” diye sordu Jase.

“Annem, yemekler hakkında konuşmak için Kazi’nin akşam yemeğine erken inmesini söyledi.”

“Kraliçenin sevdiği yemekleri soracaktım!” diye ekledi Lydia.

Jase onlara hemen ineceğimizi söyledi. Güle oynaya koridorda koşarak uzaklaşmalarını izledim. Duydukları bağrıışmayı, gördükleri gözyaşlarını unutmuşlardı. Keşke bütün anıları böyle silebilseydik.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

NASH, TABAĞINDAKİ KREMALİ KABAĞI EZİP ÜÇ YEŞİL YU-
VARLAK HALİNE GETİRDİ. Kaşığı tutan küçük ellerine baktım,
yemeğiyle oynuyordu, tıpkı benim altı yaşımdayken yaptığım gibi.
Lydia ise annemin kesip önüne koyduğu et parçalarını güneş şeklinde
tabağına diziyordu.

Altı yaşımdan itibaren sokaklarda tek başıma yaşadım.

Nash ya da Lydia'nın kendilerini koruduğunu hayal bile edemi-
yordum. Yapayalnız kalıp korktuklarını hayal bile edemiyordum. Ha-
yatta kalabileceklerini hayal bile edemiyordum.

Parmaklarıma bir bak, Jase! Hepsine tek tek dikkatle bak.

Kazi'nin güzel, uzun parmaklarının ucunun kesildiği görüntüyü
zihnimden atamıyordum. Neden daha önce anlatmamıştı? Orman-
dayken ne zaman sorsam...

Ben senin gibi büyümedim.

Kazi'nin gözünden tek bir yaş aktığını bile görmemiştim. Ayak-
larını yakan kor gibi kumların üzerinde koşarken ağlamamıştı. Köle

avcısı yüzüne yumruğu indirdiğinde ağlamamıştı. Yağmacı onu boğarak öldürmeye çalışırken ağlamamıştı. Ama bu, on bir yıl önce yaşanan bir anı, onu bitirmeye yetmişti. Kendini tutmak için zorlandığını, duygularını gerçeklerden ayırmaya çalıştığını görebiliyordum.

Ama Lydia ve Nash kapıya geldiğinde sertleşip başka birine dönüşmüştü. *Bunu nasıl yaptın?* diye sordum yemeğe doğru yürürken *Bir dakika önce ağlayabiliyorken hemen ardından kulağından para çıkarmayı nasıl başardın?*

Yeteneklerimden biri, Jase. Bütün hırsızlar bunu öğrenir.

Cevabındaki alaycı tını dikkatimden kaçmadı. Farklı bir şey kastedtiğimi sanıyordu, gözyaşlarının bile sığ bir sahtekârlık örneği olduğunu düşündüğüme inanmış olmalıydı. Halbuki tam tersiydi. Çocuklar için bir yanını feda etmişti, kanayan elini arkasına saklayıp ağrıyıyormuş gibi davranmıştı.

“Jase, tabağındakilerle oynama,” dedi Priya, çatalını bana doğru sallayarak. “Aç değil misin?”

Hiç dokunmadığımı tabağıma baktım.

Her akşam yemek masasına oturup güzel tabaklarda yemek yemedim.

Bana hizmet eden bakıcılarım yoktu.

Parti verecek bir bahçem olmadı.

Kışın donmamak için paçavra üstüne paçavra giydim.

Ormandayken yakaladığımız balıkları pişirmeden yemeye razı olduğunu hatırladım. *Yediğim her küflü yiyecek için canımı dışıma takıp mücadele etmek zorundaydım.* Artık biliyordum, çiğ balıktan daha kötü yiyecekler vardı ve bunları yemekten kaçınmamıştı.

Annem, dolu tabağıma baktı. “Natiya’ya sana başka bir şey yapmasını söyleyebilirim istersen?”

“Hayır,” diye cevapladım. “Gerek yok.” Tabağımdaki eti çatala batırıp ağızıma attım.

Masada dönen konuşmalara konsantre olmaya çalıştım. Bu ak-

şamki sohbetler daha dolu, daha gürültülüydü sanki. Belki de herkes sessizce oturmaktan rahatsız olmuştu. Jalaine'in yokluğunu örtmeye çalışıyorlardı. Herkesin bildiği ama söylemediği olaydan, Kazi'nin arenada bana patlamasından bahsetmekten kaçınıyorlardı ama gerçi çenemdeki nişaneyi fark etmemek biraz zordu. Lydia ne olduğunu sordu. "Düştüm," dedim, yanlış da sayılmazdı. Garvine keşfinin aramızda kalmasını söylemiştim, böylece en azından kimse onun eskiden bir hırsız olduğunu öğrenmeyecekti.

Hâlâ hırsızlık yaptığını da.

Kraldan bir şey çalmıştı.

Ondan ne almış olabilirdi? Ve neden?

Ona sormadığım çok fazla soru vardı. Bilmek istediklerim vardı. Yetim bir sokak hırsızı nasıl olmuştu da kraliçenin baş muhafızlarına katılmıştı? Onu bulamadığım o saatlerde ne yapıyordu? Ama Lydi-a'yla Nash odadan çıktıktan sonra banyoya girip kapıyı kapatmıştı. Suyu açıp yüzünü yıkadığını duydum. Dışarı çıktığında gözlerindeki kızarıklık gitmişti ama hâlâ dokunsam ağlayacakmış gibi duruyordu, bu yüzden ona dokunmaya çekindim. Sorularımı kendime sakladım. En azından bir süre daha.

"Bira ister misin, *Patrei*?" Natiya yanımda duruyordu, elindeki sürahiyi boş maşrapama doğru tuttu.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Anlaşılan açlıktan ziyade susamıştım.

Synové konuşmayı severdi ama bu akşam daha da gevezeydi, bir cümleyi bitirmeden diğer cümleye başlıyordu. İçime işleyen ürpertici bakışları olan sessiz Wren bile her zamankinden daha konuşkandı. Ailesinin geldiği Meurasi klanının silahı olan *ziethe* hançerinin tarihini anlatırken Aram ile Samuel kulaklarını dört açmış onu dinliyordu.

Kazi annemle hevesli bir şekilde kraliçenin sevdiği yemekler hakkında konuşuyordu, sanki daha az önce odada birbirimize bağırma-

mışız gibi. Sanki daha önce az önce çöküp önümde ağlamamış gibi. Sanki hiçbiri olmamış gibi.

“Yarın sabah aşçıyla buluşabiliriz,” dedi Kazi. “Onun da yemek önerilerini alırız. Kraliçenin berduş mutfağından hoşlandığını biliyorum.”

Bir şeyler eksikti.

Hiç doğru gelmiyordu.

Aşçı ve kocası birkaç defa gelip tabaklarımızı tazeleyerek boşları götürdü. Her defasında kocasına baktım. Mesafeli, soğuk biriydi, karısının tam tersiydi. Buraya geldiklerinden beri kadın ona iş verdiğimiz için birkaç kez minnettar olduğunu söylemişti. İlk gün karına dokunup ailesinin yakında büyüyeceğini söylemişti, bu yüzden özellikle minnettardı. Adam ise hiç duygu göstermemişti. Sadece mutfakta işine devam etmiş, hızlı ve pürüzsüz hareketlerle sebzeleri doğramıştı. Kadın bir konuda haklıydı: adam bıçağı iyi kullanıyordu.

Kazi ise başka bir konuda haklıydı, görünümü. Artık mutfak kapısından her girdiğinde görünüşü midemi bulandırırıyordu.

Kazi'ye anlattıklarım doğrudu. Ona benzeyen bir Previzi arabacısı yoktu.

Ama eskiden vardı.

Artık bize çalışıyordu.

Babam onu geçen sene işe almıştı.

Suçluluk duyuyor, Jase. Onunla konuşmayı denedim. Bir de sen konuşmalısın.”

Annem yemekten sonra önüme çıkıp beni bir kenara çekmişti. *Git, onunla konuş.*

Kazi odasına, yani odamıza giderken arkasından baktım. Onunla gitmek istiyordum ama annemin gözlerindeki endişeyi görmezden gelemedim.

Jalaine'in kapısını tıkladıp ona seslendim.

Cevap vermedi.

Daha sesli vurdum.

"Jalaine, aç kapıyı. Seninle konuşmalıyım."

Bir Patrei verdiği kararlar için asla özür dilemez. Babamın dilemediği kesindi. Son nefesinde, sayısız karar vermem gerektiğini söyledikten hemen sonra verdiği nasihatlerden biri de buydu. Jalaine'i arenadan aldığı için pişmanlık duymuyordum. Çalışma odasında yaptığımız konuşma yüzünden ya da onu azarladığım için pişmanlık duymuyordum ama o gece akşam yemeğinde öfkem hâlâ dinmemişti. Kazi'yi Fertig'in altına sıkışmış ve kan içinde görmek, içimde çok öfkeli ve çirkin bir şeyleri uyandırmıştı. Bir şeyleri paramparça etmek istiyordum. Ya da birini. Jalaine'i bütün ailenin önünde küçük düşürmüştüm.

Daha on altı yaşındaydı. Bir hata yapmıştı. Neredeyse hayatlarımız pahasına ödediğimiz ciddi bir hata yapmış olabilirdi ama sonuçta benim kardeşimdi. Ailemin bir parçasıydı. Üstelik *Patrei*'ler de hata yapardı.

"Seni ailenin önünde küçük düşürmemeliydim," diye fısıldadım kapıya doğru. "Özür dilerim."

Cevap vermedi.

Eğer Patrei olmak kolay olsaydı, bu işi başkasına verirdim.

Bazen başkasına vermiş olmasını dilerdim. Yalnızca yaptığım kötü seçimlerin sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıyor, aynı zamanda onun hatalarının sonuçlarına da katlanıyordum. Zamanında doğruymuş gibi gelen kararlar bile artık yanlışmış gibi geliyordu, zaman içinde kilerde bekleyen yumurtalar gibi çürümüşlerdi.

Kimseyi uyandırmamaya çalışarak yavaşça koridoru geçtim. Artık babamı daha iyi anlıyordum. Benim hararetli bir şekilde karşı

koyduğum bazı kararlar vermek zorunda kalmıştı. Acele etmesini istediğimi ama erteleyip durduğu kararları vardı. Bazı kararları işe gözünü bile kırpmadan vermişti. Previzi arabacılarını işe almak gibi.

Nasıl olur da göz yumarsın?

Ama artık yumamazdım. Kazi'nin anlattığı kişi Zane'di, arenaya yapılan sevkیاتları düzenlerdi. Aynı zamanda Beaufort'a el altından mal götürmesi için güvendiğimiz kişi de oydu. O ve adamlarının burada olduğunun bilinmesini istemiyordum. Zane otuz üç yaşındaydı, aşçının kocasının yaşlı halini andırıyordu.

"Mason," diye fısıldadım ve omzunu ittirerek onu uyandırdım.

Sarsılarak uykusundan uyandı, anında beni yere yatırıp elindeki bıçağı çıkardı.

Gözlerini kırptırınca onu uyandıranın ben olduğumu fark etti. "Sen delirdin mi?" diye sordu. Bana çılgınca bakarak kendine gelmeye çalıştı. "Seni öldürebilirdim."

Onu sarsarak uyandırmamam gerektiğini bilmeliydim. Mason hep yastığının altında bir hançerle uyurdu. Anne babasının ölümünü hatırlamıyordu ama öldürüldükleri geceye dair anılar onu rahat bırakmıyordu. Uykularında öldürülmüşlerdi, loncalardan birinin saldırısına uğramışlardı. Bu lonca artık yoktu, babam hepsini ortadan kaldırmıştı. Mason'un babası benim babamın en yakın arkadaşıydı. O günden sonra o da ailemizin bir parçası olmuştu.

"Gecenin bir yarısı," diye homurdandı, siniri bozulduğu belliydi. "Ne istiyorsun?" Üzerimden kalkıp ayaklandı, ardından elini uzatıp beni kaldırdı.

"Acıktım."

"Acıktın mı?"

"Mutfağa gidip yiyecek bir şeyler bulalım."

Alaycı bir şekilde tısladı ama yine de yatağın ucunda duran gömleğini alıp üzerine geçirdi.

Bir gaz lambası yakıp kilerden bir sürahi süt ile iki dilim kuşüzümü keki çıkardım.

"Bunu ne zamandır yapmamıştık," dedi Mason, soru sormaktan ziyade gerçeği belirtiyordu. Gecenin bir yarısı yapılan mutfak ziyaretleri felaket anlarında ya da felaket anına hazırlanmak için yapılırdı. Fırının içinde hâlâ birkaç kor parçası parlıyordu. Gece yarısı mutfağın sessizliği evdeki hiçbir odanın sessizliğine benzemiyordu, belki de bizimki gibi büyük bir ailede çok fazla ses olduğundandı. Yoğurulan hamurların, tangırdayan tabakların, dövülen etlerin sesi; kesme, karıştırma, dökme, konuşma ve yemek yemeye gelen insanların çıkardığı gürültü hiç bitmezdi. Evdeki en rahatlatıcı odaydı, tek amacı gelen insanları beslemektir. Mason ile burada konuşmayı istememin sebebi belki de buydu.

Bana baktı, bekliyordu. "Akşam yemeği yeseydin." Burada olmamızın sebebinin acıkmış olmam olmadığını biliyordu.

"Zane'i tanıyor musun?" diye sordum.

Konsolun çekmecesinden çatalları çıkardı. "Bu nasıl soru böyle? Tabii ki tanıyorum."

Tabakları mutfak masasına koydum, ardından sandalyelerimizi çekip oturduk. "Demek istediğim, onunla ilgili detayları biliyor musun? Previzi arabacısıyken gittiği yolları biliyor musun? Belki de en önemlisi... bileğinde ben olup olmadığını hatırlıyor musun?"

Mason kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Kazi'nin arenadaki Previzileri gördüğünde neden böyle tepki verdiğini ve yağlı siyah saçlarına kadar Zane'i anlattığını açıkladım.

Mason bütün bunları sindirmeye çalışırken tısladı. "Altı yaşından beri tek başına mıymış?"

Başımı salladım ama yetimken nasıl hayatta kaldığından bahsetmedim.

Çatalının kenarıyla kekenden bir parça aldı. "Kullandığı yolları

bilmiyorum, belki de Zane Venda'ya gitmiştir ama bileğini hatırlıyorum.” Gözlerini kaldırıp bana baktı ve iç geçirdi. “Büyük bir ben var”

Eğer Kazi doğru hatırlıyorsa Mason da ben de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Zane geçmişte köle avcılarına karışmıştı. Bu da muhtemelen şimdi de onlarla çalıştığı anlamına geliyordu. Bu sadece Kazi'nin sorunu değildi. Bizim sorunumuz da olabilirdi.

Onu sorguya çekmeye karar verdik, bir şeyden şüphelenmemesi için dikkatli davranacaktık. Previzilerin burunları kurt gibiydi, belanın kokusunu metrelerce öteden alabilirlerdi ve ayrıca gözden kaybolmak konusunda da üstlerine yoktu. Zane, Cehennem Ağzı'na gelen köle avcılarına karıştığını düşündüğümüzü anlarsa onu bir daha göremezdik. Eğer karışmışsa da kim için çalıştığını öğrenmek zorundaydık, Fertig'in emir aldığı kişiyle aynı kişi olabilirdi. On iki adamlarını öldürerek işlerine balta vurmuş olabilirdik ama ben geri kalanları da almak istiyordum. Samuel'in eline yaptıklarını ödeyeceklerdi, Venda köyünü yıktıkları, Cehennem Ağzı'ndaki evleri yıktıkları ve sokaktaki insanları kaçırdıkları için cezalarını çekeceklerdi. Kervanları yağmaladıkları için, Kazi'yi boğup az daha öldürdükleri için bir bedel ödeyeceklerdi. Borçları büyüktü.

“Zane'in bu işe karıştığına inanmak zor,” dedi Mason. “Çalışkan biridir. Güvenilirdir.”

“Göreceğiz. Bu işi yoluna koymak zorundayım.”

“Üzgünüm ağabey ama böyle bir şeyi yoluna koyamazsın.”

“En azından bir daha burnumuzun dibinde olmamasını önleyebilirim.” Yarın sabah ilk iş bir aile toplantısı düzenleyecektim. Previzileri kovma ya da bazı yeni kurallar getirme konusunu konuşana dek herkesin planları askıya alınacaktı.

Başımı ovdum. “Bir konu daha var,” dedim. Belki de daha endişe verici bir konuydu çünkü tam olarak ne olduğundan emin sayılmazdım. Sadece içimde kötü bir his uyandırıyordu. “Bu akşam yemekte garip bir şeyler fark ettin mi?”

Şaşkın bir şekilde bana baktı. "Evet... aslına bakarsan evet, fark ettim. Synové çok konuşkandı. Normalden daha fazla konuştu ama kafası yerinde değilmiş, sanki daha yeni tanışmışız gibi eski sohbetlerden bahsedip durdu."

"Ellerini bedeninin her yerinde gezdirmemişsin gibi mi?"

Mason ağına atmak üzere olduğu bir çatal dolusu keki aşağı indirdi.

"Evet, ikinizden haberim var. Neden benden sakladın?"

İnleyip sandalyesinde arkaya eğildi. "Bilmem. Utanmıştım, sanırım. Sana Kazi'ye bulaşmamamı söyledikten sonra..." Başını iki yana salladı. "Synové'ye neden bulaştığımı bilmiyorum ama beni güldürüyor. O çok..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ondan ne kadar güçlü bir şekilde hoşlandığı belli oluyordu.

"Peki ya sen ve Kazi?" diye sordu. "Şimdiye kadar düğün için tapınağa çağırırlar sanıyordum. Seni durduran nedir?"

Gözlerimi indirip aşağı baktım ve tabağımdaki kırıntıları çatalımla ezmeye başladım. "Venda'ya gitmek zorunda olduğunu, görevinin bunu gerektirdiğini söyledi. Geleceği konuşmaktan kaçınıyoruz, ona bundan bahsetmeyeceğime söz verdim."

"Ama sen..." Kelimeyi söylemeye çekiniyordu ama yine de söyledi. "Ona aşık mısın?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Aşk, ona olan hislerimi anlatacak doğru kelime gibi gelmiyordu. Yanında fazla küçük, fazla kullanılmış, fazla basit kalıyordu. Oysa ona olan hislerim karmaşık, nadir ve bir dünya kadar genişti. Başımı salladım.

Yüz ifademden aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı. "O da seni seviyor, ağabey. Güven bana. Eminim. Kimse bu kadar iyi rol yapamaz."

Ben de öyle sanıyordum ama bu gece yüzündeki nefreti görmüştüm. Gözyaşları akarken bile, bakışlarında erimiş korlar gibi saf bir nefret vardı. Ne o ne de ben, aşk kelimesini asla kullanmamıştık.

Aramızda garip bir anlaşma vardı ve neden olduğunu bilmiyordum. Belki de hepsi ormandayken başlamıştı. Orada her şey öyle gelip geçiciydi ki. Ama hislerimin daha o zamandan büyüdüğünü hissetmiştim. *Aramızda ne var, Kazi?* Çünkü o zaman bile daha fazlası, daha kalıcı ve kesin bir şeymiş gibi geliyordu. Onun da aynısını hissettiğini biliyordum. Ama aramızda bazı sırlar vardı. Yerleşke hakkında yalan söylemiştim. O da bana...

Kimse bu kadar iyi rol yapamaz. Tekrar Mason'a baktım. "Onunla ilk tanıştığımızda ona güvenmemiştin. Şimdi fikrin değişti mi?"

Kekinin son lokmasını da ağzına koyup sütün geri kalanını kafaya dikti. "Hayatını senin için tehlikeye atan insanlara güvenmemek çok zor. Hepsi öyle."

Ayağa kalktı, tabağını götürüp lavaboya koydu. "Belki debu gecenin tuhaf olmasının sebebi, Kazi'nin Previzi arabacılarını görünce sarsılmasıydı. Synové ve Wren de sohbet ederek ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Synové endişeli olunca böyle yapar. Sonuçta yakın arkadaşlar."

Haklıydı. Yakındılar. Ve bu gece Kazi'yi bulamadığımda onlar da ortada yoktu. Odalarına gidip onu orada bulmaya çalışmışım.

Ayağa kalkıp tabağımı aldım. "Sen git yat. Ben bunları yıkarım. Sabah Zane hakkında konuşuruz."

Mason gidince musluğu açtım ve sıcak su lavaboya dolmaya başladı. Sıcak su boruları, Tor Kalesi'ne büyükbabamın eklediği bir özellikti. Daha önce üzerinde hiç düşünmemiştim. *Isınmam yoktu. Sıcak banyo yapamıyordum.* Artık her şeyi onun gözünden görüyordum. Venda'nın fakir bir yer olduğunu biliyordum, Gavin de Aydınlıksis'in en fakir dördün olduğunu söylemişti. Çocukluğunun zor geçtiğini de biliyordum ama en kötü hayallerim bile yaşamak zorunda olduğu yalnızlık çukurunu anlatmaya yetmezdi. *Yaşamışım, ölmüşüm, kim-senin umurunda değildi.*

Belki de tuhaflik bendeydi. Çünkü söylediği her söz bir kurtçuk gibi içimi kemiriyordu. Ormanda yaşadıklarımızı düşündüm ve anılara farklı bir gözle baktım. Açık ovada yürürken attığı telaşlı adımlarına, yıldızlı gökyüzüne bakarken başının dönmesine...

Eğer bunun sorumlusu Zane'se, bedelini ödeyecekti.

Bulaşıkları yerleştirdikten sonra duraksadım ve ilaçların durduğu, mutfağın yanındaki kilere gittim. Kapıyı açıp içeri girdim. Şişeler, mataralar, torbalar ve kurutulmuş otlar raflara özenle dizilmişti. Hem aile hem çalışanlar, Tor Kalesi'nde yaşayan herkes için ilaçları burada hazır tutuyorduk. *Huşkanadı* yazan tenekeyi buldum, Wren'in sorduğu ilaç buydu. İçi doluydu. Cehennem Ağzı sakinlerinin yarısını uyutmaya yeterdi. Mason'un sorusu aklıma geldi. *Neden bu kadarını aldı?* Ona verdiğim cevap, yani Venda'ya götürmek istiyor olması, bana mantıklı gelmişti. Burada kıtanın dört bir yanından gelen alışılmadık mallarımız vardı. Cehennem Ağzı'ndan alıp götürebilecekleri sayısız hazine vardı. *Huşkanadı* da onlardan biriydi.

Çıkarken kapıdaki kilidi kontrol ettim. Basit bir hırsız bile beş dakikada açabilirdi.

Usta bir hırsız ise daha hızlı açabilirdi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KAZI

SABAHIN GEÇ SAATLERİYDİ VE HAVADA TAZE, TATLI SAMAN KOKUSU vardı. Seyis çalışırken bir yandan da ıslık çalarak bir şarkı mırıldanıyordu. Kırlangıçlar, kalaslarda ötüşen yavrularının sabah öğününü getiriyordu. Böyle bir sabah, ilk bakışta mükemmel renklerle boyanmış bir tablo izlenimi veriyordu. Ama daha yakından bakınca çivide asılan yırtık yuları, ilk ahırdaki çürümüş direği, kalasların arasından çıkan fare kuyruğunu görebiliyordum. Acaba her zaman, sırf yakından bakmadığımız için görmediğimiz bazı detaylar var mıydı? Zihnimde dün olanları tekrar tekrar oynattım.

Sersemleten yalanları.

Sırları.

Jase'in bana *On* derkenki sinirli yüzünü.

Ama dün gece beni uykumdan uyandıran başka bir şey daha vardı. *Kahkaha*. Kumandan ve diğerlerinin *kahkahalarını* duymuştum. Kadehlerini tokuşturmalarını. İçim gidiyordu ama neden olduğundan emin değildim. Belki de hepsini bir arada görüp, tahminimden çok daha fazlasıyla karşılaşınca şaşırmıştım.

Seyis ahırlara saman doldurmayı bitirdiğinde süzülerek yanına gittim ve arabanın boyunu ölçtüm. Ufak bir saman arabasıydı ki bu bizim işimize gelirdi. Altı adamı taşıyabilir ve Tor Kalesi'nden Greyson Tüneli'ne giden yolda çok rahat sürülürdü. O yoldan gidersek daha az dikkat çekerdik. Şehrin içinden geçemezdik ama arka yol gece karanlığında bizi saklardı. Diğerleri bizi aramaya başlamadan önce sadece birkaç saatimiz vardı.

Birden fazla atla koşmak gürültülü olacaktı. Ahırın öteki ucundaki seyis kulübesine baktım. Onun akşam yemeğini de Eben vermek zorundaydı. Yemeğine huşkanadı katacaktık, köpek kulübelerinin bakıcısına da öyle. Eğer uyuyakalırsa köpekleri salamazdı. Huşkanadı aynı zamanda altı adamımızın da yol boyunca sessiz kalmasını sağlayacaktı.

Gecenin bir yarısı gizlice mutfaktaki kilere girmiştim. Kilidi açmak çocuk oyuncağı olmuştu. Wren'in benim için aldığı ufak huşkanadı şişesinde hâlâ iki doz vardı, bu sayede seyisi ve bekçiği halledebiliriz. Yine de daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. Elimden gelse bütün tenekeyi alırdım ama hırsızlığımı en azından ortadan kaybolana dek öğrenmemeleri önemliydi. Bu yüzden huşkanadını bir keseye doldurup yerine tuz koymuştum. Kimse aradaki farkı hemen anlayamazdı ancak tuzun baş ağrısına iyi gelmeyeceği kesindi.

Wren ve Synové at üstünde içeri girdi, atlarından inip hayvanları ahırlara yerleştirdiler. Makara makara ip, su mataraları ve kurutulmuş yiyecek almak için şehre inmişlerdi. Muhtemelen eve dönüş yolunda birilerine görünme ihtimalimize karşı hazırlıklı olmak istiyorlardı. Synové bizim için yemek avlayabiliyor olsa da bir süreliğine, en azından Griz ve askerlerle buluşana dek ateş yakmak güvenli değildi.

"Jase ile konuştun mu?" diye sordu Wren.

Başımı iki yana salladım. Önceki gece saatlerce uyanık kalmış, birinin kapımı tıklatmasını, dışarıda bir tıkırtı duymayı ya da onun kapıya eğildiğini hissetmeyi beklemiştim ama hiçbir şey duymadım.

Geldiğini sanarak iki defa kapımı açmıştım. Gelmemiştii. Hiç gelmedi. Eğer gelirse onu geri çevirmek için onlarca bahanem vardı ama aslında hiçbirine ihtiyacım yoktu.

“İyileşecek misin?” Synové kaşlarını çatı. Sesinden endişeli olduğu belliydi ama gözlerinde inatçı bir öfke de vardı. Artık Bahr’ın da burada saklanan kaçaklardan biri olduğunu öğrendiği için bu görev kişisel hale gelmişti. Wren’in eve dönüş yolunu onlar için bir işkenceye dönüştürmeye söz vermiş olması onu yatıştırıyordu.

“Tabii ki iyi olacak,” diye cevapladı Wren. Sonra bana baktı, teyit etmemi bekliyordu.

“Evet,” diye cevapladım. Gerçekten de iyiydim. Rahatlama mıydı bilmiyorum ama Jase anlattığım gibi bir arabacı olmadığını söyleyince en azından köşeyi dönüp onunla yüz yüze gelmeyeceğimden emin olmuştum. Bütün bunlar olup biterken her şeyi öylece riske atamazdım. Önceki akşam Synové’yi Wren ile zar zor tuttuğumuz zaman olduğu gibi kontrolü kaybetmek istemiyordum. Çok fazla şey tehli kedeydi. Onun burada olmadığını bilmek Previzi deposuna dönme fikrini aklımdan atıp önümdeki göreve odaklanmamı sağlıyordu.

Jase’in sorusunu düşündüm. *Bir dakika önce ağlayabiliyorken hemen ardından kulağından para çıkarmayı nasıl başardın?* Ona öfkeli bir cevap vermişim ama işin gerçeği Nash ile Lydia’yı koruyarak kendime ait ufak bir parçaya yeniden kavuşmuş gibi hissediyordum. İşte yaptığım tam olarak buydu, hâlâ bazı şeyleri yoluna koyabileceğime inanan o parçama yeniden kavuşmak. Elimde sadece bu kalmıştı.

“Günaydın, hanımlar!” Natiya köşeyi dönerek yanımıza geldi, bir kova dolusu lapayı kalçasına yaslamıştı. “Domuzlara hediye getirmeye gelmişim,” dedi yüksek sesle, seyis neden burada olduğunu merak etmesin diye uğraşıyordu.

Yanımıza sokuldu ve gülümseyerek sohbet ettik ama konumuz domuzların yiyeceği patates artıkları değildi. Dün gece zaten konu-

muştuk. Onlara diğer kaçakları ve Ballengerların onlara neden yataklık ettiğini anlatmıştım: silah, hakimiyet ve kraliçeye tuzak kurmak. Eben tanımadığım iki adamın, Komizar'ın yalanlarına kanıp Morighan'dan kaçan âlimler olduğuna emindi. Kutsal Şehir'in altındaki tünellerde kim bilir kaç tanesi yaşıyor, Kadimlerin gizemlerini ya da kaçarken ellerinde kalanları ortaya çıkarıyordu. Kumandan kafadarlarıyla tekrar buluşmuş, ellerinden kaçırdıkları zenginlikleri ele geçirmek için ikinci bir şans edinmeyi umuyor olmalıydı.

Beş esire daha yer açacak şekilde düzenledikten sonra planımızı yeniden yürürlüğe koyduk.

"Akşam yemeğine gecikmeyin. Zamanlama çok önemli," diye emretti Natiya. Köpeklerin salınmadığından emin olmak için Eben'i güneş batmadan bir saat önce ahıra göndereceğini söyledi. Ailenin akşam yemeği, ahırdaki seyislerin akşam yemeğiyle aynı saatte olmalıydı. "Daha fazla vaktimiz olabilir ama şimdilik sadece iki saatlik vaktimiz varmış gibi hareket etmeliyiz. Peki ya *Patrei*? Onun da bu işte parmağı var. Onu da alalım mı?"

Herkes bana bakıp bekledi. Bu konuda rahat hissetmemin önemli olduğunu biliyorlardı, görevin başında ben olduğum için de Natiya son kararı bana bırakmıştı ama içimi kemiren bir şey vardı. Vairlyn, kraliçe için hazırlanacak menüleri konuşmak için çok istekliydi. Jase, annesini de kandırmış olabilir miydi? Yoksa her biri kandırma ustası mıydı? Ya da belki de Jase hakkında inandığım her şeyden vazgeçmeye hazır sayılmazdım, derinlerde bir yerde hâlâ onun iyi biri olduğuna, doğru olanı yapmak istediğine inanmak istiyordum. Arkamı dönüp Natiyaya baktım. Sabit bakışlarla bana bakıyor, bekliyordu. Evet, bu işte Jase'in de parmağı vardı ama görevimiz sadece tek bir kaçağı getirmekken şimdi elimizde altı kaçak vardı ve hepsini aynı anda idare etmemiz mümkün değildi. "Bu sefer değil," diye cevapladım. "Zaten elimiz yeterince dolu. Güvenin bana, Jase Cehennem Ağzı'nı terk et-

meyecek. Burası onun evi, öylece bırakıp gitmez. *Patrei*'nin suçluluğuyla sonra ilgileniriz.”

“Peki ya Jalaine ne olacak?” diye sordu Wren. “Yine yemeğe gelmezse bize sorun çıkarabilir.”

“Onunla konuşurum,” dedim. “Emin olduktan sonra...”

“Kazi, işte buradasın!”

“Yılanlar aşkına, huysuz olan gelmiş,” diye mırıldandı Synové.

Gunner yanıma geldi. “Ben de seni arıyordum.” Natiya’yı fark edince durdu. “Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?”

“Günaydın, efendim!” diye şakıdı Natiya, başını eğerek. “Gerçekten de ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi? Ben de dişi domuz için lapa getirmiştım. Yavrusu her an doğabilir.” Kovada taşıdığı artıkları gösterdi. “Önceden biraz plan yaparsan sonrasında ödülüne kavuşursun... ve tombul domuz yavrularına. İyi günler, hanımlar!” Neşeyle yanımdan uzaklaştı. Gunner tekrar bana döndü.

“Ben de sabah biraz bindikten sonra Mije’yi tarıyordum,” dedim. “Senin için ne yapabilirim, Gunner?”

“Jase seni görmek istiyor.”

“Kendisi gelemiyor muymuş?”

“Şu anda bir işi çıktı ama seninle on dakika içinde bahçedeki çeşmenin orada buluşmak istediğini söyledi. Önemli bir konu.”

Çeşmenin orada mı? Bu durum gerçekten de tuhaftı ama gideryak Gunner’ın tepesini attırmak istemiyordum.

“Pekâlâ,” diye cevapladım. “Ne hakkında konuşmak istediğini biliyor musun?”

Omuz silkti. “Kraliçenin ziyareti ile ilgiliymiş.” Hisleri yüzünden okunuyordu. Yalan söyleme konusunda kardeşi kadar becerikli olmadığı kesindi.

“Tabii. Hemen geliyoruz.”

“Olmaz,” dedi sertçe. “Sadece seni istiyor.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

TESADÜF GİBİ GÖRÜNMESİ İÇİN ZAMANLAMAYI İYİ AYARLAMIŞTIK. Zane malları götürmek için Mağara Bitimi'nin arka kapısının kilidini açıyordu ki atımın üzerinde ahırlara giden yoldan çıktım.

"*Patrei!*" diye seslendi. "Nereye böyle?"

"Hızlı cevap almam gereken acil bir işim var. Her zamanki işler yani, bildiğin gibi." Atımı durdurup düşünür gibi yaptım. "Ashnda, Garvine sormam gereken bir soru var ama belki sen de biliyor olabilirsin. Venda hakkında. Hiç oraya araba yaptın mı?"

"Tabii. Ama yıllar oldu. Soru nedir?"

"Kutsal Şehir'de jen-der, ja.. adı her neyse, öyle bir yer varmış."

"*Jehendra*'yı diyorsun. Evet, oradaki çarşının adı."

"Oraya teslimat yaptın mı?"

"Birçok kez yaptım. Komizar istemediği ne varsa oraya atardı. Kocaman bir yer ama arenanın tırnağı olamaz."

Atımdan inip yanına gittim. "Dur, sana yardım edeyim." Kapıyı

açıp arabayı içeri taşımasına yardım ettim. Bir yandan da *jehendra*'dan bir tüccarın geldiğini, yaptığı teklifin beklenmedik şekilde uygun olduğunu anlattım. Şüpheliydim ama yine de ilgimi çekmişti. Venda ile ticaretimizin gelişmesine ön ayak olabilirdi, üstelik fiyatları o kadar uygundu ki en azından araştırmam gerektiğini düşünmüştüm. "*Jehendra*'daki en büyük kumaş dükkanını işlettiğini iddia ediyor."

Zane başını salladı. "Belki tanıyorumdur. Arabamda her zaman kumaş taşırdım. Komizar belli başlı arkadaşlarına kıyafet hediye etmeyi severdi."

"Güzel. Benim için ona bir bakarsan sevinirim. Fark ettirmeden. Gerçekten söylediği kişi mi, bunu anlayalım."

Onu Kara Kulübe'ye çıkan tünelden geçirdim, kadını bıraktığımda Gunner ile bahçede dolaştığını ve hâlâ orada olabileceğini anlattım. Önümden yürüyüp mahzenin merdivenlerini tırmandı, adımları ağır ve kendinden emindi, saklayacak bir şeyi olan bir adam gibi görünmüyordu. Yürürken kolları yanında sallanıyordu. Öncesinde yüzlerce kez bakıp görmediğim detay, şimdi görebildiğim tek şey haline gelmişti... bileğindeki ben. Ana oturma odasına vardığımızda panjurları açıp camdan dışarı baktım. "İşte oradalar," dedim. "Çeşmenin yanında duruyorlar."

Kazi'nin arkası bize dönüktü ama Gunner panjurları açarak gönderdiğim sinyali anlayınca Kazi'nin yüzünü fark ettirmeden bize çevirdi. Mesafe ve penceredeki yansıma sayesinde o bizi göremiyor olabilirdi ama ben de gözlerimi artık Kazi'nin üstünden çekmiştim. Sadece Zane'i izliyordum. Kazi'nin gördüğü adam gerçekten o bile olsa bunca yılın ardından onu tanıyabileceğini hiç sanmıyordum ama annesi ayrı bir konuydu ve Kazi'nin ona Zane'in onu tanıyacağı kadar benzediğini umdum.

Kazi'ye baktı, kafası karışmış gibi başını hafifçe yana çevirdi. Onu inceledi ve ardından yüz ifadesi hayalet görmüş gibi solgunlaştı. Ağzı

açık halde bana döndü ve boncuk gözleriyle bana baktı. Numara olduğunu sezmişti. “Hayır, onu tanımıyorum.”

Ama artık çok geçti. “Seni orospu çocuğu!” Onu yakalayıp duvara vurdum. Kazi onu akik taşlarını andıran gözlerine dek mükemmel bir şekilde betimlemişti. Gözleri şimdi dehşet içindeydi. *Beni de almak istedi ama bulamadı.* Oda etrafımda dönmeye başladı, içimdeki karanlık öfke dinmek bilmiyordu. Zane beni itti, karşı koymaya çalıştı ama onu sertçe duvara yasladım. “Seni pislik köle avcısı!” diye bağırdım ve elimi savurdum, yumruğum çenesiyle buluştu. Masanın üzerine düştü ama hızlıca ayağa kalktı ve çizmesinden bir hançer çıkardı. Hemen sonra Mason, Titus, Drake ve Tiago’nun odaya girdiğini gördüm. Zane hançeri düşürdü, işe yaramayacağını anlamıştı. Gözlerini kocaman açtı. Burnundan kan akmaya başlamıştı.

“Yemin ederim! Onu tanımıyorum!”

Onu Drake ve Tiago’ya doğru ittim. “Kazi’nin yanına gitmeliyim. Beni bekliyor. Etraf sakinleşince onu depoya götürün.”

Çıglıklarını orada kimse duymazdı.

Tırnaklarını ya da parmaklarını teker teker sökmemiz gerekse dahi Zane sorularımızın cevabını verecekti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

GUNNER KONUŞKANDI, HİÇ DE GUNNER GİBİ DEĞİLDİ. Jase geç kaldığı için onun adına özür diledi, sanki burada olmak istemiyormuş gibi dalgın gözüküyordu. Huzursuzca kıpırdandı ve ardından çeşmenin diğer tarafına geçti. Dönüp ona baktım.

“Bence Jase’in gelmeyeceği çok açık,” dedim. “Onunla sonra konuşurum.”

“Beş dakika daha bekleyelim,” diye cevapladı, çok geçmeden de onu aramaya gideceğini söyleyip beni tek başıma bıraktı.

Jase ile konuşacak çok şeyimiz vardı olmasına ama onunla sesi-mizi yükseltirsek bizi herkesin duyabileceği bahçede konuşmak garip geliyordu. *Aranı düzelt.* Sadece saatler kalmıştı, Natiya’nın tavsiyesinin hâlâ geçerli olduğunu biliyordum ama Jase, Gunner gibi unutabileceğim biri değildi. Jase...

Artık ne olduğundan emin sayılmazdım.

Çeşmeden fışkıran köpüklü sulara baktım.

Kraliçeye tuzak kurmak? Diğer krallıklara boyun eğdirmek için

silahlanmak? Bunlar Jase'in yapacağı hareketler değildi. Aklım hâlâ bir türlü almıyordu. Jase, Cehennem Ağzı'nı severdi. Onun bütün dünyası buradan ibaretti. Bütün tarihi buradaydı. İsteddiği tek yerdi. Korunmak istediği tek şey. Ama kanıtlar yalan söylemezdi. Yalanları, kaçaklara yataklık etmesi, zehirli köpeklerle korunan bir sığınağı olması, silahları... Gördüğüm kâğıt tomarları bunlar mıydı? Silah planları mı? Formüller mi? Peki ya malzemelerle dolu o atölyeler? Priya'nın masasında gördüğüm, Jase'in kişisel olarak onaylaması gereken tuhaf malzeme listesini hatırladım. *BI için kaynak siparişi*. Bu Kumandan Beaufort Illarion olmalıydı. Bütün krallıkları parmaklarında oynatacak kadar güçlü olan nasıl bir silah geliştiriyor olabiliyorlardı?

Tekrar etrafa bakındım. Jase neredeydi?

Onunla konuşmayı dört gözle beklediğim söylenemezdi ama yine de kendimi evlerin arasındaki sokaklara bakıp onun koyu sarışın saçlarını aramaktan alamadım. Hangi yönden geleceğinden emin değildim. Bir süre sonra beklemeye devam etmekten vazgeçtim, artık sabrım taşıyordu. Güllerle kaplı uzun ağaçlığı yarılamıştım ki ayak sesleri duydum. Koşan ayak sesleri. Durdum ve arkamı döndüm.

Gelen Jase'ti.

Ağaçlığın sonunda yürüyordu. Beni görünce adımlarını yavaşlattı. Uzun yoldan gelmiş gibi nefes nefeseydi. O yanıma gelirken yerimden kıpırdamadım ve kendimi az sonra söyleyeceklerini duymaya hazırladım. Saçları dağınıktı, bukleleri alnına düşüyordu. Önümde durup saçlarını geriye attı. Bakışları benimkileri esir aldı ve zihnimin her yanına doluştu.

Sessizlik uzarken artık orada olmayan bir zincirin çınlamasını duydum. Jase'in beni nehirde tuttuğunu, başımı suyun yüzeyine çıkardığını hissettim. Bunu ne için yapmıştı? Göğsümdeki baskı arttı. Eğer o zamanlar bana zalim davranmış olsaydı şimdiki yalanları beni daha az acıttırdı.

"Kazi..."

Sesini duymaya dayanamıyordum. Arkamı dönüp gitmeye hazırlandım ama Jase beni durdurdu ve bedenimi nazikçe kendine doğru çekti.

"Lütfen, Kazi, beni dinle. Konuşmamız gereken çok şey var. Dün sesimi yükselttiğim için üzgünüm. Başına gelen her şey için üzgünüm. Ailem bazı hatalar yaptı, biliyorum ve bunları düzeltmeye çalışacağım ama şu anda söylemem gereken başka bir şey var. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama dün olanlardan sonra söylemek zorundayım..." Durdu, yutkundu, korkuyor gibiydi. "Seni seviyorum. Seni bütün nefesimle, bütün düşüncelerimle seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim. Hatta ondan önce de."

Başımı salladım, ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Jase, olmaz..." Ama lafımı bitiremeden beni kendine doğru çekti ve durmadı.

"Sana *Aramızda ne var?* diye sorduğumda cevabı zaten biliyordum. Ne hissettiğimi biliyordum, senin de hissettiğine emindim ama söylemeye korktum çünkü hepsi benim için çok yeniydi. Bana çok yeni, çok imkânsız geliyordu. Ama aramızdaki her şey sadece doğru değil, aynı zamanda kırmaya korktuğum nadir, narin bir şey gibi gelmişti. Hayatımda sadece bir defa karşıma çıkacak bir şey."

Onunla göz göze gelmem için çenemi kaldırdı.

Bunu bana yapma, Jase. Artık çok geç. Acı bir bıçak gibi kalbime saplandı, içim paramparça olmuştu. Söylediği her kelimeye inanmak, bütün yalanlarını unutmak, hayallere dalmak istiyordum. Binlerce dilek sıırığı, yıldızlarla dolu bir dünyada baş başa kalmamız için evrene dilekler yolluyordu.

"Seni kaybetmek istemiyorum, Kazi. Bana söz vermeni beklemiyorum. Şimdi bir cevap vermeni bile beklemiyorum. Tek istediğim burada benimle kalmayı en azından düşünmen. Sonsuza dek."

Yüzümü avcunun arasına aldı. "İşte. Artık söyledim, bunu geri al-

mayacağım. Seni seviyorum, Aydınlıksisli Kazi. Bunu söylemeyi asla bırakmayacağım, binlerce yarın sürse bile.”

Yavaşça dudaklarını dudağıma yaklaştırdı, ondan uzaklaşmak yerine onu öptüm. Dilinin sıcaklığını hissettim. Etrafımızda bir orman belirdi, uzun çimenler bileklerimize dokunuyordu. Yaptığım ilk mükemmel hatayı tekrar tekrar yapıyordum ama bu sefer kendime sadece onun gönlünü aldığımı söylüyordum.

Jalaine odasında değildi. Oleez onu evin en üst katındaki serada bulabileceğimi söyledi. Yazın sera çoğunlukla terk edilmiş oluyordu. Pencereler açık olmasına rağmen buradaki hava boğucuydu. Bugün hiç rüzgâr yoktu, son merdivenleri de çıkarken sıcaklığı hissedebiliyordum.

Geniş çifte kapılar ardına kadar açıldı. Burası yüksek tavanlı, sade ahşap mobilyalarla döşenmiş ferah bir odaydı. Kışın mobilyalara renkli minderler koyup örtüler örttüklerini hayal ettim. Havada yeni kesilmiş bitkilerin yoğun kokusu vardı. Jalaine köşede duruyordu. Arkasını dönmüktü, büyük saksılı bodur bir ağacı buduyordu ama gözleri sadece öne bakıyordu, düşüncelere dalmıştı. Biçme makası öylece elinde duruyordu. Ayaklarının altında birkaç kesilmiş yaprak vardı.

“İçeri geleceksen gel ya da çık,” dedi arkasını dönmeden.

Düşündüğüm gibi düşüncelere dalmamıştı demek ki. Bir an sonra, beni farklı açılarla konulmuş pencerelerden birinde görmüş olabileceğini fark ettim. Ben içeri girince ağacın küçük yapraklarını budamaya devam etti. İnce beyaz elbisesi üzerine yapışmış, terli ve nemliydi. Elindeki makasa baktı. Fertig’i öldürenin ben olduğumu bilip bilmediğinden hâlâ haberim yoktu.

“Akşam yemeğinde seni özledik,” dedim.

Dikkatini budadığı çalıya verdi. Makasıyla yaptığı hızlı, öfkeli şak sesi havayı yardı. “Hiç sanmıyorum.”

Sadede gelmenin daha iyi olacağını düşündüm. "Fertig için üzgünüm."

Arkasını dönüp bana baktı, ayağının altındaki ufak yapraklar hışırdadı. "Niye üzülesin ki? Seni az daha öldürüyordu." Boynuma, bugün morun yeni tonlarına dönen morluklara baktı.

"Üzgünüm çünkü onu önemsiyordun."

"Fertig mi?" Dudağını küçümseyerek büzdü. "Fertige aşık değilim. Bunu mu düşünüyordun? Zavallı Fertig hakkında beni avutmaya mı geldin?"

Kahkaha attı ve dudağını büzerek hüznü bir şekilde gülümsedi. "İlgisi hoşuma gidiyordu. O kadar. Onunla eğleniyordum." Sesindeki derin acıyı duymak garipti. Onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. "Zararsız gibi gelmişti. O eğlenceli biriydi. Hatta zamanla onu daha kalıcı bir şekilde sevebileceğimi bile düşünmeye başlamıştım. Eninde sonunda. Konuyu uzatıyor, onunla oynuyordum çünkü o arena ofislerinin sıkıcı rutininde bana biraz dikkat dağınıklığı sağlıyordu."

Makasını masaya fırlatıp budadığı şeylere baktı, bakışları uzak bir dünyaya dalıp gitmişti sanki. "Meğerse benimle oynayan oymuş. Beni kullanıyormuş. Beni sevdiğini söyledi, ben de ona inandım. Ne kadar saf bir ahmakmışım."

Yutkundum. "Herkes kanabilir. Kimse seni suçlamıyor."

"Jase suçluyor ama. Beni arenadan o yüzden aldı. Ayrıca haklı. Ben de kendimi suçluyorum. Ailemi yarı yolda bıraktım."

"Hepimiz hata yaparız, Jalaine. Ama hayatımıza devam etmek zorundayız. Bu akşam yemeğe gel. Lütfen. Ailen hâlâ senin ailen. Yanlarında olmanı istiyorlar."

Bana baktı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Affedilmek istediğini görebiliyordum ama kendini affetmesi ayrı bir konuydu. Acısını derinden hissediyordum, benim için çok tanıdıktı.

"Bunu düşüneceğim," dedi ve arkasını döndü, hâlâ ikna olmamıştı.

Duvara yaslanmış duran süpürgeyi aldı ve yaprakları süpürmeye başladı.

Süpürgenin *hış, hış, hış* seslerini dinleyerek oradan ayrıldım. Jalaline'i dalgınca süpürge yaparken kendi utancıyla kaynayan bir dünyada dolanırken bırakmışım. Onun akşam yemeğine gelmesi sorununu çözebildiğimden emin değildim.

Sonsuza dek dönüp duracakmış gibi gelen merdivenlerden indim, ta ki bir daha derin bir nefes alamayacağımı düşünene kadar. *Ailemi yarı yolda bıraktım.*

Son merdivenleri de koşarak indim, alnımdaki teri sildim ve en sonunda serin açıklığa çıktım. Onlar benim ailem değil, diye hatırlattım kendime.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

“YEMİN EDERİM! BEN KÖLE AVCISI DEĞİLİM! ASLA OLMADIM!”

Onu bir saat boyunca sorgulayıp parmaklarına bahçe makasları taktıktan sonra, Kazi'nin annesini kaçırdığını kabul etmişti. “Açlıktan ölmek üzere olan bir dilenciydi! Daha iyi bir hayatı olacaktı.”

Köle avcılarını yaptıklarını her zaman böyle meşrulaştırmaya çalışırdı.

“Ona bu yüzden mi uyuşturucu verdin? Bu yüzden mi çocuğunu da istedin?”

Yüzü gevşedi. Bahçede gördüğü kişinin kim olduğunu sonunda anlamıştı. O bir hayalet değil, kaçırdığı kadının çocuğuydu. Gözleri bir oraya bir buraya baktı, sanki daha önce görmediği bir çıkış bulmaya çalışır gibi etrafı inceledi. Hiç çıkış yoktu. Bir sandalyeye bağlanmıştı, beşimiz etrafını sarmıştık. Yine bana baktı. “Bir defaydı. Sadece bir defa yaptım.”

Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum, kendini kurtaracak bir yol arıyordu. Bu işi onlarca defa yapmıştı ama bir kez yapsa bile yeterdi. O bir defa, Kazi'nin ve annesinin hayatını tamamen değiştirmeye yetmişti.

"Peki daha iyi bir hayata kavuştu mu? Onu kime sattın?"

Gözlerini kocaman açtı. Bir yalan daha uydurduğunu görebiliyordum. "Onu satamadım. Yolda öldü. Söylediğim gibi, zayıf ve aç kalmıştı." Şu anda benden çok başkasından korkuyordu. Bu durum yakında değişecekti.

Cehennem Ağzı'na inen köle avcılarıyla çalıştığına artık kesinlikle emin olmuşum, eski bağlantılarını hâlâ kullanıyordu.

Öne eğildim, elimi sandalyenin koluna koydum ve yüzümün görebildiği tek şey olmasını sağladım. "Söyle bana, Zane, Fertig'i tanıyor musun?"

Başını salladı.

"O öldü. O ve bütün ekibi. Eve dönmeyecekler. Kimin için çalışıyorsan o bundan çok kötü etkilendi. Ama onların işten tamamen çekilmesini istiyorum. Kim olduklarını söyle, yoksa sen ve ben başka bir yol bulmak zorunda kalırız."

Başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum!"

Geri çekilip Tiago'ya baktım. "Ailem beni bekliyor. Yemeğe gitmeliyim. Döndüğümde hiç parmak ucu kalmazsa bile benim için sorun olmaz. Bu sefer de ayak parmaklarına geçeriz. Kan kaybından ölmesin yeter. Ondan istediğimiz cevapları alana kadar onu hayatta tutmalıyız."

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, bu esnada Tiago bahçe makasını eline aldı.

"Dur!" diye bağırdı Zane, onu bağlayan ipleri zorlayarak altındaki sandalyeyi salladı. "Köle avcıları bulmamı söyleyen Devereux adında bir herif bana bir çanta dolusu para teklif etti! Barın arkasındaki izbe bir sokaktaydı. Hava karanlıktı. Yüzünü göremedim. Tek bildiğim bu! Yemin ederim! Kim için çalıştığını söylemedi!"

Arkama dönmeden kapının önünde durdum. Zane yüzünden nalbant ölmüştü. Sayısız yaşam onun yüzünden kararmıştı. Kazi ile

ben neredeyse ölüyorduk. “Bu iyi bir başlangıç. Dönünce gerisini konuşuruz. Tiago, sen de yemeğe gidebilirsin. Parmak uçlarını şimdilik bırakıyoruz.”

Birkaç saat içinde Zane yorgun, aç ve korkudan dehşete düşmüş halde olacaktı. Hangisine daha çok önem verdiğini yeniden değerlendirmek için vakti olacaktı, parmaklarına mı yoksa koruduğu insanlara mı? Artık yalan söyleyecek hali kalmayacaktı. Hatta daha çok isim bile hatırlayacağından emindim.

Saçımı havluyla kuruturken aynanın önünde durup, ilk defa görüyormuş gibi dövmemi inceledim. Az önce banyo yapmış, Zane’in pisliğini üzerimden atmaya çalışmışım. Elim omzumda, göğsümde, dövmenin kanatlarında, yazan sözlerde ve bana bakan kuşun inceleyen gözlerinde gezdirdim. Bazı şeylere karşı hissizleşebiliyorduk, öyle ki artık onu görmez oluyorduk. Dövmem en son ne zaman gerçekten baktığımı hatırlamıyordum. *Koru.*

Bu dövmedeki her tüyü, her pençeyi, her harfi tenime kazırken babam başımda dikilip beni izlemişti. *Göz kulak ol ve hepsini koru,* demişti bana. *Biz işte buyuz. Bu her zaman kanındaydı, Jase. Ve artık kalbine kazındı.*

Greyson Ballenger yirmi iki kişiyi korumuş, üstüne üstlük mahzeni savunmuştu. Tor Kalesi zamanla gelişip büyüdü. Aile gelişip büyüdü. Artık koruyacak yüzlerce, binlerce kişi vardı. Koruması gereken kocaman bir şehir. Arena sayesinde Ballenger dünyası geliyordu. Venda yerleşkesini korumak için kan yemini vermişim. Bazense hiç görmediğim insanları da korumam gerekiyormuş gibi geliyordu. Kitanın diğer yanında olan insanları, asla tanışmayacağım insanları... Kazi ve annesi gibi insanları.

Aklıma Garvin geldi, sormadığımız ama sormamız gereken soru-

ları merak ettim. Bu sabahki aile toplantımızda bütün bunlar doruğa ulaşmıştı. Previzi için yeni kurallar koymak ya da onları kovmak konusunda güçlü bir başkaldırı ile karşılaşmıştım. Kârlarımızı büyük oranda kötü etkilememizden ve uzun soluklu olarak çalıştığımız, irsaliye olmayan malları içeri sokmak için bu arabacılara güvenen tüccarları kızdırmaktan korkuyorlardı. Bense bazı sınırları geçerse diğer sınırları da geçmeye davetiye çıkaracağımızı söyleyip karşı çıkmıştım, ayrıca sonra onlara Zane hakkında şüphelerimden de bahsettim. Böylece tartışma kapandı.

Zaneden almam gereken bilgileri aldıktan sonra, Kazi'ye ondan bahsetmek zorundaydım. Ama nasıl yapacaktım, emin değildim.

Bugün ona hislerimi açıp burada kalmasını söylememin nedeni belki de buydu. Korkuyordum. Annesini kaçıran adamın bize çalıştığını söylemeden önce, ona olan hislerimden emin olmasını istiyordum.

ELLİNCİ BÖLÜM

KAZI

YEMEK ODASINA GİDİP BU AKŞAMIN DİĞERLERİNDEN FARKI yokmuş gibi davranmaya çalıştık. Silahlarımızı odalarımıza kaldırmıştık, hepsi kuşanılmaya hazırды. Biniş pantolonlarımızı ve çizmelerimizi çıkarmıştık, diğer malzemeleri de çoktan heybelere yüklemiştik. Sandaletlerimizin ahşap zeminde çıkardığı hafif sesi dinledim, o sessizliği. Kalbim örümcek ağına yakalanmış bir kelebek gibi çarpıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu bana yakışmıyordu. Bir post çaldığımda, bir yumurtayı avcuma attığımda, hokkabazlık yapıp bir inciri cebe indirdiğimde ve kaplanı çaldığımda bile, son anlarda üzerime bir sükûnet çökerdi çünkü her detayın bana ait olduğunu ve istediğim gibi oynayacağımı bilirdim. Birkaç kısa saniye boyunca küçük bir evrenin ustası ben olurdum. Bu sefer o sükuneti neden hissetmediğimi anlamıştım. Jase. Kurduğum evren onun yüzünden bozuluyordu.

“İşte oradalar,” dedi Mason, Synové’yi görünce gözleri parladı.

Bir an sonra Jase’in gözleri benimkilerle buluştu. Bir şeyler arıyormuş gibi içime işledi. En sonunda gülümsedi ve midemdeki kelebekler istemsiz bir şekilde tepki verdi.

Henüz kimse yerlerine oturmamıştı. Hepsi odanın öbür tarafında toplanmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Herkes yavaş yavaş yerini aldı, Jase benim sandalyemi çekip yanağıma öptü. "İyi misin?" diye fısıldadı sessizce.

"Tabii ki." Normal davranmak için biraz daha çaba harcamam gerektiğini biliyordum, gerçi bunun ne olduğundan artık pek emin sayılmazdım. Jase elini masanın altından dizime koydu ve ben de uzanıp elini tuttum.

"O nedir?" diye sordu ve elime bakmak için yukarı kaldırdı. Parmığımdaki yüzüğü inceledi.

"Dün arenadan aldım," diye açıkladım.

Soruyu sormadı ama gözlerinde görebiliyordum: *Parasını ödedin mi?*

"Bir tüccarın hediyesiydi," dedim.

Dudağı hafifçe kıvrıldı. *Tabii öyledir.*

"Güzelmış," dedi zoraki bir şekilde, ardından ellerimizi tekrar masanın altına koydu.

Her zamanki gibi bu akşam da ailede bir akşam yemeği telaşı vardı. Masada geçen konuşmaların sesi birbirlerine verdikleri su ve bira şişelerinin, doldurulan kadehlerin sesine karışıyordu. Natiya sepetler dolusu yonca ekmeği getirdi ve ilk öğünü dikkatle herkesin önüne koydu. Herkes gül şeklinde sarılmış ve ince yapraklarının arasına siyah fasulye püresi sürülmüş zarif kabak rulolarına hayranlıkla baktı. "Bizi şımartıyorsun, Natiya," dedi Vairlyn.

"Afiyet olsun, efendim." Natiya bu akşam iki katı çalışıyor, kapı bekçilerine özel yemeklerini götürmeyle ve başka işlerle meşgul olan Eben'in yerine de bakıyordu.

Vairlyn teşekkür edecekti ki Jalaine kapıda belirdi ve masaya bir sessizlik çöktü. İçeri girmeden önce tereddüt etti. "Geciktiğim için üzgünüm."

Jase geldiğine şaşırmıştı, birden koltuğundan zıpladı. Jalaine'in

yerine gidip sandalyesini çekti. "Geç kalmadın, kardeşim," dedi. Jalaine yanına geldiğinde Jase onu kollarının arasına alıp ona sarıldı. Sadece kardeşine sarılan bir ağabey değildi, aynı zamanda bütün ailenin adına onu kanatlarının altına alan, yakın çembere tekrar kabul eden bir *Patrei*'ydi. Jalaine'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu affettiğini mi söylemişti? Özür mü dilemişti? Vairlyn gözlerini kırptırdı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

Herkes yerlerini aldığı anda Vairlyn başını eğip tanrılara bize verdiği bu yemek için teşekkür etti. Duasını bitirdiğinde Lydia ve Nash, bunu onlara öğrettiğimden beri her gece yaptıkları gibi, "*Leen chokabrez. Kez lo mati!*" dedi.

Onay almak için bana baktılar, başımla onları onayladım. "Ben de öyle." Hayatlarının küçük rutinine ne kadar çabuk çekilmiştim böyle. Boğazıma bir yumru oturdu.

Wren, Synové ve ben diğerlerine örnek olmak isteyerek yemeğe gömüldük.

"Bu en sevdiğim berduş yemeği," dedi Synové. "Sen ne düşünüyorsun, Mason?"

Msaon ağzına attığı ilk lokmayı çiğnedi ve yuttu. "Güzel," diyerek ona katıldı. "Gayet güzel."

Jase ilk lokmada sanki pek beğenmemiş gibi durdu ama sonra lokmasını yuttu. "Beğenmedin mi yoksa?" diye sordum sessizce. Nefesimi tuttum. Ballengerlar yemek seçmeyi sevmezdi, üstelik bu en karşı konulmaz berduş yemeklerinden biriydi. Aram ile Samuel tabaklarını çoktan bitirmişti.

"Hayır," diye cevapladı. "Çok güzel. Sadece değişik bir tadı var." Tabagının geri kalanını bitirdi ama içimden bir ses yalnızca nazik davranmak için böyle yaptığını söylüyordu.

Gül rulolarının her biri yenilip yutulduktan sonra Priya ile Titus tabakları temizleyip konsola yerleştirdi ve çok geçmeden Natiya ta-

vuk rosto ile havuçtan oluşan yeni öğünle geri döndü. Vairlyn tabakları doldurup herkese ikram etti.

Wren ile Synové tabaklarını hevesle bitirmeye çalışıyordu. Samuel'in çatalını tabağındaki havuçlara batırırken surat astığını fark ettim. Normalde Ballengerlar arasında en neşeli olan oydu, sargılı eli yüzünden morali bozulmuş olmalıydı. Wren onunla sohbet etmeye çalışıyordu ama o sadece tabağına bakıp kısa cevaplar vermekle yetiniyordu. Jalaine'in sesi çıkmıyordu ama en azından buradaydı.

Jase bu sabah yerleşkedeki evlerin inşasının bittiğinin haberini aldığı duyurdu. Wren, Synové ve ben ne kadar minnettar olduğumuzu dile getirdik. "Belki gelecek hafta oraya gidip işlere bakarız," diye önerdi. Beklenti içerisinde bana baktı, cevabımı bekliyordu. Yerleşkede geçirdiğimiz birkaç gün bizim için yeni bir başlangıç olmuştu. Belki de tekrar aynısının olmasını bekliyordu. "Bu harika bir fikir," diye cevapladım. Elimden geldiğince gülümsemeye, onun gözlerinin içine bakmaya ve yapabildiğim kadar hokkabazlık yapmaya çalıştım.

"Öğretmen bugün yerleşkeye doğru yola çıktı," diye ekledi Gunner. "Jurga'dan yardım almasını söyledim. Yetişkinlere de ders verecek." Jurga'dan bahsedince gözleri parladı.

Wren ile aramızda bir bakışma geçti, bu konuşmayı onun da benim kadar zor bulduğunu biliyordum. Titus, Gastineux yetiştiricilerinden aldığı yeni kısıraktan bahsedip konuyu değiştirdiğinde rahat bir nefes aldım. Buna rağmen geçen her dakika, bir saat gibi geliyordu.

Derken ilk esneme duyuldu.

Vairlyn gözlerini ovuşturup başını salladı. "Üzgünüm ama bu gece izninizi isteyip erken yatacağım. Uzun bir gün oldu." Yorgun olmadıklarını söyleyen Lydia ve Nash'in karşı koymalarına rağmen onları da yanında götürdü. Priya ve Jalaine ona katıldı, ikisi de gözlerini kırpıştırıp esneyerek odalarına döndüler. Her geçen dakika birdenbire yorgun düşen bir Ballenger giderken yemek odası boşaldı. Jase hariç herkes gitmişti.

Nihayet ben de yorgun olduğumu ve yatacağımı söyledim. “Birlikte yürüyelim,” diye önerdi Jase ama ayağa kalkınca hafifçe sendelediğini gördüm. Gülümsedi. “Sadece bir bardak bira içtim. Söz.” Başını sallayıp kendine gelmeye çalıştı ama merdivenlerden çıkarken yine sendeledi.

“Sanırım Titus bardağını iki defa tazelemiş,” dedim. “Yani sandığından daha fazla bira içmiş olabilirsin. Hadi seni doğruca odana götürelim.”

Bütün ağırlığını üzerime verdi, odasına vardığımızda da kapıya yaslandı. “Bana ne oldu bil...”

“Sorun değil, Jase. Neredeyse geldik.” Kapıyı açtım, Jase sendeleye sendeleye içeri girdi. Yere yığılırken düşüşünü yavaşlatmaya çalıştım. Yanına eğildim ve gözlerini yavaşça bana çevirdiğini gördüm. Ardından gözlerini kapattı.

“Jase,” diye fısıldadım. Yerinden kıpırdamadı.

Saçını geri atıp ona baktım. Elmacıkkemiğindeki solgun kesiğe, dün çenesine benim koyduğum şişliğe baktım. Parmaklarımın arasında teninin sıcaklığını ve göğsümde benden çaldığı, bizim olabileceğine inandırdığı bütün yarınların acısını hissettim. *Bana yalan söyledin, Jase. Bana defalarca yalan söyledin. Bütün krallıklara karşı o kaçaklarla işbirliği yaptın. Ama öfkemin korlarını harlarken dahi nefret ettiğim ama içimden bir türlü atamadığım duygular gün yüzüne çıkıyordu. Bu, bir türlü kurtulamadığım bir zehirdi. Boğazıma bir yumru oturdu.*

Ayağa kalktım ve gitmeden önce ona son bir defa baktım. “Lanet olsun, Jase Ballenger,” diye fısıldadım. “*Le pavi ena.*”

Korkarım sonsuza dek seni seveceğim.

Kara Kulübe tüneline sessizce ilerledik. Synové, Natiya ile Eben oklarını germiş, önden ve arkadan bizi kolluyordu. Hepimiz küçük,

şesiz ama ölümcül hançerlerle süslü olan omuz kayışları takmıştık, bu son çaremizdi. Avımızı canlı yakalamak istiyorduk. Uzun kılıçlar çok ses çıkaracağından riskli olurdu ama Wren *ziethé*'lerini yanına almıştı ve geri kalanımız da beline uzun hançerler asmıştı. Elimde kısa bir hançer daha taşıyordum, huşkanadı kesesi ise belimde asılıydı. Teçhizatımızın geri kalanı yük arabasında kalmıştı. Natiya elindeki saate bakıp her on dakika geçtiğinde bize haber veriyordu. Yemek odasından çıktığımızdan beri çoktan yirmi dakika geçmişti.

Tünelin sonundaki kapıyı açarak aralık bıraktım. Temiz olduğuna karar verdikten sonra sessizce terasa çıkıp bir sütunun arkasına saklandım. Duraksadım ve etraftaki her gölgeyi, sesi ve hareketi içime çektim. Güvende olduğumuzdan emin olduktan sonra teker teker diğerlerine dışarı çıkmaları için işaret verip durmaları gereken yeri gösterdim.

Uzun evin terasları karanlığa gömülmüştü ama birkaç odadan hafif bir ışık geliyordu. Yaz sıcağı yüzünden esinti yapması umuduyla çoğu kapıyı açık bırakmışlardı. Terasın diğer tarafına doğru ilerledim. Temiz olduğunu görünce diğerlerine beni takip etmeleri için işaret verdim. Başımı çevirip dinledim ama tek duyduğum boğuk bazı konuşma sesleriydi. Seslerin geldiği odaya işaret edip diğerlerine beklemeleri için işaret verdikten sonra kaç kişi olduklarını görmek için yaklaştım. Oda, parlak mumlarla aydınlatılmıştı. Sarva ile kumandan masanın üzerine eğilmiş, bir tür oyun oynuyordu. Kardos, Bahr ve alimlerden biri soğuk şöminenin etrafındaki deri koltuklara yayılmış içki içiyor, bir yandan da yedikleri zeytinlerin çekirdeklerini şöminenin küllerine atarak gülüyor, hedefi vurmak için yarışıyorlardı. Hiçbirinin silahı yoktu. Alimlerden daha genç olanı ortada yoktu. Parmağımı kaldırıp diğerlerini saydım. Beş. Diğerini ararken odadan odaya baktım. Onu iki oda ötede buldum, bir masaya eğilmiş, önündeki kağıtları inceleyip defterine not alıyordu. Ebene işaret

verip yanıma gelmesini söyledim. Zamanlamayı ayarladıktan sonra boğuk bir sesle kusursuz bir kurt taklidi yaparak uludu. Alim başını yukarı kaldırıp dikkatini o tarafa verdi. Sesin geldiği yönü bulmak için ayağa kalktı, muhtemelen terasın kapısını kapatmaya niyetlenmişti ama beklenmedik bir şekilde terasta bir dizimin üzerine eğilmiş ve çizmelerimin bağcığını bağlarmış gibi yapan beni görünce afalladı. Terasa çıktığı anda Eben onu arkadan yakaladı, bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle hançerini boğazına dayadı.

Ayağa kalktım. “Tek kelime edersen...” diye fısıldadım. “Söylediğin son kelime olur. Anladın mı?”

Âlimin gözlerinin beyazı karanlıkta parlıyordu, cesaret edebildiği kadar başını salladı. Eben adını sorabileyim diye ağzına koyduğu elini çekti. İsmi Phineas’tı.

Silahlı olması ihtimaline karşı üzerini aradım ama beklediğim gibi silahsızdı. Bu adamlar korunaklı bir sığınakta kalıyordu, korkmaları gereken tek şey sarhoşken merdivenlerden düşmektir.

“İçeriye,” diye fısıldadım Ebene. Alimi sıkı sıkı tutarak eve girdi, bense diğerleriyle birlikte geri döndüm.

Pozisyon alıp beklemeye başladım. Bu çok kolay olacaktı. Bunlar hiçbir şeyden şüphelenmeyen silahsız, sarhoş adamlardı. Tek endişem Bahr ile yüz yüze geldiğinde Synové’nin ne yapacağıydı, gerçi ilk şokun geçtiğini söyleyerek bana güvence vermişti. Eve olan uzun yolu onun için acılı hale getireceğini söyleyerek kendini telkin etmişti. Koridorda Eben’in gölgesini gördüğümde Wren’e işaret verdim ve bir gece kuşu gibi altı defa şakıdı. Eben arka kapıdan odaya dalarak alimi odanın ortasına fırlattı, biz de diğer kapıdan girdik. Synové, Natiya ve Eben yaylarını germiş, soğuk bakışlı gözlerini hedefimize odaklamıştı. Wren, *zieth* hançerlerini çekmişti. Benimse bir elimde ip, diğer elimde hançer vardı.

Bir kafa karışıklığı ve korku anı yaşandı. Hepsi oldukları yerde

sıçrayıp bize baktı, neler olduğunu hâlâ anlamamışlardı. Kumandan, kapıyı çalmadan içeri giren hizmetkârlarmışız gibi içeri daldığımız için bizi azarladı. Ama bütün bu kaosun ortasında dahi, bir an içim tamamen huzurla doldu. Ejder sonunda avcumuzun içindeydi. Kafasına ilk dank eden Chievdar Kardos oldu. Rahtan görünce onları tanırdı. “*An ade fikata.*”

“Venda Kraliçesi, Morrighan Kralı ve Krallık İttifakı adına hepiniz ihanet ve cinayetten tutuklusunuz,” diye formalite icabı duyurdum. “Ve şimdi baylar, söylediklerimizi harfi harfine yapmanızı öneririm çünkü sizi canlı götürme gibi bir emir almadık.”

Synové yayla Bahr’ın kafasına nişan almıştı, Bahr ise gözlerini ondan ayırmıyordu. Ani hareket yaparsa okların uçmaya başlayacağını biliyordu.

Kumandan hâlâ bizi vazgeçirmeye çalışıyordu. “Korkarım korkunç bir hata yapıyorsunuz. Bizler...”

“Hata falan yok, Kumandan Illarion.” Yere işaret ettim. “Herkes yere yatsın. Hemen. Küçük bir gezintiye çıkmadan önce yapmamız gereken birkaç işimiz var.”

Kimse istifini bozmayınca Synové bir oku serbest bıraktı, havada süzülürken çıkan ıslık sesiyle herkesin nefesi kesildi. Ok Bahr’ın kulağını sıyırdı, adam elini kanlı kulağına götürüp inledi.

“Belki şimdi kulağın açılmıştır,” dedi Synové. “Yere yatın dedik.”

Hepsi yere yattı.

Wren ile ikimiz hepsinin ellerini arkadan bağlarken Vali Sarva, bunun yanımıza kalmayacağını söyleyip duruyordu. “Kraliçenin yönetme hakkını tanımıyoruz!”

“Ama Venda halkı tanıyor, kıtadaki diğer bütün krallıklar da öyle,” dedi Eben, onu yaka paça ayağa kaldırarak. “Şimdi kapa çeneni.”

Huşkanadını su sürahisine boşalttım ve her birine birer bardak doldurup içmelerini söyledim. “Yolculuğunuz daha rahat geçer.”

Yaşca daha büyük olan alim Torback ağlamaya başladı, zehir olduğunu sandığı suyu içmeyi reddediyordu. Synové okuyla göğsüne nişan alınca hemen içti. Onlara yakında uyuyakalacaklarını açıkladım. Bu esnada biz de sessiz kalmalarını sağlamak için ağızlarını bağlayacaktık ama gerekirse onları susturmanın başka yolları da olduğunu ve bunları kullanmaktan çekinmeyeceğimizi hatırlatmayı ihmal etmedik.

Bahr yere tükürüp alçak sesle, "Pis Rahtan," dedi.

Synové'ye baktım, eli hançerinin üzerinde duruyordu. Gözkapaklarının ardında binlerce şalter atıyormuş gibi bir kıpırtı oldu, Synové'nin onun için hazırladığı acılara katlanmaktansa Bahr'ın boğazını kesip onu burada bırakmak adam için daha iyi olabilirdi.

"Kırk dakika," dedi Natiya. Planın ötesine geçmiştik. Geriye sadece kapalı teras yolundan yürüyüp yük arabasıyla atların bizi beklediği arka kapıya ulaşmak kalmıştı. Phineas'ın ağzındaki mendili çıkardım.

"Silah planlarını nereye koydunuz?"

Kumandan ağzındaki mendile rağmen inleyip başını salladı. Sarva ve diğerleri de benzer tepkiler verdi, hâlâ ganimetlerini korumak istiyorlardı. Phineas tereddüt ederek onların homurtularını dinledi. Omuz silktim. "Kimi dinlersen senin için daha iyi olur sence? Onları mı bizi mi?" Bütün silahlarımızı ona doğrultmuştuk.

"Kapının yanındaki ikinci bina," diye cevapladı. "Orası bizim atölyemiz. Bütün formüller orada."

Bahsettiği yer yolumuzun üzeriydi. Tanrılar bize merhametli davranıyordu.

Terasa çıkmadan önce göğsümüzde sıra sıra dizilmiş olan ince hançerleri gösterip kimsenin karanlıkta kaçmak gibi aptalca bir fikre kapılmamasını söyledim. "Yerinizde olsam kaçmaya çalışmazdım. Rahtan ne demek söyle onlara, Kardos."

Kardos ağzındaki mendille mırıldandı.

"Aynen öyle. Asla başarısız olma. Anladın mı, kumandan?"

Kumandan başını salladı, alnındaki hilal şeklindeki yara öfkeli bir şekilde kırışmıştı.

Dikkatle terasa çıktım. Önümüzde uzanan arazi gökyüzünde ayın bile olmadığı gecede simsiyahtı. Huşkanadı sayesinde uyuyakalmamış bir bekçi varsa bile, bizi göremezdi. Hava durgundu, en ufak bir meltem bile yoktu. Duyulan tek ses, Wren'in işaretine cevap veren gece kuşlarıydı.

Merdivenlerden inip kapıya çıkan çimenliğe indik. Altı adam diğerlerinin arasında sallanarak iniyordu, sessiz ve korkmuşlardı. Ben önden giderek gözcülük yapıyordum. Kapıya giden yolu yarılamıştık ki kulağıma bir hışırtı geldi. Burası işaret vermek için fazla karanlıktı, bu yüzden sessiz bir ıslık çalarak onları durdurdum.

Bir kez daha hışırtılar duyuldu.

Sonra gökyüzü, güneş doğmuş gibi aydınlandı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

“POZİSYON ALIN!” DİYE BAĞIRDIM.

Bir saniyeden az bir süre içerisinde esirlerimizi dizlerinin üzerinde getirdik. Synove, Eben ve Natiya yaylarını onlara doğrultup arkalarında bekledi, Wren ise *ziethesini* kumandanın boynuna dayadı. Bense hepsinin birkaç metre önünde durmuş, elimdeki hançeri sıkıca tutuyordum.

Havada sülfür kokusu vardı, bir anda yakılmış yüzlerce fener gibi geceyi aydınlatan alevler gözlerimi kamaştırıyordu.

Derken Jase’i gördüm.

Önümde durmuştu, sadece birkaç adım ötedeydi, yolumu kapatıyordu.

Ailesi arkasında duruyordu. Vairlyn, Priya, Gunner, Titus, Mason, Aram, Samuel... hatta Jalaine. Her birinin yüzünde küçümseyici, incinmiş, nefret dolu bir ifade vardı. Etrafımız oklarını bize doğrultan muhafızlar ve kılıçlarını çekmiş *straza* ile çevrelenmişti.

Jase’in gözleri parlıyordu, başını salladı. Yüzünde karnına tekme

yemiş gibi bir ifade vardı. Konuşmak için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. “Bu mu?” diye sordu sonunda, içinde beyaz tozlar olan tenekeyi göstererek. “Bunu mu almak istemiştin?”

Huşkanadını mı değiştirmiş? Bütün ailesi oyuna katılmıştı, Jalaine bile. Jase’in son anda kulağına fısıldadığı buydu. “Biliyordun,” dedim.

“Emin değildim. İnanmak istemedim.” Tenekeyi fırlattı, teneke karanlıkta bir yerlere düşüp ezildi. Eben ve Natiya’ya baktı, aşçı ve kocasının da Rahtan olduğu artık ortaya çıkmıştı.

“Başından beri bunu planlıyordun.” Suçlayıcı bakışları beni delip geçiyordu. “Bütün bunlar bunun için miydi?”

Bütün bunlar derken *bizi* kastediyordu. Öfkem tavan yaptı. Aman-sız katillere yataklık etmiş, onlarla işbirliği yapmış, onlar hakkında yalan söylemiş ve kraliçeyi buraya çekmek için beni kullanmıştı. İhanete uğrayan kişi bendim. Bana kızmaya hakkı yoktu.

Onunla bağımlı tamamen koparmaya çalışarak ters bir cevap verdim. “Aynen öyle. Bütün bunlar *sadece* bunun içindi. Bu adamları cinayet ve ihanet suçlarından tutukluyoruz ve sen de onlara yardım ve yataklık ettiğin için suçlusun. Şimdi, biz seni de tutuklamadan önce yolumuzdan çekil.”

Duyduklarına inanamayarak nefes verdi. “Sen aklını mı yitirdin? Nerede olduğuna bir bak! Etrafınız sarıldı. Silahlarınızı indirin! Hemen!” diye emir verdi.

Yerimizden kıpırdamadık. Her iki taraftan da gelen tehditlere yanıt vermek için yaylar daha gergin çekildi. Pozisyon almış kollarımız titriyordu.

Aramızdaki gerginlik her geçen saniye artıyordu. Bağırışmalar duyuldu.

“Onları hiçbir yere götürmeyeceksiniz!” diye bağırdı Titus. “Bal-lenger bölgesine izinsiz girdiniz!”

“Bunun bedelini ödeyeceksiniz,” diye tısladı Aram.

“Biz özerk bir bölgeyiz,” diye bağırdı Priya. “Kraliçenizin Tor Kalesi üzerinde yetkisi yok, hele senin kesinlikle yok!”

“Sizi esir alıyoruz! Silahlarınızı bırakın!” diye bağırdı Mason, kılıcını çekerek.

Tutsaklarımız ağız bağlarının arasından bağırmaya çalıştı.

Durumu kurtar, Kazi. Bir şekilde kurtar.

“Geri çekil, Jase. Hemen.” *Lütfen. Sana zarar vermek istemiyorum.* Öne doğru bir adım atmamla birlikte daha fazla kılıcın çekildiğini duydum.

Jase, etrafımızda artan gerginliğe baktı. “Silahları kaldırın!” diye bağırdı, ardından durmam için elini kaldırdı. “Kıpırdama, Kazi. Kendini öldürteceksin. Arkadaşlarını öldürteceksin.”

“İsterlerse ateş etsinler, Jase!” diye bağırdı Titus. “Sayıca biz üstünüz.”

Gerçekten de öyleydi. Hem de açık arayla.

Jase omzunun üzerinden “Kapa çeneni!” diye bağırdı ve sonra bana döndü. “Silahını indir, Kazi. Gidecek bir yerin yok. Bu adamlara ihtiyacımız var. Onlarla anlaşma yaptık...”

“Hiçbir güç onları sana vermemi sağlayamaz, Jase. Hiçbir güç. Eğer biz ölürsek, onlar da bizimle ölür. Önce âlimleri öldürürüz.” Bütün nişanların hedefinde ben vardım. Önce ben ölecektim ama en azından diğerlerinin tutsakların boğazını kesecek vakti olurdu.

Âlimler ağız bağlarının arasından inledi.

Jase’in bakışları bana kilitlendi. Geri dönüş yoktu, yine de gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum. Bu adamlar için mi? Fark etmiyormuşum gibi yavaşça yaklaştı.

“Hançeri bana ver,” diye talep etti.

“Son kez söylüyorum, *kenara çekil.*”

“Bunu yapamam, Kazi. Söylediklerimizin hepsi doğru. Burada kanun biziz, sen ya da kraliçen değil.” Bana doğru bir adım daha attı,

eli hâlâ havadaydı. "Burada oklarını size doğrultmuş otuz tane mufafız var, diken üstünde duran *straza* da cabası. Birimizin elinden bir kaza çıkacak ve içinizden biri..."

Derken karanlığın içinden bir ses duyuldu. Konuşan Gunner'dı. "Aslında onu istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Takas yapalım."

Gunner öne çıktı, kolunu bir adamın boynuna dolamıştı. Adam Gunner'in elinden kurtulmaya çalışırken gözlerimiz buluştu. Parlak, siyah gözler bana bakıyordu.

Göğsüm yanmaya başladı.

Nefes alamıyordum.

Elimdeki hançer titriyordu.

Jase'in, *Gunner, hayır!* diye bağırdığını duydum.

Başka bağrışmalar da duyuldu. Ama hepsinin sesi uzaklardan geliyordu.

Kazi.

Kazi.

Çocuk nerede?

Başım dönüyordu. Ensemde aşağı terler aktı.

Fenerlerin titrek ateşi vardı ama tek görebildiğim, duvarlardan yansıyan altın rengi ışıktı. Sopayı almaya çalışan annemi gördüm.

Dışarı çık, çocuk!

Burada.

O buradaydı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Aynı gözüküyordu.

Boğazımda bir korku yükseldi. Dizlerimin bağı çözüldü.

Artık güçsüz değilsin.

O benimdi. Basit bir takas yaptıktan sonra elime geçirebilirdim. Değersiz bir kumandan ve adamları için.

Binlerce insan için adalet mi, yoksa tek bir kişi için adalet mi?

Bir yol ayrımında duruyordum, içimdeki her şey ikiye ayrılmış, farklı yönlerle dağılmıştı.

Previzi arabacısı elimdeki hançeri görünce kaçmak için çırpınmaya başladı. Mason'un ona Zane dediğini duydum. Onu tanıyorlardı. Bir ismi vardı. *Zane*. Artık Mason ve Gunner onu birlikte tutuyordu. Gözlerimdeki cinneti görmüştü. Beni hezeyana getiriyordu, onu daha çok istiyordum. Kanını yavaş yavaş akıtmak için aç, azgın, yırtıcı bir istek duyuyordum. "Ona ne oldu?" diye seslendim. "Anneme ne yaptın?" Soruları yöneltirken sesim yavaş ve kesik kesik çıkmıştı, bunu beklemiyordum. Bu ses kanımı buza çevirdi. Eskiden olduğum çocuğun sesini duydum. Zane denen adam elimden kurtulamayacağını anlamış gibi bana baktı.

Konuşmak için ağzını açtı ama Gunner eliyle ağzını kapatıp onu arkasında duran başka birine verdi. "Önce takas. Cevaplarını sonra alırsın."

Gunner'a baktım. Ölmesini diliyordum, öfkem o kadar yoğundu ki onu çıplak ellerimle ikiye ayırabilirdim ama aynı zamanda olduğum yere mihlanmıştım. Ruhuma bir kılıç saplanmış gibi bir acı içerisindeydim. Hayatımı cehenneme çeviren adam buradaydı ve Jase biliyordu. *Adını biliyordu.*

Başından beri biliyordu.

Ona baktım.

Söylememe gerek yoktu. Söylemek istediklerimi gözlerimde görebildiğini biliyordum.

Bu konuda da mı yalan söyledin?

Bir adım atıp bana yaklaştı. "Kazi, ben..."

Seçimini yap, Kazi. Benim için sadece tek bir seçim vardı. Bir şey kazanmak için başka bir şeyden feragat etmek zorundaydım.

Jase üzerime yürüdü ama bunu bekliyordum. Benim de numaralarım vardı. Mesela bir hırsızın hedefinin etrafını sardığı an, her zaman en zayıf olduğu andı.

Dizlerine tekme attım ve saçını çektim, tek elimle başını çekip diğer elimle hançerimi güzelce boynuna yerleştirdim. Hızlı bir el çabukluğu, bir dans, yıllardır hayatta kalmama yardımcı olan süratli, ustaca bir hareket. Belki de hepsi, bu an içindi.

"Sana bir şans tanıdım," dedim, sıktığım dişlerimin arasından. Kulağına eğildim. "Sana bütün şansları tanıdım." Saçını daha sert çektim, hançeri daha yakına bastırdım. "Şimdi onlara çekilmelerini söyle."

"Geri çekilin," dedi Jase dikkatle. Hançeri o kadar yakına getirmiştim ki, konuşursa bile onu kesebilirdi. "Yapacak," diye uyardı. "Boğazımı kesecek."

"Onu duydunuz!" diye bağırdım. "*Patrei* bizimle geliyor."

Artık herkes bağıyor, yüksek sesle onu bırakmamı söylüyor, eğer bırakmazsam bana yapacakları korkunç şeyleri sıralayıp tehdit ediyordu. Zane aralarında mı, değil mi bilmiyordum. *Atış hançerim. Şansım varken neden fırlatmadım?*

Çünkü çok risk vardı. Etrafında çok kişi toplanmıştı. Hançer yanlış bir yere isabet ederse her şey kontrolden çıkardı. Mantığım, açlığımla savaşıyordu.

Hançeri fırlatmamıştım; çünkü benim görevim Zane'i yakalamak değildi. Benim görevim, suçluları kraliçeye götürmektir.

“Kalk,” diye emir verdim ve hançeri Jase’in başının altına koydum. “Vücudunun her hassas bölgesini biliyorum. Beni kandırmaya kalkma. Ellerini başının arkasına koy. Yavaşça.”

Söylediğim gibi yaptı, bense tam arkamızdan gelen ekibimle birlikte onu kapıya götürmeye başladım. Jase'in ailesi, *straza* ve oklarıyla hâlâ nişan alan muhafızlar kenardan bizi izliyor, bir fırsat doğmasını bekliyordu.

“Bu yanına kalmayacak, Kazi,” dedi Jase yürürken. “O hançeri boğazımda daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun? Elini kaldırdığın anda seni öldürecekler.”

“On bir yıl, Jase. Gerekirse on bir yıl daha böyle tutarım.”

“Hâlâ bir anlaşmaya varabiliriz.”

“Kapa çeneni. Hikâyelerini Zane’e sakla.”

Bir binanın yanından geçerken Synové’ye camdan içeri ateşli bir ok fırlatmasını söyledim. Ok arka duvara isabet edip içeriyi aydınlattı. Çalışma masasının üzerine kağıtlar yayılmıştı.

Kumandan Wren’in elinden kurtulmak için çırpındı, homurdanarak ağzındaki bezi çıkarmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Gunner.

“Kazi, yapma!” diye yalvardı Jase. “Onlara çok yatırım yaptık...”

“Fırlat,” diye emir verdim.

Synové alevli bir ok daha attı, bu sefer masanın üzerindeki gaz lambasına isabet ettirdi ve bütün oda alevler içinde kaldı. Etrafımızdaki homurdanmaları, okunan lanetleri, bizi cehenneme göndermek isteyen nidaları duydum ve kumandanın gözlerindeki gazabı gördüm. Jase’in üzerinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

“Kapıyı açın,” dedim, Drake ile Tiago’ya.

Teyit almak için Jase’e baktılar. Jase başıyla onayladı.

Yük arabası ve atlar hâlâ burada duruyordu, ahırlara geri götürmemişlerdi. Buraya kadar gelmemizi beklemiyor olmalıydılar.

Natiya ile Eben pratik davranarak tutsaklarımızı arabanın içindeki parmaklıklara zincirledi. Emirler bağırılmaya devam ediyordu, bu kez bağırان Mason’du. Ahırdaki atların çıkarılmasını söylüyordu. Niyeti bizi takip etmekte.

Arabanın arkasında Jase ile benim yer yoktu ama onun yanında kalmalıydım. Boynuna dayadığım hançer, bizi hayatta tutan tek şeydi. Ön koltuğa geçmesini söyledim. “Sür, *Patrei*. Kraliçeyi görmeye gidiyoruz.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

JASE

UFUK ÇİZGİSİ SİYAHTAN PUSLU BİR MAVİYE DÖNDÜ. He-
tişanın at Arabası yıldızları ortadan kaybolmuştu. Güneş çıkıyordu.
“Atların dinlenmesi gerek,” dedim.

“Atların ne zaman dinlenmesi gerektiğine ben karar veririm.”

“Pekâlâ o halde, *benim* dinlenmem gerek.” Yorulmuştum. Omuz-
larım, sırtım, başım, gözlerim ağrıyordu. Gözlerimi ne kadar açık tu-
tup odaklanabilirdim bilmiyordum.

“Ailene geri dönmelerini söylersen hepimiz dinlenebiliriz.”

Gece atlara su vermek için bir saat durmuştuk ama biz dinlen-
memiştik. Ailem, *straza* ve muhafızlar etrafımızda daireler çiziyordu.
Fenerlerini yukarı kaldırmış, Kazi'nin pes etmesini, bir hata yapması-
nı, yorgunluğa ya da alaylarına yenilmesini bekliyorlardı.

Yenilmedi.

Sarva ve diğerleri ona sataşmaya başlayınca bile istifini bozmadı.
Su içebilmeleri için ağızlarındaki bağları açınca insafsızca sataştılar.
Ne yapmaya çalıştıklarını biliyordum, onun damarına basmaya çalı-

şıyor, konsantrasyonunu bozup onlara dönmesini ve benim de onu etkisiz bırakmamı bekliyorlardı. Ama fazla ileri gitmişlerdi.

“Şu Zane denen adam annenle iyi bir kâr elde etmiş midir dersin?” diye tısladı Bahr.

Ardından Sarva ona yapmak istediği şeyleri anlattı. “Kapa çeneni, Sarva!” diye bağırdım. Hayatımı kurtarmak için olsa bile asla söylemeyeceğim sözler söylemişti. Kazi’nin sırtına koyduğu elinin titrediğini hissettim ama hançeri yerinden kıpırdatmadı ve gözleri önümüzdeki karanlık yoldan ayrılmadı.

Şimdiye dek sendeleyeceğini, düşüp bayılacağını ya da en azından araba karanlıkta yol alır ve saatler uzayıp giderken uyuyakalacağını düşünmüştüm. Nereye gittiğimizi bana söylemiyordu. Yanımızda at süren ekibi de söylemiyordu. Şu anda kuzeye gidiyorduk ama yakında doğuya sapacağımıza dair içimde bir his vardı.

“Venda’ya kadar gidecek miyiz?”

“Seni ilgilendirmez.”

Benimle zar zor konuşuyordu, konuştuğunda da söylediği kelimeler hep tersti. Onun da yorgun düşmüş olduğundan emindim. Yanıma çöküp oturdu ama hançeri hâlâ boğazımı kesecek kadar yakında tutuyordu. Yorgunluğumu üzerimden atmaya çalışarak gözlerimi kırptırdım. Arkamızdan horlama sesleri geliyordu. En azından birileri uykusunu alıyordu.

Dizginlere asıldım. “Çüş!”

Kazi doğrulup oturdu. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Onlara geri dönmelerini söyleyeceğim.”

Wren, Synovë, Eben ve Natiya etrafımızda daireler çizerek Mason, Gunner ve diğerleri yaklaşırken at arabasını koruyordu.

“Eve dön, Gunner!” diye seslendim. “Herkesi yanında götür. Ben dönene kadar şehre göz kulak ol.”

Mason, atını Synovë’nin atına yaklaştıırıp karanlık ve kızgın bakış-

lar atarak ona gözdağı verdi. "Seni almadan hiçbir yere gitmiyoruz," diye seslendi.

"Evet, gidiyorsunuz." İleride bir yerlerde askerlere rastlayacağımı ve onların da gözaltına alınmalarını istemediğimi söyledim. Aray ve diğer her şeyi riske atmış olurduk. Annem, Nash ve Lydia arayı tek başına idare edemezdi. Onlar Tor Kalesi'nde kalıp ben dönene dek işlerin devam ettiğinden ve herkesin güvende olduğundan emin olmalıydı.

Geri döneceğimi belirtsem de gözlerindeki soru belliydi.

Gunner suratını astı ama nihayet başını salladı. Haklı olduğumu biliyordu. "İdare edeceğiz." Diğerlerine onu takip etmesi için işaret verip geri dönerek eve doğru yola koyuldu.

Priya cüretkâr bir şekilde arabaya yaklaştı. Wren yolunu kapatmak için önüne geçti ama Priya, Kazi ile göz göze gelmeyi başardı. "Kardeşimin canını yakarsan buna pişman olacağını söylemiştim. Olacaksın da. Bunu asla unutmayacağım. Asla. Bedelini ödeyeceksin."

Kazi cevap vermedi. Priya'nın soğuk bakışlarına dümdüz bir bakışla karşılık verdi. Priya bana döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Kendine dikkat et, kardeşim."

"Ederim," diye cevapladım, böylece o da dönüp diğerlerine katıldı.

Gözden kaybolduklarında Kazi hançeri indirip arabadan indi. Ben de onu takip edip yere yığıldım, sırtım engebeli toprağa değiyor, kaslarım seğiriyordu.

Kazi ile ekibi atlarla ve arabanın arkasındaki tutsaklarla ilgilen-di, ardından sırayla nöbet tutarak uyudular. Herkes bitkin düşmüştü, gerçi belki Beaufort ve adamları o kadar yorulmamış olabilirdi, ne de olsa bütün gece horladıklarını duymuştum. Bense bir uyanıp bir uyuyarak dinlenmeye çalıştım ve babam öldüğünden beri ikinci kez tutsak alınıp isteğim dışımda bir yerlere götürülmeyi hak edecek ne yapmış olabileceğimi düşündüm.

Bize su ve kurutulmuş jambon verdiler. Bahr ihtiyaç molası için zincirlerinden kurtulduğunda Synové onunla alay ederek fırsatı varken kaçmasını söyledi. Sanırım Bahr bir an için bunu gerçekten düşündü ama silahsızdı ve kaçacak bir yeri yoktu. Buradaki arazi çoğunlukla düzdü, saklanacak tek yer uzaktaki birkaç çalıydı.

Arabanın tekerleğine yaslanıp kurutulmuş jambonumu çiğnedim. Bir yandan da Kazi'ye bakıp aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Baktığımı görüp bakışlarını kaçırdı. Kahin'in uyarısını hatırladım: *Kalbini koru, Patrei. Kalbinin üstünde bir bıçak görüyorum, onu kesmeye hazırlanıyor.*

Kastettiği kişinin yağmacılar olmadığını anladım. Beni Kazi ile ilgili uyarıyordu.

Kazi birdenbire arkasını dönüp ateş saçan gözlerle bana baktı. "Kes şunu!" diye emir verdi. "Bana bakmayı kes!"

"Kesmezsem ne olur?" diye sordum. "Ne yapacaksın, Kazi? Bana daha ne yapabilirsin ki?"

At arabasının arkasında bana yer olmadığı için arabayı ben sürmeye devam ettim ama Kazi artık Mije'nin üstünde yol alıyordu. Anlaşılan arabada yanımda oturmaya bile dayanamıyordu. Ailemin oluşturduğu tehdit ortadan kalktığına göre, artık bana uzaktan göz kulak olabilirdi. Bu bile fazla uzun sürmedi. Çok geçmeden Wren ile yer değiştirip sözde aşçı hainler Eben ile Natiya'nın yanına gitti.

Başımı sallayıp Kara Kulübe'nin geçmişini düşündüm. Cani sevgiliyi gecenin bir yarısı kaleye sokan, bir Ballenger'dı. *Nasıl bu kadar aptal olabildin, Jalaine?* Öfkeyle söylediğim sözler geri gelip tam on ikiden vuran bir yumruk gibi beni bulmuştu.

Sana şans tanıdım. Sana bütün şansları tanıdım.

Bu doğrudu. Neden geri çekilmemiştim? Neden gitmesine izin vermemiştim?

Yalnızca yatırımımızı güvende tutmak değildi amacım. Ortam gergindi, herkesin tepesi atmıştı, her şey kontrolden çıkmak üzereydi. Korkmuştum. Öldürülmesinden korkmuştum.

Nasıl bu kadar aptal olabildin, Jase?

O benim ailemi, evimi işgal etmişti.

Yolumuz uzarken öfkem de giderek artıyordu, yalnızca Kazi'ye ve ekibine değil aynı zamanda benim ülkeme, benim topraklarıma ve benim duvarlarıma arasına asker gönderdiği için kraliçeye de kızgındım. Bölgemi işgal etmişti. Aynısını ben yapmış olsaydım savaş ilanı olarak kabul edilirdi ve darağacını boylardım.

"Orada çok yavaş hareket ediyordun, biliyor musun Patrei?"

Wrene baktım. Bana ölümcül bir bakış attı. "Git başkasına işkence et."

Şaşırtıcı şekilde öyle yaptı. Atını sürüp Synove'nin yanına gitti. Bana göz kulak olma sırasının bundan sonra ona geleceğinden şüphem yoktu. Gerçi bir yere kaçabileceğimi sanmıyordum. Atlarım onlarınkini asla geçemezdi, denesem bile Synove'nin sırtını hedef tahatası olarak kullanacağından emindim.

"Onları alt edebiliriz," dedi Beaufort, kimsenin onu duyamayacağını düşündüğü bir anda.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Hayır," diye cevapladım. "Silahları var, ayrıca onlar Rahtan."

Sarva dudağını küçümseyici bir şekilde büzdü. "Ama kafatasları herkesinki gibi yumuşak."

Bahr zincirli bileklerini gösterdi. "İşemek için zincirlerimizi açtıklarında bir kaya alıp kafalarını eze..."

"Kafalarını falan ezmeyeceğiz," dedim.

"Senin için söylemesi kolay," diye sataştı Kardos. "Sen onların kraliçesini tanıımıyorsun. Bizi görürse ağzımızı bile açamadan kazığa oturtur, buna sen de dahilsin."

"Haklı," dedi Beaufort. "O çok cani biridir. Ayrıca ona karşı gelen herkesi düşman olarak bellemiş."

"Hepiniz ona karşı mı savaştınız?"

"Âlimler hariç hepimiz," diye cevapladı Sarva. Âlimler her zaman ki gibi sessiz kaldı. İkisi de dehşete düşmüş gibi gözüktüyordu.

"Geri kalanımız Komizar için savaştı," dedi Bahr. "İşte, o adam gerçek bir liderdi."

Çocukların parmaklarını kopartan adam mı?

Onun hakkındaki söylentileri duymuştum. Boyunun üç metre olduğunu. Ejder dişinden yapılmış bir kılıcının olduğunu. Yüzyıllardır yaşayan bir Kadim olduğunu. Onu öldüremediklerini çünkü yarı tanrı olan birini öldürmenin imkânsız olduğunu. Onun hakkında anlatılan hikâyeler, gökteki yıldızları anlatan hikâyeler kadar abartılıydı. Gerçek bilgiler Cehennem Ağzı'na ulaşana dek, kurguyu gerçekten ayırmak imkânsız hâle geliyordu. Bahr'ın ilk elden anlattıklarına bile inanması güçtü. *Onun emirlerine kimse karşı gelemezdi. İblisi bile tek bir fısıltıyla susturabilirdi.*

Çocukları zalimce cezalandırması inanılır bulduğum tek hikâyeydi. Gözlerini kocaman açıp parmaklarını önümde sallayan Kazi'yi hatırladım. *Parmaklarıma bir bak, Jase! Hepsine tek tek dikkatle bak.* O anda, bakışları her şeyi anlatmıştı. Yaşamak zorunda kaldığı çaresiz hayatı görmüştüm.

Synové ufak bir antilop vurmuştu, hayvanın kesilmiş bedeni şimdi bir şişin üzerinde pişiyordu. Harabelerin ortasında büyüyen ruh ağaçlarının ortasında kamp kurmuştuk. Buradaki ağaçlar yuvarlak merdivenlere tırmanmış, cılız hayaletler gibi pencerelerden içeri girmişti. Bahr kafa ezme konusunu bir daha açmadı. Her çıtırtıda kafasını çevirip etrafa bakıyordu, artık ihtiyacını görmek için karanlığın içine gitmeyi pek istediğinden şüpheliydim.

Bir ağaca zincirlenmişim. Hepimiz öyleydik. Bileğimin çevresinde yine bir zincir vardı.

Kazi bir yerlerde Mije'ye tımar yapıyordu. Bütün gün benden uzak durmayı başarmıştı, hepimizin aynı yere gittiğimizi düşünürsek etkileyici bir başarıydı.

Natiya ateşin üzerinden eğilip daha hızlı pişsin diye antilobun göğüs kafesini kırdı.

"Aç mısın?" diye sordum. "Hâlâ iki kişilik mi yiyorsun? Belki şimdiye sekiz olmuştur? Yalanların kurtçuklar gibi çoğalıyor."

"Ağzını topla, *Patrei*," diye uyardı Eben, hançerini çıkararak. En azından Natiya bu konuda doğruyu söylemişti, adam hançer konusunda ustaydı.

"Sadece kendim için yiyorum," diye cevapladı Natiya, neşeyle karnına vurarak.

"Kraliçeniz asla gelme niyetinde değildi, öyle değil mi? Sadece bir işgalci değil, aynı zamanda bir yalancı da."

"Ağzını topla, dedim!" diye tersledi Eben.

"Mektubu sahteydi," diye tısladım.

"Ona yazdığım mektup sahteydi," diye araya girdi Kazi. Bütün başlar ona döndü. Gölgelelerden çıkarak ateşin ışığına doğru geldi. "Kraliçe bunu biliyordu. Ona birçok ipucu verdim ama sen ve kardeşlerin hiçbirini anlamadınız. Altın *thannis* var ya? Zehirlidir. Ona size hediye olarak zehir getirmesini söyledim." Ses tonundan alaycılık akıyordu. "Ona asla Tor Kalesi'ne gelmesini söylemem."

Bu sözleri küçümseyerek sanki evim kraliçeye yakışık almıyormuş gibi söylemişti. Ona baktım. En başından beri, söylediği her şey yalandı. "Dürüst olduğun bir konu var mıydı acaba?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Sen bana dürüstlük dersi veremezsin. Asla."

"Sana ailemin işleri hakkında bilgi verme zorunluluğum yoktu."

"İş mi? Böyle mi diyorsun? İş dediğin, bir cephane dolusu silah üretmek."

"Evet! Bizim işimiz bu! Ayrıca bizim hakkı..."

"Bütün krallıkları parmağınızda oynatmak mı hakkınız? Kraliçenin boynuna ilmek geçirmek de mi hakkınız?"

"İşte şimdi tam bir Vendalı gibi abartmaya başladın!"

"Aranan kaçaklara yataklık ediyordun!"

"Ve sen de..."

"Geri çekilin, ikiniz de!" Eben aramıza girip iterek bizi birbirimizden uzaklaştırdı, ikimizin de göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Ne ayağa kalktığımı ne de Kazi'nin yaklaşarak bu kadar yakınımaya geldiğini fark etmemiştim.

Bana tepeden baktı, nefesleri hâlâ kesik kesik çıkıyordu. "Kraliçe yalancı falan değil. Tor Kalesi'ne gelmesi için yaptığınız üstü kapalı talebi kabul edemedi çünkü şu anda yatağa bağlı durumda. Seyahat edemez. Öyle olmasaydı söz veriyorum, buraya gelir ve bu pislikleri adalete bizzat teslim ederdi!"

Gözleri parlıyordu. "Bir daha asla gerçeklerden bahsetme." Sesi çatlak çıkıyor, titriyordu. Topuklarının üzerinde dönüp bir kez daha gölgelerin arasında kayboldu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

DERENİN KENARINDA EĞİLİP, SU TORBALARININ SONUNCUSUNU DA doldurdum. Etrafımda harabelerin yıkık dökük duvarları yükseliyordu. Önceki gece harabeleri bulduğuma ve karanlık mağarada, herkesten uzakta uyuyabildiğime memnundum. Büyük ihtimalle bir süre daha sığınak bulamayacaktık.

Doldurduğum su torbasını kapattım ve arkamı döndüğümde Eben'i beni izlerken buldum.

"Sana yardım edeyim," dedi. Beş torbayı kollarının arasına aldı, duraksadı ve bana baktı. "Sen iyi misin?"

Böyle sorular sormak Eben'in adeti değildi. İyi olmak zorundaydık, hem de her zaman. "Nasıl yani?"

Tereddüt ederek bana baktı. "Oradaki o muydu?"

O. Kalbim küt küt atmaya başladı. Şimdi anlamıştım. Bütün sırlar içerisinde, Jase nasıl olur da bunu benden saklardı? Zane'in yaptıklarını biliyordu. "Evet," diye cevapladım. "Oydu."

Eben tiksinierek dudaklarını büzdü. "Piç. Ama sen doğru olanı

yaptın, Kazi. Onu geride bırakmanın senin için kolay olmadığını biliyorum. Bir şansın daha olacak. Geri döneceğiz.”

Başımı salladım. “Hayır, Eben. İkimiz de döndüğümüzde orada olmayacağını biliyoruz. O zamana kadar çoktan kaçmış, uzaklarda bir delikte saklanıyor olacak. Onu aramakla on bir yıl daha harcayamam.”
“Üzgünüm.”

“Üzülmene gerek yok,” dedim, neşeli bir ton takınmaya çalışarak. Bunun yerine sesim hissiz çıkmıştı. “Yakaladığımız diğer pisliklere baksana. Bulmaya geldiğimiz adam ve diğer beşi de cabası.”

“Altı,” diye düzeltti. “*Patrei* ne olacak?”

Yutkundum. “Evet. Altı. *Patrei* de var.”

Ama Eben’e söylemem gereken bir şey vardı.

Hepsine söylemem gereken bir şey vardı, Jase de dahil.

Kahkahaydı.

Beni en başından beri sürekli sürekli ortaya çıkan bir ilmek gibi rahatsız eden o kahkahaydı.

Kahkaha, iç geçirme ya da bakışlar gibi çok şey anlatır. İstemsiz bir dildir. Endişe, korku, hilekârlık... bunların hepsi söylenmeyen cümlelerde gizlidir.

Kumandan ve adamlarını bulduğum o gece duyduğum kahkaha bana doğru gelmeyen bir şeyler sezmiştim ama söylediklerinin getirdiği şok önüne geçmişti.

Dün gece gölgelerin arasında kaybolduktan sonra yine duymuştum, hepsi kahkahalarla gülüyor, Jase’in beni kandırdığını söylüyorlardı. Beni uzaklaştırdığını söylüyorlardı.

Bu, neşe dolu bir kahkaha değildi. Kendini beğenmiş, küçümseyen bir kahkahaydı. Birini kazıkladıklarında tüccarlardan duyduğum bir kahkahaydı, her zaman sonradan atılan bir kahkaha. Kandırdıkları kişi gittikten sonra atılan bir kahkaha.

Aynı kahkahayı o ilk gece, Ballengerlardan bahsederken de duymuştum. Neşeli değil, alay eden bir kahkahaydı. Kumandan ve adamları Ballengerlara gülüyordu.

Bir aldatmaca mı vardı?

İhanet miydi?

Ballengerlar sayesinde zenginliğimiz katlanarak artacak.

Illarion onları kullanmış mıydı?

Kraliçe onun ortalama bir kılıç ustası ve kumandan olduğunu ama ortalamanın da üstünde bir hilekâr olduğunu söylemişti. Asıl yeteneği sabrında.

Morrighan Kalesi'nde birden fazla rol oynaması gibi, Tor Kalesi'nde de mi birden fazla rol oynamıştı? Jase'in ailesinin görmesini istediği rol ve kendi yararına yaptığı gizli rol. Ballengerların oyuna geldiğine ikna olmuşum.

"Dürüst olalım, Kazi," dedi Natiya, hepsini derenin kenarında toplayıp onlara şüphelerimden bahsedince. "Jase'i hâlâ önemsedğin için görmek istediğin şeyleri görüyor olamaz mısın?"

"O iş artık bitti," diye cevapladım. "Bazı ihanetleri unutmak imkânsızdır." Zane hakkında söylediği yalan beni dağlamıştı, ayrıca beni sığınakta yakaladığında gözlerindeki acıyı görmüştüm. Birbirimize ihanet ederek aramızda olan her şeyi yıkmıştık. Başımı salladım. "Bu, Jase ve benimle ilgili değil. Gerçeği bulmakla ilgili. Kraliçeye tuzak kurmaktan bahsedince Jase bu suçlamayı hemen savuşturdu. Onu bunu yapmayacağını bilecek kadar tanıyorum."

"Onun hakkındaki başka şeyleri de bildiğini sanıyordun," dedi Wren.

Derenin kenarındaki yıkık duvara oturdum ve olayı çözmeye çalıştım, hangisi gerçek hangisi yanlıştı? Ama ne duyduğumu biliyordum, kraliçeye karşı intikam almayı ne kadar istediği Illarion'un sesinden belli oluyordu. Jase'in bundan bir kazancı olmazdı. "Krali-

çenin boynuna ilmek geçirmek Illarion'un fikriydi," dedim. "Bütün bunları zenginlik için olduğu kadar intikam için de yapıyor. Komizar için çalışmaya başladığında amacı zengin olmaktı ama kraliçe yüzünden kaçak bir adama dönüştü. Eğer bütün krallıkları parmağında oynatma kısmına gelecek olursak: Jase'in dünyası Cehennem Ağzı, Tor Kalesi ve arenadan ibaret, hepsi bu. Daha fazlasını istemiyor ki." Teyit etmeleri için Wren ile Synové'ye baktım. "İkiniz de gördünüz."

Başlarını salladılar.

"Bu bir aldatmaca olsa bile, Ballengerların suçsuz olduğunu kanıtlamaz," diye karşı çıktı Natiya.

Eben ona katıldı. "Kendi amaçları için kaçaklara yataklık ediyorlardı. Silahlar."

Asıl mesele, göz yumamayacağımız tek şey buydu.

"Aslına bakarsan, Ballengerlar sadece bir tane kaçağa yataklık etti," diye düzeltti Wren. "Diğerlerinin hayatta olduğunu biz bile bilmiyorduk, onlar hakkında bir arama emri çıkartılmamıştı."

"Tek bir kaçağa yataklık etmek bile, ihanetten hüküm giymesi için yeterli," dedi Natiya. "Krallıklar Birliği'nin bu konuda çok net bir tavrı var. Anlaşmalarda bile yazıyor. Onun kaderine karar vermeyi kraliçeye bırakmalıyız."

Eben ve Natiya tutsaklarımızı arabaya bindirmek için gitti. Bugün Griz ve askerlerle buluşacaktık, yolun geri kalanında onlar bize eşlik edecekti.

"Jase'e ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu Wren.

"Gitmeden önce. Gözcü Vadisi'ne ulaşmadan önce söylemek istiyorum."

Synové kaşlarını çattı, sığ suyun içine soktuğu ayaklarını oynattı. "Öğrendikten sonra arabayı kullanmasına izin veremezsin. Yoksa hepsini uçurumdan aşağı sürer. Bahr'ın o şekilde ölmesine izin veremem."

Wren ile ona şüpheyle baktık. Bahr'a yüzünde aç bir ifadeyle nasıl baktığını görmüştüm. Birden fazla kez kaçmasını söyleyerek ona sataşmıştı. "Peki o zaman nasıl ölecekmiş, Synové?" diye sordum.

Sudan zıplayarak çıkıp ikimizi de ıslattı. "Kraliçe nasıl isterse, tahii ki," diye cevapladı. Ardından Eben ve Natiya'ya tutsakları bindirmek konusunda yardım edeceğini söyleyip oradan uzaklaştı.

"Araba konusunda haklı," dedi Wren. "Bir şeye kalkışabilir. Ballengerlar ihanetten hoşlanmaz."

Bunu adım gibi biliyordum. Priya çoktan benden birçok çirkin şekilde intikam alacağına yemin etmiş olmalıydı. Muhtemelen şimdiye Cehennem Ağzı'nda en çok aranan suçlu olmuştum.

"Bacağına arabanın tabanına zincirleriz," dedim. "Jase *Patrei* görevini çok ciddiye alıyor, kendi canına kastetmeyecektir." Böylece koltuğundan zıplayıp onlara saldırmaya da kalkışamazdı. Yumruklarının ne kadar güçlü olduğunu görmüştüm.

"Söylediğin gibi kenara çekilseydi hiç burada olmayacaktı. Yetmezmiş gibi bir de onu kalkan olarak kullanmana izin verdi. Yoksa buraya kadar gelebilir miydik, emin değilim. Bütün Ballengerların gözünü kan bürümüştü."

"Ne? Saçmalama. Onu gafil avladım."

"Artık numaralarını öğrendi. Gafil avlandığını sanmıyorum. Ayrıca yerleşkedeyken onu kardeşleriyle güreşirken gördüm. Hızlı davranıyor."

"Öyle bile olsa, ne olduğunu ben biliyorum. Hem siz arkamdaydınız, iyi görememiş olman normal."

Omuz silkti. "Öyle olsun. Ama bazı şeyler uzaktan daha iyi görünür."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JASE

“NE YANİ, ŞİMDİ DE HAYATIMI BAĞIŞLAMAN İÇİN YALVAR-
MAMI MI BEKLİYORSUNUZ?”

Eben ve Natiya diğer tutsakları arabaya bindirirken Wren ile Synové beni ormana götürmüş, sonra da bir ağaca bağlamıştı.

“Olabilir,” dedi Wren. “Sessiz ol ve dinle, yeter.”

Neyi dinleyecektim?

Dönüp geri gittiler. Acaba gerçekten de beni burada çürümeye ya da Candok ayılarına yem olmaya mı bırakmışlardı? Dakikalar sonra arkamda hışırtı sesleri duydum. Bir insanın ayak sesleri. Candok falan değil. Hangisi beni daha çok korkutuyordu, bilmiyordum.

Kazi belirdi. Önümde durdu ve onu dinlememi ama tek kelime bile etmememi söyledi. Duymam gereken bazı şeyler vardı. Gerekirse ağzımı bağlayacaktı.

“Eğer yine hırsızlıkla ilgili nutuk çekmeye geldiyse...”

“Tek kelime bile etme dedim.”

Tepem atmıştı. Beni tutan iplere abanıp öne eğildim. “Kulaklarımı açtım, seni dinliyorum.”

Tek kelime etmedim. Önümde volta atarak konuşuyor, Beaufort'un beni oyuna getirdiğine ikna etmeye çalışıyordu. Sesinden hiçbir duygu belli olmuyordu, bakışları da aynı şekilde mesafeliydi.

"İstersen sana suçlarının bir listesini vereyim." Beaufort'un Morrighan kabinesinin güvenilir bir üyesi olduğunu anlattı, zengin ve güçlü bir adamdı ama daha fazlasını istiyordu ve buna sahip olmak için Komizar'la işbirliği yapmıştı. Detaylı bir şekilde anlattı, adamın suçları düşman askeriyle Morrighan kalesine girmek ve kralı zehirlemekten, veliaht prensi öldüren saldırıyı düzenlemeye kadar uzanıyordu.

Zihnim bana anlattığı detaylarla doldu, onun anlattığı haliyle Beaufort'un anlattıklarını karşılaştırdım. İki senaryo, iki olası yalan, iki de olası gerçek vardı. Kazi volta atmaya devam etti, gergin bir şekilde dizine vurduğu parmakları dışında halinde duygudan eser yoktu.

"Ön ayak olduğu katliamda ölen otuz iki genç askerden bahsetmiş miydim? Üstelik daha yeni başlıyordu. Bu noktadan sonra suç işlemeye devam etti. Yakında görürsün."

"Diğer adamlardan haberin olmadığını biliyorum," diye devam etti. "Torbak ile Phineas, Kadimlerin sırlarını çözüp tekrar hayata getirebilen Morrighan âlimleri. Onlar da birer hain. Tanrılara hizmet için yemin ettiler ama sadece kendilerine hizmet ediyorlar."

Sarva, Kardos ve Bahr'ın Vendalı olduğunu anlattı. "Herkes savaş alanında öldüklerini sanıyor. O kadar yanmış beden vardı ki hiç emin olmadık ama kişisel eşyalarının bazılarını bulduk. Belli ki kendilerini ölü olarak gösterip kaçmışlar." Kardos, Komizar'ın ordusunda bir generaldi ve Lydia ile Nash yaşındaki çocukları ön saflarda kullanırdı. Bu onun, süvarileri öne sürmeden önce düşman askerlerinin kafasını karıştırma yöntemi idi.

"Sarva, Venda'nın bir velayetinin valisiydi, Bahr ise Kutsal Şehir muhafızlarından biriydi." Silahsız vatandaşlara saldırmışlar, sokaklarda katliam yapmışlardı. Aileler yok edilmişti. Çocuklar, anne ba-

balar, yaşlılar... Bu ailelerden biri de Wren'in ailesiydi. Babası kollarında ölmüştü. "Synové de Bahr'ın anne babasının kafasını kesmesine şahit oldu. Kaçmaktan başka çaresi yoktu çünkü adam ona da saldırdı. Daha on yaşındaydı."

Kazi dönüp bana baktı. "Güvenli bir ev verdiğin, sana silah yapacaklarına söz veren adamlar işte bunlar. Silahları neden istiyordun, Jase? Cehennem Ağzı'nı korumak için mi? Arena için mi? Seni temin ederim, onların daha büyük planları var. Ne kadar büyük olduğunu bugün göreceksin. Yakında bütün krallıkları parmaklarında oynatmayı planladıklarını duydum. Büyük Savaş yanında piknik gibi kalacakmış. Kumandan, egemenlik planları kuruyordu. Ballengerlar onlar için şanslı bir basamak taşı, hedeflerine ulaşmak için kullandıkları bir araçtı."

"Bunu konuşup güldüler. Seninle alay ettiler. Onlara istediklerini, yani silah malzemelerini verince bütün aileni öldürmeyi planlamış olmalılar. Silah malzemesi almak için, arena sayesinde her şeye erişimi olan zengin bir aileden daha iyisini nereden bulacaklardı? Yakında elde edecekleri cephaneden bahsedip kahkahalarla güldüklerini duydum. Onlar erişecek, sen değil. Üstelik bu Kumandan Illarion'un böyle bir şeye kalkıştığı ilk sefer değil ama sen, istediğini elde etmek için bir kaçağa yardım etmeyi kabul ederken bir risk aldığını zaten biliyor olmalısın."

Sonunda volta atmayı bırakıp benden bir şey bekliyormuş gibi bana baktı. "Ee?"

"Hadi ya. Şimdi konuşma iznim var mı?"

Başını salladı.

Gözlerimi ona odaklayıp yavaşça konuştum, yavaş konuştum ki söylediğim her kelime aklına girsin. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Yani diyorsun ki, sahtekârlık yaparak Tor Kalesi'ne girdiler. Ailemin güvenini kötüye kullandılar. Onları tehlikeye attılar. Yemeğimizi yediler.

Yataklarımızda uyudular. Bizi kullandılar. Tutma niyetleri olmayan sözler verdiler. Bize ihanet ettiler.”

Yutkundu, ne demek istediğini anlamıştı.

“Söyle bana, ikisinin arasında fark var mı?”

Az önce tokat atmışım gibi bana baktı. “Ben seni öldürmezdim, Jase. Aileni katletmezdim. Aynısını onlar için söyleyebilir misin?”

“Ailemi zehirlemeye çalıştın! Yemeğimize huşkanadı olduğunu sandığın tozu kattın!”

“O bir zehir değil, sen de biliyorsun! Sadece yatıştırıcı.”

“Nash ve Lydia daha çocuk! Ne olduğu umurumda bile değil!”

“Onların yemeğine koymamıştık ki!”

“Öyle olsa bile, Beaufort ve adamları o kadarını da yapmadı.”

“Henüz.”

“Biz bağımsız bir bölgeyiz, ilk krallık biziz ve siz bizim egemenliğimizi hiçe saydınız. Kime inanayım? Ailemin güvenini suistimal eden bir Rahtan şövalyesine mi? Benimle alay eden? Yoksa *bizim* olan toprağı ele geçiren, hiç tanışmadığım bir kraliçenin sözüne mi?”

“Sizin sınırlarınız yok, Jase. Bu topraklar Cam Lanteux’ya ait. O da kralın söylediklerine dayanarak burayı seçti. Nereden bilecekti?”

“Bu bahane onda işe yarıyor ama bende yaramıyor mu? Beaufort’un suçları konusunda inkâr ettiği eski bir ihtarnameden başka bir bilgim yoktu.”

“Tek yapman gereken sormaktı.”

“Sorduk! Babam kralın yargıcına sordu ama o, bunun hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söyledi.”

“O zaman kraliçeye sormalıydınız!”

“Mektuplarımıza cevap vermeyen kraliçeye mi? Varlığımızdan haberi bile olmayan kraliçeye mi?”

“Onu sakladınız, Jase. Bu her şeyi açıklıyor.” Duraksadı, içime işleyen bakışlarla beni izledi. “Çok şey sakladınız.”

“Tam olarak hangi suç için buradayım, Kazi? Beaufort’u sakladığım için mi, yoksa Zane’i sakladığım için mi?”

Dudakları titredi. Arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı, omzunun üzerinden “Wren ve Synové birazdan gelip seni alır,” diye seslendi. İplerden kurtulmaya çalıştım. Zihnimden delice düşünceler geçiyordu, hiç mantıklı olmayan düşünceler.

“Kazi, bekle!” diye bağırdım.

Durdu ve uzun saniyeler boyunca yere baktı.

“Sana Zane’i söyleyecektim,” dedim. “Yemin ederim söyleyecektim.”

Arkasını dönüp benimle yüz yüze geldi. “Ne zaman, Jase? Yüzüğünü çaldıktan sonra, önemli olduğu anda sana geri verdim. Değer verdiğin her şeyi kurtarmana yardım ettim. Bana Zane’i anlatmak için elinde bir şans vardı... önem verdiğim anda anlatabilirdin. Ama anlatmadın.”

Gitti. Sesinde öfke, perişanlık ya da *herhangi bir duygu* duymayı diledim. Ama hiçbir şey yoktu, hiçlikten oluşan bomboş bir vadi gibiydi ve o tekrar çeneme yumruk atmış gibi canım yandı.

Rüzgâr, zaman,
Çember çizer, kendini tekrar eder,
Bize her zaman dikkatli olmamızı hatırlatır,
Çünkü özgürlükler bir kalemde
kazanılmaz asla,
Her zaman tekrar tekrar kazanılmalıdır.

- Jezelia Şarkısı

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAZI

UZUN UZUN, İYİCE BAKIN VE YİTEN HAYATLARI HATIRLAYIN. SEVENLERİ olan gerçek insanlar. Size verdiğim görevi yerine getirmeden önce, bu yıkıma şahit olun ve onların yaptıklarını görün. Gelecekte yapabileceklerini. Neyin uğruna savaştığımızın farkına varın. Ejderler bile en sonunda sürüne sürüne karanlık inlerinden çıkar.

Gözcü Vadisi'nin ağzında dururken bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. En azından doğru olanı yapmıştım. Adalet bile yaraları sarmazdı, yalnızca yaşayanlara kötülüğün cezasız kalmayacağını hatırlatmaya yarardı. Ama aynı zamanda kötülüğün sonsuza dek bitmesinin mümkün olduğuna dair bir umut veriyor da olabilirdi.

İşte şimdi gökyüzünde, toprakta, rüzgârda bu umut yeşeriyordu. Ruhlar bana fısıldadı. Annem bana fısıldadı. Şşşt, Kazi. Dinle. Konuşulmayan dili duy. Çünkü herkes kelimeleri söyleyebilir ama çok az insan kelimelerin arkasında atan kalbi duyabilir.

Vadinin kalbinin sesini duyabiliyordum, nabızı hâlâ içinde bir yerlerde atıyordu.

“Olmaz!” diye bağırdı Bahr. “O yoldan gitmem! Hayır!” Gittiğimiz yolu görür görmez zincirlerine asılmaya başladı.

Sarva ve Kardos da benzer şekilde karşı koydu. Bazı askerler, ordudan kaçanların burada öteki dünyaya çekildiğine inanırdı. Ölümler adimlarını tanır ve topraktan ellerini uzatıp onları aşağı çekerti.

“Gideceksin, hatta baştan sona yürüyeceksin... tabii eğer hayatta kalırsan,” dedi Synové, yarasına tuz basarak. Bizi yavaşlatacaktı ama Synové'ye uzun yoldan gitmenin en iyi işkence yöntemi olacağına dair söz vermiştik ve Bahr bu kadar acıyı çekmeyi hak ediyordu.

Böyle Venda inançlarına sahip olmayan kumandanın bile, çıkmasına ön ayak olduğu ünlü savaşın yapıldığı yere geri dönme düşüncesi karşısında rengi atmıştı. Phineas kenarda bir yere eğilip midesini boşalttı, üstelik daha hiçbir şey görmemişti.

Yalnızca Jase, merakla etrafa bakıyordu. Burayı daha önce hiç görmemişti. Gözleri göğe uzanan tepelerde, tepelerin üzerindeki harabelerde ve uzaklarda yükselen tuhaf yeşil tepeciklerin üzerinde dolandı.

Eben arkamızda arabayı sürüyor, Natiya'yla Wren de düz yürümek dışında herhangi bir hareket yapanları vurmaya ya da kesmeye hazır bir halde yanında at sürüyordu. Synové ve bense tutsakların iki yanında yürüyorduk.

Bir süre kimse ağzını açmadı. Bazılarımız için vadi saygı duyulması gereken bir yerdi, Bahr gibi diğerleri ise ölüleri uyandıracak bir ses çıkarmaktan korkuyor olmalıydı. Üzerimizden bir gölge geçince Bahr yere eğildi ve telaşla gökyüzüne baktı, sınırları yerinde değildi. Üstümüzde uçan iki racaa vardı, muhtemelen bizim antilop olmamızı umuyorlardı. Synové onları görünce gülümsedi. “Devam edin,” diye emir verdi, kılıcıyla işaret vererek. Kardos çaresizce çürümüş bir arabaya baktı, silah olarak kullanmak için eline ne olsa geçirmeye hazırdı. Belki sesleri o da duyuyordu ya da belki de uzanıp bacaklarını tutan ölüleri hissediyordu.

Rüzgâr üfledi, çimenler mesaj verir gibi dalgalar halinde sallandı. *Geliyorlar.*

Jase, devasa beyaz göğüs kafesi kemikleri mızraklar gibi göğe yükselen bir *brezalot* iskeletinin yanında durdu. “Bu nedir?” diye sordu.

Brezalotlara kıtanın bu bölgesinde rastlanmazdı. “Atlara benziyorlar,” diye açıkladım. “Heybetli, devasa yaratıklar. Çoğunlukla vahşi ve durdurulamazlar ama Komizar güzelliklerini bozup onları bir silaha çevirmeyi başardı. Burada onlardan da yüzlercesi öldü.”

Yolu yarıladığımızda taştan yapılmış bir anıt gördük, üzerindeki yırtık beyaz gömlek rüzgârda dalgalanıyordu. Jase’in bütün bunları sindirmesini izledim. Toplu mezarları, hayvanların kazıp çıkardığı insan kemiklerini, terk edilmiş, paslanmış ve üzeri çimenle kaplanmış silahları, arada sırada gördüğümüz tepelere gülerek bakan kafataslarını... Gözleri karanlık bulutlar gibiydi, bir o yana bir bu yana bakıyordu. “Kaç kişi öldü?” diye sordu.

“Yirmi bin. Bir günde. Ama Sarva’nın dediği gibi, burası planladıklarının yanında piknik gibi kalır.”

Hiçbir şey söylemedi ama çenesi gerildi. Döndü, Sarva’ya uzun uzun dikkatle baktı. Gözlerinde, Bahr’a bakarken Synové’nin gözlerinde beliren açlığı gördüm.

Kardos birdenbire çığlık attı, ayağı dizine kadar toprağa batmıştı. Ayağını aceleyle çekip geriye baktı. Sadece göçük bir oyuktu ama hepsi, kumandan bile, korkuyla bakıp içinden kemikli bir elin çıkmasını bekledi. Evet, bu işkenceyi kendi kendilerine yapıyorlardı.

Vadinin sonuna yaklaşırken bize doğru gelen süvarileri fark ettik. Kumandanın var gücüyle gülümsediğini gördüm ama sonra lanet okudu. Bunlar Morrighan askerleriydi. Torbak baştan aşağı titredi.

“Hepsi yıldızlarla başladı,” deyiverdi Phineas birdenbire. Arkamı dönüp ona baktım. Gözleri uzakta bir yerlere bakıyordu, yüzünde kayıp bir ifade vardı. “Tembris ağaçları bize gösterdi. Yıldızların getirdiği...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı kumandan.

“Neden?” diye sordu Phineas. “Artık ne önemi var? Zaten hepimiz öleceğiz.”

“Ne demek, *Hepsi yıldızlarla başladı?*” diye sordum.

“Sus artık!” diye bağırdı Torback.

“Hiçbirimiz ölmeyeceğiz!” diye hırladı Bahr. “Hâlâ vakit var!”

“Artık çok geç,” dedi Phineas. “Artık hepimiz için çok geç.” Jase’e döndü. “Çok üzgünüm. Humma ilacını hiç bulamadık. Böyle söylersek onu dinleyeceğini biliyordu. Ben...”

“Aptal piç!” Sarva ona doğru atıldı. Havada bir uyarı oku süzüldü ama aynı anda Bahr da Phineas’a saldırıp yumruğunu karnına geçirdi. Wren, Synové ve ben hızlı hareket edip Bahr’la Sarva’ya boyun eğdirdik ve kılıçlarımızı sırtlarına bastırdık. Eben ve Natiya da oklarını çekerek Jase, Torback, Kardos ve kumandana dizlerinin üzerine çökmelerini söyledi.

Phineas donmuş gibi duruyordu, ağzı açıktı, birdenbire patlak veren çatışmadan korkmuş gibi gözlerini kocaman açmıştı. Derken gömleğinin üzerindeki kanı fark ettim. Dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ konuşamıyordu, Bahr’ı yüzüstü yatarken bıraktım, ona hareket etmemesini söyleyip Phineas’ı tam düşmeden önce yakaladım. Sırtına devasa bir *brezalot* kemiği batmıştı. Phineas’ın tam arkasında duran kumandana baktım. Yüzünde kendini beğenmiş ve vicdansız bir ifade vardı.

Bize saldırmalarını bekliyorduk ama birbirlerine saldırabileceklerini hesaba katmamıştık.

Phineas’ı yan çevirip kollarımın arasına aldım. Yüzünden yaşlar akıyordu. “Çok üzgünüm,” dedi nefes nefese, zar zor konuşarak. “Zeytinler. Alçılar.” Öksürünce ağzından kan fışkırdı. “Oda. Beni bulduğunuz oda. Kağıtlar.” Uzun, hırıtlı bir nefes verdi.

“Kağıtlara ne olmuş?” diye sordum.

“Yok edin onları. Hepsini...”

Dudakları oynamayı bıraktı. Göğsü hareketsizleşti. Ama gözleri hâlâ korku dolu bir ifadeyle donmuş gibi bana bakmayı sürdürdü.

Kumandanın kendini beğenmişliğinden artık eser kalmamıştı. Kral yanımıza gelirken üst dudağının terlediğini gördüm. Vadinin güney çıkışındaki kampa varmıştık. Kraliçenin erkek kardeşi Bryn, babası geçen sene ölünce Morrighan'ın yeni kralı olmuştu. Bastonuna eğilerek bize doğru yürüdü. Genç bir adamdı, sağlıklı ve dinçti ama suikast girişiminde sağ bacağına kaybetmişti. Zorlanarak attığı her adım, kumandanın hainliğinin bir nişanesiydi. İncelemesi için tutsakları dizdik ama kral önce benim yanıma geldi.

“Majesteleri,” dedim, reverans yaparak. Wren ve Synové aynısını yaptı. Reveransın ortasında bizi durdu, öne eğilip omzuma dokundu.

“Hayır,” dedi. “Hepinizin önünde eğilen ben olmalıyım. Aslında eğilirdim ama sonra geri kalkamayabilirim.” Tıpkı kız kardeşi gibi doğal biriydi.

Gülümsedi. Bu anın onu o kadar çok etkilemiyormuş gibi davran-
dığını biliyordum. Yakışıklı bir adamdı ama olduğundan daha yaşlı
gözüküyordu. Kraliçe onun bir zamanlar şakacı kardeş, başı dertten
kurtulmayan afacan bir çocuk olduğunu anlatmıştı. Artık gözlerinde
afacanlıktan iz kalmamıştı. Ne de olsa ailesinin büyük bir kısmı yok
olmuştu.

Yirmi askeri bize eşlik edip destek olmaları için bizimle bıraka-
cağını söyledi, ardından yanımda yürüyerek tutsakların yanına gitti.
Kim olduklarını ve ne yaptıklarını anlatırken her birine dikkatle bak-
tı. Önce Kardos, Sarva ve Bahr, ardından Torback'e geldik. Torback'in
kralın küçükken öğretmeni olduğu ortaya çıktı.

“Yılanın inini bulmuşsunuz. Ondan haberimiz yoktu.” Uzun bir

süre Torback'e baktı. Torback bakışlarına sonunda dayanamayıp canını bağışlaması için yalvarmaya başlayınca kral onu susturdu.

"Bir âlim daha vardı," diye açıkladım. "Yolda kumandan tarafından öldürüldü."

"Haberim var," dedi. "Phineas Morrighan'dan kaçtığında henüz genç bir çocuktü. Komployu uzun süredir planlıyorlar." Kumandanın önüne gelip delici bakışlarıyla ona baktı. "Bildiğin gibi, Kumandan Illarion. Kardeşlerim ve binlerce başka insanın asla kavuşmadığı adalete sen kavuşacaksın. Komizar ile işbirliği yaptığın için Venda adaletine teslim olacaksın. Kız kardeşimin mahkemesi seni bekliyor."

Kumandan sesini çıkarmadan ona baktı. Belki ihanet ettiği çocuk kralı görüyor, belki de yapabileceği seçimleri yeniden izliyordu. Ölümün arkasında durmuş, onu almak için beklediğini gördüm. Belki burada olmazdı. Bugün değil. Belki, Venda'da rüzgârlı bir kulede, kumandanın boynu kırılıp sıra onun son yargısına geldiğinde adalet yerini bulacaktı.

"Peki ya bu kim?" diye sordu kral, Jase'in önünde durarak.

"Cehennem Ağzının *Patrei'si*," diye cevapladı Jase, krala dik dik bakarak. "Beni serbest bırakmanızı talep ediyorum."

Kral bana doğru döndü. "Onun burada olma sebebi nedir peki?"

"Söyle ona, Kazi," dedi Jase. "Neden ailemi ve hanedanımı korumak için evde değil de burada olduğumu açıkla."

Yutkundum, cevabım boğazımda tıkanmıştı.

Griz öne çıkıp benden önce cevap verdi. "Kaçaklara yataklık etti ve onlara bir cephane dolusu silah yapmak için malzeme temin etti."

"O halde o da darağacını boylayacak."

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

JASE

VADİDE YÜRÜRKEN BİR YANDAN DA KENDİ KENDİME, *Si-
lahları isteme sebebimiz bu değildi. Bu asla olmamalıydı* diye düşünüp
durdum. Sarva'ya bakıp tüfeği benden almaya çalıştığını, verdikleri
sözleri hatırladım. *Humma ilacını yakında bulacağız.* Babama Kadim-
lerin kütüklerini göstermiş, anlamadığımız formüllerde ilacın sihrinin
yattığını söylemişler, alimlerin onları çözmeye çalıştığına söz vermiş-
lerdi, biz de onlara inanmıştık. Yalandan buluşlar ve sabrımız ne za-
man taşsa bir şekilde gösterdikleri ilerlemelerle aylar geçmişti.

Sarva ve Beaufort kendilerinden fazla emin gözüküyordu, hâlâ kaç-
ma şansları olduğunu sanıyorlardı anlaşılan. Yirmi Morrighan aske-
ri bize Vendaya kadar eşlik ediyordu, üstelik kendi başına üç adama
bedel olan Griz isimli elemanı saymıyordum bile. Vendalı kaçaklar ile
arasında bir kan davası olmalıydı çünkü onları gözünün önünden ayır-
mıyordu. Kaçış yolu falan yoktu, gerçi bu benim de hâlâ aklımdaydı.
Eve dönmeliydim. Bizim yerimize geçmeye çalışan lonca hangisiyse
çok geçmeden toparlanıp tekrar saldırıya geçeceklerinden emindim.

Beaufort onlardan biriyle işbirliği yapıyor olabilir miydi? Bana olası gibi gelmiyordu. Neredeyse bir yıldır, dışarıyla hiçbir bağlantısı olmadan Tor Kalesi'nde kalmıştı. Zane dışında. Zane, Beaufort'un dışarıyla arasındaki iletişimi sağlayan tek kişiydi.

İçten içe onlara güvenmemem gerektiğini biliyordum. Babam da biliyordu. Bu yüzden kralın yargıcına o mektubu göndermişti. Ama aldığı belirsiz cevaba rağmen onları Tor Kalesi'ne almaya razı olmuştu.

Çok üzgünüm. Humma ilacını hiç bulamadık. Böyle söylersek onu dinleyeceğini biliyordu.

Nasıl? Firarda olan bir kaçak nasıl olmuştu da kardeşlerimi öğrenmişti? Sylvey ile Micah'nın ölümünün üzerinden dört sene geçmişti, Beaufort Tor Kalesi'ne gelmeden yıllar önceydi. Artık yeni bir haber değildi. Bir şekilde araştırmasını yapmıştı. Zırhımızdaki çatlağı, Tor Kalesi'ni ve Ballenger kesesini açacak olan kanayan yarayı bulmuştu.

Babamın oğulları arasında bu fikri kabul eden ilk ben olmuştum. Sylvey hakkında duyduğum suçluluğu üzerimden atamamıştım, ölümünden sonra yaptıklarım da dahil. Yalvarmasına, son nefesinde ona veremediğim basit sözü tutmamış olmaya dayanamamıştım, soğuk, karanlık mezara girmekten çok korkuyordu. Cenazesinden iki gün sonra cesedini çalmıştım. Düşüncesi bile korkunç olanı yaptım ve gecenin bir yarısı onun mezarını açtım. Kimse öğrenmedi. Herkes yas tuttuğum için ortadan kaybolduğumu sanıyordu ama ben cesedini sarıp Moro dağlarının tepesine taşıdım ve onu bulabildiğim en güzel yere gömdüm. Hoşlanacağını bildiğim bir yer seçtim. Breda'nın Gözyaşları'nın hemen arkasında, yedinci şelalenin hemen altında çalılardan ve çiçeklerin büyüdüğü, gündüzleri güneş alıp geceleri de ayın parladığı bir yerdi. Yeni mezarının yerini tek bir taşla işaretledim ve bu sefer taşı ıslatan gözyaşları Breda'nın değil, benimdi.

Beaufort'un verdiği yalan sözler hedefi tam on ikiden vurmuştu. Bizimle bu kadar iyi oynaması, her gecikmeyi bu kadar iyi açıklaması,

diğerlerinin de ona arka çıkması midemi bulandırıyor. Ne kadar da mütevazî ve dürüst gözökmüşlerdi... ta ki sona kadar. İstediklerini elde etmeye yaklaştıklarında kibirleri de ortaya çıkmıştı.

Dönüp onlara baktım, birlikte oturmuş yemeklerini yiyorlardı. İçimdeki öfke şahlandı. Bir tahta parçasının üzerinde verdikleri ekme ve eti ellerimiz zincirli halde yemek zorundaydık, tabak yoktu, çatal bıçak yoktu, birbirimize karşı silah olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey vermemişlerdi. Muhafızlarımız yolda daha fazla tutsağın ölmesini istemiyordu.

Phineas'ın söylemesini istemedikleri şey neydi? Ağzından kaçırıldığı birkaç kelime de anlaşılmıyordu. Yıldızlar. Tembris ağacının ona gösterdikleri. Vadide gördüğü ölüm ve yıkım onu sarsmış olmalıydı. Beni de sarsmıştı. Ama içini kemiren başka bir şey daha vardı. *Burası planladıklarının yanında piknik gibi kalır.*

Planladıkları neydi? Kazi, krallıkları ele geçirmek istediklerinden bahsetmişti. İlk duyduğumda inanmasını zor bulduğum bu iddia artık o kadar da mantıksız gelmiyordu. *Onlara istediklerini verince bütün aileni öldürmeyi planlamış olmalılar.*

Yemeğinin son lokmasını ağzına atan Sarva'ya baktım. *Onu alamazsın.* Tüfeği almamı istememişti çünkü silahlanmamı istemiyordu. Neden? Ailemi öldürmesine engel olurum diye mi? Ölülerle dolup taşan vadiyi gördükten sonra tek bir ailenin onun için bir şey ifade etmeyeceğini anlamıştım. Parmaklarını yalayarak gözlerini kaldırıp bana baktı. Yüzünde *aptal* dermiş gibi bir sırıtma belirdi ve her ne olduysa kendimi kaybettim.

Aramızdaki mesafeyi uçarak geçip iki zincirli elimle de onu yakaladım ve açıklığın öbür tarafına fırlattım. Toprağın üzerinde yuvarlandı, zıplayarak ayağa kalktı ama ben yine üzerine yürüdüm. İki zincirli yumruğumla birden karnına yumruk attım ve o karşımda iki büklüm oldu. Etrafımızda bağışmalar duydum, birileri *Bırakın*

dövüşsünler diyordu. Kimsenin aramıza girebileceğini sanmıyordum. Darbelerime karşılık verdi, kolundaki zincirler birbiri ardına karnıma geçirdiği yumrukların etkisini azaltmıyordu. Omzuma güçlü bir darbe daha indirip beni yere serdi ama öfkeden gözümün dönmesinin sebebi birbirimize saldırırken yumruklarımızın arasında tıslayarak söylediği sözlerdi. Babamla, ailemle alay etmiş, onlara yapacaklarını tek tek anlatmıştı. Bu canavarı evimize soktuğumuza inanamıyordum.

Dirseğimi karnına geçirdim, kolumu yüzüne bastırdım ve sendeleyince zincirli ellerimi başının üzerinden geçirip zinciri sıkıca boynuna doladım. Nefes nefese kalıp boğulmaya başladı, parmaklarıyla zinciri çekmeye uğraştı. “Şimdi de ben sana yapacaklarımı anlatayım, Sarva...”

Birinin sırtıma kılıç dayadığını hissettim. “Bu kadarı yeter, *Patrei*. Onu Venda adaleti öldürecek, sen değil.” Eben onu bırakmam için emir veriyordu. Tereddüt ettim ama kılıcını daha sert bastırarak yanıt verdi. “Hemen.” Elimi geri çekip zincirleri serbest bıraktım, Sarva yere düşüp nefes almaya çalıştı.

Beaufort’a bakıp bariz bir mesaj verdim, *Sırada sen varsın*. Ardından muhafızlardan biri beni yaka paça götürdü.

Kayıp Atlar, sahibelerini bulmak için çıktıkları bitmek bilmeyen yolcuklarını yaparken gökyüzünde süzülüyordu. Genelde onları gördüğümde aklıma sadakat ve kararlılık gelirdi, şimdiyse tek düşünebildiğim asla ulaşamayacağın bir hedefe doğru koşmanın getirdiği anlamsızlık hissiydi. Babamın ölüm döşeginde söylediği son isteği hatırladım. *Ne yap ne et, onu buraya getir*. Durumdaki ironiyi görmemek imkânsızdı, kraliçeyle tanışmaya gidiyordum ama babamın hayal ettiği şekilde değil.

Beni kampın öbür tarafına, Sarva ve diğerlerinden uzağa zincirlemişlerdi. Bu sefer bir yere gitmeyeceğimden emin olmak için ayak bileğimi düşen bir ağacın gövdesine bağlamışlardı. Natiya gelip Sarva'nın zincirlerinin kolumda açtığı kesiği sardı. Ağacın gövdesine oturup sargının ipleriyle oynadım ve gökyüzüne bakarak tanrıların da bize bakıp bakmadığını merak ettim.

Hepsi yıldızlarla başladı. Phineas'ın sözleri, Greyson Ballenger'in tarih kayıtlarımızda yazdığıyla aynıydı. Her şey yıldızlarla başlıyordu. Hatta...

Bunu zihnimden atmaya çalıştım ama yapamadım.

Kazi ve ben de yıldızlarla başlamıştık.

Hiçliğin ortasındaki bir kaya çıkıntısında yıldızları saymış, sonra da öpüşmüştük. Gecenin sonsuz gökyüzüne benzer bir şeyin parçası haline gelmiştik ve ben bizim de tıpkı onun gibi kalıcı olabileceğimizi ummuştum. İhanetini öğrendiğimde bile içimde bir yerlerde ufak da olsa bir umut vardı. Beni seviyordu, söylemese bile bundan emindim. Bütün bunların bir açıklaması olduğuna, aramızın bir şekilde düzelebileceğine inanmak istemiştım. Hâlâ bırakmaya hazır değildim.

Ama sonumuz da en az başlangıç kadar belliydi, o Zane'i gördüğü anda biz bitmiştik. Bir Zane'e, bir de bana bakarken gözlerindeki bakış nefret dolu değildi ama içinde bir şeylerin öldüğünü görmüştüm. Biz.

Yüzüğü önemli olduğu anda sana geri verdim.

Artık söylediklerimin tek kelimesine dahi inanmayacaktı. Geç söylenen gerçekler, ölü bir adama yemek vermek kadar işe yaramazdı.

"Seni bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor. Duyduğuma göre yine belaya karışmışsın?"

Sesini duyunca irkildim ama gözlerimi ufuktan ayırmadım. Kazi yakınlarımda bir yerlerde duruyordu. Cevap vermedim, merakını giderip gideceğini ummuştum. Onun yanında kendime güvenmiyordum.

Sessizliğim onu etkilemedi. "Kralın çadırındaydım," diye açıkladı. "Onunla akşam yemeği yiyordum, bu yüzden kargaşayı duymadım."

"Kralla yemek mi yedin? Nerelere geldin, bir baksana. Ne de olsa sadece birkaç gece önce benim gibilerle yemek yiyordun."

Bunu umursadığımı belirten acı imayı fark edip pişman oldum. "Üzgünüm. Birçok şey için kızgınım ama kralla yemek yediğin için kızgın değilim."

Kütüğün üzerine çıkıp önümde durdu ve beni ona bakmaya zorladı.

Duygular içimde savaş veriyordu, öfke, içerleme, suçluluk ve şaşırtıcı şekilde arzu vardı. Onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı dudaklarına bastırmamak, kulağına fısıldayıp son birkaç günü etkisiz kılmamak için kendimi zor tutuyordum. Uzun zaman önce açıklamam gerekenleri açıklamak, onun benden daha çok nefret etmesine neden olsa bile ona Zane'i anlatmak istiyordum çünkü atlattığı bütün badirelerden sonra gerçeği duymayı hak ediyordu; ama bu düşüncelere başkaları da karışıyordu ve burada olduğum, benim hayatıma bir şekilde dahil olup Tor Kalesi'ne sahtekârlık yaparak girdiği için şakaklarımdaki damarlar öfkeyle atıyordu. Beni uzun vadeli bir şekilde kandırmıştı.

Bakışları buz gibi soğuktu. "Neden kızgınsın peki?" diye sordu.

Güldüm. "Gerçekten mi? Bariz değil mi?" Bacağımdaki zinciri salladım. "Güvendiğim ve bel bağladığım neredeyse herkes tarafından kandırıldım... işe aldığım aşçıyla bile." Ayağa kalkıp ona tepeden baktım. "Senin için işe aldığım aşçı." Bunları onu acıtmak için söylemiştim ama asıl incinen benim hislerim oldu. Bana yarınların sözünü vermemişti, şimdi neden olduğunu anlıyordum.

Nihayet gözlerini kırptırdı, bakışlarındaki soğukluk biraz erimişti. İçimde yine güvenemeyeceğim duygular belirdi. "Gitmelisin."

Yerinden kıpırdamadı. "Humma ilacı nedir?" diye sordu.

“Asla gerçek olmayan bir şey daha. Lütfen, Kazi, gitmen gerek.”

“Phineas, ‘Böyle söylersek onu dinleyeceğini biliyordu,’ dedi. Bununla ne kastetti?”

İç çekip kütüğe oturdum. “Sana anlattığım kardeşlerim, Micah ile Sylvey...” Boğazımı temizledim. “Hummadan öldüler. Beaufort bunu öğrendi. Ailemin zayıf noktasını bulup iyi niyetimizden faydalanmak için kullandı. Hastalığın ilacını bulduğunu söyledi. Bu, annemin onu içeri davet etmesi için yetti de arttı. Babamın da.” Ona sert bir bakış attım. “Evet, silahları da istiyorduk. Evet, onlara malzeme sağladık. Evet, istediğimizi elde etmek için başımızı başka tarafa çevirdik. Duymak istediğin bu mu? Her ne kadar tam olarak ne tür bir bela olduğunu bilmesek de belalı olduğunu biliyorduk.” Ellerimi saçları-mın arasında gezdirdim, hâlâ gitmesini istiyordum. Tam tersine, gelip yanıma oturdu.

“Hayır, duymak istediğim bu değildi,” dedi sessizce.

Öne eğilip başımı salladım. “Buraya ilk geldiğinde Beaufort’tan neden bahsetmedin?”

“Burada olduğunu kesin olarak bilmiyorduk, hem burada olsa bile Ballengerların isteğiyle geldiği kesindi. Sana söyleseydim bile ne yapardın, Jase? Dürüst ol. Ona haber mi verirdin? Onu sorguya çekip yine ortadan kaybolmasını mı sağlardın? İnkâr mı ederdin? Onu Kara Kulübe’nin dışında onu gördüğümde tam da bunu yapmadın mı? Bekçi olduğunu söyledin. Bana yalan söyleyip gerçekte kim olduğunu sakladın. Bugünkü yıkımı gördün, artık işledikleri suçların bu vadinin ötesine uzandığını biliyorsun. Bu adamlar yaptıklarının cezasını çekmeyi hak ediyor. Kumandanı geri getireceğime dair kralıçeye ve tanrılara yemin ettim. Sana söyleyip onu kaybetmeyi riske atamazdım.”

“Silahlarımızı bunun için kullanmayacaktık,” dedim, vadinin olduğu yeri göstererek. “Eğer beni biraz olsun tanıdıysan bunu bilirdin.”

Başını salladı. "Artık her şey kraliçenin ellerinde."

Geç olmuştu. Kampta herkes uyumuştı, nöbet tutan askerler dışında... ve Kazi. Volta atıyor, onlara göz kulak olmak için başka kimseye güvenmiyormuş gibi diğer tutsakları izliyordu. *Kraliçeye ve tanrılara yemin ettim.* Farklı dünyalarda büyümüş olabilirdik ama Kazi ile birbirimize birçok yönden benziyorduk.

Nihayet dinlenmeye karar vermişti. İnce, yapraksız bir ağaca yaslandı ama hâlâ karanlığa bakıyordu.

Açık alanların beni neden korkuttuğunu sormuştun ya, Jase? Çünkü o zaman kaçacak bir yerim olmuyor.

Ormanda birbirimize zincirli haldeyken ona anlattığım bütün hikâyeleri düşündüm, o hikâyeleri şimdi de anlatıp uyumasına yardımcı olabilirdim. Ona soracağıma söz verdiğim, sürekli hatırlatıp durduğu bilmeceyi düşündüm. Artık ona asla soramazdım. Ona bakmamak için arkaya döndüm ve kendime umursamamam gerektiğini hatırlattım.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

KAZI

“BAZEN DE GÖZ KAPAKLARINI ÖNCE KESİP SENİ ONA bakmaya zorlar. Ruh haline bağlı...”

Synove'yi Bahr ve diğer tutsaklara kraliçenin işkence yöntemlerini anlatarak yeni bir tür işkence yaparken bıraktım. Çoğunlukla Bahr'a anlatıyordu. Son üç hafta içerisinde yaratıcılık konusunda kendini aşmıştı, kraliçenin dayatacağı cezaları sesli bir şekilde anlatırken Bahr'ın onu duyabileceğinden emin oluyordu. Bütün bunların Bahr'ı yordüğünü görebiliyordum. Artık ona lanet okumuyor, yalnızca suratını asarak dinlemekle yetiniyordu.

Mije ve diğer atlar Misoula Deresi'nin ortasında durmuş, su içerek serinliyordu. Güneş yukarıda parlıyor ve bizi ısıtıyordu. Yazın son günleri son bir kez etkisini gösteriyordu. Ara vermek hepimize iyi gelmişti. Askerler işimizi kolaylaştırıyordu kolaylaştırmasına ama buna rağmen gözlerimi tutsaklardan ayıramıyordum, onları kraliçeye teslim etmeden önce bir şekilde kaçmalarından korkuyordum. Kumandanın bu konuda sabıkası vardı ama kumtaşlarıyla dolu açık,

çorak bir arazideydik ve etrafımızı saran yüksek tepeler başlı başına bir hapishane gibiydi. Buradan hiçbir yere gidemezdi.

Berrak suyun içinde pirit taşlarının parladığı sıg suya girip eğilerek yüzüme su vurdum. Kervan, derenin kenarında kamp kurmuştu ama benim dikkatim Jase'teydi. Ara verdiğimiz için bileklerindeki zincirleri açmıştık, şu anda gömleğini kurutmakla meşguldü. Yine kavgaya karışmıştı, bu sefer Sarva ve Bahr ile kavga etmişti. Onu sınırlendirecek bir şey söylemişlerdi ama Jase ne olduğunu söylemiyordu. Kavgayı ayıran Synoveydi, Bahr'ın hak ettiği adalete kavuşana dek yaşaması gerektiğini söylemişti.

Çatışmada Jase'in burnu kanamıştı ve yüzünü gömleğine silmişti. Şimdi ise gömleğini yıkarken bir grup askerin dövmesine baktığını görüyordu, muhtemelen anlamını merak etmişlerdi. Ama dövmenin arkasındaki hikâyeyi, yalnızca on beş yaşındayken bu dövmeyi neden yaptırdığını bilmiyorlardı, dövmeyi yaptıran adam hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, tıpkı ilk gördüğümde benim de olduğum gibi. Kendimi onlara Tor Kalesi'nin uzun tarihçesini anlatmak isterken buldum. Jase'in yerleşkede yaptıklarını anlatmak istiyordum. Oluğu, mahzeni, çit kazığı dikmeyi öğrettiği küçük Vandalı çocuğu... Jase'in yuvasını tehdit eden güç savaşlarını, korumak zorunda olduğu şehri, şehri ele geçirmeye çalışan gizli düşmanları, beni giydiren ve masalarına kabul eden aileyi anlatmak istiyordum. Jase, askerlerin meraklı bakışlarla izledikleri bir tutsaktan fazlasıydı. O bir *Patrei*'ydi, göğsüne dövmesini yaptırdığı o sembol de bir sözü, hatta yüzyıllar süren sözleri, koruyup göz kulak olmayı belirtiyordu. Bu, onun kanında vardı. Onun dünyası, bizim dünyamız değildi.

Ama olmasını çok istiyordum.

Şimdiyse birlikte geçirdiğimiz günler sona ererken onun hakkında birçok şey öğrenmiş olsam bile hâlâ bilmediğim ya da bilmeye tenezzül etmediğim çok şey olduğunu fark ettim. Sylvey gibi. Onun adını söylerken Jase'in sesi titremişti.

Sana söyleyecektim, yemin ederim söyleyecektim.

Bazen bütün dünyanın zamanlaması şaşmış gibi geliyordu, niyetlerimiz ya çok erken ya da çok geç ortaya çıkıyordu, hayat karşımıza çıkıp görüşümüzü bulanıklaştırıyordu ve attığımız adımları ancak sadece tozlar durulunca görebiliyorduk. O yüzüğü ona daha önce verebilirdim. Endişelenmemiş olurdu. Ama duymaktan kaçındığım sorular vardı, hem o da benim sorularımdan kaçınmıştı.

“Bakmayı bırak da molanın tadını çıkar,” dedi Wren. Arkamdan geldiğini duymamıştım.

“Yanlarında biri var mı?” diye sordum, boynumu uzatıp askerler ve atların arasından Beaufort ve diğerlerini seçmeye çalıştım. Wren, ‘biri’ ile bizden birini kastettiğini biliyordu. Morrighan askerlerine güveniyordum güvenmesine ama bize daha çok güveniyordum. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik, artık risk alamazdık. Bu adamları tercih ederek zaten Zane’i kaybetmiştim, onları da kaybedemezdim.

“Rahat ol. Yanlarında Eben ile Synové var.”

Tekrar dönüp Jasee baktım. Karıştığı iki kavgadan sonra onu diğer tutsaklardan ayrı tutmaya karar vermiştik.

“Kendine fazla yüklenme, Kazi,” dedi Wren. “Ona geri çekilmesi için bir şans tanıdın. Hem Griz’in dediğine göre, bu şansı bile hak etmiyordu.”

“Griz açısından nasıl görüldüğünü biliyorum ama çıplak gerçekler her zaman doğruyu söylemez. Ona bir şans falan tanımadım. Bir Ballenger, asla geri çekilmez. İstifini bozmadan durur. Kendilerine ait olanı ne pahasına olursa olsun korurlar. Bunun farkındaydım.”

Wren başını salladı. “O inatçı gururları yok mu?”

“Dahası da var. Bu, tarihleriyle ilgili. Kim olduklarıyla ilgili”

Birlikte derenin kenarına oturup ayaklarımızı suya soktuk. “Bahır’ın Phineas’a söyledikleri konusunda hâlâ endişeliyim.”

“Hâlâ vakit var’ demesi mi?”

Başımı salladım. Her tutsağı teker teker sorguya çekmişlerdi ama hiçbiri tek kelime etmemişti, canlarını kurtarmak için bir anlaşma yapmaya bile çalışmadılar, sanki başka bir umutları varmış gibi. “Kurtarılmayı bekliyor gibi bir halleri var, bu da yalnız çalışmadıkları anlamına geliyor.”

“Ellerinde kaçmak için hâlâ bir şans olduğunu kastetmiş olabilir. Daha önce yapmadıkları şey değil.”

Bu muhtemeldi. Fırsat kolladıklarını, silahlarımızı izleyip ormana bakarak kaçacak yer aradıklarını görebiliyordum. “Ama bir şey daha var, kumandan üzerimize gelen süvarileri ilk gördüğünde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı, onları başkası sanmış gibiydi.”

Wren bir an düşündü. “Loncalardan biriyle işbirliği yapmış olabilirler mi? Örneğin Paxton?”

“Olabilir. Ya da diğerlerinden biriyle.” En kötü ihtimalle, birkaçı birlikte çalışıyor olabilirdi. Rybart ile Truko’yu birlikte Cehennem Ağzı sokaklarında yürürken gördüğümü unutmamıştım.

“Ballengerları alaşağı etmek için loncalarla çalışıyor olsalar dahi, asıl önemli olan artık bir cephaneleri olmadığını kendi ağızlarıyla itiraf etmiş olmaları. Zamanında oraya gidip planlarını mahvettik. Hatta alevler içinde yok oldular. Ayrıca, o silahların mimarlarını tuttukladık. Bir planları varsa da artık yok oldu. Tor Kalesi’nde hayat eskisi gibi devam edecek.”

Planlarını, onu zengin edecek olan dosyaları mahvettiğimizde kumandanın verdiği tepkiyi düşündüm. Onları kaybetmenin karşısında yaşadığı öfke gerçektir. Torback için de aynısı geçerliydi, bütün çalışması alevlerin içinde yok olmuştu. Verdikleri tepkiler sayesinde hepsini yaktığımıza emindim ama şayet öyleyse Phineas’ın yok etmemi söylediği kâğıtlar da neyin nesiydi? Son nefesini verirken zeytinlerden de bahsetmişti. *Zeytin mi?* Belki de son nefesini verirken kafası karışmış, ne dediğini bilmeden konuşmuştu. Belki de zaten yok ettiğim kâğıtları kastetmişti.

“Mola bitti!” diye seslendi Griz. “Hadi toplanın.”

Wren, mendilini suya batırıp başının etrafına bağladı. “Synové dehşet verici bir hikâye anlatmaya başlamadan önce dönsem iyi olacak. Yoksa onu asla kaldıramayız.” Gerçi, ikimiz de ona acı vermek istemesini anlıyorduk. Bahr bunu hak etmişti. Synové ve daha birçok insan, bütün hayatları boyunca Bahr’ın onlara saldığı korkuyla yaşamak zorundaydı.

Toplanma çağrısıyla birlikte askerler çizmelerini giyip atlarının eyerlerini yerleştirmeye başladı. Jase gömleğini sıkıp büzdüğü kumaş omzundan aşağı sarkıttı. Elinde çizmeleriyle derenin kenarından yürüdü. Atı, benimkinin yanına bağlanmıştı. Arabamız birkaç hafta önce bozulmuştu ve tutsakları ata bindirmek zorunda kalmıştık. Bunun sayesinde daha hızlı hareket ediyor olsak dahi yolculuk daha gergin geçiyordu. Ellerini bağlayıp atları ikişer ikişer birbirine zincirlesek dahi, gözümüzü tutsaklarımızdan ayıramıyorduk.

Jase bana yetişene dek derenin kenarında bekledim, ayak parmaklarımı endişeli bir şekilde kuma batırıyordum. Son konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti. Onunla en son konuşmaya çalıştığım da bana gitmemi söylemişti. Benimle konuşmak istemiyordu. Bunu anlıyordum.

Önümde durdu. “Atıma kadar bana eşlik etmeye mi karar verdin?” diye sordu.

Çıplak göğsüne baktım, dövmesindeki kanatlar şimdi sanki üzerime doğru geliyordu. Onun için yine bir yabancı olmuştum. Parmaklarımı o kanatların üzerinde gezdirdiğim günleri hatırladım. “Gömleğini üzerine geçir de sırtın yanmasın.”

Dizlerine kadar suyun içinde kıpırdamadan durmuş, gömleğinin suları omuzlarından akıyordu. Başını öfkeyle yana eğdi. “Aklında gerçekten ne var, Kazi?” Aklıma köle avcılarından kaçtığımız o gün nehrin kenarındaki hali gelmişti. O anda kafamı yarmaya hazırdı, öyle ki beni

hayatta tutan tek şeyin aramızdaki zincir olduğuna emindim. Sanki yıllar önceydi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip sabırsızca bekledi.

“Bu sabah Wren ve Synovë’yle konuştum,” dedim. “Ailenin Venda yerleşkesine misilleme yapacağından endişeleniyorlar. Bu endişelerini paylaşıyorum. Yaparlar mı?”

“Ne yani, Venda kraliçesinin öfkesini üzerlerine mi çekecekler? Endişelenmene gerek yok.” Yürümeye başladı.

“Jase...”

Hızla arkasını döndü. “Onları korumak için kan yemini ettim, Kazi. *Patrei*’nin sözü ailesinin sözüdür. Biz sözümüzden dönmeyiz. İstersen dalga geçtiğin şu Ballenger onuru diyebilirsin. Başka bir şey var mıydı?”

Yüzünde benimle yan yana durmaya bile katlanamazmış gibi gergin bir ifade vardı. İçimde parçalanacak bir şey kalmadığını düşünüyordum ki yanıldığımı anladım. Küçümseyici bakışlarına artık dayanamıyordum. “Hayır. Yok.”

Ondan uzaklaşıyordum ki üzerime yürüdü, beni kendine doğru çekti ve birlikte yere yuvarlandık. Ne bir çığlık atacak ne de tepki verecek vaktim vardı. Şimdi üzerimde duruyor, göğsü hızla inip kalkıyordu, yüz ifadesinden ne hissettiğini anlamak çok güçtü. “Akrep vardı,” diye açıkladı. “Az kalsın üzerine basıyordun.” Bir an için bana baktı, acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? *Bize ne oldu böyle? Nasıl böyle olabildik?* Ama bunu cevabı açıktı. Kendimizi bir kez daha beklenmedik bir yolda bulmuştuk ve bu sefer sürüne sürüne eskisine dönemezdik. İkimizin de lanet okuduğu basit bir zincir akla hayale sığmayan bir şey başarmış, dünyayı birbirimizin gözünden görmemizi sağlamıştı. Şimdiyse gördüğümüz bu dünyaları unutmalıydık. Yoksa birbirimizin anıları sonsuza dek peşimizi bırakmayacaktı.

Kollarımı bir an daha tuttu, göğsünden kesik kesik bir nefes duyuldu, hemen sonra beni bıraktı ve ayağa kalktı. Yere düşen çizmelerinden birini alıp yere vurdu. “Öldü. Çizmelerini giysen iyi olur.”

Ayağa kalkıp ezilen akrebe baktım. Siyah halka kuyruklu akrepti. Zehri birkaç saniye içinde insanı öldürürdü. Jase'in arkasından bakarken koruma içgüdüsünün ne kadar güçlü olduğunu fark edip etmediğini merak ettim.

Atlarımızın bağlı olduğu yere döndüğümüzde etrafta bir koşuşturmaca olduğunu gördük. Bahr elleri bağlanmadan atına binmişti ya da atın yuları başkasına bağlıydı. Birkaç asker oklarını çekip ona attan inmesini emrederken Synové hepsinin üstünden sesini duyurarak bağırdı. "Geri çekilin! Ben hallederim! Geri çekilin, dedim!"

Griz askerlere işaret verdi ve askerler silahlarını indirdi. Synové'nin okçuluk konusunda usta olduğunu, kendi başına Bahr'ı rahatça indirebileceğini biliyordu. Ama bunu yapmadı. Hatta, tam tersini yaptı. Önceki gibi onu gaza getirip kaçmasını söyledi. Bahr gözlerini kocaman açmış, dudağını büzmüştü. Belki de Synové'nin hikâyeleri eninde sonunda hakkından gelmişti. "Endişelenme," dedi Synové. "Ensene ok fırlatmayacağıma söz veriyorum. Ama sen bir korkaksın, Bahr. Kılıcının arkasına saklanan sümüklü, zayıf bir korkaksın. Eminim kaçsan dahi bir gün bile hayatta kalamazsın. Hem kaçarsan biz de ipimizi harcamamış oluruz. İşte! Sana yardım bile ederim." Ona bir kırba fırlattı, Bahr ise torbayı yakalayıp omzuna astı. "Git," diye emretti Synové. "Git!"

Bahr ne yapacağını bilemez halde ona baktı, özgürlüğü parmak uçlarındaydı. Parmakları dizginleri tutmaktan bembeyaz olmuştu.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Synové yumuşak bir sesle. "Söz veriyorum."

Griz, boncuk gözlerinde gergin bakışlarla onlara bakıyordu. Synové aklını yitirmiş gibi bakıyordu.

Kamptaki herkes susmuştu, herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Derken Bahr kaçtı. Atını döndürüp arkasından şeytanlar kovalıyormuş gibi fırladı.

Griz, Synové'ye bir bakış attı. "Bir şeyler yap, yoksa ben yaparım!"

Synov  gülümsedi. Ok sadağına gidip birkaç tane ok kaldı. Hareketleri yavaş, sakın, ölçülüydü. Çenesini kaldırdı, ba ını çevirip havadaki hafif rüzgârın yönünü  l t .

Bahr gittikçe uzaklaşıyor, gözden kayboluyordu. Birkaç ok onu durdurmayacaktı. Synov  ufuğa baktı, bekledi, kraliçenin ona verdiği yepyeni eldiveni düzeltti ve oku yerine yerleştirdi. Yayını kaldırıp yavaşça geriye doğru çekti, aldığı her nefesi ve rüzgârın her hareketini hesaplamış gibi temkinli ve sakindi. Saniyeler geçerken en sonunda oku fırlattı.

Ne yapıyordu böyle?

Ok onu  ld remezdi. Bu uzaklıktan onu sersemletmezdi bile.şimdiye yüzlerce metre uzakta olmalıydı.

Synov nin oku aydınlık gökyüzünde gözden kayboldu, derken Bahr'ın elindeki kırba patladı ve içinden siyah bir sıvı fı kırdı.

“O da neydi böyle?” diye bağladı Griz.

Synov  sırtırken tüylerim diken diken oldu. Ne olduğunu anlamıştım.

“Kan,” diye cevapladı. “Yoğun, taze antilop kanı.”

Çok geçmeden ufukta karanlık bir bulut belirdi. Bize doğru, daha doğrusu dörtnala giden Bahr'a doğru ilerleyen kanatlı bir süvari gibi kurak vadinin üzerinden u tı. Her şey göz açıp kapayınca kadar olup bitti. Canavar onu pençelerinin arasına aldı ve saniyeler içerisinde üzerimizde uçmaya ba ladı. Bahr canavarın pençesinde kıvranıyor, çığlık atıyordu. Sonra canavar geldiği gibi gitti ve Bahr'ı da yanında götürdü. Racaanın kanatlarının sesi adamın çığlıklarını bastırıyordu.

Synov  gözlerini indirdi, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. “Sanırım yanılmı ım. Orada ondan başka şeyler de varmış.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JASE

BAHR'IN GİTTİĞİNE ÜZÜLDÜĞÜMÜ SÖYLEYEMEZDİM AMA daha sonra eğer kraliçe cezalandırma konusunda Synovénin yarısı kadar yaratıcıysa başımın büyük belada olduğunu düşünmeden edemedim. Gerçi kraliçe sözde yatalaktı, bu da bir teselli idi. Elimden geldiğince iyi tarafını görmeliydim.

Kraliçenin neden yatalak olduğunu merak ettim. Büyük Savaş'ta yaralanmış mıydı? Dediklerine göre çok güçlü bir kadındı ve üç metre boyundaki, yarı tanrı Komizar'ı alt etmeyi başarmıştı. Belki de kardeşi gibi o da ciddi bir yara almıştı.

Bahr gittikten sonra Griz, Synové'yi sertçe azarladı ve o da sabırlı bir şekilde hepsine katlandı. Anlaşılan kurallarından birini ihlal etmişti ya da belki de Griz kraliçenin ayağına eli boş ve bütün tutsakları elinden kaçırmış halde gitmek istemiyordu. İkisini çoktan kaybetmiştik. Diğer tutsakların ses çıkarmadığını fark ettim, belli ki Synové'nin dikkatini çekmeye korkuyorlardı. Geçen gece boyunca yemek yerken duyduğum tek şey geçirme sesi oldu. Bir açıdan, Griz'in Synové'yi

azarlamasına üzülmüştüm. Bu numarayı bir kez de Beaufort'un üzerinde yapsa hoşuma giderdi.

Önceki gece kamp kurduğumuzda Kazi'nin uzun uzun Synovë'ye baktığını görmüş, aklından neler geçtiğini merak etmiştim. Zane'in de aynı Bahr gibi acı çekmesini mi diliyordu? Bu şansı artık kaybetmişti. On bir yıl boyunca onu aramıştı ama ben ona ulaşmasını engellemiştim. Ona söyleyecek doğru anı asla bulamamıştım.

Kazi bu sabah bana Venda'ya değil, Marabella denen bir yere gideceğimizi söylemişti. Bugün oraya varacaktık. Daha fazla zamanım olur sanıyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım ama belki de amaçları zaten buydu, tutsaklar ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Diğerlerinin hâlâ haberi olmadığından emindim. Kazi'nin söylediğine göre, Marabella eskiden Dalbreck'in sınır bölgelerinden biriyken genişleyip her iki krallığın ortak yönettiği bir yer haline gelmişti. Dalbreck kralı ve Venda kraliçesi evlendikten sonra zamanlarını krallıklarında ve her iki krallığın da ortasında duran bu sınır bölgesinde geçirmeye başlamıştı.

Kazi; Wren, Synovë, Eben ve Natiya'yla birlikte önden gitmiş, diğer tutsakların etrafını sarmıştı. Onları altın gibi koruyorlardı. Bu sabah Mije'nin eyerini takarken yüzündeki gergin ifadeyi görmüştüm, bu kadar yaklaşmışken onları kaybetmekten korkuyordu. Seyahat ettikçe etraftaki harabeler daha da çoğalmıştı. Bu da gerginliğin artmasına neden olmuştu çünkü haydutların saklanacak daha fazla yeri olduğu anlamına geliyordu. Ben kervanın arkasında, bir yanımda Griz ve diğer yanımda bir Morrighan askeriyle gitmek zorundaydım. Eğer haydutlar bize saldıracak olursa çok bir şey fark etmezdi.

Arazide bir yükseltinin üzerinden geçerken biri "İşte orada!" diye bağırdı. Hâlâ epey uzaktaydı ama Marabella'yı ilk kez görebiliyordum. Yüksek, beyaz duvarları ve etrafındaki şehir önümüzde uzanıyordu. Natiya, buranın yerleşke olarak belirlenmiş ilk yer olduğunu söyledi. Bir saate kalmadan oraya varacağımızı tahmin ediyordum.

"Kazi ile konuşmalıyım," dedim.

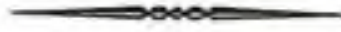
Griz burnundan soluyarak güldü, isteğim ilgisini çekmemişti.

"Yok ya."

"Önemli."

Gözünü kısarak bana baktı. "Ne hakkında?"

"Onunla benim aramda, seni pislik, git çağır onu." Gözleri alevlendi, parmakları oynadı ve üç katım kadar iri olan bir adamın yumruğunu yemek üzere olduğumu fark edince "Lütfen," diye ekledim.

Kazi geride kaldı, terli yüzü parlıyordu, gergin bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?" diye sordu. "Diğer tutsakların yanında kalmıyım. Diken üstündeler."

Kendisi de öyleydi. Bana baktı, bekledi, o kadar sabırsız duruyordu ki artık söyleyeceğim şeyin bir önemi olmadığını fark ettim.

"Jase," dedi, beni acele ettirmeye çalışarak.

Bunun yerine başka bir şey söyledim. "Bana söz verilecek mi?"

"Evet," diye cevapladı. "Kraliçenin önüne çıkıp suçlamalara cevap verdiğin zaman. Seni dinleyecektir."

"Yatağının başında mı duracağım? Ölüm döşeginde mi?"

"Ne?"

"Seyahat edemediğini, yatalak olduğunu söyledin. Ben de düşündüm ki..."

"Hayır. Öyle bir şey değil. Doktoru seyahat etmemesini önerdi. İlk çocuğunu düşürmüştü, şimdiyse yine hamile."

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAZI

GÖZCÜLER ÖNDEN GİTMİŞTİ, YANI BİZ GELMEDEN ÇOK önce haberler yayılmıştı. Marabella kapılarına yaklaştığımızda büyük bir kalabalığın toplandığını gördük. İnsanları uzak tutmak için askerler önden yürüyüp yolumuzu açtı ama kalabalık zaten çoğunlukla durgun ve şaşırtıcı şekilde sessiz duruyordu. Yanımızda hayaletleri getirmişiz gibi, hepsinin üzerinde ölüm kasveti vardı. Görmeyi bekledikleri tutsaklar onlar değildi. Ağızları açık kaldı. Gözleri doldu. Griz gibi iri bir adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Beaufort ve Torback'i tanımıyor olabilirlerdi ama Vali Sarva ve Chievdar Kardos'u çok iyi tanıyorlardı. Şaşkın yüzlerin dehşet ve nefretle dolduğunu gördüm. Buradaki insanların çoğunun bu adamların elinde korkuyu yaşadığına ya da yaşayan birini tanıdığına hiç şüphem yoktu. Sarva ve Kardos önlerine bakıyor, onlarla göz göze gelmeyi reddediyordu.

Beaufort telaşla başını çevirip etrafa bakmaya başladı.

"Hâlâ kurtarılmayı mı bekliyorsun?" diye sordum.

Bana baktı ve o anda yüzünde gerçek dehşeti gördüm. Kraliçeyle

yüzleşmeyi beklemiyordu, hele onun karşısına çıkıp hesap vermeyi hiç beklemiyordu. Bir kez daha sabrederse istediğini elde edeceğini ve kaderini yaşamayacağını sanmıştı.

“Her şey bitti, kumandan. Kimse gelmiyor. Yolun sonuna geldik.”

Gerçeği kabullenemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonunda küçümseyici bir şekilde çenesini kaldırıp beni dikkatle inceledi. İğrenerek başını salladı. “Değersiz bir lağım faresi tarafından. Senin gibi iğrenç biri tarafından.”

Aynen öyle. Benim gibi biri tarafından.

Yarımay şeklindeki yarasının üzerinden bir ter damlası indi. “Hiçbir şey bitmiş değil. Şimdi olmaz. Kapının kilidi açıldı. Benim gibiler hep gelmeye devam edecek.”

“Varsın gelsinler. Benim gibiler onları durdurmak için hep burada olacak.”

Son bir defa omzunun üzerinden baktı, içinde hâlâ bir umut var gibiydi ama görebildiği tek şey üzerine doğru yürüyüp arkasındaki yolu kapatan Venda halkıydı.

Hapishane kayıtlarını elimde tuttum. Görevin başı olarak, gardiyanların gözaltına aldığı tutsakların isimlerini kraliçeye sunmak benim görevimdi. Tutsaklarla daha sonra konuşacaktı.

Yatak odasının önündeki taştan bankta oturup dizlerimi oynatarak bekledim. Kale duvarının hemen dışında bir tüccardan alıp cebime attığım dilek sırtığına dokunuyordum.

Bir hizmetçi kapıyı açınca ayağa fırladım. “Kraliçe seninle görüşecek,” dedi. Hizmetçi bana içeriye kadar eşlik edip gitti. Oda serin ve loştu. Havada tatlı bir gül kokusu vardı. Perdeler çekili olduğu için ilk başta onu göremedim.

“Kazimyrak,” dedi yumuşak bir sesle, bana doğru yürüyerek. Üze-

rine bir sabahlık geçirmişti, açık bıraktığı saçları omuzlarına döküyordu.

Dizimin üzerine çöktüm. "Majesteleri."

"Bunlara hiç gerek yok." Hafifçe omzuma dokunup beni kaldırdı, ardından beni kollarının arasına aldı. Benim için endişelenmiş gibi sıkıca sarıldı, ben de kendimi ona sarılırken buldum, daha önce hiç yapmadığım gibi sarılıyordum ona. Nefesim kesik kesik çıkıyordu, boğazıma bir yumru oturmuştu. Derinlerde bir yerlerde bir şeyin bana dokunduğunu hissettim, beni sıkıca kendine doğru çeken bir dikiş gibiydi ve renginin gümüş grisi olduğunu hayal ettim. "Evine hoş geldin," diye fısıldadı.

Geri çekildiğinde karnını fark ettim. Karnındaki geniş, yuvarlak şişliği göremeyince yüreğim ağzıma geldi. Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalıydı.

"Hayır. Her şey yolunda. Gel." Beni yatağının yanında duran beşiğin başına götürdü.

Göğsüm kabardı. "Kız... oğlan... çok güzel."

Kraliçe gülümsedi. "Kız. Gözlerimi ondan alamıyorum, Her hareketini, her gülümsemesini, dudağını her büzüşünü izliyorum." Beşiğe eğilip uyuyan bebeği kucağına aldı, alnını öptü, ardından ufak parmaklarına dokundu. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Ona bir isim verdiniz mi?" diye sordum.

Başını salladı, gözleri doldu. "Aster," diye cevapladı. "Adını Aster koydum. Kurtarıcı melek." Bebeğe bir öpücük daha kondurdu ve nazikçe beşiğe yerleştirdi.

"Sen de dünyayı daha güvenli bir yer haline getirdin, Kazimyrak. Sana ve ekibine borçluyum. Ne kadar teşekkür etsem az kalır."

Boğazım düğümlendi. "Size hizmet etmek benim için bir onur, Majesteleri."

"Bana Lia diyemez misin?"

“Griz onaylamıyor.”

Başını iki yana salladı. “Gel hadi,” dedi. “Bana yolculuğunu anlat.”

Pencerenin önündeki kanepeye oturduk, kraliçe ikimize de bir bardak su doldurdu. Hapishane kayıtlarını ona verdim ama tutsakları benim ağzımdan dinlemek istiyordu. Umduğumuzdan daha fazlasını bulduğumuzu duymuştu. Öncelikle yolculuk sırasında ölen tutsakları anlattım, ardından Torback’ten ve en son da kumandandan bahsettim. Yavaşça nefes verdi, onu en sonunda yakaladığımız için rahatladığını gördüm. Ama gözlerinde bir hüznün de vardı, kumandanın yol açtığı acıları hatırlamış olmalıydı. Sadece Morrighan ve Venda’ya değil, ailesine de. Babasının bu günleri görmesini dilediğini söyledi.

Ona Vali Sarva ile Chievdar Kardos’tan bahsettiğimde inanamayarak başını salladı, hâlâ hayatta olduklarına şaşırmıştı. Onlarla Kut-sal Şehir’de tutsakken tanışmıştı ve ne kadar zalim ve kindar olduklarını hatırlıyordu.

“Kumandan Illarion hâlâ kaçabileceğini sanıyor,” diye uyardım.

“Bu beni şaşırtmadı ama artık bunun imkânı yok,” dedi. “O babamın en iyi subaylarından biri olan Kumandan Azia’yı öldürdü. Rafe muhtemelen onun ipten sallandığını görmeden rahat etmeyecek.”

Mahkemeyi beklerken bütün tutsakların ağır bir şekilde korunacağına dair güvence verdi.

“Bahsetmem gereken bir tutsak daha var,” dedim. Tırnaklarımı avcumu geçirdim, sesimin titremesine engel olmak için kendimi zorladım. “Bu biraz uzun sürebilir.”

Kraliçe ilgiyle kaşlarını kaldırdı, kanepeye yayılıp ayaklarını altına kıvırdı. “Dinliyorum.”

Bazıları, her şeyin yıldızlarla başladığını söyler.

Buraya, dünyanın barındıramadığı bir sihir getirmişlerdi.

Hayır, demişti büyükbabam. Her şey insanların öfkesiyle başladı.

Nasıl başlamış olursa olsun, sonunu getiren biz olacaktık. İlk yıldız düştüğünde beş yaşındaydım.

Ailemi hatırlamıyordum, sadece büyükbabamı hatırlıyordum.

Dünyadaki en güçlü adamlardan biri, bir zamanlar büyük bir devletin başındaydı. Beni kollarının arasına alıp kaçırmıştı.

Kaçmak, hatırladığım tek şeydi.

Yillardık kaçıyorduk.

Bir daha asla kaçmayacaktım.

- Greyson Ballenger, 16

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

JASE

KARŞILAMA SALONUNA GELENE DEK ÖFKEDEN KÖPÜR-
MÜŞTÜM. Beni bir hücreye atıp elime bir kova vermişlerdi, krali-
çeyi ne zaman görebileceğimi sorduğumda sessiz kalmışlardı. Tek
kelime etmemişlerdi. Bir saat boyunca bekledim ve hücrede volta
attım. Aradan üç saat geçti, gün ışığı hücremdeki ufak pencereden
içeri giriyordu. Günlerce, haftalarca burada kalabilirdim. Oynadığı
oyunu iyi biliyordum. Ben de aynı oyunu kendi tutsaklarımla birçok
kez oynamıştım. Onları beklet ve en kötüsünden korkmalarını sağla.

Belki de taktiği işe yarıyordu. Kazi kraliçenin söylediklerimi du-
yacağını söylemişti ama ne zaman? Hem duysa bile, gerçekten dinle-
yecek miydi? Krallıkların gözünde Tor Kalesi, haritada ufak bir leke-
den ibaretti. Bizim hakkımızda bildikleri tek şey Eislandia Kralı'nın
anlattıklarıydı, o ise hiçbir şey bilmiyordu. Paxton'un aptal büyük bü-
yükbabasının koyduğu kurallara uymaktan bıkmıştım, o bütün şehri
birkaç içki uğruna satmıştı. Eğer buradan çıkmayı başarırsam Cehen-
nem Ağzı'nı geri alacaktım. Artık onun kumar borcuna tutsak olma-
yacaktık, şehre destek çıkmaya tenezzül bile etmeyen bir krala boyun
eğmekten bıkmıştım. Artık bizi göz ardı etmeyeceklerdi. Babamın

öfkeli sesini kafamın içinde duyabildiğime yemin edebilirdim. En az dört saati devirdikten sonra iki iri muhafız gelip beni yaka paça hücremenden çıkardı. Onlar da bana *kapa çeneni* dışında tek kelime etmemişti. Beni karakolun ötesine sürükleyip kraliçeyi beklemem için boş bir odaya götürdüler, ellerim hâlâ arkamdan bağlıydı. Ama kraliçe burada değildi.

Yirmi dakika geçti. Sonra kırk. Sessizlik uzadıkça uzadı. Beklemeye devam mı edecektim? Odanın yüksek kısmının iki yanında iki kapısı vardı. Birinin gelmesini bekledim ama kimsecikler gelmedi.

“Kraliçe nerede?” diye bağırdım en sonunda. Cevap yoktu. Birbiri ardına bağırip birinin yanıma gelmesini talep ettim. Sonra uzaklarda bir bebeğin ağladığını ve ardından gelen ayak seslerini duydum. Yüksek sesli, sinirli ayak sesleriydi. Ağlama durdu, kapıların birinden bir adam çıktı ve keskin mavi gözlerini üzerime dikti. Basamaklardan ayaklarını vura vura inerek oda boyunca yürüdü ve gömleğimi tutup beni ayağa kaldırdı. Bedenimi yakınına getirerek benimle göz göze geldi. “Kraliçe geldiğinde onunla görüşeceksin ama eğer bir daha bebeğimi uyandırır-san omzunun üzerindeki o kafanı patlatırım. Anladın mı?”

“Sen de kimsin?” diye sordum.

“Son kırk sekiz saat içerisinde gözünü kapatıp uyuyamamış bir adamım. Ama sen bana Kral Jaxon diyebilirsin.”

Dalbreck Kralı. Onun hakkındaki dedikoduları da duymuştum, o da üç metrelik efsanelerden biriydi... anlaşılan öfkesi de ünlüydü. Şimdiyse sadece yorgunluktan bitap düşmüş, çılgın bir adama benziyordu. Korumacı bir adama. Gömleğimi bırakarak beni itti.

Ardından bir kıpırdanma duyuldu. İkimiz de dönüp baktık. Sağdaki çıkıştan dört asker odaya girdi, üniformalarına bakılırsa bunlar Dalbreck subaylarıydı. Hemen arkalarından daha fazla subay geldi ama onlar Vendalıydı. Subayların arasında Griz de vardı. Kürsünün önünde sıraya girip yüzlerini bana çevirdiler ve bellerindeki uzun kılıçları çektiler. Kaşla göz arasında beni öldürüp öldürmeyeceklerini merak ettim.

Bir hareketlenme daha oldu, bu seferki daha sessizdi. Ters taraftaki çıkıştan bir kadın çıkıp kürsüye yürüdü. Kucağında bir bebek vardı. Kral beni unutup basamaklardan çıktı ve kadının yanına yürüdü. Ona bakarken yüz ifadesi tamamen değişmiş, öfkenin yerini yumuşaklık almıştı. Kadın da ona aynı şekilde ona bakıyordu. İkisi birlikte kucaklarındaki bebeğe baktı ve kral kraliçeyi ben orada yokmuşum gibi uzun uzun öptü.

Bu Venda Kraliçesi Jezelia'ydı ve kendisi, benim kaderimi ellerinde tutan kişiydi. Tahmin ettiğimden daha gençti. Belki de işim o kadar da zor olmayacaktı. Bebeği kralın kucağına verdi, adam kızını kollarının arasına alıp parmaklarıyla yanaklarını ovdu.

Kraliçe bana doğru döndü ve birdenbire yumuşak ifadesi yok oldu. Bebeğine ve krala bakarken gözlerinde beliren nazik ifadenin yerini sert ve acımasız bir ifade almıştı. Bu, saçmalığa tahammülü olmayan bir hükümdardı. Kendine güvenen adımlarla kürsünün sonuna yürüdü, öfkeyle kaşını kaldırdı. "Demek bütün bu gürültüyü yapan sensin."

"Ben Tor Kalesi'nin *Patrei* siyim ve beni..."

"Düzelتيyorum," dedi, çabucak sözümü keserek. "Sen benim tutsağımsın ve..."

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Reverans mı? Çünkü bunu yapmayacağım. Benim diyarım senin diyarının ilk taşları bile atılmadan yüzyıllar önce kuruldu. Çünkü..."

Elini *dur* anlamında kaldırıp beni susturdu ve başını salladı. "Başıma bela açacaksın, öyle değil mi?"

"Bana konuşmam için bir şans tanıyacağınız söylendi!"

"Tanıyacağız da ama önce ben konuşacağım; çünkü kraliçe benim. Az önce yirmi saat boyunca doğum sancısı çektim ve kılıcı ben takıyorum." Kılıcı falan yoktu ama ne demek istediğini anlamıştım. Kılıcı olsa yerinde olurdu. "Bana senin iyi bir dinleyici olduğun söylendi ama kaynağım belki de yanlışmıştı."

İyi bir dinleyici mi?

“Kazimyras, bana bahsettiğin tutsak bu mu?”

Kazi, geçitten yürüyerek içeri girince irkildim. Adımları hem rahat hem de soğukkanlıydı. Dönüp benimle yüzleştii. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama gözlerini bir saniyeliğine üzerimde tutup bakışlarını tekrar kaçırdı. “Evet, Majesteleri. Bu o.”

Kraliçe dikkatini tekrar bana verdi. “O halde beni dinlemeni öneririm *Patrei*; çünkü benim Rahtanlarım asla yanılmaz.”

İçten içe aşırı ısınmış bir çaydanlık gibi patlamak üzereydim ama sessiz kalıp konuşma sırasının bana gelmesini bekledim. Muhafızlara ellerimi çözmemi söyledi ve ardından hakkımda yapılan suçlamaları tekrar etti. Kaçaklara yataklık ederek krallıklar arasındaki anlaşmaları ihlal etmek ve buna ek olarak krallıkları ele geçirmek için komplo kurmak. Cevap vermek için ağzımı açtım ama başını eğip bana hızlı bir bakış atarak beni susturdu.

“*Lakin*, Kazimyras’ın bana belirttiği üzere Krallıklar Birliği ile anlaşma imzalamadınız çünkü bir krallık değilsiniz. Eislandia’nın bir parçası dahi değilsiniz ancak gel gör ki Cehennem Ağzı’nın idaresinin senin elinde olduğu kesin ve o bölge de bu krallığın bir parçası, bu da oldukça tuhaf ve karmaşık bir durum. Karmaşık durumlardan hoşlanmam. Kazimyras bunun nasıl olduğundan bahsetti.” Başını salladı. “Benden sana tavsiye, *Patrei*, sakın bir hükümdarla kart oyunu oynama. Hile yaparlar.”

Arkasında duran askerler homurdanarak onu onayladı, kral ise sırtıttı.

“Ayrıca, Eislandia Kralı’nın iyi niyetli davranmadığını, Birlik’in yerleşkeler için uygun bir toprak bulma politikasına uymadığını ve hatta sizi kıskırtmak için bilerek o araziye seçmiş olabileceğini anlattı. Bu durum benim hiç hoşuma gitmedi. Halkımı garezlerin çaresine bakmak için kullanmak iyi karşıladığım bir hareket değil. Zaten akla hayale gelmeyen zorluklara katlandılar, bundan sonra kimsenin onlara daha fazla zorluk yaşatmasına göz yummayacağım. Bununla birlikte, yerleş-

keyi kendi cebinden daha iyi bir arazide yeniden inşa ederek durumu telafi ettiğini ve bu süreçte oldukça cömert davrandığını da öğrendim.”

Yan gözle Kazi'ye baktım. Kraliçenin yanında durmuş, dümdüz karşıya bakıyordu. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Kraliçe beni inceleyerek basamaklardan indi. Bana konuşma şansı vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ama içimden bir ses beklemeye devam etmemi söyledi çünkü bunların hiçbirini beklediğim gibi gitmiyordu. Temkinli davranıyordum, her an beni bir uçuruma götürüp oradan aşağı atabilirlermiş gibi geliyordu.

“Yine de silah cephanesi kurma hazırlığı yapıyordun,” diye devam etti kraliçe. “Kaçaklara, krallıklar için büyük tehlike oluşturabilecek malzemeler verdin ama Rahtanlarım Devriye Kumandanı'nın seni kandırdığını ve onun amaçlarını onaylamadığını anlattı. Yalnızca saldırganlara karşı çıkarlarını korumak istediğini anlattı. Ona inanmalı mıyım?”

Cevap vermeye yeltendim ama beni tekrar susturdu. “Cevap vermeni beklemiyorum. Rahtanlarımın kanısına her zaman güvenir ve inanırım. Hâlâ inanmakta zorlandığın sensin.” Dudaklarını büzdü. “Gel gör ki, Kumandan Illarion'un başarılı bir yalancı olduğu açık. Hatta beni ve babamı bile oyuna getirmeyi başardı.”

Odada daire çizerek yürüyüp düşüncelere daldı. Dönüp Kazi'ye baktım, onun gözleri de benim üzerimdeydi, boncuk gözleriyle bana bakıyordu. Kralın gözleri de benim üzerimdeydi. Bu durum başlı başına yanılttı. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum, üstelik odadaki herkesin bir mızrağı vardı.

Kraliçe volta atmayı bırakıp yine bana döndü. “Ailenin uzun, belki de diğer krallıklar içerisinde en uzun olan tarihi konusunda da beni aydınlattı. Kazimyrak, Kadimlerin önderinden, ilk ailenin soyundan geldiğinizi iddia ettiğinizi söylüyor, üstelik kendisi de bunun kanıtını görmüş.”

“Bu bir iddia değil. Tamamen doğru,” dedim, konuşmak için izin vermesini beklemeyerek.

“O halde bana bu konuda bir şeyler anlat. Senin ağzından dinlemek istiyorum.”

“Ballenger tarihini mi?” diye sordum.

“Evet.”

Tereddüt ettim, bu konunun nereye varacağı konusunda hâlâ şüphelerim vardı. Kazi'nin kraliçeye ne anlattığını da merak ediyordum çünkü görünüşe bakılırsa epey bir şey anlatmış olmalıydı. Kraliçe cevabımı bekliyordu. “Pekâlâ,” diye cevapladım yavaşça. Bu konu hakkında konuşacağımı düşünmemiştim. Kadimlerin başkomutanı Aaron Ballenger'dan anlatmaya başladım. “Son Günler esnasında tahtı yok olunca o da herkes gibi kaçmak zorunda kaldı.” Hayatta kalma mücadelesi verdiğini, sağ kalan çocukları uzaklarda güvenli bir yere götürmek için harcadığı son çabayı ve en sonunda yağmacılar tarafından öldürüldüğünü anlattım. “Ölmeden önce, bütün önderlik vasıflarını torunu Greyson'a verdi. Greyson en büyükleriydi ama o da sadece on dört yaşındaydı.” Greyson ve yanındaki diğer yirmi iki çocuğun, dışarıda yağmacılar beklerken Tor Kalesi'ne sığınıp hayatta kalmaya çalıştığını anlattım. Kraliçe kulaklarını dört açmış beni dinliyordu ama aynı zamanda beni de inceler gibi bir hali vardı ve ister istemez yaptığım her hareketin farkına varmaya başladım. “Nihayetinde kendilerini korumayı öğrendiler ve en sonunda dışarı çıkıp Tor Kalesi'nin ilk taşlarını dizdiler. Bu, yalnızca ilk neslin hikâyesiydi. Ardından gelen yüzyıllar süren bir tarihimiz var.”

“Bu oldukça etkileyici,” diye cevapladı kraliçe. “Tarihi öğrenmeye büyük bir ilgim var. Bu kıtada birden çok tarih olduğunu öğrendim ve hepsi hakkında biraz bilgi sahibi oldum ama seninki özellikle ilgimi çekiyor. Bana öyle geliyor ki diğer krallıklar her ne kadar ufak olsa da Tor Kalesi'nin kıtadaki yerini hafife almış.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları beni delip geçiyordu. Aradan uzun saniyeler geçti ve sonra derken çenesini kaldırdı, arenadaki son teklifini yapmaya hazırlanan tecrübeli tüccarları andırıyordu.

"Sana şunu öneriyorum, Jase Ballenger. Birlik'e, Tor Kalesi'ni bu kıtadaki diğer krallıkların arasına alıp onlardan biri olarak tanımlarını önereceğim. Ancak, Kazimyras'ın da söylediği gibi çıkarlarımız birbiriyle uyuşmuyor ve bu da önümüze birkaç pürüz çıkarıyor." Söylediğinin mümkün olması için değişmesi gereken bazı şartlar olduğunu söyledi, karaborsayı bariz bir şekilde desteklemeyi bırakmamız bu şartlardan biriydi. "Karaborsa kıtada çok yaygın olabilir ama bu hırsızlık olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir de sınır konusu var tabii. Bunun olması için, kesin sınırlar belirlemeniz gerekir."

Cevap vermedim, hâlâ bana bir tür oyun oynadıklarını düşünüyordum.

"Bunu yapmaya niyetin yok mu?" diye sordu.

"Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Bazen sadece doğru olanı yapman gerekir. Kazimyras, bu kavramı anladığını söyledi. Ayrıca o bölgede güvenilir bir müttefiğe sahip olmak bizim de işimize gelir."

İşte bu kadar. Kral Monte'nin beceriksiz olduğunu ima ediyordu. Buna katılıyordum, gerçi Kazi yerleşkenin yerini seçme öyküsünü biraz abartarak anlatmış olabilirdi. Oranın bizim toprağımız olduğunu bildiğine dair hâlâ şüphelerim vardı.

"Bu kadar kolay mı yani? Öylece saygın bir devlet mi olacağız?"

"Hayır," diye cevapladı kral, kıpırdanıp duran bebeği omzunda sallayarak. "Hiç de o kadar kolay değil. Bütün krallıkların bunu kabul etmesi aylar, hatta yıllar sürebilir ve elçilerin birden fazla araştırma gezisine çıkması gerekir. Ama kraliçe ikna edici olabilir, üstelik Dalbreck Kralı ile arasının iyi olduğunu duydum. Krallıkları eninde sonunda yola getiririz, tabii şartlara uyarsanız."

"Seksen kilometre," dedim. "Sınırlarımız bu şekilde. Tor Kalesi'nden her yöne seksen kilometre."

"Ama bu sınırlar Cehennem Ağzı'nı da kapsıyor," diye ekledi kraliçe.

“Bu doğru,” diyerek onayladım. “Orası her zaman bize aitti. Bu konudaki soru işaretlerini ortadan kaldırma vakti geldi.”

Kraliçe dudağının kenarını ısırđı. “Eğer Eislandia Kralı topraklarını size bırakmaya niyetli değilse bu sandığımız kadar kolay olmaya bilir. Ne de olsa şimdiki hükümdar o.”

“Onu ikna ederiz,” dedim.

“Yasal yollarla diye umuyorum.”

Kimin yasalarına göre? diye sormak geliyordu içimden. Racaa ve antilop kanı aklımdan çıkmıyordu ama bunun yerine sadece “Tabii ki,” diye cevapladım.

“Belki de ikna etme işini bize bıraksanız daha iyi olur,” dedi kral, aklımı okumuşçasına. “Ballengerların o topraklardaki uzun tarihi düşünüldüğünde size geri teslim edilmesini münakaşa etmek zor olmayacaktır.”

Kraliçe başını salladı. “Pekâlâ o halde, eğer diğer krallıklar da bize katılırsa Tor Kalesi on üçüncü krallık olarak tarihe geçecek.”

“İlk,” diye düzelttim.

Kraliçe gözlerini kısıp bana baktı ama bakışlarında bir muziplik vardı. Bütün bunlar onu eğlendiriyordu. “Zor birisin, tıpkı Kazimyr-rah’nın uyardığı gibi.” İç çekti. “Pekâlâ, ilk olsun.”

Bu gece odamı hazırlatacağını, yarın sabah imzalamam için belgeleri hazırlatacağını ve sonra gitmekte özgür olduğumu söyledi. Birkaç hafta içerisinde bana haber vereceklerdi. İletişimi sağlamak için Valsprey kuşları ve eğitimlerini gönderecekti. Şimdilik, eve dönüşüm için gereken malzemeleri ve gerekirse de bir eşlikçi vereceklerdi. “Gitmekte özgürsün.”

Özgür mü? Elimi kolumu sallaya sallaya kapıdan çıkıp, arkama bakmadan eve dönebilecek miydim yani? Kazi’ye baktım. Ciddi bir asker gibi duruyordu, bakışlarını boş duvara sabitlemişti ama yanındakı duran ellerini yumruk yapmıştı. Az önce babamın, hatta nesiller boyunca bütün Ballengerların hayalini kurduğu her şeyi gerçekle-

tirmiştim... Bütün krallıkların bizi tanınması, otoritemizi ilk ve son olarak kuracaktı. Biz de tanınan krallıklardan biri olacaktık. Buna rağmen orada öylece durmuş, bir türlü gidemiyordum. Kazandığım zaferle birlikte kendimi tüyden hafif hissediyor olmalıyım ama tek hissettiğim beni aşağı çeken bir ağırlıktı.

Yine kraliçeye döndüm. “Teşekkür ederim,” dedim, beni başından savdığını biliyordum ama orada öylece duruyordum işte. Kraliçe, tereddüt ettiğimi fark etmiş gibi garip bakışlarla beni süzdü. Önce Kazi’ye, sonra da bana baktı. Bakışları birdenbire ciddileşti.

“Düşündüm de...” dedi kraliçe. “Birtakım suçlularla anlaşma yapmak saçmalığın daniskası. Sana gerçekten güvenebileceğimden emin değilim, Jase Ballenger. Eskisi gibi davranıp tekrar suç işlemeyeceğini nereden bileceğim? Siz ne düşünüyorsunuz, Kral Jaxon?”

Kral bir an için afallamış gibi gözüktü, ardından “Harfi harfine katılıyorum,” diye cevapladı. Karısının yanına gelip başını salladı. “Ona güvenmiyorum. Şu gülümsemesine baksana. Bence onu tek başına göndermek güvenli değil.”

En başından beri planladıkları oyun bu muydu? Kan beynime sıçradı. “Ne...”

“Sana göz kulak olması için yanında güvendiğim bir temsilcimi göndermeye karar verdim,” dedi kraliçe. “Yani bir tür elçi. Ne düşünüyorsun, *Patrei*? Sana güvenmeli miyim?”

Ona bakakaldım, birdenbire yumruk yemişe dönmüştüm. Ardından yine aynısını, gözlerindeki aynı muzipliği gördüm ve kafama dank etti. Ne yaptığını anlamıştım.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

KRALİÇE BANA HERHANGİ BİR SÖZ VERMEDİ. ONA ANLATTIKLARIMI dikkatle dinlemişti, konuşurken yüzündeki ifadenin değiştiğini görmüştüm. Bazen öfke, şaşkınlık, karmaşa, bazen de hüznü görüyordum. Ya da belki de gördüklerim yalnızca benim hissettiklerimin bir yansımasıydı. Gerçeklerden uzaklaşmadım, yalnızca krallıklarla ve yaptığım gözlemlerle ilgili olanları anlattım. Jase ile birlikte yaşadıklarımızdan, ormanda olanlardan hiç bahsetmedim çünkü bu hikâyeyi anlatmak bir ömür sürerdi.

Bitirdiğimde söylediklerimi dikkate alacağını söyledi, cüretkâr bir şekilde dile getirdiğim isteğimi de düşünecekti ama önce tutsağı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Onunla konuşmalı, gözünün içine bakmalı, kişiliğine dair bir fikir edinmeliydi. Ancak o zaman bir karara varabilirdi. Onu hemen karşılama salonuna alıp süreci hızlandıracığını söyledi.

Jase ile konuşmak için geçitten geçerken kraliçenin tam arkasındaydım ama girmeden önce durdum ve sırtımı duvara yasladım.

Oraya giremezdim. Onunla yüzleşemezdim. Öfkeli bağırırlarını, dargınlığını ve karamsarlığını koridordan geçerken bile duymuştum. Onun adına düzeltebileceğim bazı şeyler vardı ama bazıları sonsuza dek kırık kalacaktı.

“Kazımyrah,” diye seslendi kraliçe. “Bana bahsettiğin tutsak bu mu?”

Artık odaya girmekten başka çarem yoktu. Duvardan çekilip tam tersini hissetmeme rağmen soğukkanlı davranmaya çalıştım, içimdeki bütün korku ve pişmanlığı maskeleyip bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başardım. Eski numaralarımı geri çağırıp kendimi son bir defa bunu yapabileceğime inandırdım. *Hokkabazlık yap, Kazi. Çevir.* Ama artık çevirecek topum, dönecek bir yönüm kalmamıştı.

“Evet, Majesteleri. Bu o.”

Gözlerimi karşıdaki duvardan ayırmadım, kraliçe suçlarını sayarken bekledim. Sanki dev eller omuzlarıma bastırıyor, kemiklerimi tek tek kırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Biraz daha dayanabileceğimden emin değildim ama sadece birkaç dakika sonra, ne olduğunu anladım. Sesinde duydum. Sert ama tanıdıktı, altı yıl önce suratına tükürdüğümde duyduğum o sesin aynısıydı. *Onu Kutsal Salona götürün.* O zamanlar sesindeki şefkati duyamamıştım. Aşırı korkmuş, aşırı öfkeliydim. Ama şimdi duyabiliyordum ve böylece şefkatin de yalnızca uzaktan anlayabildiğimiz şeylerden biri olup olmadığını merak ettim.

Ballenger tarihçesini anlatan Jase’i dinlerken onu izledim, her hareketini ve göz kırpmasını ölçüp değerlendirdim. Jase’nin sesindeki gururu, kararlılığı ve taşıdığı sorumluluğu duyabildiğini biliyordum. Bir fırsat kollayıp Jase’e baktım. Gidiyordu. Geri dönecekti. İstedğim, umduğum sonuç da buydu çünkü Cehennem Ağzı’nın ona ihtiyacı vardı. Ailesinin ona ihtiyacı vardı. Bir an sonra bana baktığını gördüm ve zihnimde bir fırtına kopmaya başladı, anılar karmaşık bir tünel halinde önüme dizildi ve hepsinin uzaklaştığını, onun elimden kayıp gittiğini hissettim.

Nasıl olduysa yol birdenbire yön değiştirdi ve her şey kontrolden çıkarak dönmeye başladı, kabul salonunun tam ortasında bir fırtına patlamıştı sanki. Başım zonkluyor, zihnim adımlarımı hızlıca yeniden takip edip nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışıyordu.

Sana gerçekten güvenilebileceğimden emin değilim, Jase Ballenger.

Bence onu tek başına göndermek güvenli değil.

Ne düşünüyorsun, Patrei? Sana güvenmeli miyim?

Donup kalmıştım, hareket bile edemiyordum. Bakışlarımı Jase'e kilitleyip ona baktım, cevabını duymayı beklerken göğsüm sıkışıyordu. *Evet de, Jase! Söyle ona! Sözüünü tutacağını söyle!*

Jase ise tereddüt ediyordu.

Söyle ona!

Jase dönüp kraliçeye baktı. "Hayır," diye cevapladı. "Bana güvenilebileceğinizi hiç sanmıyorum. Yoksa eski alışkanlıklarına geri dönebilirim."

Ne diyordu o böyle? Hepsi kafayı mı sıyır mıştı?

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı kraliçe. "Korkarım senin kurnazlığınla boy ölçüşebilecek, seni hizaya getirebilecek birini yanına vermem gerekecek. Tor Kalesi'nin içini dışını bilen birini." Kraliçe gözlerini kaldırıp bana baktı. "Sen ne dersin, Kazimyras? Bu pozisyonu sana vermemi ister misin? *Patrei* ile geri dönmeye razı olacak mısın?"

Ona bakakaldım, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum. Geri mi dönecektim yani? Odada boğucu bir hava vardı, sanki bütün hava bir *vin* sesiyle çekilmişti. Elçi mi? Anlamıyordum. "Korkarım ki bu imkânsız, Majesteleri. Tor Kalesi'nden kaçarken ardımda çok kötü bir izlenim bıraktım. Arabulucu olarak akılcıca bir seğıim değilim." Gözlerim yanarak Jase'e baktım. "Hem, *Patrei*'nin onunla dönmemi istemeyeceğinden eminim. Oradaki herkes şimdiye benden nefret ediyor olmalı."

Uzun, kırılgan bir sessizlik oldu, ardından Jase başını salladı. "Herkes değil."

Odayı baştan sona geçti ama kimse onu durdurmaya çalışmadı. Basamakları çıktı ve gözlerini aşağı indirerek bana baktı, gözleri benimkini arıyordu. Ardından beni kollarına aldı ve bedenimi sıkıca sararak yüzünü saçlarıma gömdü. "Sana zaten söylemiştim," diye fısıldadı kulağıma. "Söylediklerimi geri almayacağım. Seni seviyorum, Aydınlıksisli Kazi, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, aradan bin yarın geçse bile. Bana geri dön. Lütfen."

Yüzümü omzuna gömdüm, nefesim boğazıma geldi. *Bir dilek dile. Biri elbet gerçekleşir.* Parmaklarımla gömleğimi kavradım, asla ulaşamayacağımı sandığım şeye tutunuyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir an sonra ağızımdan sözcükler dökülüverdi, artık içimde tutmak istemediğim sözcükler, ne kadar riskli oldukları umurumda değildi. Cennetteki bütün tanrılar dinliyor olsa bile umurumda değildi. "Le pavi ena," Nefesim kesildi. "Seni seviyorum, Jase Ballenger."

"Biliyorum," dedi. "Hep biliyordum."

Yüzümü çevirdiğim anda dudaklarımız buluştu, öpücüğümüze tuzlu gözyaşları karıştı. "Bütün yarınlarımla seni seviyorum, Jase. Hepsinin seninle olmasını istiyorum."

Birbirimize sımsıkı, aramıza bir daha hiçbir şey girmesin diye somut parçalarımızı iç içe geçirmeye çalışmışçasına sımsıkı sarıldık. Nihayet ayrıldığımızda odada bizden başka kimse kalmamıştı. Kraliçenin, ona vereceğim cevabın evet olduğunu bildiğinden emindim.

Jase, Mije'nin eyerini ve heybesini hazırlamama yardım etti. Bu seferki yolculuğumuzda yanımızda yeteri kadar erzak ve ayaklarımızda da çizme olacaktı. Kraliçe ve krala çoktan veda etmiştik, Jase ise Tor Kalesi'nin bütün kıtada kabul gören bir krallık olması için gerekli olan belgeleri imzalamıştı.

Bohçamın kayışını bağladı. "Yani artık sana Elçi Aydınlıksis mi demeliyim?" diye sordu.

“Ya da belki Yargıç Aydınliksis demelisin,” diye cevapladım. “Sanırım kraliçenin niyeti buydu.”

Beni kollarının arasına aldı. “Kesinlikle yaramazlık yapacağım, raporlayacağın bir şey olsun diye. İşini kaybetmeni istemem.”

Yine öpüştük, her şey kırılğan, çok yeni ve mükemmeldi. İkimizin de beklemediği bir gelişmeydi. Bu yolda kalmak için canımı dişime takıp savaşıyordum. Bedeli ne olursa olsun.

“Durun artık, olur mu?” diye seslendi Synové.

O ve Wren yanıma gelirken Jase ile ayrıldık. Synové'nin elinde sicimle bağladığı bir paket vardı. “Yola çıkmadan önce küçük bir veda hediyesi vermek istedim.”

“Bir pakete daha yerimiz yeter mi bilmiyorum,” dedim.

“Güven bana, hiçliğin ortasında yolculuk ederken çok işine yarayacak.”

“Ben taşıyım,” diye önerdi Jase ve paketi elimden aldı. Arkasını döndüğünde Synové imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Wren ise gözlerini devirdi. Keşke onlar da Tor Kalesi'ne dönebilseydi ama kraliçe biraz dinlendikten sonra onlara yeni bir görev vereceğini söylemişti. Ayrıca Bahr'ın kaderiyle nasıl buluştuğuna dair Synové ile konuşmak istediğini tahmin ediyordum. Haberler köyde yayılmış, çoktan bir efsane bile olmuştu.

Wren ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ofladı. Hançerini çıkardı, çevirdi ve ardından kınına geri koydu. Başını salladı. “Bundan emin misin? Arkanı kim kollayacak?”

“Bana bir şey olmayacak,” diye cevapladım ancak ben de hâlâ huzursuzdum. Jase ve diğer tutsakları götürdüğümüzde savurdıkları o tehditleri Wren de duymuş olmalıydı. Jase'in ailesi öfkesini çok net bir şekilde belli etmişti. Şehir sakinlerinin de bu öfkeyi paylaştığına şüphe yoktu. En aranan hedef haline gelmiştim.

Jase, Synové'nin hediyesini heybeme koyduktan sonra arkasını döndü. “Onu geri getireceğim, söz veriyorum. Aileme her şeyi anla-

tınca Kazi'ye minnettar kalacaklar." Jase, Bahr ve Sarva'nın gerçekten de bütün aileyi öldürmeyi planladığını itiraf ettiğini, özellikle kız kardeşleri ve annesine yapacakları hakkında iğrendirici detayları yüzüne vurduğunu anlatmıştı. Son kavgaları da bu yüzdendi. Jase'ten artık fayda olmadığını anladıklarında onu kıskırtmak onlara hastalıklı bir zevk vermeye başlamıştı.

Wren hâlâ pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama yine de başını salladı.

Synové beklenmedik bir anda eğilip Jase'i yanağından öptü. "Bunu benim için Mason'a ilet, olur mu?" dedi neşeyle. "Eminim şimdi beni çok özlüyordur. Buraya kazasız belasız vardığımı söyle. İçini rahatlatır."

Jase istemsiz bir şekilde sırttı, gözlerini devirmeyi de ihmal etmedi. Mason'un tehditlerini de duymuştuk, üstelik daha ilk baştan Synové'nin ilgisine karşılık vermek konusunda isteksizdi. "Söylerim."

Orada öylece durduk, hiçbirimizin veda edesi yoktu. Omuz silk-tim. "Sanırım buraya kadarmış."

"Yoo," dedi Synové göz kırparak. "Daha yeni başlıyoruz."

Wren dirseğiyle ona vurdu, ardından bana sarıldı. Synové de aramıza katıldı. "En son göz kırp," diye fısıldadı Synové, beni bırakmadan önce.

"Her zaman," diye cevapladım.

"Unutma, *Patrei*," diye uyardı Wren, Synové ile oradan uzaklaşırken. "Ona göz kulak ol, yoksa seni buluruz."

Akşamüstü atlara su vermek ve dinlenmek için bir derenin kenarında durduk. Tor Kalesi'ne varmamızın ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalıştık. En az üç ya da dört hafta sürecekti, havaya göre bu süre değişebilirdi. Etrafta serin bir sonbahar havası vardı.

"Eve dönünce ilk iş Jalaine'in gönlünü alıp onu arenaya geri koya-

cağım,” dedi Jase. “Şikâyet etse de işini çok seviyor.” Durdu ve ben kırbayı doldururken parmağımdaki yüzüğe baktı. Altın yüzük güneşte parlıyordu. “Geri dönmeden önce şunu çıkarsan iyi olur.”

“Bu mu?” Yüzüğü parmağımda çevirdim. “Niye ki?”

“Sence kraldan çaldığın bir eşyayı takmak mantıklı mı? Teklifimizi ona götürdüğümüzde bize karşı cana yakın davranmasını isteriz.”

“Sen neyden bahsediyorsun? Söyledim ya, bunu adil bir şekilde aldım.” Yüzüğü bir bilmece karşılığında bir tüccardan aldığını anlattım.

Jase kırbasını açıp derenin yanındaki gölgelik çimenliğe uzandı. “Benim hatam. Garvin kraldan bir şey çaldığını gördüğünü sanmış, ben de sandım ki...”

“Eh aslında... evet, çaldım,” diye itiraf edip yanına oturdum. “Ama yalnızca bir kâğıt parçasıydı, üzerinde bir isim yazıyordu, domuz demiri tüccarı olabilir. Ona Paxton vermiş olabilir. Devereux bir şeyler.”

Jase, beni yanlış duymuş gibi başını çevirdi. “Ne?”

“Devereux yetmiş iki. Bunlar yazıyordu.”

Doğrulup oturdu. “Devereux? Emin misin?”

“Neden? Tanıyor musun?”

İşte tam o anda bana Zane’den bahsetti. Zane hakkında her şeyden. Eskiden Ballengerların bir çalışanı olduğundan. Oynadıkları oyunu ve Gunner’ın, Zane’in tanıyıp tanımayacağını görmek için beni çeşmenin ortaya götürdüğünü anlattı. Bunu izleyen sorguyu anlattı. Gunner bu sayede, o gece onu bu kadar hızlı getirebilmişti. Onu depoda esir tutuyorlardı.

“Sana bu yüzden hemen söylemedim, Kazi. Anlattığın adam olduğundan emin olduktan sonra doğru kelimeleri ve zamanlamayı bulmayı bekledim. Bizim çalışanımız olduğunu öğrendiğinde seni kaybetmekten korktum.”

Bu bilgiyi sindirmem zaman aldı, eskiden çalışanlarıydı ama şimdi tutsaktı. Döndüğümüzde hâlâ Tor Kalesi’nde olacaktı.

"Zane'in ona para veren adamın adının da Devereux olduğunu söylediğine emin misin?" diye sordum sonunda.

Jase başını salladı.

Bunun ne anlama gelebileceğini tartıştık. Zane'e köle avcıları için para veren adam, krala Paxton'un vermiş olabileceği kâğıtta adı yazan adamla aynı kişi miydi? Devereux kime çalışıyor olabilirdi? Son birkaç haftadır birileri Ballengerları devirmek için planlar yapıyordu. Yıllar boyunca Jase'in ailesiyle yolları kesişen beş farklı lonca vardı, her biri Cehennem Ağzı'nın ve ticaret merkezi arenanın kontrolünü ele geçirmek için açtı. Devereux muhtemelen onlardan biri için çalışıyordu, şimdiyse parmağı Paxton'u gösteriyordu.

"Belki de Devereux, Paxton'un yeni işe aldığı adamdır," dedi Jase sesli düşünerek. "Geceleri de başka bir iş yapıyordur."

"Peki ya krala ne demeli?" diye sordum. "Not onun üzerinden çıktı. Devereux onun adamı olamaz mı?"

Jase kaşlarını çattı. "Bu kralın yapacağı bir hareket değil. Benim tanıdığım Montegue arka sokaklarda dolaşan tiplerden birine denk gelse bırak onu işe alacak cesaretle bulunmayı, altına yapardı. Hem ne için yapsın ki? O bir loncanın önderi değil. Sadece bir çiftçi. Bu bezlerde tarağı yok."

Beaufort ikimizin de aklına takılmıştı. O da loncalardan biriyle çalışıyor olabilir miydi? Pastadan pay almak için onlara Ballengerların otoritesini yıkmasını mı söylemişti? Zane, loncalar ile Beaufort'un arasındaki iletişimi mi sağlıyordu? Yoksa bu farklı bir oyun muydu? Komplo kuran tek bir grup mu vardı? Yoksa iki farklı grup muydu? Paxton'un bana savurduğu tehditler aklıma geldi. *Yanlış kişiye bulaşırsan boynundan büyük belalara karışabilirsin. Adımına dikkat et.*

Jase başını salladı, düşünüyordu. Evden ayrı kaldığı her saniye aklının orada olduğunu anlamıştım. "Evden uzak kaldığım son defa Gunner her şeyi iyi idare etti," dedi nihayet. "Bu sefer de eder. Ayrıca

Zane hâlâ gözaltında. Ailem onu bırakmaz. Döndüğümüzde ondan daha fazla cevap alacağız.” Elimi sıktı. “Senin cevaplarını da alacağız, Kazi. Önce bunu yapacağız. Gunner’ın yaptıkları için özür dilerim.”

Gözlerimi indirip ona baktım, Gunner’ın sataşmalarını unutmamıştım. “Herkes çok gergindi, üstelik senin için endişeliydi,” diye cevapladım, empati yapmaya çalışıyordum ama Gunner’ın zalimliğinin içimdeki yarası geçmemişti. Atın önünde tutulan bir havuç gibi Zane’i önümde sallamış, sonra da elimden çekip almıştı. Ailenin beni affetmemesinden endişelenmiştim ama şimdi ben Gunner’ı affedebileceğimden bile emin değildim. *Senin cevaplarını da alacağız.* Düşüncesi bile tüylerimi diken ediyordu. Ya yanılmışsam? Ya annem ölmemişse? Ya Ölüm beni kandırmışsa?

Jase bana baktı, koyu gözleri endişeliydi.

Derin bir nefes alıp kendime geldim. “Endişelenme, halledeceğiz,” dedim. “Ama bu sefer aramızda sırlar olmayacak ve aynı tarafta savaşacağız.”

Gülümsedi. “Ballengerların şansı iki kat arttı.” Omzumu dürtüp beni çimenlere yatırdı ve yanağını öptü. “Unutmadan, sana olan borcumu hâlâ ödemedim.”

“Neymiş o?” diye sordum.

“Sana söz verdiğim bilmece. İyi olan. Biraz zaman aldı. Meğerse doğru kelimeleri bulmak sandığım kadar kolay değilmiş.” Elimi tuttu, parmaklarımı öperek her birini okşadı. “Ama bazen fırsatın varken kalbinden geçeni söylemelisin; çünkü daha sonra ikinci bir şansın olmayabilir. Her kelime elimden geldiğince doğru, Kazi. Yani sana şimdi sormam en iyisi olacak.”

Gömleğini pantolonundan çıkardı.

“Jase,” dedim. “Ne yaptığını san...”

“Şşşt,” diye fısıldadı. “Bekle.” Elimi alıp gömleğinin altına soktu ve sertçe göğsüne bastırdı. Avcumun altındaki teni sıcaktı, hafif kalp atış-

larını parmaklarımin altında hissedebiliyordum. “Hazır mısın?” diye sordu. “İyi dinle çünkü tekrar söylemeyeceğim, Yargıç Aydınlıksis.”

Gülümsedim. “Endişelenme, *Patrei*. Ben iyi bir dinleyiciyimdir.” Elimi göğsüne bastırarak bilmeceye başladı.

*“Bir ağzım yok ama doyar karnım,
Bir bakış, bir dokunuş, bir güzel sözle.
Gözlerim yok ama görürüm bir ruh,
Beni tamamlayan sadece odur.
Bir askerin avcunun içinde titrerim,
Dokunuşu nefesim, kanım, sükûnetim olur.
Tümüyle kayboldum ama tamamen bulundum,
Esir alındım, alıkondum... zincire bağlı bir tutsağım.”*

Boğazıma bir yumru oturdu. Cevabı biliyordum, yine de oyunu devam ettirdim. “Anahtar mı? Rüzgâr mı? Harita mı?” Yaptığım her yanlışla dudaklarını benimkine bastırdı.

“Biraz düşünmem gerek,” dedim.

Dudakları sıcaktı, dilinin hareketleri nazikti. Ellerini saçlarımin arasından geçirdi. “İstediğin kadar düşünebilirsin.”

Ne de olsa acelemiz yoktu.

Yalnızdık, birbirimize sahiptik ve önümüzde koca bir orman vardı.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

KUŞ ÖLMÜŞTÜ. GÖKYÜZÜNDEN DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRMÜŞTÜ. ONU ARDI ardına yağın onlarca ok izlemişti. Oklardan biri kuşun göğsüne isabet etti. Kemikli elleriyle kuşu tutup avcuna aldı. Boynu kırmıştı, başı narin bir şekilde koluna düşmüştü. Bacağına yapıştırdığı notta ne yazdığını biliyordu. Jalaine yazarken arkasında durmuştu.

*Jase, Kazi, kim olursa,
Gelin! Lütfen! Samuel öldü.
Kapıya vuruyorlar.
Ben...*

Notu bitirmeye vakti olmamıştı. Kuşu salacak vakti bile zor bulmuştu. Çocuk, okun kanlı göğsü vurduğu yere baktı. Okun ucunu alıp kuşun gövdesinden çıkardı. Yumuşacık beyaz tüyler yere döküldü. İşe yarayacak mıydı bilmiyordu ama Jalaine söz vermişti ve verdiği sözleri hep tutardı. Kuşu ağzına getirip tüyelerine doğru fısıldadı. *Daha değil. Bugün olmaz.* Ardından kuşu havaya fırlattı.

Kuşun kanatları çatırdayarak yerine oturdu, rüzgârda süzülerek Tor Kalesi'nden uzağa uçtu.

KIRMIZI YOLU

TOR
KALESİ

MORO
DAĞLAR

GREYSSON
TUNELİ

AREN A

CEHENNEM
MAGZİ